Giới thiệu Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám

Văn học Tấn Giang

Editor: Mèo

Bìa: wattpad @hthaongo <3

Số chương: 52 chương

Tình trạng: Đang edit. (1 - 2 chương/tuần)

Couple: Ninh Tự Hàn 188 vs Linh Vận 158

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, ngọt sủng, HE.

Thiếu nữ ngây thơ chưa rõ sự đời, trong giai đoạn hẹn hò vẫn cứ ngượng ngùng, nhưng lại chờ đợi. Linh Vận quen một bạn trai được một thời gian rồi, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức nắm tay. Vì vậy có chút chờ mong, một nụ hôn thể hiện sự gần gũi.

Tối hôm đó, đi dạo trên sân thể dục, gió đêm nhè nhẹ, cảnh đêm thần bí mà lãng mạn. Linh Vận nhìn đôi môi của người con trai mà trong lòng rạo rực.

Mấy giây sau, cuối cùng cô lấy hết dũng khí, nhón chân lên, ôm cổ người con trai, mong muốn nhanh chóng gần gũi với người ấy một chút, đến gần "chuồn chuồn lướt nước."

Nhưng mà, sau khi đợi cô ôm chặt cổ người con trai, ngẩng đầu lên...

Mẹ nó, chiều cao hai người chênh lệch ba mươi xăng ti mét, ngay cả cằm của người nam cũng không với tới.

Bầu không khí có phần lúng túng.

Trong khoảnh khắc Linh Vận vô cùng xấu hổ, bỗng nhiên Ninh Tự Hàn xốc nách cô lên, trực tiếp đem cô ngồi lên thanh xà kép.

Ngay lúc cô đang sững sờ, người con trai đã mạnh mẽ hôn cô.

A...

Truyện này lại có tên: "Cô gái của tôi một mét năm tám"

Tiểu khả ái nhỏ nhắn xinh xắn và Ninh học trưởng bề ngoài điềm đạm bên trong phúc hắc. (chiều cao chênh lệch ba mươi xăng ti mét, có thể bế nữ chính lên để hôn)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo

Tuyết vừa rơi, trên con đường nhỏ rợp bóng cây, tuyết đã đọng một tầng thật dày, người người đạp lên phát ra tiếng sột soạt, nghe rất vui tai.

Lúc này, Linh Vận đang đi con đường bên trong sân trường.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo phao bánh mì lông vũ màu trắng, xung quanh cổ là một chiếc khăn quàng màu đỏ thẫm, mái tóc dài hơi xoăn nhẹ phía sau được vén lên. Cô gái một mét năm mươi tám đi trên nền tuyết trắng, tất cả đều tràn đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, không hoạt bát thì cũng hồn nhiên.

Anh trai nhờ cô đi mua dầu gội đầu giúp mình, lúc đầu cô không đồng ý. Thế nhưng bỗng nhiên nhớ ra mình có chuyện cần nhờ anh trai giúp đỡ, cô mới thể hiện ra bộ dạng hăng hái đi đến siêu thị trong khuôn viên trường.

Thứ sáu tuần trước, vào tiết tự học buổi tối, bạn học cùng lớp Đoạn Tinh Vũ tỏ tình với cô. Cậu nói diện mạo của cô xinh đẹp và đáng yêu, tính cách cũng tốt, hi vọng cô có thể làm bạn gái của cậu.

Trước giờ Linh Vận chưa có bạn trai, đây cũng là lần đầu tiên có người theo đuổi, lại nghe người ta nói cô đáng yêu xinh đẹp. Trong lúc nhất thời, đầu óc đã bị những lời đường mật làm mê muội, không cẩn thận suy nghĩ mà đã đồng ý người ta.

Chủ nhật, người nhà Đoạn Tinh Vũ đến. Cô là bạn gái cậu nên Đoạn Tinh Vũ dẫn về nhà cùng nhau ăn bữa cơm.

Ai ngờ trên bàn cơm bà Đoạn đã có vẻ mặt không vui đối với cô. Nhân lúc Đoạn Tinh Vũ không có mặt, bà ngấm ngầm trách móc cô: "Tuyển dụng công việc bây giờ cũng không được cao dưới một mét sáu, con của tôi thật không có mắt nhìn người. Thế mà lại không biết xấu hổ ra mắt gia đình người ta?"

Linh Vận choáng váng, cô cao một mét năm tám thì làm sao vậy?

Cô có làm phiền, cản trở người khác chuyện gì sao?

May quần áo cho cô còn tiết kiệm vải vóc đây này.

Khi cô còn bé, người nhà còn nói quần đùi của anh trai cô còn có thể làm quần dài cho cô mặc thì sao?

Không đáng yêu ư?

...

Tất nhiên đây là thái độ của bà Đoạn, cô có thể xem như không nghe thấy. Trong lòng Đoạn Tinh Vũ nghĩ gì mới là việc cô quan tâm hơn.

Tiếc là vào buổi tối hôm đó, cô không thể không biết ngượng mà hỏi cậu. Ngày hôm sau, ngay lúc cô muốn hỏi thì Đoạn Tinh Vũ đã tỏ tình với một nữ sinh cao một mét sáu mươi tám và xác định quan hệ bạn trai bạn gái. Việc này... Mẹ nó. Linh Vận muốn mắng người.

Lúc đầu, cô cũng không xem trọng việc "yêu đương" này, ví như trò trẻ con. Nhưng đối phương theo đuổi cô, ngay lập tức cô lại bị vứt bỏ?

Còn tìm người cao hơn cô mười xăng ti mét, đây là ra oai với cô ư?

Không thể chịu đựng được nữa!

Quá đáng hơn là việc hôm qua cô đi ra nhà ăn, thế mà lại gặp phải đôi cẩu nam nữ kia.

Một mét sáu mươi tám ăn mặc, trang điểm lộng lẫy khoác tay Đoạn Tinh Vũ, vênh váo kiêu ngạo, giọng điệu châm chọc nói: "Người thấp bé thì nên tìm người nhỏ con, lại còn tơ tưởng tới Tinh Vũ nhà tôi, thật là không biết lượng sức mình!"

Linh Vận nghiến răng, trừng mắt nhìn hai người: "Bạn trai tốt như thế cho cô, tôi không có cần!"

Một mét sáu mươi tám cười một tiếng, giọng kéo dài: "Là cô không cần người ta, hay là người ta không cần cô hả?"

"Nghe chua chát chưa." Cô ta lại phẩy phẩy tay trước mặt, tiếp tục giọng điệu quái dị: "Tôi thấy thế này, người thấp bé nào đó có khi ngay cả nam sinh một mét năm cũng không tìm đến. Dứt khoát nên tìm người khuyết tật hạng ba đi được rồi."

"Cô nói ai khuyết tật?" Mắt Linh Vận đỏ cả lên, rõ ràng người nhà ai ai cũng đều nói cô đáng yêu dễ thương, tại sao bây giờ trong mắt bạn học lại biến thành khuyết tật hạng ba?

Một mét sáu mươi tám nhìn Linh Vận tức giận như thế, không dám nói quá mức nữa. Nhưng mà vẫn giọng nói chế giễu: "Đương nhiên tôi nói ai trong lòng người đó tự biết."

Thực ra Đoạn Tinh Vũ cũng vào khoảng một mét bảy mươi lăm, vóc dáng xem như tạm được, nhưng so với cô thì tương đối cao lớn.

Linh Vận tức giận, không suy nghĩ, lập tức nói: "Ai không cần ai còn chưa biết đâu. Đoạn Tinh Vũ cũng không cao bao nhiêu, tôi đã sớm hẹn hò với bạn trai cao một mét tám mươi lăm, không những cao hơn mà còn đẹp trai hơn. Vì thế cô cứ giữ cái loại cặn bã kia đi, chị đây không có thèm đâu!"

Linh Vận nói xong, muốn bỏ đi lại bị một mét sáu mươi tám kéo tay lại: "Tôi không tin, cô nói dối."

Linh Vận hừ một tiếng: "Có tin hay không tùy cô. Dù sao bạn trai tôi so với bạn trai cô vẫn cao hơn, đẹp trai hơn. Bạn trai cô đứng trước mặt anh ấy, ừm... Cô xoa cằm, nhìn lướt qua Đoạn Tinh Vũ từ trên xuống dưới, giọng kéo dài: "Cũng là khuyết tật hạng ba."

Đoạn Tinh Vũ đứng bên cạnh xem cảnh tượng náo nhiệt, cảm thấy thỏa mãn mười phần. Nghe cô nói như thế, cảm thấy không tốt đẹp gì, muốn kéo một mét sáu mươi tám đi, "Được rồi, vạch trần không tốt, chúng ta đi thôi."

Vạch trần không tốt cái gì cơ?

Bầu không khí bắt đầu nóng lên, Linh Văn đứng trước mặt hai người, vô cùng phấn khích nói: "Muốn tin hay không tin thì đều là sự thật. Hay là bạn trai của tôi cao một mét tám lăm thì cô cảm thấy thua kém sao?

Một mét sáu mươi tám nhất quyết không tin: "Tôi khẳng định là cô gạt người, người ta có cao như vậy thì việc gì phải quen với người lùn như cô?

"Trừ khi cô đem anh ta đến trước mặt tôi, tôi mới tin."

Linh Vận: "..."

Gay go rồi. Cô đi đâu tìm bạn trai cao như vậy đây?

Không cần cao như vậy nữa, cô còn không có bạn trai đây nầy

Một mét sáu mươi tám thấy cô không nói lời nào nữa, trong lòng đã có đáp án, tiếp tục mở miệng chế giễu: "Quả nhiên, bị tôi nói trúng tim đen phải không?"

"Bây giờ cô không những đã thấp còn thích nói dối." Cô ta quay đầu nhìn Đoạn Tinh Vũ: "Tinh Vũ, thật may khi anh đã chia tay với cô ta. Con gái như vậy nếu lấy về nhà thì làm sao bây giờ?"

"Không phải bị cô ta tra tấn cả đời sao?"

Mắt Linh Vận đỏ cả lên, tức giận nhìn hai người: "Hừ. Tôi nói có là có, tôi không cho các người thấy được vì anh ấy rất bận rộn, không có thời gian."

Một mét sáu mươi tám tiến về phía trước một bước, cúi đầu giống như đang nhìn những sinh vật nhỏ bé, nói ra từng chữ từng chữ: "Thế thì hay quá. Nếu bây giờ không có thời gian, mấy ngày nữa là Tết Nguyên Đán, bạn trong lớp muốn đi ra ngoài ăn cơm. Khi đó có thời gian, cô mang anh ta tới được không đây?"

Linh Vận lập tức nói:"Được thôi. Khi đó, cô đừng cảm thấy tôi khiêu khích cô là được, để cô nhìn thấy bạn trai tôi so với bạn trai cô thì như thế nào."

Ngừng một lát, lại nói tiếp:"Đừng để đến lúc đó, cô lại ném bạn trai đi để cướp của tôi."

Cô nhìn Đoạn Tinh Vũ, hơi nhíu mày lại, từ trong miệng khinh thường nói ra hai chữ: "Rác rưởi."

Đó là toàn bộ câu chuyện.

Khoác lác xong, Linh Vận mới nhận ra khó khăn trước mắt, bây giờ đi tìm bạn trai cao như thế ở đâu?

Cuối cùng thực sự không nghĩ ra nữa, lấy tất cả hi vọng nhờ anh trai giúp đỡ.

Anh trai cô đang là nghiên cứu sinh tại trường học này, cao một mét tám lăm, lại rất đẹp trai, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô. Hơn nữa cô mới nhập học khoảng hai tháng, hiếm khi đi tìm anh trai. Không ai biết cô và anh ta là anh em.

Cũng không biết với tính tình anh trai cô có đồng ý hay là không.

Nhưng mà dù cho có nói như thế nào, chỉ còn duy nhất cách này mới có thể làm bẽ mặt Đoạn Tinh Vũ và một mét sáu mươi tám, lấy lại danh dự.

Linh Vận bước vào siêu thị, tiến đến khu vực dành cho nam giới, cô liếc mắt liền nhìn thấy nhãn hiệu dầu gội đầu của anh trai. Cô đưa tay định lấy thì...

Tại sao lại để cao như vậy hả?

Linh Vận nhảy hai cái, khoảng cách từ đầu ngón tay đến vị trí để dầu gội đầu những mười xăng ti mét, không thể với tới.

Cô luôn cảm thấy sau lưng có đôi mắt vô cùng khinh thường nhìn cô, chuyện nhỏ như thế cũng không xong: "Hừ, đúng là khuyết tật hạng ba, ngay cả dầu gội đầu cũng không lấy được."

Trong lòng nổi giận, toàn thân phát hỏa, vừa muốn quay đầu gọi nhân viên cửa hàng lấy giúp cô thì đột nhiên nghe thấy âm thanh trầm thấp từ trên đầu truyền đến:"Cô muốn lấy cái này sao?"

"Vâng vâng vâng." Linh Vận lập tức nhận lấy, mừng rỡ quay đầu lại: "Rất cảm ơn..."..anh.

Nam sinh thật là cao.

Lại còn đẹp trai.

Nhưng mà vẻ mặt lại hờ hững, lạnh nhạt. Giống như xem chuyện giúp đỡ cô chỉ là tiện tay, không để trong lòng, đối với lời cảm ơn của cô thì không có phản ứng gì.

Nam sinh người cao, chân dài, mặc một chiếc áo khoác màu xám đậm, dài đến đầu gối. Toàn bộ sáng sủa lại sạch sẽ, mắt cô sáng lên, người như thế mới có thể làm bạn trai của cô.

"Còn muốn lấy gì sao?" Nam sinh thấy cô ngẩn người nhìn mình, lại nhìn giá để hàng bên trên, ý tứ hỏi Linh Vận.

Linh Vận kịp phản ứng, lắc đầu: "Không có, cảm ơn."

Cô ngẩng đầu nhìn đối phương, nam sinh lại nhìn thẳng. Đây là chênh lệch về chiều cao.

Nam sinh nghe vậy, xoay người rời đi. Linh Vận nhìn bóng lưng người con trai một hồi. Nếu như làm bạn trai của cô thì tốt biết bao.

Không những làm cho Đoạn Tinh Vũ và một mét sáu mươi tám cảm thấy nhục nhã, còn có thể giúp cô lấy những món đồ trên cao. Đúng là một công đôi việc.

Linh Vận lấy được dầu gội đầu, lại nghĩ đến việc lấy lòng anh trai mình, dứt khoát lấy thêm một bộ đồ dùng vệ sinh, nhãn hiệu anh thường sử dụng rồi cầm đến quầy thu ngân tính tiền, đi về phía ký túc xá.

Ký túc xá này là thầy của Linh Tu sắp xếp cho anh làm việc, trong ký túc xá yên tĩnh, anh ngồi trước bàn sách, chăm chú làm mô hình. Bỗng nhiên nhíu mày, gặp phải vấn đề nan giải, đưa tay xoa xoa thái dương.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu nhìn: "Ninh Tự, mày trở về rồi à?"

Ngừng một lúc: "Nhanh lên, tới đây giúp tao giải quyết cái này."

Ninh Tự Hàn để đồ vừa mua vào trong tủ, cởi áo khoác, đi đến bên cạnh Linh Tu, cúi đầu nhìn: "Chỗ này, chỗ này, mày làm sai rồi."

Linh Tu bỗng nhiên ngộ ra, vỗ đầu mấy cái: "Hóa ra là như vậy, làm tao lãng phí cả nửa giờ, ra kết quả không đúng.""

Ninh Tự Hàn biểu lộ vẻ mặt hờ hững lạnh nhạt, cởi giày, nhảy lên giường, nói:" Tao chợp mắt một giấc."

Linh Tu khoát tay: "Ngủ đi."

Linh Vân nhảy chân sáo đi đến trước phòng của Linh Tu, gõ cửa, nghe thấy Linh Tu nói vào đi, nhanh chóng đi vào.

"Anh hai, anh nhìn xem em ngoan chưa nè. Anh nhờ em mua đồ, em lập tức mua rồi mang đến cho anh. Mọi công việc đều bỏ dở, bạn học rủ em đi ra ngoài chơi em đều từ chối."

Tạm ngừng một lúc, đặc biệt khoa trương, nói:"Bọn họ sao quan trọng bằng anh hai được."

Linh Tu quay đầu lại nhìn tiểu nha đầu nói ngọt: "Đừng dẻo mồm nữa, lại có việc gì nhờ anh phải không?"

Linh Vận đem đồ đã mua đặt xuống. Cởi áo khoác, thuận tay ném lên giường, đi đến sau lưng Linh Tu, đưa tay ôm cổ, ghé sát mặt anh làm nũng: "Em còn mua cho anh một bộ đồ dùng vệ sinh, anh không cảm ơn em sao?"

Linh Tu đưa tay ra sau lưng, đánh nhẹ vào tay cô: "Đừng có dựa vào anh gần như vậy, trời rất nóng"

Linh Vận không buông, tiếp tục làm nũng: "Em dựa vào anh thì làm sao, hồi còn bé chúng ta không như vậy à?"

Linh Tu im lặng nhìn cô, thấp giọng nói: ""Nhìn em không lớn thêm được bao nhiêu, không có dáng vẻ thục nữ nào hết."

Linh Vận bĩu môi, lại nghĩ đến chuyện của Đoạn Tinh Vũ và một mét sáu mươi tám, nén giận trong lòng, cân nhắc nên mở miệng như thế nào.

"Có người ức hiếp em, anh ra mặt giúp em được không?"

Cách này là dễ nhất, khi cô còn bé, anh trai thay cô đánh nhau không ít lần.

Linh Tu tiếp tục xem mô hình, không quan tâm, nói: "Ai ức hiếp em, em bắt nạt lại."

Linh Vận mất hứng, nói:"Em cũng nghĩ như thế, nhưng anh nhìn em xem, nhỏ con như thế này, tay còn không chạm đến mặt người ta được, làm sao bắt nạt lại đây."

Lời nói này nghiêm trọng, hơn nữa, Linh Tu đã hiểu em gái đã phải chịu tủi thân, quay đầu nhìn cô, hỏi:"Vậy em nói xem đối phương ức hiếp em như thế nào?"

Linh Vận ngồi xuống ghế bên cạnh, tức giận nói: "Là do tuần trước, em có bạn trai."

"Cái gì, em có bạn trai?" Linh Tu kinh ngạc nói, dĩ nhiên sự chú ý tập trung vào cô.

Khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, huơ huơ tay, nói tiếp: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thứ sáu tuần trước, cậu ta tỏ tình với em, nói là em đáng yêu xinh đẹp. Chủ nhật, người nhà cậu ta lại nói em..."

"Nói em như thế nào?" Linh Tu híp mắt, trong mắt hiện ra tia tàn nhẫn, em gái bảo bối của anh, từ nhỏ đến lớn không ai dám nói một câu, chỉ hận không thể đem cô đặt vào lòng bàn tay.

Linh Vận thấy anh trai tức giận, trong lòng càng thêm uất ức, đôi mắt long lanh nước, dường như một giây sau liền rơi nước mắt.

"Mẹ cậu ta nói em, tuyển dụng công việc bây giờ còn không được một mét sáu trở xuống," ngừng lại,"Ngày hôm sau cậu ta có bạn gái mới, cao hơn em mười xăng ti mét, còn nói em là khuyết tật hạng ba!"

"Rầm!"

Linh Tu tức giận, đập bàn: "Là đứa nào? Anh đi gặp bọn nó." Anh đứng lên, hùng hổ đi ra ngoài.

**khuyết tật hạng ba: Theo mình tìm hiểu trên mạng, ám chỉ những người thấp bé.*

**áo phao bánh mì lông vũ (của Linh Vận là màu trắng)*

Mọi người cho Mèo 1 sao để Mèo có động lực edit nào <3

Góp ý thoải mái nhen.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Mèo

Linh Vận không muốn xảy ra đánh nhau ầm ĩ như thế, khi đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người vây xem, sẽ rất khó xử, vì vậy kéo Linh Tu trở lại, nói: "Anh, anh đừng đi."

Linh Tu nhìn cô, trong mắt vẫn còn tia giận dữ: "Tại sao?"

"Anh phải đánh cho hả giận."

Sắc mặt Linh Vận bối rối nhìn anh, nói: "Thế thì đến lúc đó cả trường đều biết chuyện này mất rồi."

"Thật là mất mặt!"

Linh Tu lại ngồi xuống, tự đánh chính mình một trận, sau này em gái vẫn còn học chung với bạn học ở đây, bị nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ cũng không nên.

Một lát sau, anh hỏi: "Vậy em muốn làm như thế nào?"

Linh Vận khá lúng túng, bây giờ mới là trọng điểm: "Sau đó, em nói với bọn họ là em có bạn trai, cao một mét tám mươi lăm, bọn họ không tin, nói em mấy ngày nữa tụ họp hãy dẫn đến."

Nói đến đây, Linh Vận không nói nữa, đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn Linh Tu, kéo bàn tay của anh, hỏi: "Này, có được hay không, rốt cuộc có được hay không?"

Anh thông minh như thế, chắc chắn đã biết cô muốn nói gì.

Linh Tu không dám tin, nhìn cô: "Em muốn anh giả làm bạn trai em?"

Linh Vận buông tay anh ra, đi xung quanh anh một vòng,"Anh cao như vậy, dáng dấp cũng đẹp mắt. Khi đứng trước mặt bọn họ, nhất định sẽ vô cùng ngưỡng mộ anh, sẽ được mở mang tầm mắt.

Linh Tu không đồng ý của cô: "Không được, sớm muộn cũng bị phát hiện, khi đó em nói như thế nào?"

Linh Vận thở phì phì nhìn anh: "Em mặc kệ, đến lúc ấy sẽ nghĩ cách sau, không chừng lúc ấy em đã có bạn trai."

Linh Tu hươ hươ tay, nhất định từ chối: "Không được, không được, giống như em nói, để anh đi đánh bọn họ một trận còn tạm được, việc này không phải làm trò cười sao?"

"Họ mắng em, ức hiếp em, anh cũng không quan tâm…"

Linh Vận thấy anh không chịu giúp đỡ, giọt lệ trong mắt lách tách lách tách rơi xuống: "Anh mặc kệ em, em trở về tìm mẹ, nói mẹ là anh bắt nạt em, hu hu hu, đợi anh sau này dẫn người yêu về ra mắt bố mẹ, em sẽ nói xấu anh hu hu hu…"

"Ngay cả anh cũng bắt nạt em..."

Linh Tu im lặng nhìn cô, em gái khóc "lê hoa đái vũ", giống như anh đã làm chuyện gì rất xấu xa vậy, chân tay luống cuống: "Em đừng khóc nữa được không?"

** Lê hoa đái vũ [梨花带雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái*

"Anh cũng có nói gì đâu, như thể anh đang bắt nạt em vậy."

Linh Vận lấy mu bàn tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: " Nếu anh không giúp em, em sẽ đi trên đường thuê một người…"

Linh Tu:" …"

Giơ hai tay đầu hàng, "Được, được, anh đồng ý được chưa?"

"Thật sao?" Nước mắt đến nhanh đi cũng nhanh, Linh Vận nín khóc, mỉm cười nhìn anh.

Linh Tu dùng sức, chọc lên trán cô: "Không có cách có thể làm khó được em."

Linh Vận phấn khích, lau khô nước mắt, thở phì phì mắng: "Ai bảo nam sinh đều là đại móng heo."

Nhìn sắc mặt anh trai không tốt lắm, cô lập tức cười, nói tiếp: "Ý em là, anh hai là người tốt, ngoài anh hai ra thì tất cả nam sinh đều là đại móng heo!"

"Khụ khụ khụ..."

Bỗng nhiên trên đầu truyền đến vài tiếng ho khan, cơ thể Linh Vận cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, có phần mơ hồ nhìn giường của nam sinh phía bên trên.

Cô lắp bắp nói: "Sao, sao, tại sao còn có người ở đây?"

Ninh Tự Hàn khóe miệng khẽ cười, hỏi lại:" Tôi tàng hình sao?"

Linh Vận: "..."

"Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, vì sao anh không lên tiếng?"

Vừa rồi cô vừa gào vừa khóc, chắc chắn đối phương cũng nghe thấy, thật là mất mặt.

Khoan đã, chờ một chút, người này sao lại quen mắt thế, không phải vừa rồi gặp trong siêu thị kia sao?

" —" Linh Vận lấy tay ôm mặt, đau khổ la lên một tiếng, lập tức nắm lấy tay anh trai đẩy một cái: "Tại sao anh không nói sớm, mất mặt quá đi."

Linh Vận nói xong, chạy ra ngoài, vừa chạy ra khỏi cửa, quay lại lấy chiếc áo lông trên giường, vẫn chưa yên tâm, dặn Linh Tu: "Đừng quên chuyện vừa nãy nhé."

Giây tiếp theo,cánh cửa đóng lại. Linh Vận giống như con chuột con chuồn đi mất.

Linh Tu đứng dưới giường, chống nạnh nhìn Ninh Tự Hàn: "Đúng, tại sao hồi nãy mày không lên tiếng?"

"Tao thực sự đã quên mất mày luôn."

Ninh Tự Hàn a một tiếng: "Hai anh em nhà mày đúng là giống nhau thật mà!"

Thật sự là quá mất mặt. Linh Vận xuống lầu, đứng bên ven đường dùng chân đạp mạnh hai lần, vừa nãy tại siêu thị còn cảm thấy nam sinh đẹp trai cao lớn, khí chất nổi bật, rất thích hợp làm bạn trai. Thế mà bây giờ lại có cảm giác anh ta bụng dạ rất đen tối.

Chắc chắn anh ta biết cô đến ký túc xá, vậy mà hết lần này tới lần khác đều không lên tiếng.

Thôi xong. Đừng nói anh ta nghe qua chuyện mình khuyết tật hạng ba rồi chứ?

Hứ. Gì mà khuyết tật hạng ba, cô thấp một tí thì làm sao chứ?

Chim sẻ tuy nhỏ bé, nhưng ngũ tạng đều đầy đủ nha.

Hơn nữa cô đáng yêu như này chẳng lẽ không thể tìm được bạn trai ư?

"Linh Vận, cậu đang làm gì thế?"

Bả vai Linh Vận bỗng nhiên bị vỗ một cái, cô giật mình, quay đầu nhìn, là bạn cùng phòng Tôn Cẩn Nặc, là bạn tốt của cô, cô vỗ vỗ ngực nói: "Cậu làm tớ sợ muốn chết."

Tôn Cẩn Nặc tò mò nhìn cô: "Cậu lẩm bẩm một mình cái gì thế? Đây không phải là ký túc xá của nghiên cứu sinh sao?"

"Cậu có bạn bè ở đây à?"

Linh Vận khoát tay: "Tớ đến tìm anh trai."

"A", Tôn Cẩn Nặc nghi ngờ nhìn cô, cảm giác Linh Vận thật kỳ quái. Nhưng mà cô cũng không hỏi nhiều, nói: "Cùng về ký túc xá đi."

Tôn Cẩn Nặc là một nữ sinh khá mũm mĩm, cao một mét bảy, cân nặng đại khái khoảng 130 (khoảng 77,5kg)

**1 Cân = 596.8g*

Nhưng dáng người rất đẹp, giống như Dương quý phi ngày xưa cũng nở nang lại mượt mà.

Hai người vào đại học liền thông đồng với nhau, một béo một thấp.

Góc tường ở ban công ký túc xá có hai bảo bối, một vật dính trên vách tường, cao một mét. Một vật để dưới đất, là cái cân.

Mỗi ngày Linh Vận đều muốn đi đo chiều cao một lần, Tôn Cẩn Nặc sớm tối cũng muốn cân một lần.

Hai người từ bên ngoài đi vào ký túc xá, lập tức chạy ra ban công.

Linh Vận: "Tớ tới trước, tớ tới trước."

Tôn Cẩn Nặc kéo cô sang một bên, nhẹ nhàng không cần tốn chút sức lực nào, nói: "Tớ tới trước, chiều cao của cậu một ngày thì thay đổi cái gì, cân nặng của tớ mới quan trọng."

Linh Vận không tranh nổi Tôn Cẩn Nặc, nhìn cô ấy cởi giày, hận không thể lấy miếng lót ngực ra, đứng trên cân. Linh Vận tiến đến, cúi đầu liếc mắt nhìn, che miệng cười ha ha ha.

"So với buổi sáng còn nặng hơn một cân, ha ha ha …"

Tôn Cẩn Nặc thở phì phò, bước xuống cân: "Được thôi. Cậu đi đo xem."

Linh Vận đứng ở chân tường, tựa vào vách tường, đứng thẳng, ngay cả mí mắt đều ngước lên hi vọng có thể cao hơn một tẹo.

"Mau nhìn xem, mau nhìn xem, bao nhiêu?"

Tôn Cẩn Nặc suy sụp, không vui nói: "Không có giảm."

"Không cao lên à?" Linh Vận không cam lòng, hỏi lại lần nữa.

Tôn Cẩn Nặc đả kích: "Cậu cho rằng một ngày dài bằng một năm à?"

Linh Vận từ góc tường, đi vào trong phòng nói: "Cậu nói thử xem, mỗi ngày tớ đều uống sữa tươi, ăn đồ bổ, uống canxi, tại sao lại không cao lên chứ?"

Tôn Cẩn Nặc thở dài, "Đúng vậy, mỗi sáng tớ đều chạy bộ. Ban đêm trước khi đi ngủ còn muốn chạy bộ. Vì sao tớ không gầy đi chút nào vậy?"

Linh Vận ngả người lên giường, nhìn ván giường bên trên nói: "Bố tớ một mét tám, mẹ tớ cũng một mét sáu mươi lăm, thế mà tớ ngay cả một mét sáu cũng không tới!"

"Anh trai tớ cũng rất cao. Tại sao tớ không được di truyền gen tốt như thế chứ!"

Tôn Cẩn Nặc ngồi xuống bên cạnh cô: "Đúng thế. Bố tớ cũng hơn bốn mươi tuổi mới có bụng bia nhưng nhìn kĩ mới thấy. Quần áo mẹ tớ mặc số nhỏ hơn tớ. Cậu nói xem tớ có phải con nuôi không?"

..

Hai người, tớ một câu cậu một câu phân tích tình cảnh trước mắt, cuối cùng Linh Vận thở dài, nói: "Được rồi. Muốn cao lại không cao được nữa, để tớ sống làm gì cơ chứ?"

Tôn Cẩn không giống cô dễ dàng từ bỏ như vậy, nói: "Không được. Tớ nhất định phải gầy hơn 20 cân (12kg)."

Linh Vận khó hiểu: "Vì sao?"

Tôn Cẩn Nặc xích lại gần cô, thần bí nói: "Tớ vừa tia được một anh học trưởng. Tiếc là người ta nhìn thấy tớ béo quá không để ý gì đến tớ hết."

Linh Vận kinh ngạc, hỏi: "Không phải chứ?"

"Cậu thật sự thích người ta rồi sao?"

Tôn Cẩn Nặc nghiêm túc gật đầu: " Tất nhiên tớ cũng đi tỏ tình," Cô kể về khoảnh khắc lúc tỏ tình thì nổi đơm đóm mắt, nhưng rất nhanh đã mờ đi, vô cùng thất vọng chống cằm nói: "Ôi, đáng tiếc là người ấy lạnh như băng, từ đầu đến cuối đều không cho tớ một cơ hội."

Linh Vận vẻ mặt hâm mộ, nói: "Hừ. Dù sao cậu có mũm mĩm còn có thể giảm xuống, vóc dáng của tớ đây mới thật xui xẻo, cậu nói thử xem tớ có thể cao thêm hai xăng ti mét không?"

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Không biết."

Linh Vận nghĩ một lát, đột nhiên phát hiện ra điều không đúng: "Không đúng. Là con trai, hiển nhiên thích con gái thông minh xinh đẹp không phải sao?"

"Bọn họ ghét chúng ta vì chúng ta béo, chúng ta thấp, vậy tại sao chúng ta vì điều gì lại muốn bọn họ thích chứ?"

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Tớ mặc kệ, tớ vẫn thích học trưởng, tớ nhất định phải giảm cân mới được."

Linh Vận đưa tay vỗ vỗ bờ vai cô: "Chúc cậu may mắn."

Một lúc sau, mỗi người tự chơi điện thoại. Linh Vận chợt nhớ tới một câu chuyện đã xảy ra, lắc lắc cánh tay cánh tay Tôn Cẩn Nặc, nói: "Kể cho cậu nghe chuyện của anh trai tớ."

"Chuyện gì?" Tôn Cẩn Nặc tò mò, hỏi.

Linh Vận không nhịn được cười, cười xong mới bắt đầu kể: "Lúc anh tớ đang học năm ba, dẫn một cô gái về nhà, so với cậu còn béo hơn. Lúc ấy mẹ có tớ nói nên giảm cân một chút, kỳ thực mẹ tớ không có ác ý gì đâu. Chỉ là lo lắng nếu béo quá cơ thể dễ mắc bệnh, nhưng có thể nói không phải lúc, cô gái ấy phủi tay rời đi luôn."

"Anh tớ đuổi theo tìm cô ấy. Hai người chia tay rồi lại tái hợp, ầm ĩ một thời gian dài, cuối cùng vẫn là chia tay."

Nghỉ một chút, lại nói tiếp: "Anh tớ trở về nổi giận với mẹ tớ. Bố tớ liền cắt tiền sinh hoạt của anh tớ, bây giờ anh ấy đã tự nghĩ ra cách kiếm tiền nuôi bản thân, thỉnh thoảng nhờ vả tớ, về sau bị bố phát hiện, cho tớ một trận, anh tớ mới không nhờ tớ nữa."

"Ồ." Tôn Cẩn Nặc hiếu kì hỏi: "Có phải cô gái kia rất đẹp không?"

Linh Vận gật đầu: "Là rất xinh đẹp, da rất trắng, gương mặt còn có lúm đồng tiên nhỏ, cười lên một cái làm người ngất ngây. Hai người đã sớm ở bên nhau.

Tôn Cẩn Nặc vô cùng ngưỡng mộ, nói: "Nếu học trưởng cũng thích nữ sinh béo như tớ thì tốt rồi, tớ không cần phải giảm cân."

"Đúng rồi, cô ấy rốt cục xinh đẹp đến mức nào thế. Cậu có ảnh chụp không?"

Linh Vận hít sâu một hơi, giọng điệu tiếc nuối: "Không có, nhưng mà không kém cậu bao nhiêu hết. Tớ cảm thấy cậu còn đẹp hơn cô ấy."

Cô nói như thế làm cho Tôn Cẩn Nặc vui vẻ không thôi, hận không thể ôm lấy Linh Vận hôn một cái: "Cậu cho tớ niềm tin rồi, tối nay tớ mời cậu ăn cơm."

Nhìn cô ấy vui như thế cô cũng cảm phấn chấn. Có điều trong lòng vẫn còn đau buồn một tẹo, nếu cũng có một người con trai không quan tâm đến chiều cao thì tốt quá rồi.

Lời tác giả:

Một mét năm tám là một câu chuyện có thật, tuy không phải là xảy ra trên chính bản thân tôi, thế nhưng để lại trong tôi rất nhiều hoài niệm suốt mấy năm. Đến mức bây giờ tôi đã viết thành một tiểu thuyết đây nè.

Một người họ hàng xa của tôi hẹn hò được gần hai năm, người yêu mang về nhà ra mắt. Mẹ người con trai ấy nói câu như thế này: Tuyển việc làm không cần một mét sáu trở xuống.

Khi trở về, hai người chia tay.

Sự thật, không có Ninh Tự Hàn, cũng không có nam sinh cao một mét tám chờ cô. Nếu hiện thực không có thì để tiểu thuyết này có một cái kết viên mãn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Mèo

Chớp mắt đã đến tuần trước năm mới, các bạn học hẹn nhau buổi tối ra ngoài ăn.

Một mét sáu mươi tám cố tình đi đến trước cửa ký túc xá của Linh Vận, nói: "Nè nhỏ lùn, hôm nay cô mà không dẫn bạn trai đến thì đừng có trách chúng tôi cười cho bẽ mặt đấy nhé."

Linh Vận khinh thường nhìn cô ta, hừ mũi: "Chờ tôi mang bạn trai đến, cô đừng có mà bổ nhào vào đấy nhé."

..

Linh Vận sợ anh trai lỡ hẹn, gọi điện thoại trước giờ hẹn: "Anh ơi, bạn học em đều đang đợi anh đó, anh không được làm em mất mặt đâu đấy nhé."

Cô lại đe dọa anh: "Anh mà không đến, em không coi anh là anh trai nữa."

Linh Tu đặt điện thoại xuống, xoa xoa lông mày, bày ra cái trò này mà em gái anh cũng có thể làm được.

Nhưng mà quan hệ anh em chắc chắn sẽ không giấu được, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, khi đó còn mất mặt hơn nữa.

Nhìn thấy Ninh Tự Hàn trở về, bỗng nhiên nảy ra một ý.

"Tự Hàn, buổi tối mày rảnh không?"

Ninh Tự Hàn cởi chiếc áo tay dài ra, lộ ra cơ bụng, đổi một chiếc áo sạch sẽ khác, lạnh nhạt nói: "Còn phải làm thí nghiệm nữa."

Linh Tu đi đến bên cạnh anh, chắp hai tay: "Người anh em, tao giúp mày làm thí nghiệm, van cầu mày, có việc nguy cấp."

"Việc nguy cấp?" Ninh Tự Hàn nghi hoặc nhìn anh: "Lại không có tiền sao?"

Linh Tu lắc đầu, cầm quần áo cho anh:

"Người anh em, thay quần áo xong đi đến lầu 17, có em gái nhỏ đang đợi, mày chỉ cần đi với nó tối nay là được." Ngừng một lát, "Đi ăn."

Ninh Tự Hàn nhíu mày: "Ý mày là sao?"

Em gái nhỏ?

Linh Tu lờ đi vẻ mặt nghi ngờ của Ninh Tự Hàn, không ngừng dặn dò: "Nó nói gì thì mày làm theo nhé, tóm lại là chỉ cần cho nó chút mặt mũi là được."

"Đằng nào cũng chỉ có một bữa ăn, mày cũng không mất mát gì, chỉ ngồi một xíu lại còn được ăn không tốt hay sao?"

Giọng Ninh Tự Hàn tỏ vẻ không hài lòng: "Tao là người thích ăn lắm hả?"

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Linh Tu lúng túng giải thích: "Chẳng phải hôm trước em gái tao nhờ tao đóng giả bạn trai sao? Đóng giả thì không có khó nhưng lỡ sau này bị phát hiện thì nó càng bị người ta giễu cợt. Mày giúp tao đi với nó, về sau nói đã chia tay thì không ai nghi ngờ đâu."

Ninh Tự Hàn cau mày: "Giả làm bạn trai ư?"

Linh Tu cũng là bất đắc dĩ: "Tao cũng không có muốn đâu, nhưng đây là em gái bảo bối của tao, mày giúp tao một lần đi." Ngập ngừng, anh lại nói: "Cuối tuần tao sẽ trả tiền cho mày, nếu mày không đi, thì tao không trả nữa."

Ninh Tự Hàn: "..."

Im lặng mấy giây, anh hỏi: "Là người lần trước đến đây vừa khóc vừa cười đúng không?"

Linh Tu gật đầu: "Ừm, là em gái nhỏ đó, rất hay gạt người."

"A", Ninh Tự Hàn nhớ tới hôm nọ, tiểu nha đầu làm nũng, khóe miệng bất giác nhếch lên, cảm thấy rất thú vị.

"Được thôi. Tao sẽ cố gắng."

Ninh Tự Hàn thay xong quần áo, đi ra ngoài. Linh Tu không yên tâm, đuổi theo kéo tay anh.

Ninh Tự Hàn không hiểu chuyện gì, nhìn Linh Tu: "Sao thế? Không cần nữa à?"

Linh Tu: "Không phải. Có điều mày đừng có ý đồ gì với em gái tao, không là tao không tha cho mày đâu."

Ninh Tự Hàn: "..."

"Vậy là mày không để cho tao đi nữa phải không?"

Linh Tu nhanh chóng đẩy anh ra ngoài cửa: "Coi như tao nói bậy, nhanh đi đi."

Ninh Tự Hàn a một tiếng, thằng này trở mặt nhanh thật, anh nhìn Linh Tu rồi quay người đi xuống lầu.

Linh Vận đợi mấy phút, sao người còn chưa thấy đâu. Rõ ràng là cô đã gửi tin nhắn nói tới ngay đi mà, còn cố tình để cô xuống dưới lầu đứng đợi.

Chẳng lẽ anh ấy muốn chạy trốn chiến trận này sao?

Linh Vận lo lắng, lại cúi đầu gửi tin nhắn cho anh trai. Một mét sáu mươi tám đi lại gần cô, vẻ mặt đầy châm chọc và chế giễu, không cần nghĩ cũng biết cô ta sẽ nói câu gì đầu tiên.

Như thế nào rồi, bạn trai là cô bịa ra phải không?

"Sao rồi, bạn trai có phải cô bịa ra không. Mau nhận tội đi?" Một mét sáu mươi tám đi đến trước mặt cô, nói với giọng quái dị, đúng là y hệt câu nói mà cô đã nghĩ.

Trong lòng hừ một tiếng, bên ngoài không chịu thua, nói: "Bạn trai tôi đang trên đường đến đây, sẽ tới ngay."

Lúc này Đoạn Tinh Vũ mới đến, một mét sáu mươi tám mang giày cao gót, chạy lại đón cậu ta, lại còn khoác tay nói: "Tinh Vũ, sao bây giờ anh mới đến, em chờ anh nửa ngày rồi, chân cũng muốn rã rời luôn rồi."

Linh Vận làm mặt nôn ọe, thật sự buồn nôn muốn chết đi được.

Bây giờ các bạn học đã đến đông đủ, hai bạn học bình thường lề mề chậm chạp cũng đã có mặt.

Tôn Cẩn Nặc đứng bên cạnh Linh Vận, không thấy bạn trai cô đâu, lo lắng, nhẹ giọng hỏi: "Có phải cậu nói dối không?"

"Tớ có nghe cậu nói gì về bạn trai đâu?"

Linh Vận chưa kịp trả lời, bỗng nhiên các bạn học lao nhao, hét lên: "Má ơi, đẹp trai quá!"

"Trời ơi, tại sao từ đó tới giờ tớ chưa từng thấy vậy?"

"Không phải sinh viên trường chúng ta sao?"

...

Linh Vận nghe đâu là có anh chàng đẹp trai đang đến đây, cô không có lòng dạ nào đi xem, chỉ chăm chăm nhìn về phía con đường mà anh hai đáng lẽ sẽ đi đến, trong lòng sốt ruột. Rốt cuộc anh đã đi đâu rồi?

"Tiểu Linh –"

"Tiểu Linh –"

Hai tiếng Tiểu Linh truyền tới liên tiếp, Linh Vận không thấy người, lẩm bẩm trong lòng, người nào đang chọc mình vậy?

Cô chưa kịp quay đầu, Tôn Cẩn Nặc đã

vỗ vai cô: "Bạn trai cậu tới kìa, còn đứng đực ra đó làm gì?"

Linh Vận quay lại nhìn, không khỏi cau mày. Cô có quen người kia đâu?

Anh trai đâu rồi?

A, cô chợt nhớ, đây không phải là bạn cùng phòng của anh trai cô sao?

Một mét sáu mươi tám đứng bên cạnh nhìn, Linh Vận gặp người mới tới kia đến ngốc ra, không phản ứng. Chẳng lẽ thuê người đến đây lừa bịp sao?

Cô ta đứng trước mặt Linh Vận: "Này, có phải cậu thuê người mẫu đúng không?"

Người mẫu?

Linh Vận bật cười, nam sinh trước mặt cao ráo, đẹp trai, đúng là có tiềm năng làm người mẫu. Cô không đếm xỉa đến cô ta, hơi do dự một chút, hít sâu một hơi, đi đến khoác tay người nam sinh.

Cố ý nhõng nhẽo, nói: "Sao bây giờ anh mới tới, em đợi anh cũng nửa ngày rồi."

Anh ta chắc là thay anh trai cô đến, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy.

Nếu đã thế thì cô phải diễn cho thật giống, không thể để người khác vạch trần.

Ninh Tự Hàn xoa đầu cô, giọng dịu dàng: "Vướng một cái hạng mục, để em đợi rồi."

"Oaaa –"

Đám bạn học la hét, không thể tin được. Bạn trai Linh Vận còn cao hơn Đoạn Tinh Vũ rất nhiều.

Tất cả đám con gái đều đỏ mặt.

Trong lòng Linh Vận phấn khích không ngừng. Nhìn một mét sáu mươi tám hừ một tiếng: "Sao, còn khích tôi nữa không?"

Một mét sáu mươi tám bị người khác xôn xao bàn tán, không dám đắc ý, đen mặt lại, thở hồng hộc nói với Đoạn Tinh Vũ: "Chúng ta đi."

Mọi người trò chuyện xong, tụm ba tụm năm đón xe hoặc ngồi xe buýt đi đến tiệm cơm đã đặt chỗ.

Nhân lúc mọi người đã đi ra ngoài, Ninh Tự Hàn cúi đầu hỏi Linh Vận, cười cười: "Một mét tám mươi tám đủ cao chưa?"

Linh Vận gật đầu liên hồi, cười khúc khích: "Đủ, đủ, đủ."

Linh Vận khoác tay anh đi ra ngoài, Tôn Cẩn Nặc đi bên cạnh, vừa đi vừa tò mò hỏi: "Linh Vận, cậu quen người ta từ lúc nào vậy, sao tớ không biết?"

Ninh Tự Hàn ở ngay đây, Linh Vận trả lời qua loa: "Mới mấy hôm trước thôi."

Tiểu nha đầu đúng là hơi thấp, Ninh Tự Hàn cúi đầu nhìn cô, cánh tay còn đang kéo tay mình, có điều bởi vì cô quá thấp nên vừa kéo tay anh vừa đi có hơi bất tiện.

Anh không nhịn được mỉm cười.

Linh Vận không để ý, sau đó mới phát hiện anh đang nhìn cánh tay mình, chợt nhớ tới chuyện hôm kí túc xá.

Cô đã nói những gì?

Đại khái là mẹ của bạn trai cũ chê thấp, tuyển việc làm không cần một mét sáu trở xuống, đúng rồi, cái gì mà khuyết tật hạng ba nữa chứ.

Linh Vận lập tức buông tay, gõ đầu một cái thật đau, lại nói vớ vẩn nữa rồi.

Tôn Cẩn Nực đi bên cạnh, hỏi: "Linh Vận, bạn trai cậu tên gì?"

Vốn dĩ là hỏi Linh Vận, Ninh Tự Hàn lại ý tứ sâu xa nhìn cô.

Trước đó vì đi vội quá nên quên hỏi Linh Tu tên của em gái, vừa rồi bất đắc dĩ gọi hai tiếng Tiểu Linh, bây giờ nghĩ lại nghe rất êm tai.

Linh Vận a một tiếng, làm sao cô biết anh ta tên là gì, chỉ biết là bạn cùng phòng với anh trai, gãi đầu, lúng túng nhìn Tôn Cẩn Nặc.

"Ninh Tự Hàn." Ninh Tự Hàn trả lời, "bạn học", ngập ngừng, "cùng chuyên ngành với anh trai cô ấy."

Ba người ra khỏi trường gọi một chiếc xe, Tôn Cẩn ngồi ở ghế lái phụ, Linh Vận và Ninh Tự Hàn cùng nhau ngồi ở phía sau.

Trong xe không gian chật hẹp lại yên tĩnh, Linh Vận ngượng ngùng nhìn ra cửa sổ, Ninh Tự Hàn dựa vào ghế, khóe môi lại nhếch lên, hứng thú nhìn Linh Vận.

Linh Vận bị anh nhìn đến xấu hổ, khó chịu hỏi: "Anh nhìn em làm gì?"

Ninh Tự Hàn lấy tay xoa lông mày: "Không có, anh cảm thấy.."

"Cảm thấy gì?" Linh Vận hỏi theo bản năng.

Ninh Tự Hàn dường như đang tìm từ phù hợp: "Thú vị đi."

Tiếp theo lại nói: "Cũng trẻ con nữa."

Nói cô trẻ con nữa sao?

Khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên, nhìn anh nói: "Trẻ con mà anh còn tới."

Ninh Tự Hàn mỉm cười: "Em hiểu sai rồi, anh nói anh mà."

"A" Linh Vận không nói nữa, nhưng cứ ngồi như thế cũng hơi khó chịu, lại hỏi: "Anh trai em đâu?"

Ninh Tự Hàn: "Làm bài tập hộ anh rồi."

Linh Vận: "..."

Đúng là anh cô nhờ anh ta.

Có điều anh ta đã đồng ý anh trai cô, chắc chắn sẽ không để cô mất mặt. Tối nay có thể yên tâm giày vò anh ta.

Linh Vận cười thầm trong lòng.

Rất nhanh đã tới nơi, các bạn học đã đến phân nửa, lớp trưởng, bí thư chi bộ và ban cán sự ngồi cạnh nhau, Linh Vận để Ninh Tự Hàn ngồi xuống rồi kéo Tôn Cẩn Nặc đi vệ sinh.

Tôn Cẩn Nặc đầy ngưỡng mộ nhìn Linh Vận: "Ôi. Im im lặng lặng đùng một cái có bạn trai cũng không nói với tớ nha."

"Hâm mộ cậu thật đó."

Linh Vận ngượng ngùng, đi sát đến cạnh cô ấy, thấp giọng nói: "Lừa bọn họ thôi, chúng tớ đang đóng kịch."

"Đóng kịch?" Tôn Cẩn Nặc không kìm chế được, kinh ngạc thốt lên: "Cậu đùa hả?"

Linh Vận cười hì hì nói: "Vốn dĩ tớ định nhờ anh hai, dù gì cũng đâu ai biết anh ấy, rốt cuộc anh ấy lại nhờ bạn cùng phòng đến. Sao, có phải đã hạ gục được Đoạn Tinh Vũ không?"

Tôn Cẩn Nặc không ngờ Linh Vận có thể nghĩ ra cách này, cười nói: "Đúng đó. Anh ta vừa đẹp trai, lại còn cao hơn cậu ta, quan trọng là nghiên cứu sinh nữa."

Linh Vận vẻ mặt thẫn thờ, nói: "Không biết anh ấy có bạn gái chưa?"

Tôn Cẩn Nặc thấp giọng mắng: "Ngốc quá, nếu đã có bạn gái thì đời nào chịu đồng ý việc như thế này, để bạn gái biết chắc chắn chia tay rồi."

"Cũng đúng." Linh Vận suy nghĩ, gật đầu.

Tôn Cẩn Nặc huých tay cô, hỏi: "Thế nào, cậu có ý với người ta rồi phải không?"

Linh Vận xấu hổ, mắng: "Cậu đừng có nói nhảm."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Mèo

Tôn Cẩn Nặc xúc động thở dài: "Haiz... nếu học trưởng cũng như thế với tớ thì tốt biết bao."

Linh Vận luôn luôn nghe cô ấy nhắc đến người học trưởng nọ, nhưng cô chưa gặp bao giờ. Cô tò mò, hỏi: "Rốt cuộc người học trưởng đó là ai vậy, nói tớ nghe thử xem, tớ đã gặp qua chưa?"

"Không biết chừng anh trai tớ biết đó."

Tôn Cẩn Nặc mím môi, gật đầu: "Cùng họ với cậu, tên là..."

Cô còn chưa nói hết thì nghe tiếng ai đó gọi to: "Hai người các cậu trốn trong đây làm gì thế?"

"Hỏi cô một câu. Người ngoài kia không phải cô đi thuê chứ?"

"Nhìn hai người kiểu gì cũng không giống một cặp, không ăn ý với nhau chút nào hết."

Nhìn thấy một mét sáu mươi tám, Linh Vận mắng một câu: "Đúng là âm hồn bất tán mà." Cô học đối phương giọng điệu quái gở, nói: "Có phải cô thấy anh ấy đẹp hơn, cao hơn Đoạn Tinh Vũ nên ghen ăn tức ở phải không?"

"Đáng tiếc, anh ấy lại rất thích tôi. Cô đừng nghĩ đến việc nhảy bổ vào anh ấy đấy nhé, vô dụng thôi."

Linh Vận nói xong, kéo Tôn Cẩn Nặc đi ra ngoài. Một mét sáu mươi tám nhìn bóng lưng hai người, tức giận hừ một tiếng: "Để rồi xem tôi vạch trần các người như thế nào!"

Trở lại phòng ăn, Linh Vận ngồi xuống cạnh Ninh Tự Hàn, nam sinh này đang xem điện thoại, ngồi yên lặng, có lẽ vì không quen biết đàn em nào hết nên cảm thấy buồn chán.

Linh Vận nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới bọn họ, mới hỏi anh: "Anh có thấy chán không?"

Ninh Tự Hàn cất điện thoại, nói thật lòng: "Đúng là hơi chán, nhưng có em ở đây thì không chán."

Linh Vận thè lưỡi, cười: "Ý anh nói là em ồn ào sao?"

Có người để ý thấy hai người đang thầm thầm thì thì cười giỡn, nói: "Linh Vận à, bình thường hai người còn chưa dính nhau đủ sao, nhất định phải đến trước mặt bọn cẩu độc thân chúng tôi mà vẩy thức ăn cho chó à?"

Linh Vận đỏ mặt, khoát tay phủ nhận: "Không có, không có."

"Đương nhiên là không có rồi." Một mét sáu mươi tám từ bên ngoài bước vào, vẫn giọng điệu quái gở ấy: "Vừa nãy tớ đã nghe tất cả rồi. Học trưởng kia căn bản không phải bạn trai của cô ta, là cô ta giả vờ." Cô ta nhìn thẳng vào Linh Vận: "Tôi nói này Linh Vận, cô nói dối chưa đủ sao, không có bạn trai thì nói không có đi, tại sao phải mất công làm ra một màn kịch như thế?"

Linh Vận không nghĩ tới mọi việc đều đã bị cô ta nghe được, bị vạch trần bí mật này khiến cô xấu hổ vô cùng, khuôn mặt nóng lên, viền mắt ươn ướt, nhìn một mét sáu mươi tám một chữ cũng không nói nên lời.

Một mét sáu mươi tám đắc ý nhìn cô, lại nhìn mọi người xung quanh, sau đó khoác tay Đoạn Tinh Vũ, tự hào nói: "Tôi đã nói rồi, Tinh Vũ nhà tôi cũng không vừa mắt cô, làm sao có ai vừa ý cô được?"

Câu nói có phần hơi kì lạ, Đoạn Tinh Vũ liếc một mét sáu mươi tám, mặt cô ta biến sắc, vội giải thích: "Ý em là, không có ai vừa mắt được một người thấp như thế."

Môi Linh Vận run rẩy, răng run cầm cập, hận không thể nhào tới mà cào hai con người phía trước, tốt nhất là cào một mét sáu mươi tám thành tám mặt.

Ngay lúc cô kích động, toan đứng lên thì bỗng nhiên cảm giác được lòng bàn tay ấm lên, bàn tay nhỏ của mình giống như được nắm lấy.

Linh Vận cúi đầu nhìn, bàn tay lớn của Ninh Tự Hàn đang cầm tay của cô, bàn tay người con trai, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, khiến người ta cảm giác vô cùng ấm áp và an tâm. Ngón tay anh còn cố ý chọc vào lòng bàn tay cô, ý muốn nói cô kìm nén cảm xúc.

Khi cô còn đang sững sờ, người con trai đã lên tiếng: "Đúng là cô ấy và tôi biết nhau chưa bao lâu, xác định quan hệ cũng chưa được bao nhiêu ngày. Cô nhóc này lại hay thích nói đùa, luôn cảm thấy mình vẫn còn độc thân, tôi lại thể hiện tình cảm với cô ấy không nhiều, khiến mọi người hiểu lầm."

Giọng nói nhã nhặn lại tiếp tục: "Nhưng tôi thật lòng thích cô ấy, sẽ bảo vệ cả một đời cho cô ấy, việc này mọi người có thể từ từ chứng giám."

"Chúng tôi thực sự là một cặp."

Sau khi nói xong, anh quay đầu nhìn Linh Vận, đưa tay vén những sợi tóc rối trước trán cô, trong mắt ngập tràn vẻ nuông chiều, khóe môi anh khẽ nhếch lên: "Hửm?"

Âm cuối khéo léo khẽ trêu chọc, toàn thân cô nổi cả da gà.

Linh Vân ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt ngập nước. Tuy rằng màn kịch vô cùng trơn nhẵn, nhưng vẫn khiến người ta kìm nén được suy nghĩ viển vông.

Linh Vận biết anh vừa cứu cô một màn thua trông thấy, cảm kích gật đầu: "Ừm."

Nhìn biểu hiện của hai người, rõ ràng là một cặp anh anh em em.

Tôn Cẩn Nặc đứng bên cạnh, nhìn một mét sáu mươi tám, nói: "Cô nhìn thấy người ta không phải người yêu, thế cô và Đoạn Tinh Vũ là rác rưởi à?"

"Mỗi ngày nhảy nhảy nhảy, một mét sáu mươi tám là rất cao sao?"

"Tự hào cái gì chứ."

Một mét sáu mươi tám tiến về phía Tôn Cẩn Nặc: "Đúng vậy. Một mét sáu mươi tám không cao, nhưng tôi không mập như vậy đâu. Thân hình béo ú như thế, nam sinh nào bị mù mới vừa mắt."

"Cô." Tôn Cẩn Nặc đứng lên, đưa tay định tát cô ta, Linh Vận nhanh tay giữ Tôn Cẩn Nặc: "Được rồi, đừng chấp."

Bạn học cũng bắt đầu khuyên giải: "Vất vả lắm mới có một lần, mọi người đừng cãi nhau nữa."

...

Phục vụ lần lượt mang đồ ăn lên, nam sinh bắt đầu uống rượu, nữ sinh thì uống nước trái cây, cũng có nữ sinh muốn uống rượu.

Linh Vận cũng muốn uống rượu, nhưng lại sợ Ninh Tự Hàn trở về nói với anh trai, đến lúc đó lỗ tai cô sẽ không yên ổn.

Nghĩ đến đây, bàn tay muốn lấy rượu của cô chuyển hướng lấy nước trái cây, nhìn Ninh Tự Hàn giả vờ ngây thơ, cười hai tiếng.

Ninh Tự Hàn nhìn tiểu nha đầu cười, lộ ra hàm răng trắng, nói: "Muốn uống thì uống đi, anh không nói đâu."

"Thật sao?" Tay Linh Vận lại chuyển hướng, trực tiếp cầm một chai rượu: "Em chỉ nếm thử thôi."

Tôn Cẩn Nặc cũng cầm một chai, nói: "Vậy tớ cũng nếm thử."

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Qua ba lần uống rượu, một mét sáu mươi tám Điền Huỳnh Mĩ nói thầm với Đoạn Tinh Vũ: "Em thật sự không tin hai người bọn họ là người yêu đâu."

Đoạn Tinh Vũ cũng nghi ngờ nhìn Linh Vận, hai người cũng quen mấy ngày, tay của cô còn không được nắm. Chẳng lẽ cô thực sự đang hẹn hò với Ninh Tự Hàn sao?

Trong lòng cảm thấy không thoải mái, nói: "Em thử cô ấy xem."

Điền Huỳnh Mỹ suy nghĩ: "Thử như thế nào?"

Đoạn Tinh Vũ sốt ruột: "Tùy em."

Điền Huỳnh Mỹ nghĩ nghĩ một chốc, nói: "Được thôi."

Cô ta nhìn Linh Vận, vẫn là giọng điệu khiêu khích ấy:"Vừa nãy tôi chắc chắn cô đã nói là đã sắp đặt mọi việc rất hoàn hảo."

Linh Vận tức giận, nhìn cô ta: "Rốt cuộc là cô muốn cái gì?"

"Tôi có đụng chạm gì đến dòng họ nhà cô sao, việc gì phải cứ phải cắn tôi mãi thế?"

"Mọi người nhìn xem." Điền Huỳnh Mỹ chậc chậc hai tiếng, hỏi mọi người: "Có phải cô ấy thẹn quá hóa giận không?"

"Bị tôi nói trúng tim đen rồi?"

Linh Vận đập bàn, nổi cáu: "Vậy cô nói xem, tôi làm gì mới có thể chứng minh?"

"Bởi vì cô trong lòng ghen ghét đố kỵ nên mới gây chuyện, nếu tôi chứng minh rằng tôi và anh ấy là người yêu thì cô có còn tiếp tục vu khống tôi nữa không?"

"Đến lúc đó đừng trách vì sao mất mặt, còn nói này nói kia."

Cô lại nhìn mọi người, nói: "Các bạn học,cô ấy nói tôi lùn, còn cướp bạn trai của tôi." Cô thẹn thùng liếc qua Ninh Tự Hàn rồi nhìn mọi người, nói tiếp: "Đương nhiên là Đoạn Tinh Vũ cũng không phải là loại người tốt đẹp, đồ bỏ đi đấy nếu cô ấy yêu thì tôi rất sẵn lòng nhường cả."

"Hôm nay mọi người làm chứng cho tôi, nếu tôi chứng minh được Ninh Tự Hàn là bạn trai tôi, vậy thì phiền mọi người về sau để ý một chút, đừng có để cô ấy trước mặt tôi nói nhăng nói cuội, nói vớ vẩn linh tinh. Rất phiền phức."

Điền Huỳnh Mỹ không để mọi người trả lời, nói với cô: "Tốt thôi. Vậy cô chứng minh như thế nào?"

"..." Linh Vận nắm lấy tay của Ninh Tự Hàn đặt lên trên bàn cho mọi người thấy: "Như thế này chứng minh được chưa?"

Cô không có can đảm nhìn nét mặt của Ninh Tự Hàn, dù cho anh có bất mãn thì cũng sẽ tìm anh trai cô nói chuyện, sẽ không thể hiện ra ngoài.

Với lại, không phải vừa rồi anh mới nắm tay cô sao?

"Như thế mà đã có thể chứng minh sao?" Điền Huỳnh Mỹ mỉa mai:" Chỉ mới nắm tay mà nói là người yêu, thế thì cùng ở trong một phòng cũng có thể sao?"

Linh Vận cau mày, không vui nói: "Cuối cùng thì cô muốn như thế nào, cô cứ việc nói thẳng ra, chúng tôi sẽ làm, về sau đừng tìm tôi gây chuyện nữa."

Điền Huỳnh Mỹ nhìn bàn ăn thơm phức, tròng mắt đảo qua đảo lại một vòng, nói: "Cái kia có phải là salad trộn không?"

"Trong đó có đậu phộng, trừ khi anh ta chịu ăn đậu phộng từ trong miệng cô thì tôi tin."

Linh Vận theo bản năng lập tức nhìn Ninh Tự Hàn, sao có thể làm chuyện này được?

Ninh Tự Hàn cũng nhìn cô, đôi mắt sáng trong suốt, mặt đối mặt. Cô đỏ mặt, tim đập nhanh hơn so với bình thường.

Nếu như anh lấy đậu phộng trong miệng cô, không phải là... hôn sao?

Việc, việc này, sao làm được?

Linh Vận nhanh chóng khoát tay: "Chúng tôi mới xác định quan hệ, chưa tới bước đó."

Điền Huỳnh Mỹ nhìn bộ dạng của cô, ra vẻ đã sáng tỏ, nhìn mọi người: "Mọi người thấy rồi đó. Tôi khẳng định đây không phải bạn trai cô ấy, nếu không thì hôn một cái cũng có gì ghê gớm đâu, cớ gì lại cự tuyệt như thế?"

Điền Huỳnh Mỹ nói xong, tất cả bạn học nhìn Linh Vận với ánh mắt khác thường, đây có phải là mọi người đang nghĩ cô đã thấp lại còn nói dối phải không?

Mắt Linh Vận đỏ lên, siết chặt tay, không biết làm thế nào cho phải.

Tôn Cẩn Nặc đứng bên giải nguy, nói: "Bọn họ mới xác định quan hệ chưa lâu, đương nhiên sẽ không khỏi ngượng rồi, làm sao có thể thực hiện trước mặt mọi người như thế?"

"Được rồi, được rồi. Ăn thôi."

Điền Huỳnh Mỹ lập tức nói: "Đừng nghĩ những lời nói khi nãy tôi không nghe thấy, bây giờ để mọi người xem chân tướng."

...

Ninh Tự Hàn vẫn đứng bên cạnh lắng nghe, những đứa này đúng là chọc người chưa đủ để bị ghét hay sao. Nếu như không phải là bạn học của Linh Vận thì anh đã sớm trở mặt.

Nhìn Linh Vận bất an bên cạnh, anh chậm rãi nói: "Việc như thế này chúng tôi muốn để riêng tư, nhưng nếu mọi người đã muốn xem..."

Anh quay đầu nhìn Linh Vận, thấp giọng nói, cố ý mọi người đều nghe thấy: "Tiểu Linh, về sau hôn lễ của chúng ta chẳng lẽ em muốn không hôn sao?"

"Bây giờ xem như diễn tập nhé."

Linh Vận ngạc nhiên, một chữ cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Mèo

Ninh Tự Hàn cầm lấy cái thìa, múc một muỗng salad trộn, đặt vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt Linh Vận, rồi lại gắp một hạt đậu phộng đưa tới trước môi cô: "Đây."

Anh nghiêng đầu, mọi người đằng sau bị khuất, anh khẽ thấp giọng bên tai của cô: "Nếu em cảm thấy bị thiệt thòi, cùng lắm thì sau đó hôn anh lại nhé."

Linh Vận vẫn căng thẳng nhìn ngón tay anh, tay của anh rất đẹp, làm việc này rất tự nhiên, tinh thần của cô cũng giãn ra. Thế nhưng mà khoảnh khắc anh gắp đậu phộng lên, theo bản năng cô lại hồi hộp, khẩn trương.

Đến khi anh nói để cô hôn lại, cô mới thả lỏng, không nhịn được cười một tiếng, đưa tay đánh anh: "Anh, đáng ghét!"

Hai người cứ như vậy tương tác qua lại, một người thì e thẹn,một người lại thản nhiên như không. Bộ dạng ngọt ngào đáng yêu thế kia, ai mà nói không phải là người yêu thì nên đi khám mắt là vừa.

Nhìn ngón tay anh ở trước mặt mình, cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt phát ra từ cổ tay anh, Linh Vận lại căng thẳng không thôi.

Mọi người đang nhìn họ, gương mặt trắng nõn xấu hổ đến ửng đỏ, há miệng nhận lấy hạt đậu phộng từ đũa của anh.

Có chút ngượng ngùng, không biết tiếp theo nên làm gì.

Tất cả bạn học trong phòng đều đang dán mắt vào hai người, Đoạn Tinh Vũ không biết lí do vì sao, mở miệng: "Nếu không thì thôi đi, anh nhìn rất..."

Lời còn chưa dứt, Điền Huỳnh Mỹ liếc đôi mắt sắc bén nhìn anh ta, anh ta lập tức ngậm miệng.

Điền Huỳnh Mỹ thúc giục: "Nhanh lên, mọi người đang chờ."

Tôn Cẩn Nặc hừ một tiếng: "Sốt ruột thì cũng đừng có hối, mọi người có mà thấy cô phiền toái nhất đấy."

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đỏ hồng mềm mại, trong lòng Ninh Tự Hàn như có dòng nước ấm chảy qua, anh nhắm mắt ổn định tinh thần, thấp giọng nói: "Nhắm mắt lại."

Linh Vận vâng lời làm theo, Ninh Tự Hàn một tay đặt lên lưng cô, một tay nâng khuôn mặt nhỏ xinh, cô gái da trắng hơn tuyết, lông mi dài khẽ run run, anh im lặng mấy giây rồi nhanh chóng đến gần, dùng đầu lưỡi cuốn lấy hạt đậu.

Ninh Tự Hàn thực hiện xong liền nhai hai lần rồi nuốt xuống: "Như vậy được chưa?"

Cơ thể Linh Vận căng lên, cảm nhận được bàn tay nóng sau lưng và bàn tay của người con trai trước mặt.

Hơi thở xa lạ của người con trai từ từ tới gần, sự hồi hộp lên đến đỉnh điểm, hô hấp cũng khó khăn.

Hơi thở nặng như gông cùm xiềng xích bao lấy cô, cho đến khi cảm giác trên môi lành lạnh, hạt đậu trong miệng đã được lấy đi, trong nháy mắt bầu không khí được thả lỏng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng xong.

Cô mở mắt, xung quanh phát ra tràng vỗ tay, nhấn chìm sự lo lắng trong cô, cô xấu hổ, máu huyết sôi trào, tim đập liên hồi.

Cô liếm môi, xúc cảm lành lạnh vẫn ở đó.

Đây là...

Nụ hôn đầu của mình.

Mọi người nhanh chóng cầm li rượu đến chúc mừng cô: "Linh Vận, chúc mừng cậu nha, tìm được người yêu đẹp trai như thế."

"Đúng vậy đó, Ninh học trưởng, cũng chúc mừng anh kiếm được người yêu dễ thương như thế."

"Chúc hai người sau này thành vợ chồng."

...

Mọi người mồm năm miệng mười tới chúc mừng, Linh Vận khẽ liếc qua nhìn thấy Điền Huỳnh Mỹ mặt xám xịt cùng với Đoạn Tinh Vũ tức giận. Trong lòng đắc ý, đáng đời!

Trôi qua mười mấy phút, Ninh Tự Hàn xích lại gần Linh Vận, hỏi: "Đi về không?"

Linh Vận gật đầu: "Đi."

Vốn dĩ cô không thích đến, một đám người thích ganh đua, so sánh người với người. Nếu không phải Điền Huỳnh Mỹ gây hấn, cô sẽ không đi.

Vả lại còn làm phiền Ninh Tự Hàn cả tối.

Cô quay đầu hỏi Tôn Cẩn Nặc: "Cậu đi không?"

Tôn Cẩn Nặc cũng chán ghét cái bầu không khí ở đây, đã sớm muốn rời đi, có điều cô thấy Ninh Tự Hàn thì thay đổi ý nghĩ, kề tai nói nhỏ: "Tớ sẽ không làm phiền hai người đâu, đi đi."

Tai Linh Vận đỏ lên, véo cô ấy một cái.

"Đáng ghét."

Linh Vận đứng lên, vừa lấy áo vừa nói: "Tôi và Ninh Tự Hàn có việc phải làm, đi trước đây."

Ninh Tự Hàn đi theo, hai người cầm áo khoác nối tiếp nhau bước ra khỏi phòng.

Rời khỏi quán, cả người Linh Vận nhẹ nhõm. Đêm khuya lành lạnh, cô duỗi thẳng lưng, sau đó nói với Ninh Tự Hàn: "Cảm ơn anh, hôm nào mời anh ăn cơm."

Ninh Tự Hàn nói đùa: "Không cần hôm nào, hôm nay anh ăn chưa no."

Linh Vận xoa bụng: "Hôm nay em cũng chưa no, mỗi người hai trăm, em chi bốn trăm, thế mà chỉ ăn có một tí."

"Bị thiệt rồi!"

Ninh Tự Hàn gật đầu: "Xem ra bốn trăm là do em trả thay anh hai trăm, thế anh mời em."

Linh Vận muốn ăn mì chua cay, tốt bụng hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh muốn ăn gì thế?"

Ninh Tự Hàn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, mặc dù mùa đông thời tiết rất lạnh nhưng bầu trời vẫn xanh ngắt, không khí trong lành, buổi tối rất dễ chịu, anh thuận miệng trả lời: "Em chọn đi, anh ăn gì cũng được."

Linh Vận xoa xoa bàn tay, nói: "Vậy em chọn nhé."

Ninh Tự Hàn: "Ừ."

Linh Vận nhảy như thỏ con, đi tới phía trước nói:"Trước trường có tiệm mì chua cay, bán cả bánh bao nhân thịt ăn rất ngon."

Không đợi Ninh Tự Hàn trả lời, cô lại nói: "Bình thường gia đình em không cho em ăn đâu, anh hai cũng quản em, có điều là lên đại học bọn họ không quản được em nữa, ha ha ha, bây giờ em muốn ăn gì thì sẽ ăn cái đó."

Nhìn bộ dạng phấn khích của cô rất dễ lây nhiễm, hai tay Ninh Tự Hàn bỏ vào túi, khóe miệng khẽ cong.

Mỗi ngày nhìn cô gái nhỏ ríu rít như thế cũng không tồi nha.

Hai người gọi một chiếc taxi, rất nhanh đã tới cổng trường. Linh Vận dùng điện thoại quét hóa đơn rồi xuống xe, chỉ vào một quán đối diện: "Ở đằng kia, ăn rất ngon đó."

Hai người băng qua đường, Linh Vận đi thẳng về phía trước, nhìn thức ăn ngon mà chảy cả dãi, bụng sôi sục. Bỗng nhiên cổ áo bị kéo lại, cô quay đầu, hóa ra Ninh Tự Hàn giữ cô lại.

Đối phương sắc mặt khó coi: "Nhìn xe."

Cô quay đầu lại, trong nháy mắt một chiếc xe tải rất lớn ùn ùn chạy vút qua, quần áo bị gió thổi tung, dọa Linh Vận a một tiếng, ôm lấy Ninh Tự Hàn: "Á á á, tại sao chạy nhanh như thế?"

Ninh Tự Hàn vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói lại trở nên dịu dàng: "Lần sau nhìn đường."

Linh Vận hít thở sâu, buông Ninh Tự Hàn ra, hơi xấu hổ: "Chẳng qua vừa rồi em mải nhìn đồ ăn, quên nhìn đường."

Hai người bước vào tiệm ăn, tìm chỗ nào ấm áp rồi ngồi xuống. Linh Vận cởi áo khoác, gọi phục vụ hai bát mì chua cay và hai cái bánh bao nhân thịt.

Không biết Ninh Tự Hàn ăn một cái đủ hay không, cô hỏi: "Một cái anh ăn đủ không?"

Ninh Tự Hàn gật đầu: "Đủ rồi, dù sao lúc nãy cũng ăn được một ít."

Bầu không khí trở nên gượng gạo, Linh Vận bỗng nhớ tới anh trai, hỏi: "Anh em đang làm gì thế?"

Ninh Tự Hàn thành thật trả lời: "Thật ra cậu ấy thay anh làm bài tập, sau khi làm xong thì làm gì thì anh không biết."

Linh Vận nghĩ đến anh trai thì không nhịn được cười: "Anh hai em thật đáng thương!"

Ninh Tự Hàn tò mò: "Sao vậy?"

Linh Vận rót cho anh li nước, sát lại gần nói: "Anh không phát hiện ra anh hai em rất nghèo sao?"

Ninh Tự Hàn gật đầu một cái: "Đúng thật là như thế."

Linh Vận: "Hay là đã vay tiền của anh rồi?"

Chuyện này không tiện nói, Ninh Tự Hàn ậm ờ rồi hỏi: "Vì sao lại như thế?"

Linh Vận lấy tay che miệng, thấp giọng nói: "Anh hai em làm cho mẹ em tức giận, bố em cắt mọi tiền sinh hoạt phí của anh ấy luôn."

"Lúc đầu còn nhờ vả em, về sau bị bố phát hiện. Cuối cùng bố em nói anh ấy xin lỗi mẹ, anh ấy không chịu, bố em quyết định không cho anh ấy tiền trong nhà nữa."

"Bây giờ ngay cả em anh ấy cũng không cần."

"Thì ra mọi chuyện là như thế." Ninh Tự Hàn suy nghĩ rồi gật đầu: "Linh Tu rất cố chấp."

Linh Vận phụ họa: "Đúng thế, tức giận với mẹ vì đã chia rẽ tình cảm của anh ấy. Thực ra cũng không trách được mẹ em, do bạn gái anh ấy nhạy cảm quá thôi."

Dù sao lúc nãy cũng ăn được một chút, Linh Vận ăn chưa hết một phần ba đã buông đũa, xoa bụng, thở dài nói: "Em no rồi."

Ninh Tự Hàn ăn nhanh hơn cô, ăn xong mì và bánh bao nhân thịt đã đặt xuống.

Linh Vận nhìn anh cười: "Anh ăn no chưa?"

"Ăn nữa không?""

Ninh Tự Hàn lắc đầu: "Không cần, anh no rồi."

Linh Vận mặc áo khoác, đeo túi xách rồi đi thanh toán, đợi cô đi đến quầy tính tiền thì Ninh Tự Hàn đã trả mất rồi.

Linh Vận ngượng ngùng nhìn anh: "Để anh trả rồi."

Hai tay Ninh Tự Hàn bỏ túi, thân cao chân dài đi phía trước, hờ hững trả lời: "Lần sau em lại mời anh."

Linh Vận thè lưỡi, kéo khóa áo.

Trong tiệm ấm áp bao nhiêu thì ra ngoài lạnh bấy nhiêu. Linh Vận hít hơi lạnh, đi phía sau Ninh Tự Hàn. Nam sinh bóng dáng cao ráo, cô chỉ tới bả vai anh, nhìn thật buồn cười. Linh Vận nhịn cười không được.

Đi qua quốc lộ, hai người đi về phía kí túc xá, khi đi ngang qua siêu thị, Linh Vận gọi: "Ninh Tự.... A, anh..."

Xưng hô có hơi không được tự nhiên, cô vò tóc, đỏ mặt nói: "Cái kia, em đi mua ít trái cây, anh giúp em mang cho anh hai."

Ninh Tự Hàn nhìn bộ dạng khó xử của cô, khóe miệng cong cong, đi theo cô vào siêu thị.

"À, anh thích trái cây gì?"

Linh Vận vừa hỏi Ninh Tự Hàn, vừa chọn vài quả nho và quả táo. Anh trai cô không thích đào, anh bị dị ứng, nên cô cố tình không chú ý đến quả đào.

Ninh Tự Hàn thuận miệng trả lời: "Qủa đào đi."

"A?" Linh Vận quay đầu nhìn anh, rồi nhặt mấy quả đào, cô thích xoài nên cũng nhặt một ít.

Tính tiền xong, Ninh Tự Hàn đưa Linh Vận đến kí túc xá của cô.

Linh Vận giữ lại xoài, những quả còn lại đưa hết cho Ninh Tự Hàn: "Cái này anh mang cho anh hai em nhé."

"Được." Ninh Tự Hàn nhận lấy trái cây, cúi đầu nhìn cô, dưới bầu trời đêm cô cũng ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, bỗng nhiên cảm thấy năm tháng yên tĩnh trôi qua thật tuyệt vời.

Im lặng mấy giây, anh nói:"Sau này không có chuyện gì vẫn có thể tìm anh."

Trong lòng Linh Vận rạo rực không thôi, gật đầu nhẹ: "Vậy thì, ngày mai là Tết nguyên đán, anh có bận gì không?"

"Không có." Ninh Tự Hàn nói như thật.

Linh Vận suy nghĩ một chút, "Thế thì... chúng ta đi dạo phố được không?"

Cô dè dặt hỏi dò.

Ninh Tự Hàn không từ chối: "Được thôi."

Linh Vận vui vẻ, trong lòng đắc ý: "Vậy thì em gọi anh là.."

Thấy Ninh Tự Hàn đang muốn rời khỏi, cô gọi anh: "Học trưởng --"

Cô sửa ba lần xưng hô.

Ninh Tự Hàn nhìn cô, ánh mắt sâu xa: "Sao thế?"

Linh Vận thẹn thùng dặn dò: "Chuyện ngày mai, đừng nói cho anh hai em."

Khóe miệng Ninh Tự cong lên, gật đầu: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Mèo

Hai người tách ra, Ninh Tự Hàn cầm túi trái cây Linh Vận đưa trở về kí túc xá.

Linh Tu thấy đồ vật trong tay anh, khó hiểu hỏi: "Trái cây ở đâu ra thế?"

Ninh Tự Hàn đặt túi trái cây lên bàn: "Đây là Linh Vận mua, nhờ tao mang cho mày."

Linh Tu tùy ý nhìn lướt qua, nhíu mày, nha đầu chết tiệt, rõ ràng biết anh không thích ăn đào, còn mua đào sao?

Anh im lặng ngẫm nghĩ một lát, hỏi Ninh Tự Hàn: "Mày thích ăn đào?"

Ninh Tự Hàn a một tiếng: "Đúng. Làm sao?"

"Không có gì." Linh Tu khoát tay, trong lòng có dự cảm chẳng lành, nhìn vẻ mặt Ninh Tự Hàn tràn đầy sắc xuân, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mờ ám sao?

Trước đây nhờ hắn làm gì cũng đừng mong hắn vui vẻ như thế, hôm nay nhờ đóng giả làm bạn trai em gái thì lập tức đồng ý?

Giọng điệu ngờ vực: "Mày có gì đó với em gái tao phải không?"

Ninh Tự Hàn lại a một tiếng: "Mày có cho rằng bản thân quá tốt đẹp rồi không?"

Linh Tu xoa cằm suy nghĩ, gật đầu. Tuyệt đối có chuyện gì tiềm ẩn đằng sau, nếu không tại sao em gái lại mua đào nhiều như thế.

Trong lòng suy nghĩ quả đào này tuyệt đối không thể để Ninh Tự Hàn ăn, ném đi thì có hơi lãng phí. Ngay lúc anh đang phiền não thì nghe tiếng điện thoại di động vang lên, anh cầm lên nhìn, không khỏi nhíu mày.

Đây là Tôn Cẩn Nặc, có chuyện gì sao?

Hai người chênh lệch nhau những mấy tuổi, căn bản là không phù hợp, tìm anh làm gì?

Có điều anh nhìn lướt qua mấy quả đào, bỗng nảy ra một ý, nhanh chóng nhận điện thoại.

Linh Vận trở về kí túc xá tắm rửa, cả người dần dần tỉnh ngộ, vừa nãy lại nhiệt tình mời Ninh Tự Hàn đi chơi.

Nhớ lại bữa ăn khi nãy, bờ môi được anh chạm lên vẫn còn cảm giác lành lạnh, cô đưa tay sờ nhẹ.

Nếu có một người bạn trai như thế cũng tốt.

Nhưng nhìn chiều cao của mình trong gương, mấy giây sau cô im lặng thở dài, ngay cả tên cặn bã Đoạn Tinh Vũ còn chưa đến một mét tám đã chê cô thấp, huống hồ là Ninh Tự Hàn cao những một mét tám tám?

Người ta còn đang là nghiên cứu sinh nữa.

Người giống như anh trai không ngại con gái béo còn được bao nhiêu người?

Tốt xấu gì thì béo còn có thể giảm cân, chứ liên quan đến chiều cao thì phải làm sao đây?

Linh Vận tức tối lau khô người, mặc quần áo, tâm trạng không được tốt lắm.

Khoảng mười giờ đêm, Tôn Cẩn Nặc trở về, còn ôm một túi đào lớn, Linh Vận liếc nhìn: "Đêm hôm khuya khoắt cậu mua nhiều đào như thế làm gì?"

Tôn Cẩn Nặc không giấu được nụ cười trên khuôn mặt, xấu hổ nói: "Là học trưởng cho tớ đó."

"Oa, học trưởng đồng ý với cậu rồi?" Linh Vận kinh ngạc thốt lên, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Tôn Cẩn Nặc đi rửa đào rồi đưa cho Linh Vận một trái, bẽn lẽn nói: "Không có, anh ấy nói hôm nay mua nhiều nên cho tớ mấy trái."

Linh Vận cầm lấy đào rồi cắn hai cái, tự nhủ không biết Ninh Tự Hàn đã ăn chưa?

Có điều anh trai dị ứng với đào, họ ở lại ở chung phòng, Ninh Tự Hàn không ăn thì ai ăn?

Sáng hôm sau, Linh Vận rời giường, toàn thân mệt mỏi, eo lưng đau nhức, còn bị nghẹt mũi, dường như cô bị cảm. Cô cầm lấy điện thoại, gửi một tin nhắn ngắn cho Ninh Tự Hàn: "Ninh Tự ca, hôm nay em về thăm mẹ, không thể đi với anh được..."

"Hẹn lần sau nhé."

Tin nhắn gửi đi, cô rươm rướm nước mắt, trong lòng có hơi khó chịu, đau lòng.

Nếu cô cao thêm hai centimet thì tốt rồi.

Hẹn hò với Đoạn Tinh Vũ chỉ là chơi đùa thôi nên cô rất nhanh đã đồng ý, kì thực chia tay cũng chẳng có khó chịu chút nào, chỉ cảm thấy bị sỉ nhục thôi.

Nhưng với Ninh Tự Hàn thì không giống, cô cảm thấy rằng sau này mình sẽ yêu anh, rất rất yêu là đằng khác. Nhỡ sau đó chia tay, có thể cả đời cô không còn can đảm để yêu nữa.

Vẫn nên dừng lại trước khi quá muộn, nhân lúc chưa nảy sinh tình cảm thì nên hạn chế gặp nhau nữa.

Sáng sớm, Linh Tu hỏi Ninh Tự Hàn: "Đi chơi bóng rổ?"

Ninh Tự Hàn không chút do dự, từ chối: "Không."

Linh Tu ngạc nhiên nhìn anh, mỗi khi đến cuối tuần tên này đều tích cực hăng hái đi chơi bóng, hôm nay là như thế nào: "Có hẹn sao?"

Nhớ đến việc Linh Vận đã dặn, Ninh Tự Hàn mơ hồ trả lời: "Không có, hôm nay tao muốn đi mua cái quần."

Linh Tu ồ một tiếng: "Vừa đúng lúc, tao cũng muốn mua, cùng đi thôi."

Ninh Tự Hàn liếc nhìn anh ta, tên này đúng là không biết ý mà. Đúng lúc đó điện thoại di động vang lên, anh cầm lên nhìn, lập tức nói với Linh Tu: "Tao chợt nhớ tao còn một chiếc quần vẫn chưa mặc, không đi nữa."

Linh Tu: "..."

Tên này càng ngày càng kì lạ.

Rất nhanh Linh Vận đã nhận được tin nhắn, vỏn vẹn một chữ: "A."

Cô trở mình, kéo chăn lên bịt kín đầu, muốn ngủ tiếp, một lát sau khó chịu không ngủ được, thế là bực bội đạp chăn mền, ngồi dậy hỏi Tôn Cẩn Nặc: "Tớ muốn về thăm nhà một chuyến, cậu đi cùng không?"

"Mẹ tớ làm đồ ăn ngon tuyệt cú mèo, cậu có muốn nếm thử không?"

Hai tay Tôn Cẩn Nặc cầm lấy chăn mền, nhìn cô, nở nụ cười nhàn nhạt lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, cô nói: "Không đâu, hôm nay tớ muốn đi tìm học trưởng."

Cô lại ngập ngừng: "Linh Linh, hình như anh trai cậu cũng học khoa tài chính ngân hàng hả?""

Linh Vận gật đầu: "Đúng vậy."

Tôn Cẩn Nặc ồ một tiếng, cảm giác có gì đó không đúng, trước kia cũng không tìm hiểu nhiều, gần đây mới phát hiện một ít thông tin, cô thăm dò: "Thế anh cậu tên gì, luôn luôn nghe cậu kể về anh ấy, nói với tớ xem, không chừng tớ cũng biết."

Linh Vận không phát hiện chuyện gì sâu xa bên trong, trả lời: "Linh Tu."

Tôn Cẩn Nặc: "..."

Không ngờ người học trưởng cô thầm thích lại là anh trai của bạn thân cô.

Buổi trưa, tài xế của nhà Linh Vận tới đón cô, vì không muốn để các bạn học nhìn thấy nên cô đã gọi tài xế đỗ bên ngoài trường,

Nhân lúc không ai để ý, cô nhanh chóng ngồi vào xe.

Về đến nhà, bố mẹ cô đang ngồi ở phòng khách nói chuyện, cô cởi áo khoác rồi chạy tới ôm cổ mẹ: ""Mẹ ơi, một tuần không gặp mà con nhớ mẹ quá."

Mẹ Linh Vận đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng từ nhỏ đã sống khá giả nên làn da giống như chỉ vừa mới ba mươi, dáng người cũng rất đẹp, ăn mặc lại thời thượng. Nhìn thấy Linh Vận nhào tới, bà khẽ tay cô:" Nhớ mẹ mà không về thăm, nếu mẹ mà không nói tài xế đi đón con chắc con cũng không về đâu."

Linh Vận buông bà ra, lại đi tới ôm bố: "Bố ơi, hôm nay bố được nghỉ ạ?"

Bố Linh Vận trông thấy con gái sắc mặt đặc biệt hiền hậu, cười nói: "Không, mẹ con nói hôm nay con về thăm nên bố mới về nhà ăn cơm."

Linh Vận bĩu môi, cọ cọ mặt ông, nhõng nhẽo nói: "Tết đến rồi, nhất định cả nhà phải ăn bữa cơm sum vầy, bố gọi anh hai về đi ạ."

Sắc mặc ông thay đổi ngay lập tức, hừ một tiếng: "Đối với nó nói xin lỗi khó như vậy sao?"

"Nếu nó không xin lỗi mẹ con thì đừng nghĩ đến việc trở về."

Linh Vận thè lưỡi, lại chạy tới cầu bà Linh: "Mẹ ơi, mẹ muốn để anh bỏ bữa linh tinh ạ?"

Bà Linh xoa đầu cô, nói: "Anh của con là quan lớn, mẹ còn quản được nữa sao?"

"Nó không biết được sai lầm của mình còn thể hiện vẻ mặt khó chịu nữa."

"Vâng". Linh Vận thấy thái độ bố mẹ kiên quyết như thế, không còn gì để nói nữa."Con đói bụng rồi, mình đi ăn cơm đi ạ."

Linh Vận ở nhà ba ngày tết, trở về trường đã đến lúc thi cuối kì, tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái căng thẳng ôn tập chuẩn bị cho kì thi, không còn thì giờ để nghĩ đông nghĩ tây.

Chớp mắt đã đến mùa xuân, thời tiết ấm áp, vạn vật sinh sôi, vô số ý nghĩ đen tối cũng đang lăm le ngóc đầu dậy.

Như thường lệ, mỗi ngày Tôn Cẩn Nặc đều báo cáo tình cảm không mấy tiến triển của cô ấy cho cô.

Dù cho có tổn thương như thế nào, cô ấy cũng vui vẻ chịu đựng. Mỗi ngày chỉ cần gặp học trưởng một lần là trở về tán gẫu cả buổi, mặt mày tràn đầy ý cười, giống như đã sa vào lưới tình.

Mỗi ngày Linh Vận đều lắng nghe đến mức tai muốn mài ra kén, nhưng nhìn Tôn Cẩn Nặc vui như thế, cô không đành lòng đả kích cô ấy. Trong lòng lặng lẽ chúc phúc, hi vọng cô có thể làm rung động vị học trưởng lạnh lùng kia.

Hôm nay ăn tối xong, Tôn Cẩn Nặc lại thay quần áo thể thao đi ra ngoài, nói là có thể tình cờ gặp được học trưởng, nhân tiện chạy bộ giảm cân.

Giảm cân là khẩu hiệu được cô hô hào nửa năm trước, được vài ngày cuối cùng cũng giảm được hai cân, hôm qua cô lại ăn lẩu.

Cô ấy đúng là tạng người dễ tăng cân, có cảm giác chỉ cần uống nước cũng có thể mập lên.

"Tớ đi đây." Tôn Cẩn Nặc khoát tay, xắn xắn quần lên rồi cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Linh Vận nhìn bóng lưng cô rồi lại trầm tư.

Mỗi ngày nghe cô ấy kể về việc theo đuổi học trưởng khiến cô cũng có chút xao động, rất muốn nói chuyện yêu đương, tốt nhất là không bao giờ chia tay.

Ai, nếu cô cao thêm hai centimet, chắc chắn cô sẽ lập tức chạy đi tìm học trưởng tỏ tình, chỉ sợ anh có bạn gái thôi.

Linh Vận nằm bò trên giường suy nghĩ biện pháp, đúng là phải lên mạng tìm hiểu mới được.

Gì mà ăn nhiều lòng trắng trứng gà, nhất là đồ ăn chứa nhiều axit amin, nào là bột mì, lúa mì, đậu, thịt bò, gan động vật, còn có sữa tươi, cua tôm vân vân..

Ăn ít cơm, đồ ngọt, nước trái cây càng tốt.

...

Linh Vận nghĩ, tôm với cua coi như xong, căn tin trường học không có, chỉ có thể về nhà mới ăn được. Có điều trứng gà với sữa tươi thì chắc chắn phải có, chắc gan động vật cũng có thôi.

Có điều bình thường cô chẳng thích ăn những thứ đó nên không để ý, cô lưu những bức ảnh món ăn này về điện thoại, dự định từ giờ sẽ ăn như thế.

Nhưng nghĩ đến ngày mai mới có thể ăn khiến cô có chút mất hứng, cô rất muốn ăn ngay bây giờ thì ngày mai thức dậy sẽ cao thêm hai centimet cho xem.

Suy nghĩ một lúc, những thứ khác không có nhưng sữa tươi chắc phải có rồi.

Linh Vận bước xuống giường, vào phòng bếp lấy một hộp sữa, một hơi uống hết nửa hộp. Trong lòng cô nghĩ thầm trước kia cô cũng uống sữa, sao không cao lên nhỉ.

Không lẽ lúc trước uống quá ít?

Cô nhìn phòng bếp lần nữa, còn tận năm hộp, hay là uống hết luôn?

Linh Vận hút hết nửa còn lại, sau đó lấy một hộp sữa khác uống.

Uống liên tục ba hộp, cái bụng nhỏ của Linh Vận phồng lên, cô ôm lấy bụng rồi ợ một tiếng, không uống được nữa rồi.

"Linh Vận, nhanh đến đây nào, cậu thấy tớ đã gầy chưa?"

Linh Vận với cái bụng đầy sữa đứng dậy, khóe miệng còn chảy giọt sữa, cô vừa lau miệng vừa trả lời Tôn Cẩn Nặc: "Nhìn không ra."

Tổn Cẩn Nặc nhìn cô đang che miệng, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Cậu sao thế?"

Linh Vận nghĩ đến sữa, cảm thấy dạ dày trương phình khó chịu, miệng đầy sữa muốn tuôn ra, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, phun một ngụm lớn. Cô vỗ vỗ ngực: "Tớ uống sữa."

"Sữa?" Tôn Cẩn Nặc nhìn mấy hộp sữa rỗng trên bàn, ngạc nhiên hỏi: "Một mình cậu uống hết chỗ đó?"

"Ừ." Linh Vận ừ một tiếng, lại nôn hết sữa trong miệng ra, dùng sức vỗ ngực, hốc mắt ẩm ướt.

Uống mới được ba hộp thôi lại khó chịu như vậy.

"Uống sữa cho cao lên." Linh Vận lau nước mắt, vừa nói vừa rửa tay, rửa mặt. "Giúp tớ ném hết mấy cái hộp đó với, trong tủ cũng vứt đi, đừng để tớ nhìn thấy chúng nữa."

Bây giờ cô chỉ tưởng tượng đến sữa thôi là đã muốn nôn rồi.

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô cười cười: "Chiều cao phần lớn là do di truyền, cậu cũng 19 tuổi..."

Cô thấy Linh Vật như muốn khóc, nhanh chóng sửa lời: "Thật ra thì tớ có đọc sách, hai mốt hai hai tuổi còn có thể cao lên được mà, cậu còn hai ba năm nữa, chắc chắn sẽ cao, đừng vội."

Linh Vận thở dài, bụng vô cùng khó chịu, cô không dám lên giường, đành phải đi đi lại lại. "Tớ không có vội, nhưng mà..."

Tôn Cẩn Nặc đến gần cô, nhìn vào mắt cô: "Có phải cậu đã thích ai rồi không, trước kia cậu đâu có nghĩ nhiều như thế."

Con gái trở nên ăn diện đẹp để làm đẹp lòng của người mình yêu đó. Linh Vận thấy xung quanh không có ai, thành thật: "Chẳng phải cậu đã gặp qua hồi liên hoan năm ngoái sao, anh học trưởng kia ấy."

"A." Tôn Cẩn Nặc nhớ lại, còn chung phòng với Linh Tu của cô.

"Nhớ rồi, đẹp trai, dáng người cũng không tệ, quan trọng là rất cao. Xứng đáng để thích đó."

"Tớ đã nói rồi." Linh Vận tìm được người đồng cảm: "Nhưng mà cậu nghĩ xem, Đoạn Tinh Vũ chỉ có một mét bảy lăm đã ghét tớ, chê tớ thấp. Ninh học trưởng cao hơn tớ những ba mươi centimet, nhìn tớ như nhìn đứa trẻ, không phải cũng chê tớ sao?"

"Không thể nào." Tôn Cẩn Nặc giọng điệu ngờ vực: "Tớ thấy anh ta không giống loại người như thế, với cả thấp thì đã làm sao, có ảnh hưởng tới người khác sao. Người hiểu chuyện sẽ không để ý đến những thứ đó."

Tôn Cẩn Nặc lại lấy tay véo khuôn mặt trắng nõn của Linh Vận: "Cậu lại dễ thương như thế này, vóc dáng xinh đẹp, còn sợ không ai thích sao?"

Tâm trạng Linh Vận vui vẻ hẳn lên, chắc Ninh Tự Hàn cũng không để ý đâu nghĩ?

Hai người nói chuyện, thấy kí túc xá chuẩn bị đóng cửa, sinh viên đang học tập hay đi chơi cũng đang trở về.

Điền Huỳnh Mĩ cũng về kí túc, lại còn cố tình đi đến trước phòng bọn họ, còn nói điều gì đó.

Linh Vận vừa thấy cô ta đã ngứa mắt, không khách khí nói: "Phòng bọn tôi không chào đón cô, mời về cho."

Điền Huỳnh Mỹ: "Tôi đến thông báo cho các cô một tin, hai ngày tới trường sẽ tổ chức cuộc thi trang phục truyền thống, nếu các cô có nguyện vọng thì có thể tham gia."

Cuộc thi trang phục truyền thống?

Linh Vận có chút dao động.

Điền Huỳnh Mĩ: "Dĩ nhiên một đứa thấp như cô sợ là trang phục còn không mặc vừa, có khi tham gia cũng không được lên diễn, đi còn giẫm vào váy cũng nên."

"Cô có bệnh à!" Linh Vận thở hổn hển, tức giận nhìn cô ta: "Cô là chó điên sao, mỗi ngày không cắn tôi thì không thoải mái?"

Điền Huỳnh Mỹ: "Hồi trước còn nói học trưởng kia là bạn trai, bây giờ thì cả hai không gặp nhau lần nào, còn nhìn không ra là cô đang gạt mọi người sao!"

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô ta, không chút khách khí, từng bước tiến tới, còn vặn cổ tay.

Cô ấy vốn đã cao, thân hình lại có chút to lớn, khuôn mặt ấy lúc này thật sự dọa người, Điền Huỳnh Mỹ run rẩy sợ hãi: "Cô tính làm gì? Cô mà đánh tôi thì tôi sẽ đi mách thầy."

Tôn Cẩn Nặc khinh thường: "Về khoản này cô đúng là cũng có chút tiền đồ đấy."

Linh Vận nhìn bộ dạng Điền Huỳnh Mỹ tới gây hấn lại trở thành dáng vẻ co rúm sợ sệt trông buồn cười làm sao, cô cười ra tiếng: "Ha ha ha...Nhìn xem ai kìa."

Điền Huỳnh Mỹ ôm lấy eo, trừng mắt nhìn Tôn Cẩn Nặc, nói: "Đừng tưởng vóc dáng của cô cũng đủ tiêu chuẩn nhé, thân hình như thế kia cũng không thể mặc được, hừ, ngay cả cơ hội lên sân khấu cũng không có đâu.'"

Nói xong, cô ta tức tối bỏ đi.

Linh Vận với Tôn Cẩn Nặc nhìn nhau, bỗng nhiên cười ha ha.

Linh Vận chỉ về hướng người mới rời khỏi: "Cô ta gây sự mỗi ngày như thế mà không biết mệt sao?"

Tôn Cẩn Nặc phụ họa: "Chính xác, có khi hai chúng ta đào mồ mả nhà cô ta rồi, chứ vì sao trong lớp bao nhiêu người như thế lại cứ dán mắt vào chúng ta?"

Hia người cười cười nói nói một lúc rồi mỗi ai về giường người nấy, Linh Vận chợt hỏi: "Cậu nói xem chúng ta có nên tham gia không?"

Tôn Cẩn Nặc lập tức trả lời: "Tham gia, còn muốn giựt giải thưởng, chọc chết cô ta."

"Đúng đúng đúng, chúng ta tham gia, chọc chết cô ta đi."

"Nhất định phải đẹp hơn cô ta, đến lúc chúng ta nhận giải thưởng xem cô ta còn mặt mũi nào không!"

Linh Vận nói xong trong lòng dễ chịu hơn hẳn, yên tâm nhắm mắt.

Vì uống quá nhiều sữa nên cả đêm dạ dày Linh Vận rất khó chịu. Cô tỉnh giấc những hai lần, xoa nhẹ bụng rồi định nằm xuống ngủ, khi ấy trời sắp sáng.

Sáng sớm Tôn Cẩn Nặc đã rời giường, chạy bộ nửa tiếng, sau đó đi canteen mua đồ ăn sáng, tiện thể mua cho Linh Vận, dù gì khẩu vị của cô cũng không khác thường ngày

Cô trở về vẫn thấy Linh Vận ngủ, một mình cô mang sách đi đến thư viện một tiếng, vẫn chưa thấy Linh Vận đến liền gọi điện thoại cho cô.

Linh Vật bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động: "A lô."

"Linh Linh, cậu còn ngủ sao, mau đến lớp đi." Điện thoại truyền giọng của Tôn Cẩn Nặc tới.

Linh Vận a một tiếng, lập tức ngồi dậy: "Được được, để tớ rửa mặt xong sẽ đi ngay."

Linh Vận nhanh chóng rửa mặt, trước khi đi nhìn thấy một ly sữa đậu nành đặt trên bàn, nhớ lại tối hôm qua uống rất nhiều sữa, cảm giác buồn nôn ập tới, cô nhanh chóng ra ngoài.

Cuộc đời này cô không muốn uống sữa bò nữa, ngay cả sữa đậu nành cũng không muốn uống.

Linh Vận không trang điểm, cũng không ăn mặc cầu kì, quần áo đều do mẹ cô mua. Hôm nay đi đến thư viện, cô tìm Tôn Cẩn Nặc. Sau đó hai người cùng đến phòng học, bỗng nhiên nhìn thấy sinh viên trong đội văn nghệ, khuôn mặt mỗi người rất xinh đẹp, còn cao ráo, khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Một cô gái đang trình diễn catwalk, nhìn rất đẹp, Linh Vận chăm chú nhìn một lúc, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

"Này, cậu có nhìn thấy bọn họ có gì đó rất đặc biệt không?"

Linh Vận đụng đụng Tôn Cẩn Nặc, thần bí hỏi.

Tôn Cẩn Nặc thuận theo ánh mắt cô nhìn sang, lắc đầu: "Không có, chỉ hơi cao."

Linh Vận bĩu môi: "Không đâu, tớ nhìn bọn họ chí ít cũng cao 1m75 cơ, có khi còn hơn."

"Thật hả?" Tôn Cẩn Nặc trợn tròn mắt, gật đầu."Thế thì còn cao hơn cả tớ."

Linh Vận kìm nén nỗi ngạc nhiên của mình, vỗ cánh tay Tôn Cẩn Nặc: "Tớ vừa nảy ra một ý."

Tôn Cẩn Nặc theo bản năng, hỏi: "Ý gì?"

Linh Vận: "Mấy người đấy đều mang giày cao gót, cậu nhìn xem chiếc giày kia gót ít nhất 12 centimet, thế thì tớ đeo vào cũng cao một mét bảy luôn rồi còn gì?"

"Ha ha ha, tớ thật là thông minh mà." Chưa để Tôn Cẩn Nặc có cơ hội trả lời, cô nói tiếp: "Trưa nay tớ sẽ đi đến cửa hàng giày, tớ sẽ mua một đôi cao hẳn 15centimet cho xem."

Sau đó cô sẽ lập tức đi tìm học trưởng, hi hi.

Tôn Cẩn Nặc hừ một tiếng: "Thế cậu đứng lên cây cà kheo luôn đi."

Sau khi tan học, Linh Vận không ăn cơm, cũng không cho Tôn Cẩn Nặc ăn mà kéo cô ấy đi ra ngoài: "Nhanh lên nhanh lên, tớ muốn mua ngay để buổi trưa mang ngay cơ."

"Buổi tối tớ sẽ mang nó đi tìm Ninh Tự Hàn."

Buổi sáng Tôn Cẩn Nặc ăn không nhiều, bây giờ bụng đã sôi ùng ục."Nhưng còn chưa ăn cơm, cậu không đói bụng sao?"

Linh Vận chỉ nghĩ đến chuyện giày cao gót, tất cả mọi thứ đều không nhớ: "Cậu nói tớ mới nhớ, buổi sáng tớ còn chưa ăn. Lát nữa chúng ta ăn bên ngoài."

Tác giả có lời muốn nói:

Spoil một chút, trận đấu Tiểu Linh với trang phục truyền thống, Ninh học trưởng của chúng ta là ban giám khảo, hắc hắc hắc...

Mọi người đoán xem học trưởng Ninh sẽ cho Tiểu Linh bao nhiêu điểm đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Mèo

Linh Vận vẫn luôn mong ngóng để vào cửa hàng giày cao gót, ăn trưa cũng không yên, chỉ tùy tiện tìm tiệm ăn gần nhất ăn cho no bụng.

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô đầy phấn khích như thế cũng không dám nói những lời tiêu cực, nhưng vẫn nhắc nhở cô: "Lần đầu tiên cậu mang giày cao gót, vẫn nên chọn chiếc thấp thôi, khoảng 5cm là được rồi."

"Không được, không được." Linh Vận vẫn liếc mắt nhìn cửa hàng bên cạnh, bàn tay nhỏ khoa tay múa chân. "5cm mới một mét sáu ba, quá thấp."

Hai người vào một tiệm giày bất kì, Linh Vận đi thẳng đến khu bán giày cao gót, không để ý đến hình thức, kiểu dáng, chỉ cần cao là đủ.

Cô nhìn thấy một đôi giày da, xấp xỉ 12cm, quay đầu hỏi nhân viên bán hàng: "'Cho tôi đôi số 35, tôi muốn đeo thử."

"Đợi một lát ạ." Nhân viên cửa hàng mỉm cười rồi đi, rồi rất nhanh quay trở về, khuôn mặt lúng túng. "Thật xin lỗi quý khách, không có số giày của quý khách, quý khách có thể chọn đôi khác không ạ?"

"Không có sao?" Linh Vận không cam lòng, bàn chân của cô nhỏ nên khó trong việc mua giày. "Thế thì giày cao gót, loại nào có số trên không ạ?"

Nhân viên cửa hàng lại đi, hai ba phút sau ôm hai hộp giày trở lại, cô cúi người, mở hộp giày ra. "Quý khách thử xem sao?"

Là một đôi giày da cao gót mũi nhọn màu đỏ, Linh Vận ngồi xuống ghế sô pha cởi giày, đặt bàn chân vào, nhíu mày: "Màu đỏ như thế nào?""

"Có chói mắt quá không?" Cô nhìn Tôn Cẩn Nặc.

Tôn Cẩn Nặc nín cười: "Rất tươi sáng."

"Mấu chốt là bình thường cậu không đeo giày cao gót, hôm nay lại lập tức mang một đôi giày sáng chói như thế có hơi không quen."

Nhân viên cửa hàng không đồng ý quan điểm của cô ấy: "Đây là mẫu mới nhất năm nay, hoàn toàn làm bằng da trâu, có hơi cao nhưng mang vào tuyệt đối thoải mái, dễ chịu, không tin quý khách đi vài bước thử xem."

Linh Vận vịn Tôn Cẩn Nặc đứng lên, đôi giày mang rất vừa vặn, nhưng mà cảm giác này...

Giống như đi cà kheo vậy.

Linh Vận đứng không vững, sợ ngã nên không ngừng nói với Tôn Cẩn Nặc: "Đừng nhúc nhích, Tôn Cẩn Nặc cậu đừng nhúc nhích, ai da, cậu muốn làm gì thế?"

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô: "Hay đổi đôi khác thấp hơn chút nhé?"

"Không được." Linh Vận kiên quyết, lại hỏi nhân viên bán hàng. "Thế đôi còn lại kiểu dáng như thế nào ạ?""

Nhân viên cửa hàng mở hộp giày còn lại, là một đôi giày màu vàng, Linh Vận lắc đầu: "Được rồi, thế thì lấy luôn đôi màu đỏ cho xong."

Quẹt thẻ xong, Linh Vận trực tiếp mang luôn đôi giày vừa mới mua: "Gói đôi giày cũ của tôi lại với."

Một tay xách đôi giày cũ, một tay Linh Vận vịn vai Tôn Cẩn Nặc trở về, cô thở dài: "Hôm nay lão gia tớ cuối cùng cũng được thở bầu không khí của một mét bảy rồi."

Tôn Cẩn Nặc nghe xong không nhịn được cười hahaha, suýt nữa cười gãy lưng, nhìn cô đi không vững, tay xách túi nói: "Lát nữa đau chân đừng trách tớ không nhắc nhé."

"Sẽ không." Linh Vận đầy phấn chấn. "Tí nữa trở về tớ sẽ nhắn cho Ninh Tự, hỏi anh ấy buổi tối có rảnh không hi hi hi.."

Lộ ra hai hàm răng trắng sáng: "Bộ dạng này tớ chỉ thấp hơn anh ấy...18cm."

"Vẫn còn tạm chấp nhận được."

Hai người đón xe về trường học, thời gian đi từ cổng đến lớp học mất tận mười phút, đi chưa được năm phút Linh Vận đã không đi được nữa rồi, cô cắn răng, nói: "Nặc Nặc, chân tớ đau quá."

Tôn Cẩn Nặc a một tiếng. "Đã nói cậu rồi, cậu không tin."

"Bây giờ làm sao?"

Cô cúi đầu, nhìn thoáng qua chiếc túi trong tay. "Nếu không cậu mang đôi cũ đi, khi nào đến cuộc hẹn thì mang đôi mới."

Linh Vận không cam lòng: "Nhưng nếu giờ không luyện tập, lỡ đến lúc đó xấu mặt thì làm sao?"

Tôn Cẩn Nặc không khách khí nói: "Không mang chắc chắn sẽ không mất mặt, nhưng cuối cùng cậu vẫn phải mang mà."

Linh Vận nghĩ nghĩ một lúc, nhìn lại việc mình mới đi nửa đường chân đã đau thấu trời xanh, cuối cùng đưa ra quyết định: "Được rồi, tớ thay giày cũ vậy."

Tôn Cẩn Nặc đỡ cô ngồi vào chiếc ghế bên đường, Linh Vận ngồi xuống thay giày, ngón chân cái chân trái đã nổi bọng nước, gót chân phải cũng rách một lớp, cô than phiền: "Mới đi một tí đã trày rồi?"

"A, đau chết mất thôi."

Tôn Cẩn Nặc đặt đôi giày da của cô vào trong hộp, nói: "Lần đầu tiên mang giày cao gót mà cậu lại chọn đôi cao như thế tất nhiên phải đau rồi, tớ nghĩ cậu nên bắt đầu bằng 5cm là vừa."

"Không thể được." Linh Vận bày ra tư thế không phục. "" Thế quá thấp, đôi này mang vào vừa đủ một mét bảy."

Linh Vận thay giày xong, khập khiễng đi theo Tôn Cẩn Nặc về lớp.

Hết hai tiết, Linh Vận đưa Tôn Cẩn Nặc đôi giày cũ của mình mang về còn chính mình thì đi tìm Ninh Tự Hàn.

Khi nãy nhắn tin cho anh ấy không có hồi âm, chắc là đang bận bịu công việc.

Linh Vận không có Tôn Cẩn Nặc làm trụ nên cô đi loạng choạng, bọng nước khi nãy vừa mới giảm một tí, bây giờ lại mang giày vào làm cho đau càng đau, cô đi được hai bước đã đau buốt rồi.

Chẳng qua vì cô muốn nhanh chóng cao hơn thôi.

Linh Vận mất hết nửa ngày, vừa đi vừa nghỉ, mất khoảng hai mươi phút mới đến đứng dưới lầu ký túc của Ninh Tự Hàn.

Cô lấy điện thoại gọi cho anh.

Lần thứ nhất không ai nghe máy, cô lại gọi lần nữa: "Tiểu Linh?"

Giọng nói nam sinh mang âm điệu ngờ vực, có phần xa cách.

Dù sao cũng hơn mấy tháng không gặp, âm thanh có chút không quen, Linh Vận ngẩn ra, nói lắp: "Ninh Tự....Anh,...Anh anh, Em..."

Trước đó cô không nghĩ nhiều, cho rằng hai người giống như vừa gặp hôm qua thôi, nhưng nghe giọng nói đối phương, chắc chắn không phải như cô nghĩ.

Trong lòng hơi nhói.

Cô lấy tay gãi đầu, nhanh chóng viện cớ: "Cái đó, cái đó, anh hai em có bên cạnh anh không?"

"Tìm anh trai à." Ninh Tự Hàn giống như thở phào. "Cậu ấy vừa mới ra ngoài, chừng nào trở về anh nói cậu ấy gọi cho em."

Linh Vận co tròn bàn tay, dùng sức gõ đầu một cái, bây giờ làm sao, lát nữa Ninh Tự Hàn nói cho anh hai, vốn dĩ cô không có gọi trước cho anh hai, đến lúc đó sẽ không thể nói dối được.

Cô cắn môi, nói dối: "Cái này, em có đồ cần đưa cho anh hai, anh lấy giúp anh ấy được không?"

"A." Mấy giây sau, giọng nói lạnh nhạt truyền tới. "Em đứng dưới lầu ký túc xá đi, anh xuống lấy."

Linh Vận: "..."

Cô còn muốn nói tiếp, bên kia đã tắt máy, rất dứt khoát.

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác thái độ Ninh Tự Hàn đối với cô đã thay đổi.

Không còn quen thuộc giống như lần trước nữa.

Nam sinh giống như mang theo ý cười nhạo, hỏi cô 188 đã đủ chưa, như thể đã lâu lắm rồi.

...

Tất nhiên có thể cô đã hiểu lầm, dù sao số lần hai người tiếp xúc rất ít, vỏn vẹn hai lần thôi.

Tính cả hôm nay cũng chỉ là lần thứ ba.

Có thể ngay từ đầu cô đã không hiểu gì về anh.

Khoảng năm phút sau thì Ninh Tự Hàn xuống tới.

Hôm nay cô gái nhỏ mặc một chiếc váy cổ búp bê dài màu hồng nhạt, tóc được cột lên lộ ra cái cổ trắng nõn, váy dài qua đùi, bên dưới là đôi tất màu đen và đôi giày cao gót màu đỏ.

Tay phải vén mái tóc bên tai, tay trái xách một túi nhỏ màu hồng nhạt.

Cô gái nhỏ hôm nay so với lần trước không giống nhau, anh ngơ ngác mấy giây rồi mới đi qua.

Anh với bộ dạng giải quyết công việc, nói: "Đồ đâu?"

"Ừm?" Linh Vận thoáng ngu ngơ, chợt nhớ khi nãy mình đã nói với anh là cô mang đồ cho anh trai, cô mở túi xách, cắn cắn môi, rốt cuộc thì đồ nào mới có thể đưa cho anh trai đây?

Sách giáo khoa?

Chắc chắn là không, đó là sách của cô, chắc chắn anh sẽ cho rằng cô viện cớ.

Trừ sách giáo khoa ra thì chỉ còn đồ ăn vặt, chẳng lẽ đưa một nửa đồ ăn vặt này cho anh trai?

Túi nhỏ bên trong túi xách còn một gói "dì cả" lớn, ngoài ra thì không còn gì nữa.

Cô lúng túng nhìn Ninh Tự Hàn: "Em... quên đem theo rồi."

Ninh Tự Hàn khẽ gật đầu, quay người rời đi. "Vậy khi nào em mang thì lại đến." Anh nói vô cùng hờ hững, cả người không có lấy một ý cười, giống như ai đó thiếu nợ anh mấy trăm đồng bạc vậy.

"A." Tất cả nhiệt tình của Linh Vận đã bị dập tắt, cô thất vọng vô cùng, chẹp miệng. Nhìn thấy Ninh Tự Hàn không chút do dự rời đi, cô hít một hơi thật sâu, cúi gằm đầu, buồn bã trở về.

Biết được nam sinh không thích bộ dạng này của cô, có đeo giày cao gót thành một mét bảy cũng giống nhau.

"A.." Vì Linh Vận không tập trung, đi được hai bước đã vồ ếch.

Bước đi không ổn, cổ chân trẹo qua một bên, cả người ngã xuống đất.

Hôm nay cô mặc tương đối ít, chỉ có đeo một đôi tất mỏng, mặc một cái váy dài màu sen khá là dễ thương.

Bây giờ ngã xuống đất, cô chỉ cảm thấy đầu gối rất đau, rất muốn gọi mẹ.

Hai tay chống xuống đất, bàn tay ma sát xuống đường cũng bị thương, cô đứng dậy, không quan tâm những người đi đường đang nhìn cô như thế nào, chỉ cần nhanh chóng rời khỏi hiện trường là được.

Xấu hổ chết đi được, may mắn là Ninh Tự Hàn đã đi rồi, nếu anh ấy mà thấy thì cô còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên cảm giác cánh tay bị cái gì đó nắm chặt, theo bản năng cô quay đầu nhìn. "A--"

"Đừng la." Ninh Tự Hàn khẽ giọng mắng cô. "'Anh dìu em."

"A." Linh Vận không la nữa, dựa vào người nam sinh để đứng dậy.

Cô cúi đầu, giống như một em bé đã phạm lỗi, không dám nhìn thẳng vào mắt Ninh Tự Hàn.

Ninh Tự Hàn thấy đầu gối Linh Vận bị thương, nhíu mày, giọng không vui: "Sao em không chịu cẩn thận gì hết vậy?"

Linh Vận: "..."

Mang giày đã không thoải mái, chân bị sưng, mỗi bước đi đều rất đau, bây giờ lại còn gặp phải sắc mặt của anh, cô tức giận, trong nháy mắt dùng sức đẩy anh ra, thở hổn hển nói: "Không cần anh quan tâm."

Ninh Tự Hàn nhìn cô, tiểu nha đầu ngang ngược, thực sự là vừa bực mình mà vừa buồn cười, anh im lặng mấy giây rồi lạnh lùng nói: "Vậy em tự đi đi!"

Người ta đã nói như vậy, mặt Linh Vận có dày cỡ nào cũng không có cách nào ở lại được nữa, cô nhấc chân muốn đi, vừa nãy đã trẹo chân rồi, cô hít hà một tiếng vì đau, cả người bất giác run lên, cô cắn răng chịu đựng, không được để bẽ mặt trước mặt Ninh Tự Hàn.

Linh Vận hiên ngang tiến lên phía trước, đi chưa được hai bước, cả thân thể bỗng lơ lửng trên không trung, một giây sau cô đã bị người ta vác lên vai. "A a a, Ninh Tự Hàn, anh làm gì vậy, mau thả em xuống."

Linh Vận tay giẫy chân đạp, nhưng mà bất kể cô gắng sức thế nào thì nam sinh cũng không có ý muốn thả cô xuống.

Mãi cho đến khi cô bị người ta khiêng lên phòng đặt xuống ghế, tại cửa phòng còn rớt một chiếc giày, Ninh Tự Hàn trừng mắt, nói với cô: "Không được nhúc nhích." Sau đó, đi nhặt giày đặt để lên bàn.

Dám tức giận với cô, Linh Vận nhìn Ninh Tự Hàn, cái miệng nhỏ vểnh lên, trong mắt còn đọng một lớp hoi nước.

Ninh Tự Hàn tìm trong tủ một bình oxi già, hồi trước chơi bóng rổ bị thương nên mua, dùng được một lần rồi cất vào tủ..

"Cởi quần ra." Anh thấp giọng.

Linh Vận vừa cởi chiếc giày còn lại ra, nghe anh nói lập tức ôm lấy đầu gối, cuộn mình trên ghế, cảnh giác: "Anh muốn làm gì?"

Ninh Tự Hàn lắc lắc chai oxi già trong tay, nói ngắn gọn: "Đầu gối."

Linh Vận cúi đầu xuống nhìn đầu gối, đôi vớ bị rách một mảng lớn, đầu gối thì bị thương, chảy máu. Cô im lặng mấy giây, không tình nguyện nhìn Ninh Tự Hàn. "Anh quay đầu đi chỗ khác."

Ninh Tự Hàn không có ý kiến, xoay người.

Linh Vận vẫn xấu hổ, mặc dù váy của cô dài từ đùi trở xuống và trên đầu gối, dẫu sao cũng không phải váy mùa hè, có thể lộ đùi.

Cô lề mà lề mề hơn nửa ngày mới cởi xong vớ, đôi vớ chạm vào chỗ đầu gối bị thương, cô đau nên khẽ rên lên một tiếng, Ninh Tự Hàn nghe được lập tức quay đầu lại: "Sao thế?"

Bạn có thể tưởng tượng được cởi được quần một nửa, nam sinh bỗng nhiên quay đầu nhìn bạn, bạn có cảm giác gì?

Chỉ có thể cảm thấy toàn thân như lửa đốt vậy.

Linh Vận a một tiếng, che mặt: "Anh làm gì thế, mau xoay đi chỗ khác."

Đôi chân cô gái trắng bóc, làn da mịn màng giống như vừa lột vỏ trái vải vậy. Ninh Tự Hàn sững người mấy giây, nhanh chóng xoay người đi.

Cổ họng anh khô ran, giải thích: "Tưởng em xong rồi."

Linh Vận nhanh chóng cởi vớ, muốn ném vào thùng rác lại sợ bị anh hai thấy, nhét vào túi xách.

Cô hít sâu một hơi, mở miệng: "Xong rồi."

Cô sửa sang quần áo một chút.

Ninh Tự Hàn đi đến nhà vệ sinh lấy một chậu nước sạch, đầu tiên xử lí cho cô một chút rồi mới dùng oxi già khử trùng, Linh Vận toát mồ hôi, giọng điệu oán trách: "Anh có thể làm nhẹ lại hay không?"

Ninh Tự Hàn một chút cũng không làm nhẹ lại, trái lại còn dự định làm mạnh hơn: "Do em không chịu nhìn đường."

Linh Vận cảm thấy thái độ Ninh Tự Hàn đối với cô rất bất thường, bình thường anh rất cởi mở, thoải mái. Thế mà hôm nay từ lúc gọi điện thoại đã như thế, cô chẳng biết tại sao.

Không chỉ lạnh lùng, nói chuyện lại vội vàng.

Trong lòng hoài nghi, không nhịn được hỏi: "Hôm nay anh bị gì thế?"

"Ăn phải thuốc súng sao (*)?""

(*): Ý nói thái độ không tốt, tức giận, mang mùi thuốc súng.

"Hay là em chọc gì anh rồi?"

"Chúng ta gần nửa năm không gặp nhau, sao có thể là em được."

"Em còn biết là gần nửa năm à?" Ninh Tự Hàn hít sâu một cái, anh định đứng lên lại phát hiện bàn chân cô đều có bọng nước, lại ngồi xuống, cầm chặt bàn chân cô, lại rửa sạch những bọng nước đó.

Chân thiếu nữ rất nhỏ, so với bàn tay anh cũng không lớn hơn bao nhiêu, lại trắng nõn, từng đầu ngón chân giống như những hạt ngọc trai trắng mịn, vừa mềm mại vừa tron bóng.

Ninh Tự Hàn giống như được mở rộng tầm mắt.

Linh Vận cắn môi, những cái bọng nước đó trong suốt, cảm giác chỉ cần đụng vô lập tức muốn chọc nó đi, nhưng lại không chọc được, cũng không biết lát nữa phải mang giày như thế nào.

Ninh Tự Hàn thấp giọng hỏi cô: "Những bọng nước không dễ xẹp, có muốn chọc không?"

Đôi mắt to tròn nhìn anh, tủi thân nói: ""Vậy anh xem đi."

Ninh Tự Hàn đứng dậy tìm cây tăm, trở về phá từng cái bọng nước giúp cô, bình thường anh thật không nỡ đối xử như thế với đôi chân của cô gái nhỏ.

Nhưng mà hôm nay, anh không vui, vì thế xuống tay cũng không có nặng nhẹ, nhanh giúp cô chữa thương là được.

Linh Vận không tiện phát cáu, nén lửa giận hỏi: "Anh vẫn chưa nói rốt cuộc là có chuyện gì?"

Ninh Tự Hàn không ngẩng đầu lên, hỏi: "Sao hôm nay lại đi tìm anh?""

Linh Vận tiếp tục nói dối: "Em tới tìm anh hai."

Ninh Tự Hàn dùng sức bóp nhẹ cổ chân cô. Linh Vận đau, la lên: "Anh bị điên rồi à, anh làm cái gì thế?"

Ninh Tự Hàn tức giận, nói: "Không nói dối được thì cũng đừng làm càn, chỉ làm người ta tức giận thêm thôi."

Linh Vận biết không gạt được, khẽ giọng: "Được thôi, em là tới tìm anh đó."

Cô nói xong vội cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng, trong lòng giống như có con hươu đang chạy loạn. Nói xong những lời này đại khái cũng thể hiện được thái độ của cô.

Dù sao đều đã là người lớn, cũng không phải mấy đứa nhỏ nữa.

Ninh Tự Hàn cầm bàn chân của cô im lặng mấy giây, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dò xét: "Giải quyết xong chuyện nam sinh kia chưa?"

"Ừm?" Linh Vận ngẩng đầu, trợn tròn mắt nhìn Ninh Tự Hàn: "Giải quyết chuyện gì?"

Giọng nói hờ hững của Ninh Tự Hàn vang lên: "Không phải vì không giải quyết được nên mới gửi anh bồ câu để làm lành?"

Anh miễn cưỡng cười, tự giễu nói: "Không sao, em có thể từ từ giải quyết.""

Lời editor: Ngâm chương quá lâu T.T

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Editor: Mèo

Linh Vận: "..."

Cảm giác giống như Ninh Tự Hàn đang hiểu lầm chuyện gì, nhưng cuối cùng anh hiểu lầm cái gì đây?

Dù sao bất kể như thế nào, chắn chắn là không sai.

"Thực ra em...", cô không phải như thế. Linh Vận nghĩ chỉ cần nói rõ về tình huống của mình, nhưng cô vừa nói được ba chữ bỗng nhiên nghe thấy tiếng đẩy cửa, theo bản năng nhìn ra ngoài.

Không biết Ninh Tự Hàn đóng cửa lúc nào, còn khoá trái, hình như là anh hai trở về.

Linh Vận bị dọa, lập tức nhảy xuống đất, xách túi xách lập tức muốn chạy ra ngoài: "Anh em về, em phải đi đây."

Vừa đi được hai bước đã thấy có gì đó không đúng, thế này không vừa vặn gặp anh hai rồi sao?

Cô lại quay trở lại, trực tiếp trốn vào nhà vệ sinh, dặn đi dặn lại: "Tuyệt đối đừng để anh em biết em đang ở đây."

Ninh Tự Hàn giống như người ngoài hành tinh nhìn Linh Vận cuống quýt, trong lòng cười thầm, may là vừa rồi anh tiện tay đóng cửa lại.

Yên tĩnh một lúc, Ninh Tự Hàn đi mở cửa, Linh Tu vừa thấy anh đã hỏi: "Mày làm cái gì thế, giữa ban ngày còn khóa cửa?"

"Không phải là có bảo bối gì đó chứ?"

Linh Tu vừa nói vừa chui vào phòng, ánh mắt bốn phía tìm kiếm, trong lòng khẳng định Ninh Tự Hàn có vấn đề.

Ninh Tự Hàn mở cửa xong quay người lại đã nhìn thấy trên mặt bàn là một đôi giày da màu đỏ, nằm trước những cuốn sách sách lộ ra càng chướng mắt.

Cũng may ánh mắt Linh Tu chỉ nhìn những đồ vật khác trong phòng,không chú ý tới cái bàn, anh lùi lại rồi đi qua, nhanh chóng cầm đôi giày để sau lưng, ậm ờ trả lời: "Tiện tay tao đóng lại thôi, không để ý."

Đây là một phòng bình thường trong ký túc xá, hai bên đều có một cái giường, bên cạnh có bàn để học, ngoài ra còn có hai cái tủ quần áo, còn lại không có gì nữa, quan sát một lúc là có thể thấy được toàn bộ.

Linh Tu nhìn một vòng mới phát hiện chỉ có gầm giường là có thể giấu người, cậu ta nhanh chóng cúi lưng nhìn, miệng nói: "Đôi giày chơi bóng của tao đâu rồi?"

A, thật sự không có ai, Linh Tu đứng lên, nhìn Ninh Tự Hàn, nói: "Mày có dẫn gái về thì ra khách sạn, đừng ở ký túc xá không lại phiền phức."

Ninh Tự Hàn im lặng nhìn anh ta: "Mày có thể bình thường được không?"

"Tao làm sao mà không bình thường, đây là tao đang gìn giữ phép tắc quyền lợi của ký túc xá." Linh Tu vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống.

Ninh Tự Hàn trố mắt nhìn cậu ta ngồi xuống trúng chai oxy già, định nhắc nhưng đã không kịp rồi.

"A, cái gì đây?" Linh Tu bị cấn, nghiêng người thì nhìn thấy một chai nhỏ ở bên dưới, nhìn thoáng qua: "Oxy già?"

Anh nghi ngờ nhìn Ninh Tự Hàn: "Mày bị thương à?"

Hôm nay Ninh Tự Hàn mặc quần dài, bên ngoài cũng không thấy được gì, anh thuận miệng trả lời: "Vừa rồi ra ngoài bị trày chân." Anh ngập ngừng. "Cuối cùng mày muốn hỏi chuyện gì?"

Linh Tu: "Không có gì, tao về lấy ít đồ, nhìn mày có gì đó lạ lạ nên thẩm tra."

Linh Vận chân trần trốn trong phòng vệ sinh, cũng may anh hai không vào đây tìm người, nếu không cô làm sao cũng chạy không thoát.

Trong lòng suy nghĩ nếu như bị anh hai bắt được, thật là mất mặt!

Với lại, cô biết giải thích thế nào?

Nói cô thích Ninh Tự Hàn, sau đó còn bị ngã vồ ếch?

Linh Vận giật cả mình, chẳng còn thể diện nữa.

Đã bốn năm phút trôi qua mà Linh Tu vẫn chưa chịu đi, Linh Vận bắt đầu sốt ruột, mùi hương trong nhà vệ sinh lại không dễ chịu xíu nào, có ai chịu tự nguyện mà trốn ở đây đâu.

"Được rồi, tao đi đây."

Cuối cùng Linh Vận cũng nghe thấy anh hai nói muốn đi, trong lòng vui mừng, hận không thể lập tức chạy ra ngoài.

"Này, mày làm gì thế?" Bên ngoài truyền đến giọng Ninh Tự Hàn, Linh Vận nghe được, khẽ run rẩy.

Âm thanh Linh Tu không hài lòng: "Đương nhiên là đi toilet chứ gì!"

Hai cái tay nhỏ của Linh Vận dùng sức nắm chặt, nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh, dường như giây tiếp theo cô sẽ không còn chỗ trốn.

Quả nhiên tiếng mở cửa két một cái, Linh Vận bị dọa lấy tay che mắt, nghe thấy Ninh Tự Hàn nói: "Tao đi trước, hôm nay ăn phải đồ bị hỏng, bụng không tốt, nếu không gấp thì mày đợi một lát đi."

Linh Tu không cam lòng lên tiếng: "Thế thì đi trước đi, tao chuyện nhỏ, không có gì."

Mắt thấy cánh cửa đóng lại, Linh Tu ở bên ngoài mắng một câu: "Cũng có phải là chưa từng vào cùng nhau đâu."

Linh Vận ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ bừng đều nhanh muốn tìm hang nào đó để trốn đi, cô lúng túng nhìn xem Ninh Tự Hàn, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Trong tay tay Ninh Tự Hàn còn mang theo một đôi giày đỏ, nhún vai, cũng thấp giọng: "Không biết."

Khi nãy nếu cô không trốn anh hai thì còn có lí do, Linh Vận sẽ nói là đến tìm anh hai, bị ngã nên anh ấy mới đưa cô về đây, bây giờ lại trốn như thế này thì chẳng còn ai tin nữa.

Cũng may ở bên ngoài, Linh Tu gọi mấy tiếng, nhìn bên trong không ai mở cửa mới rời đi, Ninh Tự Hàn cũng nhẹ nhàng thở ra, anh hé cửa nhìn bên ngoài, chắc chắn Linh Tu đã rời khỏi mới đi ra: "Anh em đi rồi." Anh lại đi tới khóa cửa.

Linh Vận mang chân trần từ trong nhà vệ sinh đi ra, vỗ ngực: "Làm em sợ muốn chết."

Ninh Tự Hàn nhìn thoáng qua đôi chân dài, da trắng như tuyết, lấp lánh ánh sáng, yết hầu gấp một chút, dời tầm mắt.

"Em ăn cơm rồi sao?"

Bây giờ Linh Vận còn tâm tư nào để ăn cơm nữa: "Em nên về thôi, hôm nào lại tới tìm anh."

Cô mang giày vào, nhưng những vết bọng nước ở chân quá đau, cô thử hai lần rồi quyết định không mang nữa.

Anh lấy đôi dép của Linh Tu đặt dưới chân cô:"Em mang cái này mà đi về."

Đôi dép lớn hơn nhiều so với chân cô, cô đặt bàn chân nhỏ vào, giống như ngồi trên chiếc thuyền lớn vậy, Linh Vận giơ chân lên, đôi dép không ăn khớp chút nào, cô lúng túng nhìn xem Ninh Tự Hàn: "Làm sao bây giờ?"

Cuối cùng vẻ mặt Ninh Tự Hàn sa sầm, xùy cười một cái, nhưng vẫn là giọng điệu không khách khí: "Chẳng lẽ muốn anh cõng em về?"

Linh Vận trừng mắt liếc anh một cái: "Hôm nay anh ăn thuốc súng, hay là thất tình, vừa gặp em đã tỏ thái độ, anh nói xem rốt cuộc em đã chọc giận gì anh sao?"

Chỗ nào cũng không, hôm nay có thể nhìn thấy Linh Vận, Ninh Tự Hàn còn bất ngờ.

Nguyên nhân không vui chính là thời điểm tết nguyên đán vừa qua, anh đi qua giúp đỡ, tiểu nha đầu rõ ràng nói hôm sau hai người đi chơi, nhưng đối phương lại thả anh bồ câu.

Việc này cũng không sao, thế mà về sau lại không có một cuộc điện thoại hay tin nhắn nào, thậm chí ngay cả bóng dáng cũng chưa từng thấy.

Rõ ràng cô không bỏ được bạn trai cũ, mình theo đuổi làm gì để người ta cảm thấy ngột ngạt.

Nhưng hôm nay lại đi tìm anh thì có ý gì?

Là giải quyết triệt để tình cảm trước đó, hay là ý nghĩ nhất thời, đến đây trêu chọc?

Ninh Tự Hàn chẳng muốn trả lời câu hỏi của cô, lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc, nói: "Nếu không để bạn cùng phòng của em mang giày tới đi."

Linh Vận nghĩ chỉ còn cách này, gọi điện thoại cho Tôn Cẩn Nặc.

Tức chết đi được, Tôn Cẩn Nặc vậy mà từ chối điện thoại của cô.

Linh Vận tức nghiến răng, bất đắc dĩ nhìn Ninh Tự Hàn khoanh tay: "Cô ấy không nghe."

"Vậy để anh xuống dưới mua cho em một đôi." Ninh Tự Hàn nói muốn đi, siêu thị chắc chắn có bán dép.

"Đừng." Linh Vận nhanh chóng giữ chặt anh. "Lỡ như anh hai trở về thì làm sao, em đành mang vậy."

Cộc cộc cộc, Linh Vận đi hai bước không nhịn được cười: "Đây là đôi dép lớn nhất em từng mang."

Ninh Tự Hàn dẫn cô xuống dưới lầu, cùng với âm thanh vang cộc cộc, Linh Vận khoát tay với anh: "Chờ em thay quần áo xong đến tìm anh."

Ninh Tự Hàn khẽ mím môi, lạnh lùng nói ra: "Nếu em không điều chỉnh được trái tim của mình thì đừng tới."

Linh Vận: "..."

Cô cảm giác có cái gì đó kì lạ, tự dưng không đầu không đuôi điều chỉnh trái tim gì, chẳng lẽ là chiều cao của cô sao?

Nhưng việc đó không nằm trong tầm kiểm soát của cô, hôm qua cô uống hết ba hộp sữa, chẳng phải là không có tác dụng gì à.

Hôm nay mang giày cao gót đi chưa được mấy bước đã ngã, bây giờ cô chưa nghĩ được cách nào khác nữa cả.

"A." Cô thử hỏi. " Còn những người bạn tốt khác?"

Ninh Tự Hàn vẫn là thái độ lạnh như băng: "Không cần."

Linh Vận hoàn toàn choáng váng, giống như không sờ tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng. (1)

Cô ngu ngốc gật đầu:"Em biết rồi."

Linh Vận cầm theo đôi giày da, chân mang đôi dép lớn, lạch cạch lạch cạch đi trên con đường nhỏ dưới ánh chiều tàn, trong lòng nghĩ Ninh Tự Hàn, càng nghĩ càng mơ hồ, không biết cuối cùng anh có ý gì.

Linh Vận vừa đi vừa nhớ về những gì đã xảy ra, khi anh rửa vết thương cho cô, có nói câu gì giải quyết chuyện nam sinh gì đó?

Còn gì vì chuyện này mới thả bồ câu cho anh...

Bỗng nhiên Linh Vận giống như được thông suốt, chẳng lẽ bởi vì... Đoạn Tinh Vũ?

Ngày hôm sau cô thả bồ câu, nhưng chuyện là do cô tự ti về chiều cao của mình, hay là anh hiểu lầm rồi?

Không biết thế nào, trong lòng Linh Vận ngập tràn cảm giác ngọt ngào, có phải là anh ấy ghen không nhỉ?

Anh ấy cũng có cảm giác gì đó với mình phải không?

Nghĩ như thế khiến Linh Vận bước nhanh hơn, cũng không khó chịu về đôi giày không phù hợp.

Có điều cô phấn khích được một lúc vẫn phải khiến cho tâm trạng dãn ra. Chẳng qua đây cũng chỉ là suy đoán của cô.

Linh Vận trở lại phòng rửa chân, tìm một đôi giày thích hợp, thay quần áo đi gặp Ninh Tự Hàn.

Dù sao cô cũng không hiểu anh nói gì, thôi thì anh nói gì thì cô nghe theo là được rồi.

Bốn mươi phút sau, Linh Vận lần nữa trở lại ký túc xá, từ xa đã nhìn thấy anh tựa người vào một thân cây đại thụ, một tay đút túi một tay cầm điện thoại, chân cong lên đạp trên cây, không thấy rõ mặt, nhưng là bộ dạng tùy ý thản nhiên.

Linh Vận hắng giọng, gọi: "Anh Ninh Tự ——"

Ninh Tự Hàn ngẩng đầu, bóng người lờ mờ giữa màn đêm, sắc mặt anh có hơi khác, có vẻ vui lại có vẻ không vui, tóm lại là rất phức tạp.

Linh Vận chạy hai ba bước tới, hỏi: "Sao anh lại đứng đây?"

Ninh Tự Hàn cất điện thoại di động, giống như nhẹ nhàng thở nói: "Ở đây hóng mát."

"A." Còn tưởng đặc biệt đứng đợi cô, Linh Vận có hơi thất vọng, có điều thái độ của anh không lạnh lùng giống khi nãy, trong lòng cô vui vẻ, khuôn mặt tràn đầy nét cười: "Em đói, buổi trưa em ăn không nhiều."

"Em muốn ăn gì?" Ninh Tự Hàn khôi phục lại dáng vẻ lần trước, lời nói không còn sắc bén nữa, tính khí cũng điềm đạm hơn nhiều.

Anh nhìn hai chân cô gái, hỏi: "Chân còn đau không?"

Linh Vận lắc đầu: "Vừa mới mang thì có hơi đau, đi hai bước thì không còn đau nữa rồi."

"Anh muốn ăn ở nhà ăn hay bên ngoài trường?"

Ninh Tự Hàn suy nghĩ: "Anh lấy xe chở em, gần đây có quán ăn ăn cũng được."

Trước kia anh hai cũng chạy xe chở cô, Linh Vận không có cảm giác gì, nhưng bây giờ là Ninh Tự Hàn chở cô.

Trái tim nhỏ của cô đập thình thịch, tay nắm chặt yên xe, Ninh Tự Hàn phải né thứ gì nên lái xe lạng lách trái phải một chút, cô theo bản năng lập tức ôm eo người con trai.

Thời điểm cô ý thức được, ngượng ngùng bỏ tay ra, trái lại giống như cố ý.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn đỏ bừng, tâm tình hỗn loạn.

Người con trai vóc dáng cao lớn, vai rộng eo hẹp chân dài, trên người mặc một chiếc áo thun trắng, bên dưới là một chiếc quần dài đến cổ chân màu xám, cô ngồi ở phía sau anh, phía trước giống như một bức tường vững chãi, ấm áp và an tâm.

Hai người rất nhanh đã đến nơi, hai người vào bên trong rồi ngồi xuống, Ninh Tự Hàn để Linh Vận gọi món ăn, Linh Vận cầm thực đơn đưa lại cho anh: "Em không biết món nào ngon cả, anh gọi đi."

Linh Vận nói xong đặt giỏ xách xuống, đứng dậy đi ra ngoài: "Em đi nhà vệ sinh một lát". Cô vừa nói vừa vén rèm đi ra ngoài, bỗng nhiên lại quay trở về, vội vàng bụm miệng.

"Dọa em sợ muốn chết rồi!"

Ninh Tự Hàn khó hiểu nhìn cô: "Sao thế?"

Linh Vận dùng ngón tay cái chỉ bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Anh hai em vậy mà cũng ở đây."

Tác giả có lời muốn nói: suýt nữa bị anh hai phát hiện, he he he

Chú thích:

(1): "丈二和尚摸不着头脑" = "Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não" = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói "Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng", về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn "摸不着头脑" (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: Mèo

"Linh Tư?" Vẻ mặt Ninh Tự Hàn tràn ngập sự ngạc nhiên, đứng dậy toan ra cửa xem, Linh Vận nhanh chóng giữ anh lại. "Đừng đi, anh ấy mà thấy chắc chắn sẽ lại đây."

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ ngồi xuống, suy nghĩ nói: "Gần đây cậu ta có gì đó rất bất thường, thường xuyên ra ngoài."

Linh Vận khó hiểu: "Đừng nói là hẹn hò với người yêu nhé?"

Ninh Tự Hàn lắc đầu: "Không rõ."

Linh Vận cúi người, len lén vén rèm nhìn bên ngoài, nói nhỏ: "Em chắc chắn anh ấy không có đi một mình." Cô ngập ngừng. "Em đi xem."

Linh Vận lặng lẽ bước ra, đi đến chỗ khi nãy anh hai xuất hiện, quan sát lần lượt trong phòng.

Bởi vì là ghế lô (1), lại có rèm che, ngăn cô không thể nhìn thấy bên trong, cô nhìn mười cái ghế cuối cùng mới tìm được chỗ ngồi của anh hai.

Không phải chứ, bóng lưng cô gái ngồi đối diện anh ấy sao nhìn quen vậy?

Linh Vận đổi góc nhìn, không khỏi trợn mắt, làm sao lại là Tôn Cẩn Nặc?

Lẽ nào người học trưởng Tôn Cẩn Nặc hay nhắc đến chính là anh mình?

Chẳng trách ngày nào Tôn Cẩn Nặc cũng thần thần bí bí, khi nãy cô gọi điện còn tắt máy, hóa ra là đi hẹn hò.

Cô nghĩ xem có nên đi qua đó bắt gian không, dọa hai người một chút, nhưng cô chỉ vừa đi được hai bước thì cô đứng yên.

Cứ đi qua như thế thì chẳng phải chuyện của mình anh hai cũng biết rồi sao?

Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa đâu vào đâu, cô cũng không muốn bị phát hiện như thế.

Linh Vận do dự rồi lặng lẽ chụp một tấm hình, hì hì, lưu trữ chứng cứ.

Linh Vận chụp xong quay trở về ghế ngồi, sau khi ngồi xuống cô nhìn Ninh Tự Hàn với vẻ mặt thần bí, nói: "Anh biết anh ấy ngồi với ai không?"

Thực ra Ninh Tự Hàn đã gặp Linh Tu ngồi cùng với Tôn Cẩn Nặc một lần, nhưng anh không nói. Nếu bây giờ nói ra có khi Linh Vận sẽ trách móc anh mất, thế là anh giả vờ không biết, phối hợp hỏi: "Ai vậy?"

Linh Vận bĩu môi, trong lòng niềm căm phẫn sục sôi: "Là Tôn Cẩn Nặc, thế mà em xem cô ấy là bạn tốt, cô ấy không chịu nói cho em biết đối phương là ai."

Ninh Tự Hàn an ủi: "Có thể là chưa xác định mối quan hệ nên không nói cho em."

Linh Vận nhún vai, có hơi bất đắc dĩ: "Em cũng không biết."

Bữa cơm này Linh Vận chẳng ăn ra vị gì, có điều là rất vui vẻ, bởi vì suốt buổi tối trên mặt Ninh Tự Hàn tràn ngập nét cười, có thể lây nhiễm qua người khác, thế là tâm trạng của cô cũng tốt.

Sau bữa cơm Ninh Tự Hàn đưa Linh Vận đến ký túc xá, trong màn đêm người con trai ngồi trên xe, một chân chống dưới đất, nhìn cô. Đồng tử anh rất sâu, đôi mắt sâu xa nhìn cô giống như ẩn chứa ý gì đó.

Linh Vận đỏ mặt, khoát tay với anh: "Ngày mai em tìm anh ở lớp tự học buổi tối."

Ninh Tự Hàn gật đầu: "Được."

Anh nhìn Linh Vận nói: "Đừng lại biến mất thêm nửa năm."

Linh Vận cắn môi, nhảy lon ton đi đến trước mặt anh, ngửa đầu, cố ý hỏi: "Nếu em lại biến mất thêm nửa năm, em lại tiếp tục đi tìm anh, anh còn để ý đến em nữa không?"

Ninh Tự Hàn thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, a một tiếng: "Em có thể thử xem."

Trong lòng Linh Vận gấp gáp, có phần xấu hổ, Ninh Tự Hàn nhanh chóng thay đổi ngữ khí: "Thế thì em đừng biến mất không được sao."

Linh Vận ha ha cười khúc khích, cắn môi: "Em biết rồi."

Hai người yên lặng nhìn nhau, trong lòng Linh Vận như có con hươu chạy loạn, ngượng ngùng không kiềm chế được, muốn nhìn anh nhưng lại xấu hổ, nên vội cúi đầu. Nhưng lại cảm thấy đối phương không đi, cô lại ngẩng đầu nhìn anh.

"Sao anh không đi?"

Ninh Tự Hàn nhìn cô, nhàn nhạt trả lời: "Nhìn em đi trước."

Linh Vận nghĩ rằng nếu nói đối phương đi trước, đoán là Ninh Tự Hàn sẽ không đồng ý, cũng không thể kéo dài thời gian, nên cô hơi do dự, khoát tay rồi xoay người chạy vào ký túc.

Linh Vận một hơi chạy lên lầu hai mới dừng lại, từ trên cửa sổ nhìn xuống, người con trai đã chạy xe đi, trong lòng cô ngọt lịm, đại khái mới biết cảm giác yêu đương.

Linh Vận về tới ký túc mới nhận ra Tôn Cẩn Nặc còn chưa quay về, tức giận nhéo cái eo nhỏ, cái người này thật xấu bụng, lại dám giấu diếm cô.

Thời điểm ký túc xá sắp đóng cửa Tôn Cẩn Nặc mới trở về, Linh Vận vừa nhìn thấy cô đã lập tức chất vấn: "Tôn Cẩn Nặc, cậu nói thật cho tớ, cậu đang giấu tớ chuyện gì?"

Tôn Cẩn Nặc ngơ ngác: "Tớ thì có thể có chuyện gì?"

"Được lắm, còn giả ngu với tớ." Linh Vận thở hổn hển, lấy điện thoại mở album ảnh, đưa tới trước mặt Tôn Cẩn Nặc: "Cậu xem đây là ai?"

"Thử nói không phải cậu xem?"

Tôn Cẩn Nặc thấy rõ bức ảnh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng: "Sao cậu có cái này?"

"A?" Linh Vận không muốn nói cô cũng đi quán ăn, mập mờ trả lời: "Dĩ nhiên là một người bạn gửi cho tớ. Không được ngắt lời, thành thật khai báo."

Tôn Cẩn Nặc cười hì hì, nói: "Được rồi Linh Linh, cuối tuần tớ mời cậu ăn không được sao?"

"Thật sao?" Linh Vận theo bản năng lập tức hỏi lại, nhưng rất nhanh đã ý thức được mình bị chuyển đề tài, cô đổi giọng: "Đừng đánh trống lảng, mau nói thật cho tớ, hai người biết nhau như thế nào?"

"Tại sao lại cùng ngồi với nhau như thế?"

"Tiến triển tới bước nào rồi?"

"Xác định quan hệ? Đã hôn rồi chứ?"

Cô nhìn Tôn Cẩn Nặc hoài nghi hỏi: "Đừng nói là việc ấy luôn rồi hả?"

Tôn Cẩn Nặc vội vàng che miệng cô: "Cậu đừng có nói nhảm, bọn tớ bây giờ quan hệ thế nào cũng không có."

Linh Vận tránh tay cô ấy, không chút tin tưởng: "Thế sao hai người còn ngồi chung gần gũi ăn cơm?"

Vẻ mặt Tôn Cẩn Nặc tràn đầy hi vọng, nói: "Cậu thì biết cái gì, đây là học trưởng cho tớ cơ hội."

"Có cái rắm." Linh Vận không tin anh hai. "Chắc là ảnh không có tiền nên mới cùng với cậu hết ăn lại uống hả?"

"Hai người ăn cơm ai trả tiền?"

Trong nháy mắt sắc mặt Tôn Cẩn Nặc mất tự nhiên nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh: "Dù sao nhìn anh ấy tớ rất vui, chuyện này về sau hãy nói."

"Tình cảm là để nuôi dưỡng lớn lên, tớ tin chúng tớ cũng có thể."

Linh Vận im lặng thở dài, lại hỏi: "Thế thì cậu hãy nhớ kĩ, trong lòng anh ấy vẫn còn bạn gái cũ."

Tôn Cẩn Nặc không quan trọng, nói: "Dù sao anh ấy đi với tớ chỉ có tớ là được, tớ không quan tâm."

Tốt thôi, Tôn Cẩn Nặc đã nghĩ như thế, Linh Vận cũng không tiện nói nữa. Yên tĩnh một lúc cô đột nhiên hỏi: "Anh tớ nhàm chán như thế, cậu nhìn trúng điểm nào tốt vậy?"

Tôn Cẩn Nặc xấu hổ, hai gò má ửng hồng, từ nhỏ cô đã trắng, thời điểm khuôn mặt hồng hồng lộ ra nhìn thật đẹp, nói: "Tốt thì tốt thôi, còn có cái gì."

...

"Ngày hôm sau hai người đi ghi danh cuộc thi trang phục Hán phục, buổi chiều không có giờ học, Linh Vận giúp Tôn Cẩn Nặc đi mua trang phục.

Ở nhà Linh Vận có một bộ, dáng người cô nhỏ nên trong cửa hàng không có bộ nào mặc vừa.

Suy cho cùng mỗi người con gái đều có một trái tim Hán phục, cho nên bà Linh nhờ bạn chuyên môn của bà thiết kế cho Linh Vận một bộ, đẹp lại còn vừa vặn người.

Người bạn của bà Linh là một bậc thầy thiết kế Hán phục nổi tiếng thế giới, trang phục làm ra bởi tay bà không món nào là không đoạt giải thưởng lớn, mọi người đều mặc Hán phục do bà thiết kế để vẻ vang.

Dĩ nhiên cũng không tùy tiện thiết kế cho người khác, không thể lay chuyển được. Bà Linh lằng nhằng yêu cầu mới đồng ý.

Cũng do Linh Vận dù thấp nhưng dáng người lại rất chuẩn, người lại có linh khí. Trước đây bà chỉ thiết kế cho người cao, nên nghĩ là thiết kế Hán phục cho người thấp xem như thế nào.

Cho nên nhà thiết kế VM tự mình thiết kế cho Linh Vận, trên đời này chỉ có một món.

Trang phục làm ra hôm đó Linh Vận mặc vào vô cùng xinh đẹp, chính cô cũng không thể tin, người con gái trong gương phiêu phiêu dục tiên (2) là cô.

Song bởi vì quá đẹp, lại quý báu nên Linh Vận chỉ đẹp một lúc là cất vào, bây giờ còn đặt trong ngăn tủ ở nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Linh hỏi Ninh Tự Hàn: "Nếu như em lại biến mất nữa thì anh sẽ như thế nào?"

Ninh Tự Hàn nghĩ: Nếu em biến mất nữa anh sẽ đánh gãy chân em.

Ninh Tự Hàn nói: Anh sẽ đi tìm em.

He he he...

Chú thích:

(1) phiêu phiêu dục tiên (: nhẹ nhàng muốn lên tiên (nguồn từ điển Hán Nôm)

(2) ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi (nguồn: QT)

Lời editor: Trong vài trường hợp thì suy nghĩ và lời nói nó khác nhau mọi người nhỉ? =))))

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Mèo

Hai người rất nhanh đã đến một cửa hàng Hán phục, Tôn Cẩn Nặc dù hơi mũm mĩm nhưng số đo Hán phục vẫn có, cô nhanh chóng chọn được một bộ, mặc lên người tôn lên dáng người đầy đặn, nõn nà lại đặc biệt mềm mại, xinh đẹp.

Linh Vận nhìn cô, vẻ mặt hâm mộ nói: "Nặc Nặc, nếu cậu mà sống ở thời Đường, so với Dương Quý phi còn đẹp hơn, có khi còn có thể thay thế một người trong Tứ đại mĩ nhân. **[1]**"

Tôn Cẩn Nặc nghe cô nói, xấu hổ: "Cậu đừng có chọc tớ, tớ chỉ cần có thể gả đi là được rồi, còn đẹp hay không cái gì."

Linh Vận a một tiếng: "Cậu muốn treo cổ trên cây hòe dĩ nhiên không được, nên mở mắt ra mà nhìn thế giới. **[2]**"

"Ngừng ngừng ngừng." Tôn Cẩn Nặc ngắt lời cô: "Tớ chỉ thích đàn anh, nếu anh ấy không thích tớ thì tớ không lấy chồng."

"Tiền đồ!"

Linh Vận bĩu môi, trong đầu bỗng nghĩ đến Ninh Tự Hàn, không biết sau này chồng của cô như thế nào, có phải là anh ấy hay không?

Tôn Cẩn Nặc rất nhanh quyết định một bộ, vén màn mang theo quần áo rời đi. Bởi vì Linh Vận đã hẹn với Ninh Tự Hàn ở lớp tự học buổi tối, nên vừa về tới trường lập tức nhắn cho Ninh Tự Hàn, cùng ăn cơm tối trước khi học.

Linh Vận quay về ký túc xá cầm theo sách giáo khoa giờ buổi tối phải học, chào Tôn Cẩn Nặc rồi đi đến nhà ăn, hai người hẹn gặp nhau ở phòng ăn lầu hai.

Ninh Tự Hàn nhận được tin nhắn của Linh Vận rồi thu dọn đồ đạc xuống lầu, Linh Tu nhìn anh đi ra ngoài, nhanh chóng gọi lại: "Ninh Tự, mày đi đâu thế?"

Mỗi buổi tới cậu ta cũng ăn nhờ ở đậu với anh, Ninh Tự Hàn đã quen, nhưng hôm nay không được. Anh đành bất đắc dĩ nhìn Linh Tu, hỏi: "Sao, lại muốn ăn chực với tao?"

Bị người ta trực tiếp nói ra như thế, Linh Tu da mặt có dày cỡ nào cũng biết xấu hổ, hàm hồ hỏi: Không có, chỉ hỏi mày đi đâu?"

Ninh Tự Hàn nhàn nhạt trả lời: "Tự học." Nói xong anh nhấc chân rời đi.

Linh Tu nhìn bóng lưng anh chẳng hiểu gì, trong lòng suy đoán, chắc chắn có chuyện gì ẩn giấu bên trong, chắc là hẹn hò với cô nương nào rồi.

Đương nhiên anh ta không phải người không có mặt mũi, nên chỉ thể hung hăng trợn hai mắt nhìn anh đi.

Ninh Tự Hàn đi xuống lầu, chưa được hai bước thì chuông điện thoại vang lên, nghĩ là Linh Vận gọi nên anh tiện tay nghe máy.

"A lô."

Giọng anh vừa dứt thì nghe thấy một giọng nói xa lạ truyền tới: "Là anh Ninh phải không ạ?"

Ninh Tự Hàn: "Là tôi."

Đối phương: "Là như thế này, em là chủ tịch của hội Hán phục, cuối tuần này trường chúng ta có tổ chức cuộc thi sắc đẹp Hán phục, hi vọng mời anh Ninh làm ban giám khảo, không biết anh có thời gian không ạ?"

Nhận xét cái đẹp?

Ninh Tự Hàn trước đây là chủ tịch hội sinh viên, sau khi rời khỏi thì không tham gia hoạt động nào, tại sao hôm nay lại được đàn em mời?

"Anh Ninh, anh vẫn nghe phải không?" Đối phương thử hỏi. "Đây là quyết định thống nhất của cả hội Hán phục, hi vọng A Ninh nể mặt."

Ninh Tự Hàn im lặng mấy giây, từ chối: "Gần đây việc học có hơi bận bịu, có thể không có thời gian."

Anh đã bao nhiêu tuổi rồi còn đi theo một đám trẻ con ồn ào.

Tâm trạng đối phương có phần sa sút, nói: "Việc này anh Ninh suy nghĩ một chút, sau này cho em câu trả lời."

Lần này đối phương không đợi Ninh Tự Hàn trả lời, liên tục nói cảm ơn rồi lập tức cúp máy.

Ninh Tự Hàn nhìn màn hình điện thoại, bất đắc dĩ nhún vai, một đám con nít anh đi theo xem náo nhiệt làm gì?

Linh Vận tới nhà ăn trước, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, mua một ly kem ung dung ăn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn cầu thang, cuối cùng cũng thấy Ninh Tự Hàn đến, cô đứng dậy vẫy tay.

Ninh Tự Hàn nhìn thấy cô, gật đầu một cái rồi đi đến chỗ cô.

"Ninh Tự....a, anh." Linh Vận đỏ mặt gọi anh, mỗi lần như thế không biết gọi như thế nào thì được, giữa đường đều kẹt lại như thế.

Ninh Tự Hàn nhìn cô cười, lúc đầu định nói là gọi như thế nào cũng được, nhưng nhìn khuôn mặt ửng đỏ ngượng ngùng của cô cảm thấy thú vị, nên cũng không sửa cho cô.

"Hôm nay anh đã làm gì?" Linh Vận khôi phục trạng thái tự nhiên, mở miệng hỏi.

Ninh Tự Hàn qua loa kể lại những việc làm buổi chiều của mình, Linh Vận nghe xong, nhìn bàn bên cạnh chọn món ăn hỏi anh: "Anh muốn ăn gì?"

Khẩu vị của Ninh Tự Hàn tương đối tùy tiện, đứng dậy nói: "Chúng ta đi xem."

Linh Vận muốn ăn một đĩa cơm, Ninh Tự Hàn muốn ăn mì, hai đĩa thức ăn, còn cố ý mua cho Linh Vận một hộp sữa.

Anh luôn cảm giác Linh Vận bé con không đầy đủ dinh dưỡng.

Sau khi ngồi xuống, đầu tiên Ninh Tự Hàn đặt hộp sữa trước mặt Linh Vận: "Buổi tối uống sữa giúp ngủ ngon."

"Qe."

Linh Vận nghe đến sữa, trong nháy mắt một dòng nước chua từ dạ dày tràn tới, cô vội chạy đến bệ nước bên cạnh phun ra, tiếp theo nước mắt chảy ra, vỗ ngực một hồi cơn buồn nôn mới êm xuống.

Ninh Tự đuổi theo cô, vỗ lưng cho cô hồi lâu: "Sao thế?"

Một tay Linh Vận dụi mắt, một tay trình bày: "Không sao ạ, chỉ là... em dị ứng cái đó."

"A." Lần đầu tiên Ninh Tự Hàn biết có cô gái dị ứng sữa nghiêm trọng như thế, ngay cả trông thấy cũng không được.

Nhìn phản ứng của cô nghiêm trọng như thế, anh nhanh chóng cất hộp sữa vào túi quần.

Linh Vận trở lại không còn thấy hộp sữa trên bàn nữa, mới nhẹ nhàng thở ra, vừa ngồi xuống vừa nói: "Thật ngại quá, em hơi nhạy cảm."

"Không sao." Ninh Tự Hàn cũng không để ý phản ứng của cô, chỉ là có phần kì lạ, nhưng nhìn cô nhạy cảm như vậy cũng không bình thường, nói. "Em có cái gì không quen trực tiếp nói cho anh là được."

Linh Vận cười hì hì nói: "Cũng không có gì, chỉ là một lần uống... Ọe..." Nhiều.

Hiện tại ngay cả nói cũng không thể nói ra, Linh Vận nhanh chóng sửa lại: "Hôm nay đồ ăn vẫn rất ngon, chúng ta ăn nhanh lên, ăn xong đến lớp tự học."

Nghĩ tới hôm nay ghi danh cuộc thi Hán phục, Linh Vận muốn mời Ninh Tự Hàn nhìn cô lên sân khấu biểu diễn, nhưng nghĩ đến mình lùn lại xấu hổ.

Nhỡ đâu đến lúc đó được một vòng bị người ta đuổi xuống, thế còn thể diện đâu nữa.

Nhưng cô tự thấy bản thân mặc lên trang phục kia rất xinh đẹp, đặc biệt muốn cho anh thấy.

Nếu như là hoạt động của cuộc thi Hán phục thì tương đối dễ dàng, không thể lúc bình thường mặc đến cố tình chạy đến trước mặt cho anh xem, như thế quá cố ý.

Do dự một hồi vẫn là không nói, trong đầu nghĩ nếu cao thêm hai centimet thì tốt, như thế cô phối với giày cao gót tám centimet cũng có một mét sáu mươi tám.

Chênh lệch 20 centimet với anh còn trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Hai người ăn xong thì tản bộ một vòng cho thức ăn tiêu hóa rồi đi đến lớp tự học, lần đầu tiên hai người cùng đến lớp tự học, toàn bộ hành trình Linh Vận không tập trung, nhưng có điều tâm trạng rất tốt, trước mắt đều là bong bóng màu hồng.

Linh Vận vừa ngồi xuống, bỗng nhiên có bạn học tới hỏi cô: "Linh Vận, cậu tham gia cuộc thi Hán phục, cậu chuẩn bị Hán phục chưa?"

Ninh Tự Hàn ngồi chỗ bên cạnh, nghe thế lập tức quay đầu, nhìn nữ sinh đang hỏi.

Đôi mắt đen láy đang nhìn, Linh Vận vén tóc, không dám nhìn Ninh Tự Hàn, trả lời: "Tớ chuẩn bị rồi."

"A. " Bạn học kia có hơi thất vọng nói: " Tớ còn tưởng rằng cậu chưa chuẩn bị đâu, nếu chưa chuẩn bị xế chiều ngày mai chúng ta cùng đi mua.

Linh Vận khách sáo nói: "Hồi trước trong nhà tớ có làm một bộ, cảm giác vẫn được, lấy mặc luôn."

Hai người lại hàn huyên vài câu, nữ sinh kia lấy cớ có việc đi trước.

Bây giờ việc tham gia cuộc thi Hán phục Ninh Tự Hàn đã nghe thấy, cũng không còn gì để giấu, Linh Vận hít một hơi thật sâu, hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh Ninh Tự, em có ghi danh tham gia cuộc thi Hán phục, anh..."

Cô lấy hai tay che khuôn mặt nhỏ, cười hỏi: "Anh có tới không?"

Bộ dạng đặc biệt xinh xắn dễ thương.

Ninh Tự Hàn muốn trả lời chắc chắn đi, chỉ có điều hơi chút do dự, sửa miệng: "Xem tình hình đã, có thời gian thì đi, không có thời gian thì không đi được."

"A." Linh Vận có phần thất vọng, không nghe được câu trả lời khẳng định.

Có điều nghĩ đến việc này cũng là trò chơi trẻ con, đối phương là nghiên cứu sinh, không hứng thú là chuyện bình thường.

Nhưng cô vẫn nhấn mạnh: "Anh Ninh, nếu anh không có việc gì thì nhất định phải tới, lần đầu tiên em mặc Hán phục ở bên ngoài đó."

Trong nội tâm còn bổ sung một câu, còn rất xinh đẹp nữa.

Chỉ có điều cô cũng không nên nói thẳng ra.

Ninh Tự Hàn cố tình đùa cô, quyết không chịu nói nhất định sẽ đi, tiếp tục mập mờ trả lời: "Có thời gian chắc chắn sẽ đi."

Tác giả có lời muốn nói: Linh Vận muốn phải mặc đẹp!

Chú thích:

[1] Tứ đại mĩ nhân "四大美人": *là cụm từ dùng để tả 4 người đẹp nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, theo quan điểm hiện nay thì cụm từ này dùng để chỉ đến 4 người đẹp gồm: Tây Thi, Vương Chiêu Quân, Điêu Thuyền và Dương Quý phi.*

[2] Nguyên văn của nó là thế này "吊死在一棵歪脖树上": *Câu trên nhắc đến cây cổ thụ trong chuyện của hoàng đế cuối cùng nhà Minh, hoàng đế này nói chung không được lòng dân, bị nói là tham lam, để nhân dân nổi lên khởi nghĩa, chỉ đạo thì sai lầm, cuối cùng mất nước, phải chạy trốn ra ngoài đến chỗ một cây hòe treo cổ tự vẫn. Việc nói đến cái cây này thường mang ý chế giễu, chỉ người làm việc ngu ngốc cố chấp, không biết cách giải quyết sự việc, không chịu nghe lời phải từ người khác...*

Editor: Mình đổi cách xưng hô từ "học trưởng" -> "Anh" nhé. Mới biết được lỗi sai trầm trọng này luôn TTvTT. Mọi người phát hiện bất cứ lỗi sai nào góp ý cho mình biết với ạ...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Mèo

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, Ninh Tự Hàn đưa Linh Vận đến lầu dưới ký túc xá, trên đường về ghé vào siêu thị mua vài thứ.

Lúc thanh toán, anh nhìn thấy quả xoài, nghĩ đến buổi tối ăn với Linh Vận nghe cô nói rất thích xoài, anh mua rất nhiều xoài đem về, dự định tối ngày mai mang cho cô.

Linh Tu về sớm hơn anh, nhìn thấy trong tay anh ôm nhiều xoài như vậy, trong lòng khó hiểu: "Mày làm gì mà mua nhiều thế?"

Ninh Tự Hàn thuận miệng trả lời: "Giảm giá."

"A." Linh Tu không tin, lại hỏi: "Bao nhiêu tiền một cân?"

Ninh Tự Hàn: "Mua một cân đưa 2 cân, bảy tệ."

"Có thật vậy khôngg?" Linh Tu lập tức nói: "Vậy tao đưa mày tiền, mày mua giùm tao mấy trăm cân, tao xuống dưới lầu mở sạp bán."

Ninh Tự Hàn cười: "Mày nằm mơ à?"

Linh Tu luôn cảm thấy Ninh Tự Hàn kỳ lạ, nghĩ đến việc em gái thích ăn nhất xoài, khẳng định có chuyện gì tiềm ẩn.

Anh ta chần chừ, hỏi: "Nhiều như vậy mày cũng ăn?"

Ninh Tự Hàn chắc chắn không thể nói là mua cho Linh Vận, tùy tiện trả lời: "Dù sao cũng rẻ, từ từ ăn cũng được."

Linh Tu lập tức nói: "Nhiều như vậy đến lúc ăn sẽ bị hỏng, lãng phí không tốt, tao giúp mày xử lí." Anh ta nói xong, lấy hai trái đặt lên bàn rồi cầm túi xoài lớn đi ra ngoài. "Dù gì cũng rẻ, muốn ăn lại mua."

Ninh Tự Hàn im lặng nhìn cậu ta: "Này Linh Tu, mày còn mặt mũi không?"

Linh Tu xuống lầu gọi điện thoại cho Tôn Cẩn Nặc, nói cô đi xuống lấy xoài.

Tôn Cẩn Nặc nhanh chóng chạy xuống, nhìn thấy Linh Tu cho cô trái cây còn ngạc nhiên vui mừng, giọng điệu ngại ngùng hỏi: "Linh Tu, anh cho em cái này làm gì?"

Linh Tu có phần không kiên nhẫn, dùng sức đặt trong lòng cô: "Lấy về ăn đi."

Tôn Cẩn Nặc kiểu gì cũng thấy kì quái, gần đây Linh Tu thiếu tiền đặc biệt nghiêm trọng, hai người đi ăn đều là cô trả tiền, lấy tiền đâu mua trái cây đây?

Chỉ có điều cũng không có ý tốt hỏi, hỏi vòng vo: "Không phải mua cho Linh Vận ạ?"

Linh Tu vội vã nhấn mạnh: "Tuyệt đối đừng để nó biết anh đưa cho em."

"Vâng." Anh nói như vậy khiến Tôn Cẩn Nặc vui mừng, xem ra là cố ý mua cho cô, không những cố ý mua cho cô còn đặc biệt mang tới, Linh Tu thật sự là quá thân thiết, cô cảm ơn rồi chạy nhanh như làn khói trở về.

Lúc này Linh Vận vừa rửa mặt xong, ngay tại bồ nước, thấy Tôn Cẩn Nặc nhận điện thoại rồi lập tức chạy đi, không bao lâu lại ôm một túi xoài trở về, vẻ mặt tràn đầy nét cười, cô không nhịn được, hỏi: "Nặc Nặc, ai mua xoài cho cậu thế, khiến cậu vui như thế?"

Nghĩ đến việc Linh Tu không cho cô nói, Tôn Cẩn Nặc giấu: "Còn có thể là ai, dĩ nhiên là tớ tự mua."

Linh Vận không tin: "Không phải anh tớ mua đưa cho cậu hả?"

"Cái này là quá mức, Linh Tu chưa từng cho tớ hoa quả."

Cô bước đến trước mặt Tôn Cẩn Nặc, khả nghi hỏi: "Hai người các cậu không phải... Xác định quan hệ rồi hả?"

Tôn Cẩn Nặc chết cũng không nhận, lùi về sau một bước nói: "Mới không phải, cậu đừng nói bậy, bây giờ anh ấy làm gì có tiền."

Nói như vậy cũng thế, Linh Vận không xoắn xuýt, duỗi tay với trái xoài: "Thế cho tớ ăn một trái đi?"

Cô thích ăn xoài, vừa nhìn thấy xoài đã chảy nước miếng.

Tôn Cẩn Nặc phản xạ có điều kiện, che túi xoài trong ngực, khẩn trương nói: "Không được, đây là trái cây tình yêu của tớ, không thể cho người khác ăn, chỉ có thể trưng bày."

"Hứ." Linh Vận khinh thường nói: "Đồ keo kiệt."

"Không ăn không phải rất lãng phí sao?"

"Không cho tớ ăn, chính cậu ăn cũng được à!"

Chủ yếu là Tôn Cẩn Nặc dị ứng xoài, không có cách nào để ăn, cô cũng không muốn ngày mai mọc thêm một bé mụn hồng hồng, ngứa chịu không nổi..

"Đã nói là trái cây hạnh phúc, không thể ăn. "

"A." Linh Vận leo lên giường, "Không ăn thì không ăn, cũng không phải thứ gì tốt.

Tôn Cẩn Nặc thấy Linh Vận không định cướp của cô, cẩn thận đem xoài bỏ vào trong hộp, cầm đồ dùng súc miệng vào nhà vệ sinh.

Linh Vận vẫn liếc nhìn cô ấy, nhìn cô ấy đóng cửa phòng vệ sinh thì lập tức nhảy xuống giường, mở ngăn tủ ở giữa của Tôn Cẩn Nặc, lấy trộm một trái rồi giấu dưới gối của mình.

He he he, trái cây hạnh phúc gì chứ, cô không phải không thể ăn vụng một trái.

Lúc Tôn Cẩn Nặc đi ra, Linh Vận đã ăn xong vỏ cũng ném đi, cô nhìn Tôn Cẩn Nặc, nở nụ cười quái dị, đi súc miệng rồi leo lên giường, thỏa mãn đi ngủ.

Rất nhanh đã đến lúc thi Hán phục, tổ chức từ 19 giờ đến 21 giờ.

Bởi vì trường học lần đầu tiên tổ chức cuộc thi như thế này nên không có kinh nghiệm gì, các phương diện chuẩn bị đều tương đối vội vàng.

Buổi trưa Linh Vận và Ninh Tự Hàn cùng ăn, đến bây giờ Ninh Tự Hàn cũng không có xác nhận, nói rõ rốt cuộc có đi hay không.

Linh Vận muốn trực tiếp hỏi, trước kia hỏi qua thì không có câu trả lời chắc chắn, cho nên lúc này lại hơi ngại ngùng: "Anh Ninh Tự, chuyện kia..."

Khụ khụ, Linh Vận hắng giọng.

Ninh Tự Hàn dừng đũa nhìn cô, hỏi: "Sao thế?"

Linh Vận uống một ngụm, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, cắn răng hỏi: "Cuộc thi Hán phục buổi tối, rốt cuộc anh có thời gian không?"

Ninh Tự Hàn không có ý định nói thật cho cô, trả lời: "Còn một thí nghiệm, hoàn thành xong thì đi."

"A." Linh Vận thở dài, bĩu môi, hơi bất mãn: "Vậy anh vẫn nên học tập cho tốt đi."

Cô lại cố ý nhấn mạnh nói: "Đây là lần đầu tiên em mặc Hán phục trước mặt mọi người đó, sau này khi nào mặc lại thì không có biết đâu."

Cô nói bóng gió, lần này anh có thể nhìn cô mặc Hán phục, nhưng anh phải nắm lấy cơ hội.

Ninh Tự Hàn ý tứ sâu xa, khẽ gật đầu: "Anh biết."

Không đến thì không đến thôi, Linh Vận không yêu cầu xa vời, dù sao Ninh Tự Hàn không thể hiện thái độ cô cũng không thể bắt ép người ta đi, trong đầu suy nghĩ, đến lúc đó đừng hối hận.

Bởi vì muốn trang điểm, chưa đến năm giờ đã ăn tối, tất cả mọi người đều như thế, Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc hóa trang cho nhau.

Trong lúc đó có người cầm một cái thùng tới để mọi người rút thăm, quyết định thứ tự lên biểu diễn.

Tham gia cuộc thi Hán phục có tổng cộng hơn hai trăm người, chia làm mười tổ, Linh Vận xếp tổ thứ bảy, Tôn Cẩn Nặc là tổ thứ năm.

Ban giám khảo phân hai tổ, một tổ là chấm điểm trực tiếp, mời các giáo viên chuyên nghiên cứu Hán phục, và những sinh viên có thâm niên trong trường, tổng cộng 18 người.

Tổ còn lại là chấm điểm trực tuyến, sinh viên toàn trường đều có thể tham gia, tỉ lệ phần trăm tổng số điểm trong 12 giờ là điểm của mỗi tuyển thủ dự thi.

Chấm điểm trực tiếp chiếm bảy mươi phần trăm, chấm điểm trực tuyến chiếm ba mươi phần trăm.

Chấm điểm trực tiếp có thể biết tại chỗ, chấm điểm trực tiếp thì ngày hôm sau mới có kết quả, cho nên lễ trao giải chuẩn bị vào buổi tối ngày hôm sau.

Nhanh chóng tới chỗ thi, nhìn thấy Linh Tu đầu tiên, Linh Vận đi qua chào: "Anh hai, anh làm sao mà rảnh rỗi vậy?"

Cô biết rõ anh hai vì Tôn Cẩn Nặc tới, cô cố ý hỏi.

Sắc mặt Linh Tu một chút ngượng ngùng cũng không có, đặc biệt tự nhiên nói: "Anh của em lớn tuổi như thế này, không thể tới xem mỹ nữ được sao?"

Linh Vận ở trước mặt anh xoay một vòng: "Em không phải mỹ nữ sao?"

Lúc này Tôn Cẩn Nặc cũng đến, Linh Vận cố ý nắm lấy cánh tay Tôn Cẩn Nặc hỏi anh: "Hay là ánh mắt anh không giống người thường?"

Linh Tu đưa tay búng trán Linh Vận: "Nói bậy nữa đánh cái mông em!"

Linh Vận khoa trương che đầu: "Anh không biết em hóa trang cái này khó khăn thế nào sao?"

"Còn có những cái trâm cài tóc này, suýt nữa cài không lên, nếu anh làm rơi, anh thay em lên sân khấu à?"

Không thấy Ninh Tự Hàn, Linh Vận có phần thất vọng cúi đầu nhìn điện thoại, vừa rồi đã gửi cho anh một tin nhắn ngắn, người ta nếu có ý định đến thì đã sớm tới rồi.

Nhưng anh hai cũng không có việc, Ninh Tự Hàn có thể có chuyện gì?

Cô muốn hỏi anh hai, nhưng lại sợ anh nhạy cảm đoán được chuyện gì đó, nên do dự một chút, cô vòng vo: "Anh hai, chỉ có một mình anh, không buồn chán sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Ninh Tự Hàn không kịp ăn đào mật, Linh Vận không kịp ăn xoài hệ liệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Cá Voi Xanh

Ánh mắt Linh Tu dán lên người Tôn Cẩn Nặc, dáng người cô gái hơi mũm mĩm, vóc dáng nở nang, nước da trắng mịn, giống như búp bê mới sản xuất, mới nhìn thì không thể kiềm lòng mà nhìn thêm lần hai, trang điểm lên phong thái hoàn toàn khác, phù hợp với gu thẩm mĩ của anh.

Cô mặc một chiếc váy thắt eo cao **[1],** áo màu đỏ, váy màu hồng nhạt có hoa sen và cá chép, bên ngoài lót lụa trắng, giống như tiên nữ giáng trần hút mắt người nhìn..

Thực sự có ý vị cổ xưa.

Vừa muốn khen hai câu, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh tranh cãi trước kia, vẻ mặt hốt hoảng, nghe thấy Linh Vận hỏi, thuận miệng trả lời: "Anh ở một lát sẽ đi."

Linh Vận ồ một tiếng, dáng vẻ anh hai mất tập trung cũng không biết đang nghĩ gì, thấy thời gian sắp đến, cô kéo Tôn Cẩn Nặc lui về sau sân khấu: "Chúng ta ra hậu trường chuẩn bị đi, một lần lên biểu diễn mười người, rất nhanh là đến lượt chúng ta."

Hai người vừa tới hậu trường đã thấy Điền Huỳnh Mỹ, vẻ mặt đắc ý nhìn hai người, âm dương quái khí**[2]** nói: "Ai nha, không nghĩ tới hai người thật sự đi ghi danh luôn đó."

"Càng không có nghĩ là, trên đời này còn có như Hán phục rộng như vậy, cũng có Hán phục nhỏ như thế, tôi còn nghĩ đến việc các cô định lấy ga trải giường mà mặc lên đó!"

Cô ta tự cảm thấy rất hài hước, một tay bóp lấy eo, một tay phẩy phẩy trước mặt, tràn đầy châm chọc nhìn hai người.

Điền Huỳnh Mỹ mặc một chiếc Hán phục truyền thống, vạt áo được cải tiến, cô ta dáng cao, trang phục như thế mặc vừa vặn, Linh Vận nhìn cô ta, xoa cằm đi một vòng quanh cô ta, khẽ gật đầu: "Ừm, cũng không tệ lắm."

"Còn không đẹp bằng Nặc Nặc."

"Cô!" Điền Huỳnh Mỹ lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng cô ta chỉ hít một hơi thật sâu chịu đựng: "Đây là thầy Manh Hòa thiết kế, cô thì biết cái gì?"

Linh Vận không có nghiên cứu chuyên môn về cái này, không biết Manh Hòa là ai, cười đùa trả lời: "Không phải chỉ là thợ may thôi sao, lại nói phóng đại như thế?"

Điền Huỳnh Mỹ khinh thường nói: "Cái loại tóc dài não ngắn như cô làm sao biết được, cô ấy chính là bậc thầy thiết kế Hán phục nổi tiếng nhất nước!"

Linh Vận thuận miệng hỏi một câu: "Nổi tiếng hơn cả VM sao?"

Điền Huỳnh Mỹ biến sắc: "Dĩ nhiên... Không có, chỉ có điều VM không phải tùy tiện thiết kế cho người khác, cô ta thiết kế đều lấy được giải thưởng lớn, chỉ thiết kế cho người trong giới thời trang, chính bản quý vô cùng."

Hóa ra VM nổi tiếng đến thế sao, Linh Vận nhếch miệng, chỉ vào sau nhắc nhở: "Sắp đến lượt cô rồi kìa."

Điền Huỳnh Mỹ nhìn Linh Vận căn bản không chú ý, giống như một quyền rũ xuống trên bông**[3]**, tức giận hừ một tiếng, nói: "Đồ lùn, cô đợi mà xem tôi nghiền nát cô như thế nào!"

Lúc này Đoạn Tinh Vũ cũng đến đây, ánh mắt sáng lên nhìn Linh Vận, bỗng nhiên cảm giác cánh tay tê rần, vội vã thu hồi ánh mắt.

Linh Vận không phục nói: "Một số người không nên cảm thấy bản thân cảm giác quá tốt, lỡ đâu vị trí đứng sau tôi, không đúng, là sau cả hai chúng tôi, đến lúc đó thật là mất mặt!"

Điền Huỳnh Mỹ nhìn Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc mỗi người qua lại một lần, giọng nói mỉa mai nói: "Xấu hổ, ban giám khảo không mù, sinh viên toàn trường cũng không mù."

Cô ta nói xong câu này liền đi.

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc cùng nói một câu: "Thật giống con chó, thấy người liền cắn."

Tôn Cẩn Nặc quan sát Linh Vận từ trên xuống dưới, nói: "Tớ nhìn cậu hôm nay chắc chắn sẽ được giải thưởng, ít nhất vị trí còn cao hơn cô ta, đến lúc đó nhất định cô ta sẽ tức chết."

Đối với trang phục của mình Linh Vận cũng có lòng tin, nếu dáng cao, cao thêm mấy centimet thì tốt.

Cô không có hi vọng, nói: "Ai biết được, hi vọng có cái thành tích tốt, đả kích thái độ phách lối của cô ta."

Đoạn Tinh Vũ tiến đến hai bước, con ngươi dán lên người Linh Vận, híp mắt nói: "Linh Vận, hôm nay cậu rất đẹp!"

"Ọe ——" Suýt nữa Linh Vận nôn hết chỗ bánh mì ban nãy, trừng mắt nhìn Đoạn Tinh Vũ mắng: "Làm sao lại có tên con trai rác rưởi như thế này chứ!"

"Cút!"

Cô mắng xong thì kéo Tôn Cẩn Nặc đi chuẩn bị.

Tôn Cẩn Nặc lên biểu diễn trước, Linh Vận ở phía sau hồi hộp, rất nhanh đã thấy gặp Tôn Cẩn Nặc xuống sân khấu chạy về phía cô, cô gái xách váy chạy đặc biệt hoạt bát, tự nhiên.

Linh Vận nghĩ trong đầu, nếu cô là con trai thì cũng thích con gái giống vậy.

"Cậu chạy cái gì?" Linh Vận đợi cô chạy tới gần hỏi.

Tôn Cẩn Nặc vừa vỗ ngực vừa nói: "Lúc lên sân khấu chú ý vị ban giám khảo thứ ba từ bên phải sang."

"Làm sao?" Linh Vận hỏi: "Vị giám khảo thứ ba đó nghiêm khắc lắm sao?"

Tôn Cẩn Nặc cố ý không nói cho cô: "Nhìn thấy sẽ biết, một lát lên sân khấu, tớ sợ cậu không chú ý đến."

Nói chuyện xong thì đến lượt Linh Vận, cô nói đã biết với Tôn Cẩn Nặc, uỡn ngực, chuẩn bị sẵn sàng, đi theo những nữ sinh phía trước lên sân khấu.

Hội trường ngồi rất nhiều người, đến cuối cùng còn rất nhiều người phải đứng, đây là một hội trường lớn có thể chứa hơn nghìn người.

Linh Vận đi đến phía trước sân khấu, váy áo của cô tung bay, mười phần duyên dáng, nghe thấy trong hội trường đều kinh ngạc, trong lòng mừng thầm nho nhỏ, cái này rất hài lòng nha?

Dưới sân khấu cô không thấy rõ, ngay cả anh hai ở đâu cũng không thấy, càng không để ý tới ánh mắt của mọi người, trong đầu nhớ kĩ lời nói của Tôn Cẩn Nặc, đếm ban giám khảo thứ ba.

Trái lại ban giám khảo rất xinh, ở hàng thứ nhất, bên phải người đầu tiên, người thứ hai, thứ ba...

Nếu không phải đứng trên sân khấu biểu diễn, thiếu chút nữa cô đã la lên, tại sao lại là Ninh Tự Hàn ngồi ở đó vậy?

Giờ phút này đối phương cũng đang nhìn cô, anh còn nhướng mày, nhìn thấy Linh Vận trong lòng anh ngọt lịm, nhịn không được khẽ nhếch miệng.

Thời gian lên sân khấu quá ngắn, Linh Vận và cùng Ninh Tự Hàn liếc mắt đưa tình như thế đã mấy giây trôi qua, cô nhẫn nhịn xúc động đến mức muốn trực tiếp nhảy xuống, xoay hai vòng rồi đi xuống sân khấu.

Xuống sân khấu, trong đầu Linh Vận chỉ có ánh mắt Ninh Tự Hàn nhìn cô, không chỉ có vui ngạc nhiên còn có yêu thích, cái này cô thích.

Đợi cô kịp phản ứng, quay đầu đi tìm Tôn Cẩn Nặc đã không còn nhìn thấy người, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, khoảng mười mấy phút sau đối phương mới trả lời tin nhắn: "Linh Linh, tớ về nhà."

Linh Vận nhìn điện thoại nhíu mày, Tôn Cẩn Nặc nhà ở đây, trở về cũng rất bình thường, chỉ là không nói với cô nên có hơi kì lạ.

Phía sau còn có hơn một trăm người, Ninh Tự Hàn còn phải ngồi một lúc nữa mới có thể ra ngoài, cô buồn chán lại gọi cho anh hai.

Trái lại, anh hai nghe máy rất nhanh, nhàn nhạt trả lời: "Anh về kí túc xá."

"A. " Linh Vận nghe thấy bụng đang réo gọi, vuốt vuốt nói: " Em còn đang tính mời anh đi ăn đồ ngon đây này, có đi không?"

Linh Tu: "Không đi, lát nữa để Ninh Tự Hàn mang cho anh là được."

Cúp điện thoại, Linh Vận thở hắt ra, đêm nay mọi người làm sao đều rất quái lạ.

Mãi cho đến chín giờ rưỡi mới kết thúc cuộc thi, Linh Vận đợi ở cửa ra vào, nhìn sinh viên rời đi như bầy ong vỡ tổ, chờ người đi gần hết mới nhìn thấy Ninh Tự Hàn đi ra.

Mới vừa rồi cô còn mệt mỏi, buồn ngủ nhưng vừa nhìn thấy Ninh Tự Hàn đã lập tức phấn chấn: "Anh Ninh Tự, em ở đây."

Ninh Tự Hàn cũng nhìn thấy cô, lúc này Linh Vận đã gỡ lớp trang điểm, nhưng vẫn còn mặc Hán phục, cô để mái tóc ra sau gáy, thanh thanh lệ lệ **[4]** xinh đẹp biết bao.

Ninh Tự Hàn có chút say, ngơ ngác một hồi mới bỏ tay vào túi đi qua, thận trọng gật đầu một cái: "Ừ. Thấy rồi."

Đây là biểu cảm gì?

Linh Vận quan sát chính mình từ trên xuống dưới, cô mặc một bộ đồ màu trắng, áo khoác màu hồng bằng lụa mỏng, nhưng VM tự tay thiết kế, bản thảo là váy dài chạm đất, chỉ có điều dựa vào vóc dáng của cô cố ý đổi nhược điểm thành ưu điểm, VM nói so với lúc trước còn đẹp hơn.

Chẳng lẽ mình mặc không đẹp?

Hay là bởi vì mình thấp quá, mặc lên không có khí chất?

Cô đứng trước mặt Ninh Tự Hàn xoay một vòng, ngửa đầu, hai tay chọc vào lúm đồng tiền nhỏ, hỏi anh: "Không đẹp ạ?"

Ninh Tự Hàn liếm môi một cái, thiếu nữ da trắng như ngọc, bờ môi trơn bóng như thạch rau câu, chỉ vào lúm đồng lại đáng yêu, hoạt bát, làm sao không đẹp chứ?

Chính là...

Muốn ôm lên cô đặt lên trên đùi của mình...

Suy nghĩ này chỉ là thoáng qua, dù sao hai người tiếp xúc chưa lâu, anh không thể làm chuyện bỉ ổi như thế.

Anh gật đầu trả lời: "Rất đẹp."

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện bỉ ổi là chuyện gì?

He he he...

Chú thích:

[1] *高腰襦裙: Váy thắt eo cao là tên váy của phụ nữ, chỉ có ở triều đại nhà Tùy và nhà Đường*

[2] *Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra (nguồn: leosansutu.wordpress.com)*

[3] *打在棉花上: dùng lực lớn hơn nữa cũng uổng công, bởi vì bông rất mềm mại, đánh như thế nào đều sẽ không tổn thương đến đối phương.*

[4] *清丽 (Thanh lệ): dùng để miêu tả cô gái trẻ thanh tú xinh đẹp, khí chất đoan trang, thục nữ.*

Editor: Vì một số lí do khá bất tiện nên mình xin phép được đổi tên WordPress cũng như Wattpad & Facebook thành Cá voi xanh ạ. Mong mọi người cho mình xin lỗi vì sự bất tiện này, yêu mọi người ლ(ಠ_ಠ ლ)ノ≡

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Cá Voi Xanh

Linh Vận không tin anh, "Thật sao?"

"Anh không gạt em chứ?"

Ninh Tự Hàn cười, "Làm sao lại miễn cưỡng được, cơm tối còn chưa ăn, chúng ta đi ăn cơm đi."

Vừa nhắc tới ăn tối, Linh Vận lập tức cảm thấy đói bụng, ôm bụng nói: "Đúng vậy, em rất đói."

Hai người cùng đi đến một tiệm ăn, bỗng nhiên Linh Vận nghĩ đến chuyện Ninh Tự Hàn lừa gạt mình, "Ninh Tự Hàn." Ngữ khí của cô rất nặng, gọi cả họ tên anh.

Ninh Tự Hàn theo bản năng "Ừm?" một tiếng.

Khuôn mặt nhỏ của cô căng ra, chất vấn: "Vì sao anh không nói cho em?"

"Làm hại em lại gọi điện thoại cho anh, lại còn gửi tin nhắn, còn tưởng rằng anh không tới đó."

Ninh Tự Hàn khom lưng, cúi đầu xích lại gần cô, hỏi: "Hi vọng anh tới lắm sao?"

Ngữ khí ám muội, Linh Vận xấu hổ, muốn đẩy anh, "Chán ghét anh, nào có ai hỏi như vậy đâu?"

Ninh Tự Hàn biết cô xấu hổ, uỗn thẳng lưng.

Linh Vận vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng, sửa lời nói: "Vậy rốt cuộc anh cho em bao nhiêu điểm?"

Ninh Tự Hàn cố ý đùa cô: "Em đoán xem?"

Linh Vận nghĩ nghĩ, tràn đầy phần khích nói: "Thế nào cũng phải tám mươi điểm trở lên."

Ninh Tự Hàn hỏi lại: "Em cảm thấy em chỉ có giá trị tám mươi điểm với anh thôi sao?"

Linh Vận không dám tin, "Chẳng lẽ còn có thể nhiều hơn tám mươi điểm?"

Chỉ có điều trong lòng cô đã rất vui vẻ, "Ninh Tự, anh nói cho em, rốt cuộc anh cho em nhiều hay ít?"

Cuối cùng Ninh Tự Hàn vẫn không có nói cho cô, hai người tìm một tiệm ăn nhỏ, Linh Vận nhớ đến anh hai, hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh Ninh Tự, anh em có nhờ anh mang cho anh ấy đồ ăn không?"

Ninh Tự Hàn nhíu mày: "Không có."

Linh Vận khó hiểu, không biết anh hai đang làm gì, có khi là anh ấy quên mất, gọi một phần bình thường anh ấy thích ăn, để phục vụ gói lại.

Hai người cơm nước xong xuôi trở về, hai bóng người một cao một thấp dưới ánh trăng, xung quanh yên tĩnh, chỉ có con muỗi trên cây phát ra âm thanh, nổi bật lên làm cho đêm khuya càng trở nên yên tĩnh.

Nghĩ về cảnh tưởng như thế, khóe miệng Linh Vận cong cong, trong lòng ngọt ngào, cất bước đi nhẹ nhàng.

Nếu hai người có thể mãi mãi như thế thì tốt.

Con đường luôn có điểm dừng, Ninh Tự Hàn đưa Linh Vận đưa đến bên dưới ký túc xá, dặn cô nghỉ ngơi.

Linh Vận đưa đồ ăn Ninh Tự Hàn, dặn: "Đừng nói là em mua, dù sao cũng không phải em mua."

Ninh Tự Hàn sẽ tính vào sổ nợ nha.

Ninh Tự Hàn trở về ký túc xá, không thấy Linh Tu, liếc nhìn đồ ăn Linh Vận nhờ anh mang về, lưỡng lự rồi gọi cho Linh Tu.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Ninh Tự Hàn hỏi: "Mày đang đâu đấy?"

Linh Tu: "Có tí việc, có thể đến khuya mới trở về."

Ninh Tự Hàn còn muốn hỏi hai câu đã bị ngắt máy.

Linh Vận nằm trên giường, cười liên tục, sợ bạn cùng phòng nói cô bị bệnh tâm thần, dứt khoát lấy chăn mền chăn mền để cười.

Nếu bình thường thì cô và Tôn Cẩn Nặc có thể thầm thì hai câu, tiếc là cô ấy về nhà.

Ngày hôm sau Linh Vận ngủ dậy rất muộn, giữa trưa Ninh Tự Hàn gửi tin nhắn cho cô hẹn đi ăn, co mới tỉnh dậy, lập tức nhảy xuống giường đi rửa mặt.

Buổi trưa trưa cùng nhau ăn, buổi chiều cùng đi dạo phố, buổi tối có thể biết kết quả cuộc thi.

Linh Vận đã vạch kế hoạch xong xuôi, ra ngoài tìm Ninh Tự Hàn.

"Đúng rồi, anh em không nói thức ăn ăn không ngon chứ?"

Linh Vận nhìn thấy Ninh Tự Hàn, câu đầu tiên là hỏi về anh trai mình.

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời: "Hôm qua cậu ấy không có trở về, anh ăn buổi sáng rồi."

"A?" Linh Vận kinh ngạc nói, "Sao lại không trở về?"

Ninh Tự Hàn nhún vai: "Không biết."

Đêm không về ngủ, Linh Vận hừ một tiếng, "Anh em có thường xuyên không về ngủ không?"

Ninh Tự Hàn nhớ lại, "Ngoại trừ trước đó cậu ấy có bạn gái."

Chẳng lẽ anh hai lại có bạn gái?

Linh Vận lắc đầu, không hiểu.

Rất nhanh đã đến buổi tối trao giải, ba hạng đầu đều có thưởng, chỉ có điều Linh Vận thích nhất giải ba, là một tập tài liệu ghi chép phát triển của Hán phục, chế tác đặc biệt tinh tế.

Là một kỉ niệm đầy ý nghĩa.

Linh Vận ngồi gần Ninh Tự Hàn phía dưới sân khấu, nghe ban giám khảo trên sân khấu đang đọc điểm số của mọi người.

Còn thống nhất những người được giải lát nữa mặc Hán phục lên sân khấu nhận giải, chụp ảnh chung.

Linh Vận không có cầm trực tiếp Hán phục, trong nội tâm cô cũng không có khái niệm được giải thưởng, chỉ có điều lại đem quần áo cất vào trong túi xách, nói đi qua.

Nhỡ đâu đoạt giải nhì?

Buổi lễ sắp bắt đầu Tôn Cẩn Nặc mới tới, ngồi xuống cạnh Linh Vận, Linh Vận quay sang nhìn cô ấy: "Sao giờ cậu mới đến?"

"Không lẽ mẹ cậu, bà ấy..." Không nỡ để cậu đi?

Cô nói chuyện, ánh mắt bỗng nhiên nhìn cổ Tôn Cẩn Nặc, đi xuống tại một nơi phía trên xương quai xanh, nơi đó có một vết đỏ.

Chẳng lẽ là bị thương?

Chỗ bị thương có hơi kì lạ.

Linh Vận tiến tới gần, hỏi: "Cổ cậu bị côn trùng cắn?"

"A?" Tôn Cẩn Nặc không hiểu, "Côn trùng cắn gì cơ?"

Linh Vận chỉ vị trí kia, "Chính là chỗ đó, có một vết màu đỏ tím, hay là đụng vào gì đó?"

Khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, nhưng cô ấy nhìn Linh Vận không giống nói đùa, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tự nhiên, trả lời: "Là do không cẩn thận đụng một cái." Cô ấy nhanh chóng kéo quần áo, dùng cổ áo che.

Linh Vận nói với Tôn Cẩn Nặc bên này rồi quay đầu lại nói với Ninh Tự Hàn: "Nặc Nặc thật kỳ lạ, " Cô chỉ vào xương quai xanh của mình, "Cô ấy bị đụng gì đó bị thương, anh nói xem làm cái gì mới được?"

Ninh Tự Hàn không giống Linh Vận ngốc như vậy, cố nén cười, nắm chặt nắm đấm đặt ở bên môi ho khan hai tiếng, vừa nhìn vẻ mặt này đã có vấn đề, Linh Vận bắt lấy cánh tay của anh hỏi: "Có phải anh biết cái gì đó không?"

Cô híp mắt nhìn Ninh Tự Hàn, "Không phải là anh làm cậu ấy đó chứ?"

"Đừng có nói bậy!" Ninh Tự Hàn thấp giọng mắng, cũng không biết nha đầu này có phải không hiểu thật không nữa.

Cái này càng lúc càng khó hiểu, Linh Vận xích lại gần Ninh Tự Hàn, giọng điệu thương lượng nói: "Chắc chắn là anh biết, nói cho em nhanh lên, được rồi, được rồi, nhanh lên nói cho em."

Ninh Tự Hàn bỗng nhiên nảy ra ý đồ xấu, trịnh trọng trang nghiêm hỏi cô: "Muốn nghe thật sao?"

Linh Vận liên tục gật đầu: "Rất muốn."

Ninh Tự Hàn ngoắc ngón tay với cô: "Đưa tai lại đây."

Linh Vận nghe lời đưa lỗ tai lại gần, nghe rõ Ninh Tự Hàn nói cái gì, về sau khuôn mặt nhỏ còn đỏ hơn khuôn mặt Tôn Cẩn Nặc.

Cô đưa tay đẩy Ninh Tự Hàn, "Anh nói bậy bạ gì đó!"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nhún vai, "Nói cho em em lại không tin, sau này tặng cho em một cái thì biết."

"Anh –" Linh Vận tức giận mắng anh một câu, "Chán ghét anh!"

Anh ấy mới nói vết đỏ trên cổ Tôn Cẩn Nặc chính là vết cắn, bây giờ còn nói tặng cho cô, là ý gì vậy?

Hôm nay người con trai mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ban đầu anh rất có khí chất nổi bật, nhưng thời điểm anh nở nụ cười xấu xa khiến cho người ta không thể hình dung.

Ánh mắt Linh Vận lại đặt lên đôi môi anh, gợi cảm một cách mơ hồ, không tự chủ được liếm bờ môi khô của mình, ừm, muốn hôn.

Theo bản năng cô che cổ.

Ninh Tự Hàn nhìn dáng vẻ cô gái vui buồn lẫn lộn, khóe miệng cong cong, tiểu nha đầu thật đáng yêu.

Từ khi nghe Ninh Tự Hàn nói, Linh Vận đặc biệt để ý cổ Tôn Cẩn Nặc, chẳng lẽ vết đỏ màu mận chín kia thật sự là vết cắn?

Là cùng người khác hôn lên?

A —

Không thể nào?

Tôn Cẩn Nặc với người khác?

Hay là với anh hai...

Linh Vận cảm thấy mình vừa phát hiện một đại lục mới, tối hôm qua anh hai không về ký túc xá, Tôn Cẩn Nặc cũng không có về, hai người tuyệt đối có... gian tình.

Tác giả có lời muốn nói: Sau này anh Ninh Tự cũng sẽ để lại vết màu dâu tây.

Tiểu Linh cảnh giác che cổ của mình...

Editor: Linh Linh nhà chúng ta rất ngây thơ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Cá voi xanh

Lúc này trên sân khấu đang công bố giải thưởng, chỉ công bố mười giải đầu tiên, bắt đầu đếm ngược từ người thứ mười.

Linh Vận vừa ngóng tai nghe, vừa hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh cảm thấy em sẽ có giải thưởng đấy chứ?"

Ninh Tự Hàn không do dự trả lời: "Sẽ biết."

Linh Vận hứ một tiếng, lừa cô chứ gì, cô không tin đâu.

"... Giải ba, thí sinh số 57, Tôn Cẩn Nặc."

"Oa." Linh Vận không kiềm được xúc động, đẩy đẩy Tôn Cẩn Nặc: "Nhanh đi thay trang phục nhận giải."

Tôn Cẩn Nặc đỏ mặt, có hơi thẹn thùng: "Nhưng trang phục của tớ bị tớ làm hư mất rồi, không nhận giải được."

"Vậy làm sao bây giờ?" Linh Vận trách móc. "Sao cậu không cẩn thận thế, chỉ có một ngày thôi mà."

"Lát nữa sẽ chụp ảnh chung, cậu không có Hán phục có thể không nhận được đâu." Cô đứng dậy. "Tớ đi hỏi giúp cậu."

Linh Vận vừa đứng lên thì nghe trên sân khấu người dẫn chương trình tuyên bố: "Hiện tại công việc quan trọng nhất là công bố giải nhất, thí sinh số 76, Linh Vận, đến đây để cùng chúc mừng cô ấy nào!"

Linh Vận ngơ ngác tại chỗ, cô không phải nghe lầm chứ?

Không chừng là trùng tên.

Cô đứng lên, Ninh Tự Hàn đang ngồi nên chiều cao không cách biệt cho lắm, không dám tin nhìn anh: "Là em thật à?"

Ninh Tự Hàn mím môi, gật đầu: "Em nói xem, đồ ngốc?"

Trong lòng Linh Vận cười như nở hoa, cô nhấc chân chạy ra ngoài, sau khi nghe được bên cạnh có người gọi cô mới nhớ tới quên cầm Hán phục, cô quay lại lấy bộ đồ và chạy đến phòng thay đồ phía sau.

Không nghĩ tới cô vậy mà được giải nhất, đây cũng là do ban giám khảo và các bạn học tham gia chấm điểm đều không kỳ thị chiều cao, nếu không cô làm sao có thể có giải thưởng.

Linh Vận thay xong quần áo, Tôn Cẩn Nặc đã cầm giải thưởng đi, không có Hán phục không thể chụp ảnh chung, Linh Vận tiếc thay cô ấy.

Chỉ có điều lúc đầu mười người lấy được giải nhưng trên sân khấu lại chỉ đứng 9 người chụp ảnh chung, cảm thấy thiếu gì đó, người dẫn chương trình tạm thời tìm người thay thế.

Linh Vận nhíu mày, tìm ai không tìm, tại sao hết lần này đến lần khác lại là tìm Điền Huỳnh Mỹ?

Không nghĩ tới việc cô rất vất vả mới được giải thưởng này lại còn muốn đứng chung sân khấu với cô ta, thật sự quá buồn nôn.

Lúc cô lên sân khấu, nghe thấy Điền Huỳnh Mỹ ở bên cạnh âm dương quái khí nói: "Cũng không biết ban giám khảo có mắt như như thế nào, khuyết tật hạng ba còn có thể có giải thưởng!"

Hiện tại Linh Vận phấn khích, dù gì đi nữa cô cũng là giải nhất, châm biếm cô ta: "Nếu như giải nhất là khuyết tật hạng ba, vậy ai kia ngay cả chút giải thưởng còn không có được, phải

chạy tới cho đủ số người thì sao nhỉ?"

Chạm đến điểm yếu, Điền Huỳnh Mỹ tức giận không nói nên lời.

Dù sao Linh Vận cũng là giải nhất, phát thưởng tương đối long trọng, chuyên gia nghiên cứu Hán phục tự mình trao giải thưởng cho cô.

Linh Vận duỗi hai tay nhận lấy, một cái hộp rất đẹp, không biết bên trong có gì, cô chỉ quan tâm đến giải ba, từ trước tới bây giờ không dám hi vọng sẽ được giải nhất.

"Khoan đã ——" Linh Vận còn chưa kịp nhận phần thưởng, bỗng nhiên nghe thấy Điền Huỳnh Mỹ ở bên cạnh la lên.

Linh Vận không vui nhìn về cô ta, không biết người này lại tính giở trò gì đây.

Người dẫn chương trình tươi cười hỏi: "Bạn học Điền, xin hỏi cô có gì muốn nói sao?"

Điền Huỳnh Mỹ hít một hơi thật sâu, chỉ vào Linh Vận nói: "Hán phục của cô ta ngay cả nhãn hiệu cũng không có, rõ ràng là hàng nhái, mặc đồ không rõ nguồn gốc đến tham gia cuộc thi, thiếu tôn trọng đối với cuộc thi, có tư cách gì cầm giải thưởng?"

"Tất cả ban giám khảo và chúng ta đều bị cô ta lừa!"

Hội trường hơn nghìn người, phía dưới ít nhất mấy trăm con mắt đang nhìn chằm chằm, còn có tường thuật trực tiếp, bị người chỉ trích mình mặc đồ lậu, Linh Vận dù chẳng thèm để ý thì lúc này mặt cũng đỏ bừng, giống như bị người ta cởi hết quần áo giữa đường, không thể đối mặt một cách thản nhiên.

Mặc dù cô không có tội, nhưng vẫn tức giận, ngón tay khẽ run, nói với Điền Huỳnh Mỹ, giọng nói run run: "Cô nói nhảm, cô mới là bản không có nguồn gốc, tôi đặc biệt tìm chuyên gia thiết kế."

Điền Huỳnh Mỹ thái độ mười phần phấn khích nói với mọi người: "Mọi người đừng tin lời cô ta, cô ta mặc đồ không rõ nguồn gốc, tôi đến chợ đồ cũ, một trăm tệ đều có thể dùng được."

Người dẫn chương trình không nghĩ tới sẽ phát sinh việc này, xoay người đi hỏi lãnh đạo làm sao bây giờ?

Chủ tịch hội Hán phục đi đến giải quyết, hỏi Linh Vận: "Trang phục của cô là không rõ nguồn gốc thật sao?"

Linh Vận bị người vu khống, khuôn mặt nhỏ tức giận đến đỏ bừng, trong mắt ngập nước, lắc đầu nói: "Không phải."

Điền Huỳnh Mỹ ngắt lời: "Vậy cô mang bằng chứng tới đây."

Linh Vận hít mũi một cái, nói: "Cái này là mẹ tôi mời bạn có chuyên môn thiết kế, trên đời này chỉ có một món, mà bản thân mặc cũng không có ý định dán nhãn hiệu lên."

Điền Huỳnh Mỹ a một tiếng: "Các người thấy chưa, rõ ràng là nói dối, còn nhờ người có chuyên môn thiết kế?"

"Từ lúc ghi danh đến cuộc thi cũng thời gian chưa tới một tuần, xin hỏi nhà thiết kế nào trong thời gian ngắn có thể làm ra quần áo như thế?"

"Cô đừng nói là đã sớm chuẩn bị, sớm đã biết lên đại học sẽ tham gia cuộc thi Hán phục sao?"

Linh Vận bị cô ta nhanh mồm nhanh miệng nói không ra lời, lặp lại: "Dù sao lời tôi nói đều là thật, cô không tin thì tùy cô."

Điền Huỳnh Mỹ: "Được thôi, vậy cô nói xem nhà thiết kế đó là ai?"

Cái này Linh Vận rất rõ: "Là VM."

Cô vừa nói xong, Điền Huỳnh Mỹ lập tức cười ha hả: "Nói đùa cái gì chứ, người ta là nhà thiết kế quốc tế, lại đi thiết kế cho con nhóc như cô?"

"Cô trả người ta bao nhiêu tiền?"

Linh Vận tức giận nhìn cô ta, nếu không phải vì danh dự của mình cô đã sớm xông lên cào mặt cô ta. "Lời tôi nói là thật, rốt cuộc cô muốn tôi chứng minh như thế nào?"

Điền Huỳnh Mỹ: "Vậy bây giờ cô lập tức liên hệ với cô ấy, gọi điện thoại cũng được."

"Gọi thì gọi." Linh Vận tức giận nói, hiện tại cũng chỉ có biện pháp này, trước mặt bao nhiêu người cô trở về chỗ ngồi lấy điện thoại ra, gọi cho bà Linh.

Cô và VM không có liên hệ, chỉ có thể tìm mẹ mới có thể liên hệ với VM.

Bà Linh rất nhanh nhận điện thoại,cô ở đây khó nói về chuyện mình bị người chỉ trích mặc đồ không rõ nguồn gốc, nếu không đoán chừng mẹ cô đến đây giết cả trường học mất, nên cô khéo léo nói: "Mẹ ơi, mẹ giúp con tìm dì VM được không, bạn học của con thích cô ấy, muốn nghe giọng của cô ấy."

Bây giờ đã hơn tám giờ tối, bà Linh mắt nhìn thời gian: "Có phải hơi trễ rồi không?"

Linh Vận: "Không muộn, mới tám giờ, mẹ, mẹ giúp con liên lạc với cô ấy đi, không phải mẹ đã nói cô ấy thích con sao?"

"Được rồi." Bà Linh không lay chuyển được Linh Vận, đành phải cúp điện thoại gọi cho cho VM. Một lát sau gọi lại cho Linh Vận: "Không kết nối được, đã tắt máy rồi."

Linh Vận để điện thoại di động xuống, nhìn chủ tịch hội và Điền Huỳnh Mỹ: "Tắt máy rồi, hiện tại liên lạc không được."

Điền Huỳnh Mỹ lập tức cười, "Còn nói gì nữa, rõ ràng bản thân nói dối, bây giờ bị vạch trần rồi sao?"

"Xuyên sơn trại liền hàng nhái thôi, còn muốn nói láo, lúc này lộ chân tướng a?"

Chủ tịch hội lặng lẽ nhìn Điền Huỳnh Mỹ, hỏi Linh Vận: "Bạn học Linh Vận, cô không có chứng cứ sao?"

Linh Vận cắn môi, mắt ngập nước, lắc đầu: "Không có."

Người ta là nhà thiết kế quốc tế bận rộn như vậy, làm sao có thể tùy tiện nghe điện thoại của cô.

Chủ tịch hội gãi đầu, vẻ mặt khó xử: "Hiện tại cô không chứng minh không được trang phục của mình là bản chính, cô là mời người làm nhưng lại không có chứng cứ, tính sao đây?"

"Hay là phần thưởng trước hết đừng nhận?"

Cái này lí do thoái thác rõ ràng là cho rằng cô mặc đồ lậu, Linh Vận tủi thân nhìn chủ tịch hội: "Nhưng quần áo thật sự là VM tự tay thiết kế, tôi sẽ đi gặp cô ấy làm chứng sau."

Điền Huỳnh Mỹ nói tiếp: "Làm chứng sau?"

"Tính thông đồng hả?"

Người ta hùng hổ chỉ trích cô, Linh Vận nhẫn nhịn đủ rồi, nhìn Điền Huỳnh Mỹ nói: "Giải thưởng này tôi từ bỏ là được rồi?"

"Cô cho rằng có thể cho cô?"

"Nói cho cô biết, xem như tôi không có giải nhưng tôi cũng là bản chính."

"Là VM tự tay thiết kế."

"Được thôi..." Linh Vận cũng không có ý nghĩ muốn giải thưởng, sự việc cũng dễ dàng thực hiện, chủ tịch hội định di chuyển những người chiến thắng về phía trước.

Nhưng anh ta chưa nói hết, suốt từ nãy đến giờ Ninh Tự Hàn vẫn rất bình tĩnh, bỗng nhiên anh cầm điện thoại di động đưa tới trước mặt anh ta, "Chứng cứ cậu muốn ở đây."

Người con trai không nhanh không chậm mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Linh Vận theo bản năng nhìn Ninh Tự Hàn, không phải anh ấy tìm ai giả mạo VM cho mình đấy chứ?

Chủ tịch hội cũng không hiểu nhìn anh: "Anh Ninh..."

Ninh Tự Hàn mở loa ngoài điện thoại, nghe thấy giọng nói trưởng thành của một người phụ nữ truyền tới: "Chào mọi người, tôi là nhà thiết kế VM, Hán phục Linh Vận mặc trên người đúng là tôi tự tay thiết kế, tôi có thể làm chứng."

Linh Vận choáng váng, như thế nào mà Ninh Tự Hàn lại gọi điện thoại cho VM làm chứng cho cô?

Quá thần kỳ.

Ninh Tự Hàn hắng giọng, hỏi: "Bây giờ đã có thể chứng minh rồi chứ?"

Linh Vận tự tin, đắc ý nhìn Điền Huỳnh Mỹ, "Đúng đấy, bây giờ đã có thể chứng minh được chưa?"

"Chẳng lẽ nhà thiết kế VM lại có thể nói dối?"

Điền Huỳnh Mỹ biến sắc, nhưng không chịu thừa nhận sai lầm, mạnh miệng nói: "Nhà thiết kế VM không thể nói chuyện được, nhưng, nhưng, nhưng..."

Linh Vận ngắt lời cô ta: "Nhưng mà cái gì?"

Điền Huỳnh Mỹ nghĩ cách đối phó, cuối cùng cũng nghĩ ra,"Thế nhưng cô ấy thật sự là VM sao?"

"Chỉ bằng một chiếc điện thoại?"

Linh Vận nhíu mày, trừng mắt nhìn Điền Huỳnh Mỹ nói: "Cô không biết xấu hổ sao?"

"Vừa rồi cô nói gọi điện thoại để chứng minh, bây giờ lại không nhận!"

Trong lòng Điền Huỳnh Mỹ chắc chắn đối phương không phải là VM, nhất định là Ninh Tự Hàn tìm người giả mạo, này lại lực lượng lại nổi lên, nói ra: "Nếu như thật sự là cô ấy, cô hãy để cô ấy đến trường một chuyến xem?"

Nghe nói mỗi ngày VM đều bay khắp trời nam biển bắc, không chừng căn bản không có ở thành phố, cô ta không tin đối phương đúng lúc chạy tới trường học.

"Điền Huỳnh Mỹ, cô cố tình nhắm vào tôi, là do xếp hạng của tôi so với cô phải không? "

Lúc này Linh Vận thực sự đã tức giận, đôi mắt đỏ hoe, "Người ta bận rộn như vậy, coi như tới đi, cô có nên gọi cảnh sát chứng minh đó có thật là cô ấy không?"

Ninh Tự Hàn đặt tay xuống, nhàn nhạt nói: "Nếu không chân thực, có thể chứng minh bằng video."

Điền Huỳnh Mỹ không cam tâm, vừa muốn mở miệng, chủ tịch hội đã nói, "Được, có video là được rồi."

Đúng lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng cười của VM: "Sao thế,mấy đứa nhóc các cậu còn muốn gặp tôi một lần sao?"

"Đúng lúc tôi ở gần trường học các bạn, một lát sẽ đến."

Linh Vận đứng thẳng lưng ưỡn ngực, vô cùng tự tin hỏi lại Điền Huỳnh Mỹ: "Lát nữa nhà thiết kế VM đến, xác nhận trang phục của tôi thật sự là do cô ấy thiết kế,có phải cô nên xin lỗi tôi không?"

"Ngay trước mặt học sinh toàn trường?"

Điền Huỳnh Mỹ khuôn mặt trướng thành màu gan heo, mạnh miệng trả lời: "Chưa gặp người, ai biết thật hay giả, chờ lát nữa gặp được rồi nói sau."

Cúp điện thoại Ninh Tự Hàn liền đi ra ngoài, Linh Vận hơi dừng lại rồi cũng đuổi theo: "Anh Ninh Tự, chờ em."

Ninh Tự Hàn dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Sao thế?"

Linh Vận muốn nói em đi chung với anh, rốt cuộc lời nói còn chưa ra miệng, Điền Huỳnh Mỹ đã đuổi theo tới nơi, đặc biệt cảnh giác nhìn bọn họ: "Không phải cô muốn chạy trốn đấy chứ?"

"Khi gặp sẽ lộ tẩy nên cô tính chuồn mất?"

Linh Vận nhìn thoáng qua Ninh Tự Hàn, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tôi trở về trước."

Cô trở về, vừa tức giận vừa nói: "Điền Huỳnh Mỹ, cô thật là buồn nôn, giống như con ruồi, nhưng là con ruồi buồn nôn nhất tôi từng gặp."

"Cô có thể trung thực đợi ở nhà vệ sinh đừng ra đây không?"

Đến lúc này Điền Huỳnh Mỹ vẫn không tin đầu dây điện thoại bên kia là VM thật, "Cô vẫn nên nghĩ một lát giải thích như thế nào với mọi người đi."

Người bên trong hội trường, nhất là hội Hán phục đứng ngồi không yên, ai không biết danh tiếng của VM, đừng nói gặp, chính là nghĩ lại đều cảm thấy giống như nằm mơ, đối phương vậy mà đến trường học bây giờ?

Mọi người như bầy ong vỡ tổ chen chúc ra ngoài, Điền Huỳnh Mỹ giữ bọn họ lại, hỏi: "Các người đi đâu thế?"

Mọi người: "Đương nhiên là nhìn gặp cô VM, đây là cơ hội ngàn năm có một."

Linh Vận hừ một tiếng, vẻ mặt xem thường nói: "Điền Huỳnh Mỹ cô thấy không, tất cả mọi người đều thông minh, chỉ có cô là ngu dốt thôi!"

Khoảng 20 phút sau VM đến hội trường, cô ấy rất xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy thời thượng, đi lên sân khấu tự mình nói về nguồn gốc văn hóa Hán phục cho những người trẻ tuổi, chưa đến năm phút.

Câu cuối cùng là chứng minh Hán phục Linh Vận mặc trên người chính xác là làm từ tay cô.

"Lúc đầu tôi đã cảm thấy cô gái Linh Vận này có linh khí [1],, nhưng cũng không nghĩ tới sau khi mặc vào lại xuất sắc như thế, ngay cả chính tôi cũng rất ngạc nhiên."

...

Nhiều người thấy VM liền lấy máy ảnh ra chụp ảnh, còn có người đi lên với cô ấy chụp ảnh chung.

Điền Huỳnh Mỹ đã sớm bỏ chạy không thấy bóng dáng, mọi người nhao nhao khen ngợi Linh Vận xinh đẹp mỹ lệ, chỉ trích Điền Huỳnh Mỹ tâm tư đố kị quá nặng.

Còn có người nói may là VM tới, nếu không Linh Vận còn bị vu oan mặc đồ lậu rồi?

Linh Vận mặt mũi tràn ngập nét cười, len lén hỏi Ninh Tự Hàn: "Làm thế nào mà anh đưa cô VM đến đây được vậy?"

"Hai người có quan hệ thế nào?"

Ninh Tự Hàn cười không nói, chờ lễ trao giải kết thúc, Linh Vận và Ninh Tự Hàn, còn có VM cùng rời khỏi hội trường.

Trong tay Linh Vận còn cầm theo phần thưởng, nàng cảm ơn VM xong, đem phần thưởng đưa tới trước mặt cô ấy: "DÌ VM, cái này tặng cho dì làm kỷ niệm ạ."

VM nhìn cô một cái, lại nhìn Ninh Tự Hàn bên cạnh, ý tứ nói: "Cái này cháu vẫn nên giữ đi, nếu thật muốn cảm ơn dì, sau này dịp lễ tết cùng tiểu Hàn đi thăm ta được rồi."

Linh Vận không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ấy, trả lời: "Chắc chắn ạ."

Ninh Tự Hàn ngược lại đã thông suốt, cũng nói với giọng bí hiểm: "Vậy sau này cô cần phải giúp cháu nhiều."

Tiễn VM xong, Linh Vận và Ninh Tự Hàn cùng đi ăn khuya, Linh Vận vẫn không nhịn được tò mò, "Anh Ninh Tự, cuối cùng anh và cô ấy quan hệ thế nào?"

Ninh Tự Hàn: "Em cũng nghe rồi còn gì, anh gọi cô ấy là cô."

Linh Vận: "Là cô ruột sao?"

Ninh Tự Hàn: "Em đoán xem!"

Linh Vận nghĩ đến khi nãy tại hội trường cô bị người chỉ trích mặc đồ lậu, may là Ninh Tự Hàn đứng ra giúp cô giải vây, đặc biệt cảm kích nói: "Cũng không biết làm sao cảm ơn anh cho phải, anh muốn em cảm ơn như thế nào?"

Nếu không tặng món quà nhỏ gì nha?

Ninh Tự Hàn không hề nghĩ ngợi trả lời: "Không nên lấy thân báo đáp sao?"

Bỗng vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, đôi mắt thâm trầm sâu xa lẳng lặng nhìn Linh Vận, người cũng trở nên rất nghiêm túc, mở miệng nói từng chữ: "Làm bạn gái anh đi."

Anh dùng câu khẳng định.

Linh Vận: "..."

"A?" một tiếng, đôi mắt to đen láy trợn mắt, không dám tin nhìn Ninh Tự Hàn, "Không phải anh nói đùa đấy chứ?"

Bộ dạng Ninh Tự Hàn chỗ nào giống nói đùa, không thể nghiêm túc hơn.

Trái tim nhỏ của Linh Vận đập bịch bịch liên hồi.

Hai người ngồi như thế, cô phải ngửa đầu mới có thể thấy mặt Ninh Tự Hàn, chênh lệch chiều cao giữa hai người thực sự là một vấn đề lớn.

Nếu cao thêm hai centimét thì tốt.

Cô không đợi Ninh Tự Hàn nói tiếp, vượt lên trước nói với giọng đùa giỡn: "Em vẫn cảm thấy nên làm trâu làm ngựa thì tốt hơn."

Mới vừa rồi hi vọng còn sáng ngời, ánh mắt Ninh Tự Hàn rất nhanh ảm đạm xuống, trong đầu nghĩ có thể thời khắc vẫn chưa tới, từ từ sẽ đến.

Anh khẽ gật đầu, trả lời: "Được, kiếp sau đừng trốn anh là được"

Yên tĩnh mấy giây, anh cũng nói đùa: "Không phải người ta đều nói đẹp trai thì sẽ lấy thân báo đáp ư, em lại chấp nhận làm trâu làm ngựa sao? Sao thế, anh kém đến như vậy à?"

Vóc dáng Ninh Tự Hàn kém chỗ nào?

Đối với anh Linh Vận vừa thấy đã yêu.

Lần trước trong siêu thị anh giúp cô lấy chai dầu gội ở trên cao, cô đã chú ý tới anh.

Người con trai mắt sáng răng trắng, dung mạo tuấn tú, dáng người cao ráo, nhân phẩm lại tốt, khi nãy lại vừa giúp cô, cô làm sao chọn sai ở chỗ nào.

Khuyết điểm duy nhất chính là quá cao, khiến cô tự ti một chút.

Chỉ có điều nghĩ lại, ngay cả cái tên nhỏ con Đoạn Tinh Vũ kia còn chê cô thấp, nếu muốn tìm người không chê vóc dáng của cô có lẽ không dễ dàng như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Linh có nút thắt trong lòng, việc này phải từ từ.

Chú thích:

[1] Linh khí – 灵气: Đó là khả năng cảm nhận và lý giải của con người đối với ngoại vật, nói đến khí chất của sự thông minh hoặc vẻ đẹp, khí chất của tiên nhân, nói đến vương khí; đề cập đến danh tiếng tốt đẹp. (nguồn: baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16

Linh Vận không trả lời được, chỉ có thể nghĩ cách nói sang chuyện khác, cười hì hì ngây ngô một lúc mới nói: "Anh nói xem vết cắn trên cổ Nặc Nặc rốt cuộc là từ đâu?"

Khi nãy Ninh Tự Hàn nói cho cô biết đó là vết cắn, đến giờ cô vẫn còn hiếu kì.

Linh Vận co tròn bàn tay thành nắm đấm, dùng sức gõ đầu chính mình: "Mình đúng là đầu heo mà!"

Ở hội trường khi nãy, anh nói sau này tặng cô một cái, lúc ấy không có cảm giác gì, bây giờ nhớ lại khiến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Vậy không phải nói hai người... hôn sao?

Ninh Tự Hàn nhìn cô đang cắn nhằn chính mình, trong lòng buồn cười, nói: "Anh cũng không biết."

Linh Vận kéo tóc: "Không phải là anh em đấy chứ?"

"Hôm đó cậu ấy không về phòng, anh hai cũng không có về ký túc xá..."

Linh Vận nói đến đây bỗng nhiên a một tiếng, nhìn Ninh Tự Hàn: "Bọn họ đi thuê phòng rồi?"

Ninh Tự Hàn nhìn bộ dạng ngạc nhiên của cô, trong đầu nghĩ đến đây cũng không phải lần đầu tiên Linh Tu đi thuê phòng, trước đó cậu ta và bạn gái trước bên nhau, hai người không phải cũng ở chung sao?

Chỉ có điều việc này anh không thể nói với Linh Vận, chỉ nói: "Anh cũng không rõ, được rồi đừng để ý tới bọn họ, chúng ta đi ăn."

Hiển nhiên Linh Vận không có ý từ bỏ, tiếp tục hỏi: "Anh nói xem anh em và bạn gái trước có đi thuê phòng không, bọn họ cũng ở bên nhau nhiều năm cơ!"

Ninh Tự Hàn: "..."

Linh Vận tức giận mắng: "Qủa nhiên con trai đều là đại móng heo."

Ninh Tự Hàn không nhịn được ho khan hai tiếng, Linh Vận biết lời nói này có hơi quá, nhưng không có ý muốn sửa lại, nhướng mày nhìn anh, nghi ngờ hỏi: "Trước kia anh đã từng hẹn hò chưa?"

Mặc dù cô không nên để ý quá khứ người con trai, nhưng nếu như biết Ninh Tự Hàn từng có bạn gái, cô vẫn đau lòng.

Mặc dù cô... ách, từng có nửa bạn trai cũ.

Ninh Tự Hàn nhàn nhạt trả lời: "Không có, do anh xấu xí, nên đành chờ làm trâu làm ngựa thôi."

Anh nói như vậy khiến Linh Vận vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra hai hàng răng trắng.

Ăn xong bữa tối Ninh Tự Hàn đưa Linh Vận về ký túc xá, Linh Vận chạy vào ký túc xá đứng từ ban công nhìn xuống, người con trai khoát tay với cô, Linh Vận gọi: "Tại sao anh còn chưa đi?"

Rất nhanh cô nghe thấy điện thoại vang lên, cô lấy ra nhận, "Anh Ninh Tự, tại sao anh còn chưa đi?"

Người con trai một tay bỏ túi, tay khác cầm điện thoại, đẹp trai phong độ, dáng người cao và gầy, trong bóng đêm ngước đầu nhìn lên lầu, khóe môi khẽ nhếch, cười nhàn nhạt, nói: "Muốn nhìn cảnh đêm một chút."

Rốt cuộc người con trai là nhìn cảnh đêm hay là nhìn cô nhỉ?

Linh Vận xấu hổ, hứ một tiếng.

"Đi đây." Ninh Tự Hàn thấy Linh Vận không nói lời nào, vẫy tay với cô, nhấc chân đi về phía ký túc xá của mình.

Linh Vận nhìn bóng lưng anh, trong nháy mắt rất muốn nói: "Được." Làm bạn gái của anh, nhưng lời đến khóe miệng vẫn không nói nên lời.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua cây thước đo chiều cao, lặng lẽ thở dài, hi vọng có thể cao thêm hai centimét thật nhanh.

Buổi tối Tôn Cẩn Nặc lại không trở về, Linh Vận gửi tin nhắn hỏi cô ấy ở đâu, cô ấy trả lời là đang ở nhà.

Linh Vận không tin cô, lễ trao giải chưa kết thúc cô ấy đã đi, chắc chắn là đi cùng với Linh Tu.

Còn nói Hán phục của mình hỏng, chẳng biết tại sao lại bị hỏng mới được.

Chỉ có điều thử thay đổi suy nghĩ, có phải bọn họ đang sống chung không?

Linh Vận cảm thấy hẳn là nên chúc mừng mới đúng.

Ngày hôm sau, sau khi ăn bữa sáng Linh Vận ôm lấy sách giáo khoa đi đến lớp học, trên đường nhận được tin nhắn của Tôn Cẩn Nặc, nói cô xin nghỉ giùm.

Linh Vận thè lưỡi, người này càng ngày càng không đáng tin, lại dám trốn học.

"Linh Vận — "

Ngay lúc Linh Vận đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên có người gọi cô, cô quay đầu lại nhìn, là Đoạn Tinh Vũ, cô chán ghét nhíu mày, "Chuyện gì?"

Đoạn Tinh Vũ một mặt lấy lòng giống như cười: "Linh Vận, tớ phát hiện tớ còn thích cậu, nếu không chúng ta lại bên nhau lần nữa được không?"

Linh Vận a một tiếng, đặc biệt nực cười nhìn cậu ta, "Đoạn Tinh Vũ, đầu óc cậu có bị bệnh không?"

"Cậu nói quen nhau thì quen nhau, nói chia tay thì chia tay?"

"Tôi chúa ghét loại con trai buồn nôn như cậu."

"Cút!"

Đoạn Tinh Vũ không chịu từ bỏ, vừa đi theo cô vừa giải thích: "Lúc đầu tớ không muốn chia tay, mẹ tớ chê cậu thấp, tớ mới suy nghĩ."

Linh Vận hết sức buồn cười nhìn cậu ta: "Vậy hiện tại tôi không thấp nữa sao?"

Đoạn Tinh Vũ lắc đầu: "Hiện tại tớ cảm thấy cậu vô cùng xinh đẹp, có thể giấu đi khuyết điểm về chiều cao."

"Cậu không thấy trên diễn đàn trường chúng ta sao?"

"Tất cả mọi người đều khen cậu xinh đẹp, tớ cảm thấy chỉ có nữ sinh giống như thế mới xứng với tớ, cùng đi ra ngoài còn có thể diện."

"Đoạn Tinh Vũ — "

Linh Vận chợt dừng bước, tức giận nhìn Đoạn Tinh Vũ quát: "Cậu có tin tôi nói bạn trai tôi cho cậu một trận không?"

Đoạn Tinh Vũ: "..."

Linh Vận nhìn cậu ta, không nói lời nào rồi quay người đi, sao có thể gặp phải người con trai buồn nôn như vậy, may là đã sớm chia tay, nếu không sẽ hối hận đến chết!

Khi đó não thật sự đã bị nhúng vào nước.

Đến lớp học, Linh Vận nghĩ hôm nay đã đụng phải tiểu nhân, lại gặp Điền Huỳnh Mỹ, đối phương vừa thấy cô đã âm dương quái khí nói: "Thế nào, Đoạn Tinh Vũ đi tìm cô à?"

Linh Vận phủ nhận: "Ngược lại trên đường thấy một con lợn, chẳng thấy người nào cả."

Điền Huỳnh Mỹ khinh thường hừ một tiếng, rõ ràng là vẻ không tin.

Vừa lên năm nhất đại học, Linh Vận đã tham gia hội sinh viên.

Lúc đầu cô muốn nhất là tham gia đội cờ, tiếc là chiều cao thấp nên không được vào, tiếp tục xin vào các câu lạc bộ khác nhưng cũng không được, cuối cùng chỉ có câu lạc bộ đối ngoại có mắt nhìn người, cô được tham gia vào.

(*) Đội cờ là nhóm người sẽ bảo quản và giương cờ lúc thực hiện nghi lễ quan trọng. Câu lạc bộ đối ngoại là Chủ động liên hệ, đàm phán hợp tác với các doanh nghiệp nhằm đem về nguồn lực để duy trì và tổ chức các hoạt động của trường. Tớ tìm thì thấy ở VN là ban đối ngoại, nhưng tớ edit thành CLB ạ.

Hầu hết mọi người đều nói câu lạc bộ đối ngoại chỉ có đi ra ngoài đòi tiền, cô cũng không xem là chuyện to tát, hôm nay sau giờ học, cô nhận được điện thoại của chủ tịch, nói bọn họ buổi tối đi họp.

Lúc đầu Linh Vận còn định tối đi tìm Ninh Tự Hàn, bây giờ lại nảy sinh chuyện này nên đành bỏ lỡ.

Hóa ra là kỉ niệm ngày thành lập trường sắp diễn ra, câu lạc bộ để bọn họ đi kêu gọi tài trợ ở bên ngoài.

Vì là kỉ niệm 50 năm ngày thành lập trường nên tương đối long trọng, chi phí cũng tương đối nhiều, bọn họ chia thành các nhóm nhỏ, mỗi nhóm đảm nhiệm số tiền rất lớn là một vạn tệ, chia ra mỗi người hơn 3,300.

Nhóm của Linh Vận có ba người, một đàn anh năm hai và một cô gái cùng khóa với cô nhưng khác khoa, dáng người cũng nhỏ, thấp hơn cô, Linh Vận cuối cùng cũng tìm thấy được cảm giác tự hào.

Cô có thể đưa tay xoa đầu đối phương, thuận tiện buông lời khen: "Ừm, làm rất tốt."

Đối phương mập mập, rất đáng yêu, nghe thấy nhiệm vụ ba nghìn tệ lập tức ôm lấy cô gào to: "Vận Vận, rất nhiều đó, tính sao bây giờ, chúng ta đi đâu có nhiều tiền như vậy?"

Linh Vận đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô ấy, giọng điệu trấn an: "Không sao đâu, kiểu gì chẳng có cách."

Triệu Mẫn Nghiên vẫn ôm cô ấy, không chịu buông tay: "Hai chúng ta cùng nhau làm được không, không có cậu, một người như tớ không biết làm sao."

"Được." Linh Vận rất vui vẻ đồng ý, dù sao cũng là chuyện của hội sinh viên, mà hai người bọn họ lại cùng một nhóm, hẳn là nên giúp đỡ lẫn nhau.

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhỏ, giọng điệu tràn đầy ý xem thường: "Đúng là xui xẻo, gặp phải hai đứa lùn."

Linh Vận: "..."

Triệu Mẫn Nghiên: "..."

Hai người nhìn nhau, Triệu Mẫn Nghiên nhìn phó chủ tịch Nhiễm Văn Khải đang rời đi, mắng: "Thấp thì sao?"

"Ăn gạo nhà anh, dùng tiền nhà anh, hay mặc đồ nhà anh sao?"

"Cần anh quản sao!"

Linh Vận giơ ngón tay cái cho Triệu Mẫn Nghiên: "Rất tuyệt!"

"Đàn ông không chấp phụ nữ." Nhiễm Văn Khải nói như vậy rồi muốn rời đi, đi hai bước lại dừng lại, cố ý âm dương quái khí dặn dò: "Thời gian chỉ có 20 ngày, đừng có mà chậm trễ!"

Linh Vận hừ một tiếng: "Bọn tôi còn sợ anh làm chậm trễ kéo bọn tôi tụt lại phía sau thì có!"

"Đừng để tôi phải dọn dẹp mớ hỗn độn của bọn cô là được." Nhiễm Văn Khải nói xong dứt khoát đi, để lại Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên nhìn nhau cười ha ha.

"Vận Vận, chúng ta tìm chỗ nào bàn bạc xem nên làm thế nào đi?"

Triệu Mẫn Nghiên đề nghị.

Dù sao chủ tịch cũng chỉ nói đại khái phương hướng, đó là đi xung quanh trường học tìm nhà tài trợ, nhưng cụ thể thì không nói gì, bọn họ cũng không có kinh nghiệm.

Trái lại Nhiễm Văn Khải có kinh nghiệm, rõ ràng là xem thường bộ dáng của bọn cô, chắc là một mình đơn đấu.

Linh Vận gật đầu: "Được, dù gì đi nữa chúng ta không thể để mất mặt, còn phải nhận được tài trợ trước bọn họ, xem bọn họ còn nói được gì không."

Tác giả có lời muốn nói: Có một tiểu thiên thần tò mò vì sao Ninh Tự Hàn thích Tiểu Linh, đừng gấp nhé, từ từ sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hai người tạm thời đến lớp tự học, trong lúc đó Linh Vận nhận được tin nhắn của Ninh Tự Hàn, nhớ đến trước kia anh là chủ tịch hội sinh viên, chắc chắn sẽ có kinh nghiệm, cô liền hỏi Triệu Mẫn Nghiên: "Tớ có một người bạn muốn đến đây, không chừng có thể cho chúng ta ý kiến, cậu thấy được không?"

Triệu Mẫn Nghiên nhìn cô, mơ hồ cười cười, nói đùa: "Không phải người yêu đó chứ?"

Linh Vận xấu hổ, hai gò má đỏ bừng, phủ nhận: "Không phải."

Ninh Tự Hàn rất nhanh đã đến, thấy Linh Vận và một cô gái ngồi bên cạnh, anh gật đầu chào rồi hỏi Linh Vận: "Họp hội sinh viên à?"

Linh Vận gật đầu, giới thiệu với anh: "Đây là thành viên CLB đối ngoại Triệu Mẫn Nghiên, lần này cô ấy và em chung một nhóm."

Cô lại quay đầu giới thiệu với Triệu Mẫn Nghiên, "Anh ấy là..."

Triệu Mẫn Nghiên không đợi cô giới thiệu đã nói: "Tớ biết, đây không phải giám khảo cuộc thi Hán phục sao?"

"Ninh... Ninh... Anh Ninh." Cô ấy quên tên đầy đủ của đối phương.

"Ninh Tự Hàn." Linh Vận bổ sung.

Ba người chào hỏi hàn huyên vài câu, Linh Vận nói về chuyện bọn họ phải đi kêu gọi tài trợ: "Chủ tịch của bọn em chia thành các nhóm, lúc đầu nhóm em có ba người, phó chủ tịch còn có kinh nghiệm, nhưng là một người cực kì rắc rối, chê bọn em, cho nên hiện tại chỉ có em và Triệu Mẫn Nghiên."

"Mỗi nhóm có nhiệm vụ một vạn tệ, hai người bọn em khoảng sáu nghìn bảy, không đúng, là sáu nghìn sáu."

Ninh Tự Hàn thay bọn cô phân tích: "Lần này trường chúng ta kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường, chi phí đương nhiên là khỏi phải nói, nên cho dù cửa hàng gì thì ở thời điểm này tuyên truyền đều được." Anh nhìn Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên, hỏi: "Hai người bọn em có kế hoạch sơ bộ gì chưa?"

Linh Vận thản nhiên trả lời: "Đương nhiên là tìm một công ty lớn, dù thế nào cũng có tiền." Cô quay đầu nhìn Triệu Mẫn Nghiên hỏi,"Đúng không?"

Triệu Mẫn Nghiên lập tức phụ họa: "Đúng đúng đúng, đương nhiên là công ty lớn, mấy nghìn tệ với những công ty này chỉ là chuyện nhỏ nha."

Ninh Tự Hàn hắng giọng, hỏi: "Ví dụ như?"

Linh Vận suy nghĩ, "Gần đây không phải có cái trung tâm thương mại sao?"

"Em thấy rất được."

Triệu Mẫn Nghiên tiếp lời: "Bên cạnh còn có một bệnh viện lớn, nói đến tiền, dĩ nhiên là bệnh viện!"

Ninh Tự Hàn: "..."

Anh im lặng nhìn hai người, lấy tay xoa xoa mi tâm, nói đùa: "Thế thì chẳng bằng bọn em xin anh đi, anh cho bọn em là được rồi."

Linh Vận cùng Triệu Mẫn Nghiên liếc nhìn nhau, "Sao ạ, không được ạ?"

Ninh Tự Hàn: "Các em nghĩ xem, trường học của chúng ta, chủ yếu dùng cái gì, nếu chúng ta không phải là người tiêu dùng của bọn họ, tại sao họ lại tài trợ cho các hoạt động này?

Anh nói đúng, Linh Vận gật đầu.

Ninh Tự Hàn nói tiếp: "Cửa hàng mà em nói, theo anh được biết bên trong bán đều là đồ hiệu, đại bộ phận sinh viên chắc chắn không dùng nhiều đến vậy, cho nên em đi cũng vô dụng."

Anh lại quay đầu nhìn Triệu Mẫn Nghiên, "Em nói bệnh viện, sinh viên đi bệnh viện làm gì?"

"Cắt mắt hai mí à?"

Triệu Mẫn Nghiên đỏ mặt, không nhịn được thè lưỡi.

Linh Vận giống như tìm được cảm hứng, "Em biết rồi, thứ nữ sinh cần chắc chắn là mỹ phẩm, vậy chúng ta đi tập đoàn Watsons được không?"

(*) Watsons là chuỗi cửa hàng chăm sóc sức khỏe và chăm sóc sắc đẹp lớn nhất châu Á, có trụ sở tại HongKong.

Ninh Tự Hàn lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải là sự lựa chọn đầu tiên, đầu tiên Watson có dây chuyền ở cả nước, em không thể tìm trụ sở chính mà chỉ có thể tìm một chi nhánh nhỏ thôi, nếu không tìm được chủ tập đoàn thì phải đợi phê duyệt từng tầng từng tầng, đợi phê duyệt xong không biết mất bao lâu!"

Linh Vận nhíu mày, cái này không được, cái kia không được, có phần nhụt chí, "Chẳng lẽ lại đi tìm tiệm Malatang?"

(*) Malatang món bình dân đặc sắc truyền thống của vùng đất Tứ Xuyên và Trung Khánh

Ninh Tự Hàn nhếch môi, gật đầu: "Em nói đúng rồi đó, trước tiên là các cửa hàng ở gần trường học, nhằm vào sinh viên đang học ở trường, có người thay bọn họ quảng bá, đương nhiên không thể tốt hơn."

"Nếu như chỉ là tốn mấy trăm tệ, còn có thể để bọn em giúp đỡ tuyên truyền miễn phí, ngay cả giờ công đều bớt đi."

Linh Vận: "..."

"Nhưng mà chỉ có mấy trăm tệ thì sao được ạ?"

Ninh Tự Hàn: "Góp gió thành bão, tuyệt đối không được nghĩ chỉ đến một cửa hàng đã đủ tiền tài trợ, thế là không sáng suốt, đến lúc đó em sẽ thất vọng, lòng tự tin sẽ bị đả kích."

"Mặc dù mấy cửa hàng nhỏ này không nhiều tiền, nhưng đối phương rất dễ dàng bỏ tiền ra, em tìm thêm mấy cửa hàng thì rất dễ dàng đạt được số tiền như dự định."

Nghĩ như vậy ngược lại là dễ dàng hơn nhiều, Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên nhìn nhau, bỗng Linh Vận nảy ra ý nghĩ: "Cửa hàng mắt kính được không, mắt kính chính là thứ mà sinh viên cần, chúng ta có thể giúp bọn họ quảng bá, có thể cho bọn hắn một vị trí, cũng có thể một thanh cuộn trên Internet, nếu đi có thể được giảm giá, sinh viên cũng yêu thích."

Ninh Tự Hàn tán dương nhẹ gật đầu: "Trẻ con đúng là dễ dạy."

Triệu Mẫn Nghiên bên cạnh đề nghị: "Thế còn tiệm cắt tóc?"

"Nữ sinh đều thích chưng diện, tiệm cắt tóc bình thường cũng phát tuyên truyền đơn, cơ hội ngày kỷ niệm ngày thành lập trường của chúng ta tốt như vậy, chắc chắn bọn họ sẵn sàng

tham gia."

Linh Vận đồng ý với ý kiến của cô ấy, nói: "Đúng đúng đúng, cái này cũng được."

"Cửa hàng đồ dùng thể dục thể thao cũng có thể."

Ninh Tự Hàn nghe hai người tranh luận, rất thú vị nhìn bọn họ, trong lòng cảm thán tuổi trẻ thật tốt a!

Tuổi trẻ tràn đầy sức sống, cái gì cũng nhiệt huyết.

Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên nhanh chóng xác định được mấy doanh nghiệp, lại tìm các cửa hàng đã từng đến trước kia, ghi tên vào cuốn vở, chuẩn bị ngày mai sẽ đi mấy vòng.

Làm xong những điều này, Triệu Mẫn Nghiên rất biết ý, lấy cớ có việc lập tức đi. Chỉ còn hai người Linh Vận và Ninh Tự Hàn.

Ánh mắt người con trai sâu xa, Linh Vận xấu hổ nhìn thẳng, làm cho tình cảnh có phần ám muội, đành phải đề nghị: "Chúng ta ra ngoài đi vài vòng đi."

Bây giờ đã là mùng một tháng năm, thời tiết càng ngày càng tốt, cây ngày càng xanh tươi, hoa đã nở, hồ cá trong trường có rất nhiều cá con, đứng bên hồ nhìn cảnh sắc bên trong, nghĩ đến thôi cũng thấy lãng mạn.

Ninh Tự Hàn đồng ý đề nghị của cô, hai người cùng ra khỏi phòng học.

Nhớ đến việc cả ngày đều không gặp Tôn Cẩn Nặc, hỏi: "Ninh Tự, anh có thấy anh em không?"

Ninh Tự Hàn đàng hoàng trả lời: "Không có."

Linh Vận nhíu mày, "Anh ấy cũng không lên lớp luôn sao?"

Ninh Tự Hàn: "Buổi chiều có lên lớp."

Quả nhiên hai người đồng thời cùng nhau trốn học, anh hai tốt xấu vẫn được đi, còn biết buổi chiều lên lớp, Tôn Cẩn Nặc trốn nguyên một ngày.

Xem ra hai người thật sự đang sống chung, trong lòng cô cảm thán một câu, thật nhanh mà!

Xung quanh hồ rất nhiều cặp tình nhân, khuôn mặt Linh Vận nóng hổi, cô lấy bàn tay nhỏ cọ cọ, trèo lên lan can bên hồ xem cá trong hồ: "Ninh Tự, anh nhìn những con cá kia kìa."

Ninh Tự Hàn đứng bên cạnh nàng nhìn cô, ý tứ nói: "Rất đẹp."

Linh Vận giả vờ không nghe thấy, chỉ là ghé vào lan can, mặc cho gió đêm thổi tới mặt mình, mái tóc bay bay.

Đột nhiên mắt nhìn thấy một đôi người yêu không chú ý tới ai mà hôn, cô ngạc nhiên, há hốc mồm, nhìn thẳng bọn họ.

Người con gái thấp hơn người con trai một nửa, thời điểm hai người hôn nam sinh bỗng nghiêng đầu, khó khăn hôn, cô cách xa như vậy lại giống như nghe thấy tiếng nước.

Bỗng nhiên cô ý thức được một vấn đề, vì sao hôn lại nghiêng đầu nhỉ?

Cô lén nhìn Ninh Tự Hàn, ngược lại anh không có phản ứng gì, thản nhiên nhìn hồ cá, vẻ mặt biếng nhác.

Nam sinh môi mỏng lại trơn bóng, suy nghĩ một chút, Linh Vận chảy cả nước miếng, cô ý thức được nhanh chóng dùng mu bàn tay lau đi.

Cô thấp giọng, nói: "Chúng ta đi thôi, lạnh quá."

Ninh Tự Hàn thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang, hóa ra là bị đôi uyên ương kia làm kinh sợ rồi, anh nói đùa: "Thế nào, hâm mộ rồi?"

"Anh mới hâm mộ đó." Linh Vận không chịu thừa nhận, vội vàng đi về phía trước, Ninh Tự Hàn hai tay bỏ túi, ung dung nhàn nhã đi phía sau.

Không biết hôm nay anh hai có trở về ký túc xá không, Linh Vận đi siêu thị mua ít hoa quả, anh hai thích táo, Ninh Tự Hàn thích đào, cô đưa cho Ninh Tự Hàn: "Cái này anh cầm về ký túc xá đi, cho anh của em."

Ninh Tự Hàn gật đầu: "Được."

Không nghĩ tới Linh Tu lại trở về, trông thấy Ninh Tự Hàn xách hai túi hoa quả, hỏi: "Sao mua nhiều thế?"

Ninh Tự Hàn không giấu diếm, trả lời: "Vừa rồi, tự học buổi tối gặp được Linh Vận, cô ấy mua cho mày."

"Trùng hợp như vậy à?" Linh Tu không tin anh, "Không phải là mày có gì đó với em tao đó chứ?"

Ninh Tự Hàn bình tĩnh trả lời: "Ít nói bậy lại!"

Linh Tu như đang suy nghĩ điều gì, anh gật đầu một cái, hỏi: "Thật là cho tao sao?"

Ninh Tự Hàn cũng không nghĩ nhiều, làm sao biết đào là Linh Vận mua cho anh, chỉ là không có nói ra.

Anh thuận miệng trả lời: "Tao lừa mày làm gì."

Em gái biết rõ anh dị ứng đào lại còn mua đào, chắc chắn có chuyện mờ ám, anh cầm lên cái túi đi ra ngoài: "Cái này, tao thấy quả đào này nhìn không ngon, để lại táo chúng ta ăn, cái này tao đem cho người ta đây."

Linh Tu gọi điện thoại cho Tôn Cẩn Nặc.

Linh Vận về đến ký túc xá, muốn hỏi Ninh Tự Hàn đào ăn ngon không, ai ngờ lại gặp được Tôn Cẩn Nặc nên quên luôn việc này.

Cô ngạc nhiên, nói: "Sao cậu lại về đây rồi?"

Tôn Cẩn Nặc thờ ơ đáp: "Tớ không về đây thì về đâu?"

Ánh mắt Linh Vận dính lên người cô ấy, quả nhiên phát hiện trên cổ một vết màu tím xanh, trong lòng thầm trách móc anh hai thật là biến thái.

"Linh Vận, cậu làm gì vậy?" Tôn Cẩn Nặc bị cô nhìn đến nổi cả da gà, không nhịn được hỏi.

Bỗng Linh Vận nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, từ xa vung đến trước mặt cô ấy, ngữ khí tức giận: "Mau nói thật cho tớ, mấy ngày hôm nay rốt cuộc cậu ở đâu hả?"

"Có phải sống chung với người..."

Cô chưa nói hết đã bị Tôn Cẩn Nặc bịt miệng lại, Tôn Cẩn Nặc cẩn thận nhìn những người khác trong phòng, thấy bọn họ không có chú ý đến bên này mới thở phào nhẹ nhõm, cảnh cáo: "Đừng nói bậy."

Linh Vận không phục, muốn nói tiếp, bỗng nhiên điện thoại Tôn Cẩn Nặc vang lên, đành phải chỉ chỉ điện thoại của cô ấy, chua xót nói: "Đàn anh của cậu kìa."

Tôn Cẩn Nặc cười rạng rỡ, cầm điện thoại ra ngoài tiếp.

Khoảng mười mấy phút sau Tôn Cẩn Nặc xách theo một túi đào quay lại, Linh Vận cảm thấy kỳ lạ, làm sao Tôn Cẩn Nặc lại ôm nhiều quả đào như vậy?

Cô không nhịn được hỏi: "Nặc Nặc, đào ở đâu ra thế?"

Tôn Cẩn Nặc không muốn nói là Linh Tu cho, mà cũng vì Linh Tu đã dặn không được nói là anh cho cô chỉ nói: "Mới xuống dưới lầu mua, hai ngày nay bỗng nhiên tớ muốn ăn đào."

Linh Vận tỏ vẻ không tin, hỏi: "Không phải là anh tớ cho cậu chứ?"

Tôn Cẩn Nặc thản nhiên trả lời: "Cậu không biết đàn anh nghèo như thế nào sao, tiền đâu mà mua hoa quả."

Trái lại, câu trả lời này Linh Vận tin, trong đầu suy nghĩ số đào cô cho Ninh Tự Hàn đã sớm ăn vào bụng, dù sao anh hai cô cũng dị ứng đào.

Nghĩ như vậy xong cô cầm đồ dùng vệ sinh vui mừng phấn khởi đi rửa mặt.

Sáng sớm hôm sau, Linh Vận lên kế hoạch, cô có ba chuyện lớn muốn làm, đầu tiên là đi cùng Triệu Mẫn Nghiên ra ngoài kêu gọi tài trợ, thứ hai là hỏi Tôn Cẩn Nặc đã cùng anh của mình tiến triển đến bước nào rồi, còn thứ ba là...

Hì hì, đương nhiên là đi gặp Ninh Tự Hàn.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi cảm thấy tên sách nên được đặt là: Mãi mãi không ăn được trái đào mật.

He he he...

Lời editor: Chương 19 gần 9k chữ và mình chỉ mới edit được 755 chữ thôi =)))))

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ba giờ chiều, Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên đều không có tiết, hai người ra ngoài đi đến các cửa hàng nhỏ gần trường, đầu tiên là cửa hàng vật dụng thể dục thể thao.

Linh Vận: "Chúng ta có thể đề nghị bọn họ in ít tờ rơi, chờ đến hai ngày trước ngày kỉ niệm thành lập trường phát, hiệu quả chắc chắn không tồi đâu."

Triệu Mẫn Nghiên phụ họa: "Đúng vậy, tớ cảm thấy cũng được."

Hai người đi vào trong tiệm, hỏi nhân viên, chủ tiệm có ở đây không?

Nhân viên chỉ vào một người đàn ông trung niên đang đứng cạnh quầy thu ngân: "Chính là anh ta."

Linh Vận đi qua, dù sao đây cũng là lần đầu tiên làm loại việc này, cô hơi xấu hổ, cô chưa từng nói chuyện qua, khuôn mặt cô đỏ ửng, "Chào chú ạ, cháu là thành viên trong CLB đối ngoại, mấy ngày nữa trường học chúng cháu kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường, mạn phép hỏi cửa hàng của mình có cần tuyên truyền quảng bá không ạ?"

Linh Vận nói một hơi, ngay cả ngắt câu, ngắt nhịp cũng không có, lòng bàn tay cô đã sớm ướt đẫm, bây giờ cô mới nhẹ nhàng thở ra, dù sao cũng nói xong, có được hay không thì cô không kiểm soát được.

Đối phương nhanh chóng hỏi lại: "Có phải cần chúng tôi tài trợ chi phí không?"

Hóa ra đối phương biết, Linh Vận nhanh chóng gật đầu, hít sâu một hơi: "Vâng."

Triệu Mẫn Nghiên im lặng nắm chặt tay Linh Vận, thấp giọng nói: "Giống như có hi vọng!"

Quả nhiên đối phương cười, vẻ mặt rất phúc hậu, nhưng lời nói ra lại đặc biệt khiến người ta phải thất vọng: "Vừa rồi có sinh viên trường các cô tới tìm tôi, tôi đồng ý với họ rồi."

"A?" Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên ngạc nhiên.

Dù sao cũng không được thất lễ, hai người cảm ơn xong thì ra khỏi cửa hàng dụng cụ thể dục thể thao, Triệu Mẫn Nghiên oán giận: "Thực tình, vậy mà lại chậm một bước."

Linh Vận cũng thất vọng, nhưng đó không phải là điều khiến cô không vui nhất.

Tại sao CLB đối ngoại không thống nhất phân chia người nào chịu trách nhiệm khu vực nào, như thế này một nhóm lại một nhóm chẳng phù hợp?

Chủ cửa hàng có khi cũng cảm thấy bực bội đó?

Rõ ràng bọn họ làm nhưng chẳng có kế hoạch gì hết.

Linh Vận hỏi Triệu Mẫn Nghiên: "Cậu nói xem đúng không, ai lôi kéo được cửa hàng nào tài trợ phải thông báo trong nhóm một tiếng chứ?"

"Nếu không cứ đà này hiệu suất của chúng ta sẽ rất thấp đó?"

Triệu Mẫn Nghiên ủng hộ suy nghĩ của cô: "Đúng đấy, hại chúng ta phí công đi một chuyến, lại còn thêm xấu hổ."

Linh Vận nghĩ thế rồi nhắn tin cho nhóm CLB, tag chủ tịch, "Chủ tịch Lâm, có thể nói những thành viên khác kêu gọi tài trợ của các công ty thành công thì thông báo trong nhóm được không?"

"Vừa rồi chúng tôi có đi một cửa hàng, nhưng có người đã thỏa thuận thành công rồi."

"Rất bất tiện."

Cô gửi xong tin nhắn lại gửi kèm thêm nhãn dán cảm khóc huhu, thể hiện rằng cô đang rất xấu hổ.

Sau đó, Linh Vận kéo Triệu Mẫn Nghiên lại đi cửa hàng tiếp theo.

Là một cửa hàng giày, đối tượng là sinh viên phổ thông.

Chủ cửa hàng này tương đối nóng nảy, cô còn chưa nói hết, đối phương đã không nhịn được đuổi bọn cô đi: "Lại tới đòi tiền, phiền chết đi được, không thấy chúng tôi đang bận sao?"

Linh Vận: "..."

Cô đỏ mặt nói, "Xin lỗi vì đã làm phiền ạ." Rồi nhanh chóng kéo Triệu Mẫn Nghiên chạy ra ngoài ngoài.

Hai người lại đi hai cửa hàng nữa, trải qua đả kích vừa rồi của tiệm giày, khí thế giảm sút, về sau dứt khoát cửa hàng nào cũng không muốn vào.

Triệu Mẫn Nghiên ủ rũ, cúi đầu nói: "Ai da, thật là khó mà."

"Chúng ta nên trở về thôi."

Linh Vận cũng không còn tinh thần gì, cùng Triệu Mẫn Nghiên trở về, vô cùng thất vọng: "Nếu không muốn đi, chúng ta bỏ tiền ra là được."

Dù sao hơn ba nghìn tệ cũng không nhiều, tùy tiện làm nũng với mama đại nhân liền có ngay.

Sắc mặt Triệu Mẫn Nghiên lập tức thay đổi: "Không được, một tháng bố mẹ ta một tháng chỉ đưa ta vài trăm tệ tiền sinh hoạt, nếu phải bỏ ra số tiền này, tớ biết sống thế nào đây?"

"Vài trăm tệ?" Linh Vận ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Triệu Mẫn Nghiên thở dài: "Đúng vậy, điều kiện gia đình tớ không tốt, bố tớ uống thuốc đã nhiều năm, tiền sinh hoạt đều là mẹ tớ ăn ít với mặc đồ cũ."

"Lúc đầu tớ còn đi làm thêm, tuần trước còn bị sa thải."

"Bây giờ tớ phải tìm việc khác đây."

Hóa ra cuộc sống của Triệu Mẫn Nghiên lại khó khăn như vậy, Linh Vận thở dài trong lòng, khôi phục tinh thần hăng hái, nói: "Không sao, hôm nay muộn rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục, nhất định có thể kêu gọi được người tài trợ."

Triệu Mẫn Nghiên nghe cô động viên cũng khôi phục ý chí chiến đấu, "Đúng, một hai lần chưa nói lên được điều gì, ngày mai nhất định sẽ tốt hơn."

Vừa dứt lời thì cô ấy lấy điện thoại ra, tùy ý nhìn sơ một chút, bỗng nhiên hoảng sợ nói: "Trong nhóm chat hình như đang cãi nhau."

Linh Vận vội vàng mở nhóm CLB đối ngoại, mở tin nhắn chưa đọc.

Lập tức mắng một câu thô tục: "Mẹ nó, Nhiễm Văn Khải là ai chứ, dựa vào cái gì lại nói mình như vậy!"

Hóa ra cô vừa gửi tin nhắn tag chủ tịch xong, Nhiễm Văn Khải lập tức trả lời một câu: "Cô chỉ là một thành viên bình thường, dựa vào đâu lại tag trực tiếp chủ tịch vào?"

"Sao không biết thân biết phận?"

"Chú ý lời nói của mình đi."

"Còn nữa, công việc của chủ tịch đến lượt cô dạy à? Làm tốt việc của cô đi."

...

Linh Vận tức giận đến đỏ cả mặt, muốn trực tiếp chửi anh ta trong nhóm, nhưng đã có người thay cô nói chuyện, cuối cùng ngay cả chủ tịch cũng đi ra chủ trì đại cục, tốt hơn là cô không nên nói nữa.

Giả bộ như không thấy, cô dứt khoát tắt điện thoại.

Trong lòng ôm một bụng phẫn nộ.

Hai người trở lại trường học, hẹn nhau xế chiều ngày mai lại tiếp tục.

Linh Vận mang phiền muộn trong lòng đi tìm Ninh Tự Hàn, nếu có một cái ôm một thì sẽ vui vẻ ngay.

Ninh Tự Hàn hôm nay có một hạng mục, kết thúc tương đối trễ, từ phòng thí nghiệm đi ra cũng đã hơn bảy giờ.

Lúc này sự tức giận của Linh Vận đã bay đi gần hết, nên cũng không gây sự, cô chỉ hỏi anh làm thí nghiệm sao rồi, có mệt không?

Tiện thể hỏi anh hai thế nào?

Ninh Tự Hàn trả lời tương đối ngắn gọn, cùng Linh Vận đi đến nhà ăn.

Hai người mua xong đồ ăn rồi ngồi xuống, Linh Vận nhớ đến quả đào tối qua, hỏi: "Đào ăn có ngon không ạ?"

"Đào?" Ninh Tự Hàn buông đũa nhìn cô, thản nhiên trả lời, "Không ăn được."

Linh Vận: "..."

Cô nhíu mày, kỳ quái nói: "Anh không ăn thì nó đi đâu?"

"Anh cũng đừng nói là anh em ăn, anh em dị ứng với đào, từ nhỏ đã không ăn."

Ninh Tự Hàn cau mày, trong lòng tức giận thầm mắng một câu: "Cái thằng khốn Linh Tu này!"

Anh bỗng nhớ đến năm ngoái, cái đêm anh giả làm bạn trai Linh Vận, Linh Vận cũng mua rất nhiều đào, đều bị Linh Tu mang đi.

Vẻ mặt anh tràn đầy nghi ngờ, hỏi: "Nói như vậy, cái đêm năm ngoái quả đào đó, cũng là em mua cho anh?"

"A?" Linh Vận không nghĩ tới Ninh Tự Hàn còn nhớ rõ việc này, có phần xấu hổ, nhỏ giọng thầm thì: "Anh thử nói xem, anh em dị ứng với đào."

Ninh Tự Hàn thở dài trong lòng, đáng tiếc anh một trái cũng chưa ăn.

Nhưng nếu bây giờ nói ra đoán chừng Linh Vận sẽ thất vọng, anh đành nói: "Ừm, rất ngọt, ăn rất ngon."

Linh Vận vui vẻ, "Vậy sau này em sẽ mua thêm cho anh nha."

Hai người cơm nước xong xuôi rồi rời khỏi nhà ăn.

Bên cạnh nhà ăn có một con đường nhỏ rợp bóng cây, đèn đường không quá sáng, lúc này chính là lúc thích hợp cho các cặp đôi tản bộ, hai người nhàn nhã đi dạo, trong lúc vô tình thì đi qua đây.

Linh Vận vẫn chưa đứng tới bả vai Ninh Tự Hàn, lúc cô nhìn mặt anh thì phải ngẩng đầu lên, cô suy nghĩ, sau này hai người bên nhau, anh muốn cô nhìn khuôn mặt anh lúc làm việc là không thể nào.

Bởi vì căn bản cô không thể nhìn thấy!

Linh Vận cúi đầu cười ngây ngô, bỗng nhiên đầu bị người cốc một cái, cô ngẩng đầu, người con trai đang cúi đầu nhìn cô, nụ cười đầy dịu dàng, trong lòng cô rạo rực, trước mắt lại tỏa ra bong bóng màu hồng.

(*) Bong bóng màu hồng t tìm thì giống như thăng hoa/nảy sinh tình yêu

Cô nhìn bàn tay lớn của người con trai, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, trong lòng có cảm giác khác thường, vậy mà lòng bàn tay cô bắt đầu ngứa, cô rất muốn vươn tay, nắm chặt bàn tay lớn kia của đối phương.

Không biết cùng anh nắm tay có cảm giác gì nhỉ?

Dù sao, cảm giác về làn da bên cạnh làn da chắc rất tốt, nếu không sẽ không có nhiều cặp đôi thích nắm tay nhau.

Cách đó không xa có một cái ghế trúc, một cô gái vừa đúng lúc từ chỗ đó rời đi, Linh Vận đi nhanh hai bước, "Chúng ta lại đây..." Ngồi một lát...

Con mắt bỗng nhiên chú ý trên ghế trúc có một đồ vật nhỏ, chắc là cô gái trước đó làm rơi.

Phía trước giống như một quả cầu kim loại, vừa nhọn, vừa tròn trịa và một cái đuôi nhỏ lông xù.

Giống như cái móc khóa treo ở balo, trông rất đẹp mắt.

Linh Vận cầm lên đuổi theo cô gái đằng trước: "Này, đồ cô làm rơi —— "

Cô gái quay đầu nhìn đồ vật trong tay Linh Vận, bỗng nhiên biến sắc, giọng điệu đặc biệt không tốt: "Đồ vật nhà cô." tức giận xoay người rời đi.

Linh Vận: "..."

Cô chẳng hiểu tại sao, nếu như không phải cũng không nên tỏ thái độ như vậy chứ.

Cô lại cầm lên phàn nàn với Ninh Tự Hàn: "Rõ ràng em thấy sau khi cô ta đi thì rơi lại vật này, em đuổi theo còn tức giận với em."

Cô cầm đồ vật trong tay nhìn kĩ, tự nhủ: "Sao không có cái móc để treo vào balo nhỉ?"

Ninh Tự Hàn nhìn đồ vật trong tay cô, nhíu nhíu mày, làm sao cái vật đó lại giống một thứ gì đó thế nhỉ?

Không, không phải giống, căn bản chính là nó, anh vội vàng đánh rớt đồ trong tay Linh Vận, thấp giọng mắng: "Sao cái gì em cũng nhặt thế?"

"Lau tay nhanh."

Linh Vận: "..."

Mặt anh tràn đầy thuốc súng nhìn cô, chẳng lẽ cô nhặt phải thứ gì sao?

Cô gái vừa rồi đã đủ kì quái rồi, làm sao Ninh Tự Hàn lại có biểu cảm này?

Giống như cô đã làm việc gì không thể lộ ra ngoài.

Có điều vẫn thấy anh lấy ra một bịch khăn ướt nắm tay cô lau đi lau lại.

Cô không hiểu, hỏi Ninh Tự Hàn: "Rốt cuộc là thứ gì, anh lại phản ứng mạnh như vậy?"

Cô giơ bàn tay trắng nõn đến trước mặt anh, làm nũng nói: "Anh nhìn đi, bị anh lau đến đỏ cả rồi."

Ninh Tự Hàn dùng đầu lưỡi chọc vào má, có phần băn khoăn.

(*) Hành động này khá lưu manh, không đứng đắn.

Yên tĩnh hồi lâu anh mới ý tứ nói: "Sau này em muốn bao nhiêu, anh đưa cho em."

Vẻ mặt Linh Vận vẫn mê mang: "Rốt cuộc là thứ gì?"

Khuôn mặt Ninh Tự Hàn bỗng xẹt qua một nụ cười xấu xa, anh xoay người đến gần tai cô, mập mờ hỏi: "Muốn biết thật sao?"

Linh Vận liên tục gật đầu: "Muốn, rất muốn."

Cô gái vừa rồi giống như gặp được rắn độc thú dữ, anh lại có thái độ kia, còn đánh rớt đồ trong tay cô, chắc chắn là thứ gì đó không tầm thường.

Giọng Ninh Tự Hàn khàn khàn: "Không hối hận?"

Linh Vận ưỡn thẳng ngực, đặc biệt quyết tâm nói: "Tuyệt đối không hối hận." Cô ôm lấy cánh tay Ninh Tự Hàn, giọng tin tưởng: "Xin anh đó, mau nói em biết đi, rốt cuộc là cái gì?"

Ninh Tự Hàn thấy côđáng yêu như thế, không nhịn được việc đùa cô, nói: "Được, anh đưa em đi một nơi, chỉ cần em dám đi cùng anh, anh sẽ nói cho em biết."

Khoa trương như vậy?

Đối phương càng không chịu nói cho cô, trong lòng Linh Vận càng ngứa ngáy, càng muốn biết đó là cái gì, cô không do dự chút nào mà lập tức gật đầu: "Chỉ cần anh nói cho em, em sẽ đi."

Cô cố ý nhấn mạnh: "Dù sao nếu anh đi cùng thì em đi, nếu không em sẽ không đi."

Ninh Tự Hàn nhịn cười: "Chắc chắn anh đi cùng em mà, nhất định."

"Vậy anh muốn đi đâu mau nói đi?"

Linh Vận hào hứng, nhất định phải ngay lập tức được biết.

Ninh Tự Hàn nói ra từng chữ: "Khách sạn, dám đi không?"

Anh khiêu khích cô đúng không?

Linh Vận không chút do dự: "Anh dám đi em cũng dám đi, làm ra vẻ thần bí như thế, nếu như không đáng giá, cũng đừng trách em đánh anh đó."

"A, khẩu khí không nhỏ." Ninh Tự Hàn xoay người, đi ra khỏi trường học, "Gần đây có một khách sạn, chúng ta đi."

Linh Vận: "..."

Hình như có gì đó không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì không nói được, cô do dự mấy giây, rồi chạy đuổi theo.

Tác giả có lời muốn nói: Đàn anh Ninh quá xấu xa rồi, hì hì, lại lừa gạt Linh Vận đi thuê phòng nha.

Lời editor: Chương này được lên sóng vì chương 19 edit sắp xong rồi =))))

Mọi chú thích (*) đều là mình tìm/tham khảo, có thể không đúng, mọi người có thể nhận xét & góp ý. Yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cá voi xanh

Để thỏa lòng hiếu kì của mình, cuối cùng Linh Vận cũng đi cùng Ninh Tự Hàn đến một khách sạn ở gần đó, thuê một phòng, Ninh Tự Hàn để cô vào bên trong, nói với cô: "Em đợi anh 30 phút."

Linh Vận thấy anh định rời đi, cô chợt giơ tay níu anh lại, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tới chỗ như thế này..

Không đúng, không đúng, là một mình đơn độc đến khách sạn...

Cũng không đúng, là cùng một người con trai đến khách sạn, a, là cùng người con trai mình thích đến khách sạn.

"Anh muốn đi đâu?"

Ninh Tự Hàn lấy tay xoa đầu cô: "Đóng cửa kĩ nhé, anh về liền."

Lúc này Linh Vận có phần hối hận, chỉ vì muốn biết một vật thôi, lại đi đến khách sạn, bây giờ Ninh Tự Hàn còn muốn đi, có phải hơi quá rồi không?

"Hay là không cần nhìn nữa được không ạ?"

Ninh Tự Hàn nhướng mày: "Em chắc chứ?"

"Chỉ nửa giờ thôi."

Linh Vận buông tay anh ra: "Thế anh đi nhanh đi."

Cô đóng cửa thật cẩn thận, Linh Vận nghĩ về việc Ninh Tự Hàn đã đi rồi, chỉ có mình cô ở lại khách sạn thôi, giống như cảm giác yêu đương vụng trộm vậy.

Nhưng bây giờ cô không thể rời đi được, vẫn nên yên tâm đợi anh về.

Linh Vận đi đến giường, nằm xuống, lấy điện thoại nhắn tin cho Tôn Cẩn Nặc, hỏi cô đang làm gì?

Gần đây hai người hiếm khi gặp nhau ngoại trừ giờ học, không biết đối phương bận rộn cái gì.

Tôn Cẩn Nặc nhanh chóng nhắn lại: [Cậu đoán xem.]

Linh Vận thè lưỡi, đoán cái rắm, chắc chắn là ở cùng với anh cô rồi.

Cô nhớ lại đồ vật khi nãy và bộ dạng ra vẻ bí hiểm của Ninh Tự Hàn, cô nhắn cho Tôn Cẩn Nặc: [Hỏi cậu việc này, đừng nói cho anh tớ.]

Tôn Cẩn Nặc: [Cậu nói đi.]

Linh Vận miêu tả một ít về đồ vật khi nãy, nhắn cho Tôn Cẩn Nặc: [Nhìn thì có vẻ rất giống đồ treo móc khóa, nhưng lại không phải, Ninh Tự Hàn còn ra vẻ thần bí, bộ dạng rất kỳ lạ.]

Tôn Cẩn Nặc nhanh chóng hồi âm: [Đàn anh Ninh nói thế nào?]

Linh Vận không hề giấu diếm: [Anh ấy đưa tớ đến khách sạn, rồi đi ra ngoài, nói là lát nữa nói cho tớ.]

Tôn Cẩn Nặc gửi lại một loạt biểu cảm cười haha.

Cuối cùng cô ấy trả lời một câu: [Cậu cẩn thận một chút là được, không có gì đâu, là một vật rất bình thường.]

Xem ra Tôn Cẩn Nặc cũng biết, thế mà cô lại không biết, Linh Vận nhăn mặt, lại cùng Tôn Cẩn Nặc hàn huyên vài câu, nghe thấy có người gõ cửa, cô vội vàng từ trên giường chạy đến mở cửa.

Ninh Tự Hàn đứng trước cửa, anh vẫn đang thở hổn hển, một tay đặt trên cánh cửa, một tay để sau lưng, nhìn cô cười cười.

Linh Vận tò mò tránh ra, đợi anh vào nhà rồi từ phía sau dò xét: "Có phải anh đi mua đồ vật lúc nãy không?"

"Xem ra là đã mua rồi, tại sao em đi siêu thị lại chưa từng thấy bao giờ?"

Ninh Tự Hàn đưa tay đến trước mặt cô, một cái đuôi nhỏ màu hồng nằm trong tay anh, Linh Vận hiếu kì cầm lấy, cô có chút phấn khích: "Chính là cái này, chính là cái này."

Lúc này Ninh Tự Hàn rất muốn cười, nhưng vẫn cố gắng nhịn cười, anh đi đến ghế sô pha ngồi xuống, nhìn Linh Vận: "Chơi vui không?"

Linh Vận ngồi xuống kế bên anh, sờ lấy phần đầu được làm bằng kim loại, trơn nhẵn, cảm giác không tệ, phần lông phía sau rất mềm mại, nhìn rất đẹp.

Cô chơi chán rồi hỏi Ninh Tự Hàn: "Thế rốt cuộc đây là cái gì ạ?"

Ninh Tự Hàn lấy tay xoa xoa thái dương, bây giờ nếu nói thật thì anh có bị đánh không nhỉ?

Linh Vận thấy anh không nói lời nào, cô lẩm bẩm: "Làm sao treo lên túi xách được đây, không có cái móc nào cả."

Ninh Tự Hàn vội vàng ngăn cản: "Đừng."

Linh Vận nhìn anh, thắc mắc: "Vì sao?"

Ninh Tự Hàn: "..."

Sẽ rất xấu hổ nếu anh nói ra.

Linh Vận cầm cái đuôi nhỏ nhìn qua nhìn lại: "Không phải để treo ạ?"

"Hay là để lên đầu?"

Cô đặt lên đầu, hỏi Ninh Tự Hàn: "Thế này được không?"

Bộ dạng thật đáng yêu xinh xắn của cô gái đang chơi đùa với món đồ ấy, nhất là trong tay cô còn đang cầm đồ chơi tình dục, ngay giây phút này anh rất muốn ôm cô vào lòng, hung hăng mà hôn cô.

Ninh Tự Hàn gật đầu: "Đẹp đó, nhưng không phải mang trên đó."

"Không phải ạ?" Linh Vận hó hiểu hỏi, dường như đã đoán được một chút, cô lại di chuyển xuống dưới, để ngay ngực: "Đây ạ?"

Ninh Tự Hàn vẫn tiếp tục lắc đầu, Linh Vận vẫn tiếp tục di chuyển xuống, Linh Vận mất kiên nhẫn, nhét vào tay Ninh Tự Hàn: "Nhanh nói cho em, rốt cuộc là cái gì thế?"

Lúc đầu Linh Vận chỉ muốn đem cái đuôi nhỏ đặt vào trong tay anh rồi rút tay mình về, không ngờ Ninh Tự Hàn lại nắm chặt tay cô, Linh Vận rút tay về hai lần nhưng không được, cô vừa thẹn vừa xấu hổ nhìn Ninh Tự Hàn: "Ninh Tự, anh làm gì thế?"

Ninh Tự Hàn cầm bàn tay nhỏ mềm mại của cô, đôi tay cô gái vừa mềm mại vừa nõn nà, đã nắm trong tay rồi thì không muốn buông ra.

Anh không trả lời vì sao mình không chịu buông ra, anh hỏi: "Muốn biết thật sao?"

Bàn tay người con trai dài rộng, khi nắm trong tay thì cảm giác rất an toàn, nhưng mà như thế này càng làm không khí thêm ám muội, xung quanh hai người là một sự tuyệt diệu nào đó không nói rõ được và một cảm xúc nào đó không miêu tả được, mặt Linh Vận đỏ lên, nóng như lửa đốt.

Cô cúi đầu, mím môi: "Ừm."

Ninh Tự Hàn tinh quái, thích thú nhìn bộ dạng của cô, nhếch cằm về phía điện thoại của cô: "Đưa điện thoại cho anh."

Linh Vận muốn dùng tay phải để lấy điện thoại, nhưng Ninh Tự Hàn không chịu buông cô ra, cô chỉ có thể đổi thành tay trái, bởi vì điện thoại đặt bên phải người cô, cô phải uốn éo người mà lấy, sau đó đưa cho Ninh Tự Hàn: "Đây."

Ninh Tự Hàn nhanh chóng mở Taobao của cô, tìm được một cái đuôi nhỏ, đưa tới trước mặt cô: "Xem đi."

"Đuôi thỏ kim loại." Linh Vận nhìn loạt hình ảnh minh họa, bên dưới miêu tả như sau: "Ra..., cắm vào phía sau người nữ,... giống như đuôi hồ ly... đồ chơi tình dục,... SM.."

Linh Vận trợn tròn mắt, cô không dám nhìn vào hình ảnh ấy trên điện thoại nữa, từ từ dời ánh mắt, cuối cùng đặt trên mặt Ninh Tự Hàn.

Người con trai nhìn cô gật đầu, khóe miệng còn cười tinh quái.

Linh Vận: "..."

Bỗng cô lấy tay che mặt, ngã vào lòng Ninh Tự Hàn, miệng la không ngừng: "Anh xấu lắm, sao không sớm nói cho em, hu hu hu, anh tại sao lại đáng ghét như thế!"

"Anh còn không biết xấu hổ, lại dám kéo em đến thuê phòng, anh..."

"Anh lại còn mua một cái về đây, em chán ghét anh."

Ninh Tự Hàn cúi đầu nhìn cô gái nằm trong lòng mình, ngoại trừ lần đầu tiên anh giả làm bạn trai của cô, chỉ trong nháy mắt mà hai người đã "hôn"", hôm nay là lần thứ hai họ ở gần như vậy, anh nghe thấy mình tim mình đập thình thình liên hồi, hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

Anh thích Linh Vận.

Lần đầu tiên gặp cô.

Cái đôi chân nhảy lên kia, dù có nhảy cao cỡ nào cũng không lấy được chai dầu gội.

Sau đó vừa khóc vừa cười méc anh trai vì bị nói xấu, anh đều khắc sâu trong lòng.

Nghĩ đến việc Linh Tu và Tôn Cẩn Nặc ở bên nhau, anh cũng nghĩ đến việc ăn cô gái nhỏ này vào miệng.

Hôm nay bầu không khí lại tốt như vậy, đặc biệt thích hợp để thực hiện chuyện xấu hổ nào đó, mà anh đoán Linh Vận cũng không phản đối mới đúng.

Thế nhưng...

Cuối cùng Ninh Tự Hàn vẫn khống chế được cảm xúc, kéo Linh Vận ngồi lên trên đùi anh, anh nói: "Làm bạn gái anh đi."

Linh Vận: "..."

Nét hồng hồng trên gương mặt còn chưa vơi đi, cô xấu hổ nhìn đôi mắt sâu xa của Ninh Tự Hàn, cô cố gắng tránh né mọi ánh nhìn của anh, cúi đầu.

Cô khẽ ừ.

Ừ xong cô mới chợt phản ứng, Linh Vận dường như quên rằng mình đã đáp ứng chuyện gì, cô nhìn Ninh Tự Hàn, lại a một tiếng.

Ninh Tự Hàn dang tay ôm cô vào ngực, nói vào tai cô: "Dù sao em đã đồng ý rồi, không cho phép đổi ý."

Linh Vận suy nghĩ hồi lâu mới xác định mình có bạn trai.

Chỉ như thế mà đã có bạn trai?

Có chút không tin.

Cô dựa đầu vào ngực anh, khẽ nói: "Vậy sau này anh phải đối xử tốt với em, không được ghét bỏ em."

Giờ khắc này cô đã sớm quên một vài chuyện, trong lòng chỉ có cảm giác ngọt ngào, ngọt ngào, không thể ngọt ngào hơn nữa.

Dù sao cũng đã thuê phòng, Ninh Tự Hàn trao đổi với cô: "Hay tối nay ta ở lại đây nhé?"

"A?" Dĩ nhiên Linh Vận không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vừa mới xác định quan hệ, cô quay đầu nhìn thoáng qua chiếc giường lớn, có vẻ mềm mại, sẽ ngủ rất ngon.

Nhưng mà có nhanh quá không nhỉ?

Cô nhớ tới vết cắn trên cổ Tôn Cẩn Nặc, còn có cái đuôi nhỏ trong tay...

Hu hu hu, quá xấu hổ.

Linh Vận giống như bị dọa, bỗng nhiên ngồi thẳng người, nhìn Ninh Tự Hàn rồi lắc đầu: "Không, không." Cô ấn lấy hai lúm đồng tiền của mình, giấu sự xấu hổ. "Người ta còn nhỏ."

Ninh Tự Hàn cảm thấy trong phòng quá nóng rồi, đặc biệt nghĩ đến việc cởi quần áo ra, nếu cứ tiếp tục như thế này anh không thể nào không nhào tới.

Anh xốc nách cô rồi đặt người xuống đất, đứng dậy nói: "Đi thôi, về ký túc xá."

Linh Vận rốt cục cũng thở phào, cô đem cái đuôi nhỏ bỏ vào trong túi xách, kéo khóa lại rồi cùng ra ngoài, có chút nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút không nỡ.

Chính là đặc biệt mâu thuẫn mà.

Hai người ra khỏi phòng đi đến thang máy, vừa đi hai bước, đột nhiên Linh Vận bị Ninh Tự Hàn kéo ngoặt vào bên cạnh cầu thang bộ, theo bản năng cô hỏi: "Sao thế?"

Ninh Tự Hàn làm động tác im lặng, chỉ chỉ bên ngoài.

Gặp người quen à, cô lặng lẽ nhô đầu ra, đến khi cô thấy rõ người ở hành lang rồi vội vàng lui lại: "Anh hai?"

Cô che miệng, thấp giọng nói.

Ninh Tự Hàn mím môi gật đầu: "Ai mà ngờ bọn họ sẽ tới đây." Anh nắm tay Linh Vận. "Chúng ta từ từ đi thang bộ xuống đi"

Linh Vận theo anh đi xuống, cô không cam tâm, muốn quay lại nhìn.

Ninh Tự Hàn cong cong khóe miệng, hỏi cô: "Như vậy thì khi trở về, chúng ta cũng sẽ công khai mối quan hệ này nhỉ?"

Linh Vận ồ một tiếng, vội vàng đi xuống dưới cùng anh, cũng không nên bị anh trai phát hiện sớm như vậy.

Ninh Tự Hàn nhìn dáng vẻ sợ hãi bị anh hai biết của cô, ánh mắt anh khẽ ảm đạm, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Tiểu nha đầu còn chưa tiếp nhận anh hoàn toàn đâu.

Chỉ có điều hai người vừa mới xác định quan hệ, cũng không thể quá nhanh được.

Hai người cùng trở về trường học, ngày đầu tiên xác định quan hệ mà, tình chàng ý thiếp ngọt ngào không thôi, ai cũng không nguyện ý rời đi trước.

Cuối cùng đến khi đèn của khu ký túc xá tắt hết, Linh Vận mới buông tay Ninh Tự Hàn: "Anh Ninh Tự." Cô chỉ chỉ ký túc xá. "Em đi về trước."

Ninh Tự Hàn kéo cô lại, ngoắc ngoắc cô đến gần rồi nói vào tai cô: "Cái vật kia, anh cho em, nhớ cất kỹ."

Vốn dĩ ban đầu cô đã quên rồi, lại bị Ninh Tự Hàn nói như thế này khiến khuôn mặt cô nóng bừng, dùng sức đẩy Ninh Tự Hàn rồi mắng một câu: "Chán ghét anh!" Rồi quay người chạy.

Chỉ có điều chạy đến lầu dưới ký túc xá cô vẫn quay đầu nhìn Ninh Tự Hàn, trong bóng đêm người con trai bỏ hai tay vào túi, thản nhiên tùy ý nhìn cô, Linh Vận cúi đầu nói: "Biết ạ."

Sau khi nói xong, cô gái hoàn toàn biến mất ở cửa ký túc xá.

Linh Vận rửa mặt rồi leo lên giường, đương nhiên cô cũng lén lút cầm cái đuôi nhỏ mang tới giường.

Trong lòng suy nghĩ Ninh Tự Hàn để cô làm bạn gái anh.

Bỗng nhiên có hơi hối hận, vì sao không cẩn thận mà đã lập tức đồng ý anh ấy rồi?

Cũng vì lúc đó không khí quá tốt rồi, anh cũng nắm bắt cơ hội, cho nên cô không chút do dự đã đồng ý.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Ninh Tự Hàn đưa ra yêu cầu đặc biệt với cô vào thời điểm đó?

Cô có đồng ý không?

Thời gian không thể nào quay lại, Linh Vận không biết sẽ thế nào nếu hai người hôn nhau, thân mật gần gũi là cảm giác gì, có điều bây giờ trong lòng cô ngọt ngào như viên kẹo mạch nha vàvô cùng hạnh phúc.

Từ Ninh Tự Hàn, cô nghĩ đến Linh Tu, chắc chắn là anh trai và Tôn Cẩn Nặc cùng thuê phòng, không ngờ nhanh như vậy hai người đã ở bên nhau.

Không biết anh trai có phải vì cô đơn quá lâu nên mới thích hay không, chỉ có điều cô thực lòng hi vọng Tôn Cẩn Nặc có thể hạnh phúc.

Ngày hôm sau, sau khi xong tiết học Linh Vận lại cùng Triệu Mẫn Nghiên đi ra ngoài, cô vừa định vào một tiệm lẩu Malatang thì bỗng nghe thấy Triệu Mẫn Nghiên nói: "Vận Vận, tiệm này đã có người tới rồi."

Linh Vận dừng chân, khó hiểu nhìn cô ấy: "Làm sao cậu biết?"

Triệu Mẫn Nghiên cho cô xem nhóm Wechat: "Nhìn nè, trong nhóm đã nhắn, người của nhóm 1 đã đi."

"Tốt rồi." Linh Vận xoay người, chỉ vào tiệm cắt tóc bên cạnh. "Chúng ta đi cửa hàng kia."

Vừa đi được hai bước, chợt Linh Vận thấy Nhiễm Văn Khải cũng đi về phía này, cô vội vàng kéo Triệu Mẫn Nghiên chạy: "Chúng ta đi nhanh lên, Nhiễm Văn Khải cũng tới, đừng để anh ta cướp mất."

Triệu Mẫn Nghiên cũng nhìn thấy Nhiễm Văn Khải, vừa chạy vừa nói: "Anh ta sao mà đáng ghét như thế chứ."

"Hôm qua còn nói trong nhóm là không được tag chủ tịch, bị mọi người trách mắng cũng không thèm nói gì."

"Hôm nay mọi người đã thông báo tình hình kêu gọi tài trợ, chắc chắn là chủ tịch đã đồng ý."

Mặc dù Linh Vận chưa tiếp xúc nhiều với chủ tịch, trước kia cũng không hiểu rõ, nhưng mà thông qua chuyện này cô cảm thấy người chủ tịch này cũng không tệ lắm.

Cuối cùng hai người cũng chạy vào trong cửa hàng trước, tiếc là hỏi một vòng vậy mà không ai thấy chủ cửa hàng đã đi đâu.

Một thợ cắt tóc khác nói: "Mới vừa rồi còn ở đây, chắc là đi vệ sinh rồi."

Hai người ở trên lầu đợi khoảng 20 phút vẫn không thấy người, Linh Vận đi qua hỏi nhân viên cửa hàng: "Không phải cửa hàng trưởng đã ra ngoài rồi chứ?"

Nhân viên kia a một tiếng, chỉ phía dưới lầu nói: "Vừa rồi một người bạn của anh ấy đến tìm, chắc là đang dưới lầu."

Bạn đến tìm?

Đột nhiên Linh Vận nghĩ đến Nhiễm Văn Khải, nói: "Đi". Cô vội kéo Triệu Mẫn Nghiên đi xuống lầu.

Quả nhiên trông thấy Nhiễm Văn Khải cùng một người đàn ông đang nói chuyện: "Cảm ơn, anh Lưu, em chắc chắn sẽ để anh một vị trí tốt nhất để quảng bá, sinh viên đều sẽ tới đây cắt tóc."

Linh Vận tức giận dậm chân, bọn họ là lần đầu tiên tới cửa hàng này nên cũng không biết, không ngờ đã bị Nhiễm Văn Khải nhanh trước một bước đoạt mất.

Trong lòng mắng anh ta thật là quá đáng, đã nhìn thấy người của nhóm mình đến đây, anh ta còn không biết đường mà tránh đi, không phải là có ý muốn tranh giành sao.

Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên ra khỏi cửa hàng, Triệu Mẫn Nghiên tức giận: "Dù sao anh ta cũng có năng lực, dứt khoát chúng ta khỏi đi tìm, để một mình anh ta đi tìm đi."

"Nói thế nào thì nhiệm vụ một vạn tệ của nhóm mình, anh ta một mình hoàn thành mới phải."

Linh Vận giống như bừng tỉnh: "Đúng rồi nhỉ, anh ta lôi kéo được càng nhiều chúng ta càng thoải mái."

Rất nhanh Nhiễm Văn Khải đã đi ra, Linh Vận khinh thường: "Rõ ràng thấy bọn tôi tới trước, còn đến giành, một thằng con trai lại đi giành với hai đứa con gái, thật là không biết ngại!"

Nhiễm Văn Khải lờ đi, nói: "Không còn cách nào, chủ tiệm này là anh tôi, chúng tôi đã sớm chào hỏi."

Linh Vận hứ một tiếng, không phục: "Còn có cửa hàng nào là anh em của anh, hay anh đưa cho chúng tôi danh sách luôn đi?"

"Để chúng tôi biết đường mà tránh?"

Triệu Mẫn Nghiên cũng nói: "Đúng đấy, vốn dĩ là cùng một nhóm, anh còn là phó chủ tịch, lại là lần đầu tiên của chúng tôi, không giúp chúng tôi thì thôi đi, còn không biết xấu hổ tranh giành với chúng tôi, giết người à!"

Linh Vận nhìn anh ta, tức giận: "Tiểu nhân!"

"Mẫn Nghiên, chúng ta đi, nhìn nhiều tớ cảm thấy rất khó chịu."

Hai người trở về, chưa tới cổng trường thì bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Linh Vận nhìn, thì ra là điện thoại của bố, cô nhanh chóng trả lời.

"Bố–"

Bố Linh Vận: "Con đang ở đâu, vừa hay bố sẽ đi ngang qua trường bọn con, tối nay con về nhà được không?"

"Bố nói mẹ làm món ngon cho con."

"Không muốn đâu ạ." Linh Vận không muốn trở về, buổi tối cô còn định đi gặp Ninh Tự Hàn mà, hôm qua mới vừa xác định quan hệ, hôm nay đương nhiên là muốn hẹn hò với anh rồi. "Buổi tối con còn muốn ôn bài ạ."

Bố Linh Vận: "Về nhà học cũng giống nhau, ngoan nào, bố sắp tới rồi, nhanh lên nhé."

Linh Vận vẫn không muốn trở về, cô nhõng nhẽo: "Sáng mai con còn có tiết mà bố."

Bố Linh Vận: "Sáng mai bố nói tài xế đưa con đi, ngày mai bố phải đi công tác, một tuần về, con mau ra nhé."

Linh Vận bĩu môi: "Vâng ạ." "Vậy con gọi có thể gọi anh hai không?"

Mới vừa rồi bố Linh vẫn còn đang hiền lành, nghe cô nói thì lập tức mặt sa sầm, giọng nói cũng thay đổi: "Gọi nó làm gì, bố thấy nó không có chúng ta càng sống tốt hơn ấy chứ."

"Vâng." Linh Vận không vui đáp. "Vậy bố dừng xe ở xa một chút, con sẽ đi tìm bố."

Cúp điện thoại, Linh Vận nói với Triệu Mẫn Nghiên: "Người nhà của tớ tới đón, không cùng cậu về trường được rồi."

Triệu Mẫn Nghiên khoát tay với cô, nói: "Vừa vặn ta lại tìm suất dạy kèm đây, dù sao cuối tuần cũng không có tiết học."

"Chúc cậu may mắn." Linh Vận cũng khoát tay với cô, quay người đi về phía cô đã hẹn với bố.

Đi chưa được hai bước cô thấy Điền Huỳnh Mỹ, hai người đều đặc biệt chán ghét đối phương, Linh Vận nhớ tới cuộc thi Hán phục, cô khinh thường: "Không phải xem thường tôi sao, thế mà tôi lại được quán quân, thế mà ai kia ngay cả một thứ hạng cũng không có, chụp ảnh còn phải đứng thế vị trí của người khác nữa cơ?"

"Còn nghi ngờ Hán phục tôi mặc là đồ giả, cô đã xin lỗi tôi trước mặt mọi người chưa?"

Ánh mắt Điền Huỳnh Mỹ sắc bén lướt trên người cô hai vòng, vẫn còn cười nhạo chiều cao của cô: "Đã đeo đôi giày cao gót thêm 5cm, vẫn là nhỏ lùn vậy, tôi nhìn cô, cả đời chắc không ai thèm lấy."

Cô nghĩ đến việc mình và Ninh Tự Hàn đã hẹn hò, trong lòng Linh Vận rất vui, trên mặt đều tràn đầy ý cười: "Thật là tiếc, tôi đã có bạn trai rồi, không cần cô nhọc công quan tâm."

"Là đàn anh Ninh sao?" Điền Huỳnh Mỹ không thể tin Ninh Tự Hàn sẽ thích Linh Vận, mặt cô ta đầy nét chất vấn.

Vừa nhắc tới Ninh Tự Hàn, trong lòng Linh Vận vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ hồng hồng: "Cần cô quản sao!"

Cô nhớ đến việc bố đang chờ mình, chẳng nguyện ý cùng với Điền Huỳnh Mỹ dây dưa nữa, cô hừ cô ta một cái rồi nhấc chân đi.

Điền Huỳnh Mỹ không có ý định cứ như vậy buông tha, đi hai bước đã đuổi kịp cô, cô ta cản đường đi của cô: "Cô đi đâu?"

"Nói không lại tôi nên chạy trốn á?"

Linh Vận nhíu mày: "Chẳng lẽ cô muốn tôi với cô trên đường lớn ồn ào đến trưa?"

Cô đẩy Điền Huỳnh Mỹ, không nhịn được nói: "Đừng cản tôi, tôi còn có việc."

Linh Vận nói xong liền đi, Điền Huỳnh Mỹ nhìn bóng lưng của cô, cô ta luôn cảm thấy có gì đó kì lạ, do dự một hồi cô ta quyết định lặng lẽ đi theo phía sau.

Một học sinh bình thường làm sao có thể mời được bậc thầy thiết kế Hán phục VM?

Không phải có giao dịch gì đó chứ?

Lúc Linh Vận đến đã thấy xe nhà mình đậu dừng ở ven đường, cô vội đi hai bước đến, tài xế đã sớm đứng chờ mở cửa sau của xe.

Linh Vận mỉm cười với tài xế rồi nhanh chóng nhảy lên xe, vừa thấy bố là dính lấy ông, ôm lấy cánh tay ông làm nũng: "Bố ơi, tại sao bây giờ mới đến đón con, con nhớ nhà từ lâu rồi."

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, bình thường nói chuyện rất nghiêm túc, thái độ tức giận đã sớm biến mất không chút tung tích, bây giờ khuôn mặt chỉ tràn đầy yêu thương.

Ông vuốt vuốt tóc Linh Vận: "Còn biết nhớ nhà à, sao không biết sắp xếp trở về?"

Linh Vận nhìn ông cười hì hì: "Con đây không phải sợ phiền phức bố sao?"

"Bố phải công tác ở đâu?"

Bố Linh: "Một người bạn Mỹ mời đến, sẵn tiện bàn chuyện kinh doanh."

Linh Vận: "Thế mẹ cũng đi ạ?"

Bố Linh: "Dù sao ở nhà bà ấy cũng không có việc gì làm.." Ông tháo cà vạt."Ra ngoài hít thở không khí cũng tốt."

Linh Vận nịnh nọt: "Con cũng muốn đi."

Bố Linh: "Không phải con còn đi học à?"

"Chờ đến khi con được nghỉ hè một nhà chúng ta đi nước ngoài du lịch."

Linh Vận: "..."

Nghĩ đến du lịch, trong lòng cô nghĩ nếu có thể cùng đi với Ninh Tự Hàn thì tốt.

"Được ạ, được ạ, bố nhớ phải giữ lời đó ạ, đừng để đó còn nói công ty bận bịu, không có thời gian."

Ba cô và mẹ cô là bạn từ thời đại học, từ khi còn ở trường hai người đã yêu nhau, tốt nghiệp xong đã kết hôn, đã nhiều năm rồi nhưng vẫn rất tình cảm.

Bà Linh không phải mệt nhọc lo lắng về bất cứ chuyện gì, mỗi ngày chỉ việc ăn mặc thật xinh đẹp.

Vài năm đầu sau khi kết hôn bà còn đi làm việc, sau này có Linh Tu thì không còn làm nữa.

Đương nhiên lúc trước cuộc sống khó khăn, chịu không ít khổ cực, nếu không hiện tại không có điều kiện tốt như thế này.

Từ nhỏ Linh Vận đã đặc biệt ngưỡng mộ tình yêu của bố mẹ mình, hai người hòa thuận với nhau, hầu như rất ít cãi nhau, còn có một đôi trai gái, nhất là cô lại hiểu chuyện và đáng yêu như thế này, thật hạnh phúc mà.

Đương Nhiên anh hai cũng không kém, cũng bởi vì chuyện của bạn gái cũ mà ầm ĩ mâu thuẫn với mẹ, đến bây giờ vẫn chưa hòa hợp mà thôi.

Anh trai cô tính tình cũng thực là ngang bướng, chỉ cần nói câu xin lỗi với mẹcùng mụ là được, nhưng anh chấp nhận vay tiền khắp nơi cũng không chịu quay về xin lỗi.

Được rồi được rồi, Linh Vận lười nhác nghĩ những về những chuyện không vui, cô nhớ đến Ninh Tự Hàn, nhắn cho anh một tin nhắn ngắn, nói cho anh biết mình về nhà, kẻo anh đợi cô.

Ban đầu Ninh Tự Hàn còn định dẫn Linh Vận ra ngoài ăn, không ngờ nhận được tin nhắn cô về nhà, anh nhìn lấy màn hình điện thoại có chút bật cười.

Linh Vận không ở đây thì anh chọn đại một tiệm ăn vậy

Vừa ăn được một nửa bỗng nhiên anh cảm giác có người ngồi ghế đối diện anh, anh ngẩng đầu nhìn, sao trông quen thế nhỉ?

Chú thích:

[1] Món đồ đó đây:))

Editor: Vì chương này khá dài nên tớ chia thành 2 phần nhé.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa ăn được một nửa bỗng nhiên anh cảm giác có người ngồi ghế đối diện anh, anh ngẩng đầu nhìn, sao trông quen thế nhỉ?

A, anh nhớ ra rồi, chẳng phải là cô gái đã gây khó dễ cho Linh Vận đợt cuộc thi Hán phục đó sao?

Có vẻ người nói cô là khuyết tật hạng ba cũng là cô ta.

Nhớ đến chuyện này, gương mặt Ninh Tự Hàn lạnh lùng hẳn lên, không vui nhìn cô ta: "Có việc gì?"

Điền Huỳnh Mỹ sáp lại gần về phía trước, giống như cô ta vừa phát hiện được một bí mật lớn vậy, cô ta nói: "Đàn anh, vốn dĩ em không định nói cho anh, nhưng bây giờ xem ra không nổi nữa." Cô ta thấy Ninh Tự Hàn cau mày, rõ ràng là bộ dạng không muốn nghe, cô ta vội nói. "Liên quan tới Linh Vận."

Chẳng lẽ là liên quan đến bạn trai cũ của Linh Vận?

Ninh Tự Hàn hơi híp mắt, anh tích chữ như vàng: "Nói đi."

Điền Huỳnh Mỹ hắng giọng, nói: "Em nghi ngờ rằng các mối quan hệ xã hội của Linh Vận rất phức tạp, anh tuyệt đối đừng bề ngoài đơn thuần của cô ta lừa."

Cô ta vừa nói vừa lấy điện thoại ra, mở ra một tấm hình cho anh nhìn: "Anh nhìn đi, đây là chiếc xe cô ấy vừa ngồi, em vừa chụp được, cô ta vừa lên xe đã thân mật với người ngồi trong xe, vai kề vai tay khoác tay, chắc chắn không phải quan hệ bình thường đâu."

Thấy Ninh Tự Hàn không phản ứng, cô ta nói tiếp: "Anh nhìn chiếc xe này mà xem, từ đầu em đã cho rằng đây không phải là xe BMW thông thường mà, vừa nãy em mới tra thông tin, cái này mấy trăm vạn lận, em không tin trong nhà Linh Vận có thể có chiếc xe đắt tiền và sang trọng như thế."

Cái này không có thật, chỉ do mình cô ta tự suy đoán, Ninh Tự Hàn không thích nghe, mà anh cũng không tin Linh Vận là người như vậy, anh trầm giọng hỏi: "Nói hết rồi à?"

"A?" Điền Huỳnh Mỹ không ngờ Ninh Tự Hàn lại có thái độ này, ấp úng nói: "Nói, nói xong rồi."

Đồng tử Ninh Tự Hàn rất sâu, lúc anh không vui sắc mặt đặc biệt nghiêm túc, nhìn người khác với khí thế như thế khiến họ phải rùng mình, anh chỉ nói một chữ: "Cút!"

Điền Huỳnh Mỹ còn muốn phân tích thêm mấy câu, thấy sắc mặt đối phương dọa người như vậy, nhanh chóng đứng lên bỏ đi, đi chưa được hai bước cô ta lại quay trở lại, âm dương quái khí nói: "Có vài người lại thích đội mũ xanh trên đầu."

Tại sao lại có người buồn nôn như thế nhỉ?

Ninh Tự Hàn nhìn bóng lưng Điền Huỳnh Mỹ, nếu cô ta không phải là con gái, anh thật muốn đạp cho hai cước.

Nhìn Linh Tu thì có vẻ gia đình không quá giàu có, nhưng bình thường Linh Vận dùng tiền cũng xem như là ăn xài dư giả, điều kiện của gia đình cũng không đến mức quá kém.

Ninh Tự Hàn chợt nhớ tới trước kia Linh Tu sống vẫn rất xa hoa, chi phí cậu ta thuê phòng chung với bạn gái có thể thấp sao?

Chẳng lẽ gia đình xảy ra chuyện gì?

...

Ninh Tự Hàn nghĩ dù sao Linh Vận dù sao cũng là con gái, trong nhà sẽ cho thêm ít tiền, là điều bình thường.

Mà không phải cô nói là Linh Tu đắc tội với mẹ nên mới bị cắt mất tiền sinh hoạt sao?

Trước đó anh cũng không hỏi vì sao cô cửa anh lại thiết kế Hán phục cho Linh Vận, chỉ có điều đoán là gia đình của cô không phú thì quý, hôm nay nghe Điền Huỳnh Mỹ soi mói bới móc, mặc dù anh hiểu rõ, nhưng vẫn không nhịn được suy mà suy nghĩ.

Nhưng mà bất kể nói thế nào, anh tin tưởng con người Linh Vận, cũng tin tưởng ánh mắt của mình.

Buổi tối thứ sau Tôn Cẩn Nặc hết giờ học liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, Linh Vận kỳ quái nhìn cô: "Cậu làm gì thế?"

Tôn Cẩn Nặc cười sau đó có hoi ngượng ngùng, thấy trong phòng không có ai liền nhẹ nhàng nói với cô: "Tớ thuê một căn hộ nhỏ ở ngoài."

"A?" Linh Vận ngạc nhiên, nhưng mà cô nghĩ đến việc ra bên ngoài ở không phải chịu sự quản lí của nhà trường, cô vội nói: "Một người mà ở nơi rộng như thế không có ý nghĩa, tớ ở chung với cậu nhá?"

Tôn Cẩn Nặc: "Sao mà một người được, nếu một người thì tớ đã về nhà ở rồi."

Linh Vận: "..."

Hồi lâu cô mới kịp phản ứng, nói lắp: "Cậu, cậu, cậu, cậu..."

Tôn Cẩn Nặc dặn dò: "Tuyệt đối không được nói cho người khác."

Hiện tại Linh Vận đầu rối tung, việc không phải một người ở còn chưa xử lí xong, ngơ ngác gật đầu.

Hơn nửa ngày cô mới phản ứng được: "Không phải là cậu muốn ở cùng với anh tớ đây chứ?"

"Hai người cứ như vậy ở chung?"

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô, khẽ gật đầu: "Đúng vậy, dù sao tớ cũng thích đàn anh, nguyện ý đi cùng với anh ấy."

Linh Vận nhíu nhíu mày: "Là anh tớ nói hay vẫn là cậu nói vậy?"

Tôn Cẩn Nặc cắn môi, không có ý muốn nói, Linh Vận đã hiểu.

Cô có phần bận tâm, chỉ có điều anh hai đã đồng ý sống chung với cậu ấy, chắc là đã thích cậu ấy rồi, cô không nên bi quan như thế mới đúng.

Mà phòng cũng đã thuê rồi, hiển nhiên không phải chuyện một ngày ngày hai, cô còn có thể nói cái gì.

Chỉ có cảm giác là hoi nhanh thôi.

Cô có chút mất mát: "Sau này cậu ở bên ngoài rồi, không ai đi cùng tớ về ký túc xá nữa rồi."

Trái lại, Tôn Cẩn Nặc rất thản nhiên: "Dù gì chúng ta cũng cùng trường học, mà lại cùng một lớp, có việc gì thì cậu cứ tìm tớ."

"Được đó." Linh Vận nhìn cô, yên tĩnh mấy giây,cô thực lòng chúc phúc: "Chúc cậu hạnh phúc!"

Tôn Cẩn Nặc tự tin nói: "Chắc chắn rồi."

Cứ như vậy Tôn Cẩn Nặc và Linh Tu đi ra ngoài ở, Linh Vận lên lớp hay tan học đều chỉ có một mình.

Chỉ có điều buồn bã hai ngày thì cũng thành thói quen.

Hôm nay cuối tuần Linh Vận hẹn với Ninh Tự Hàn hai người đi chơi, gần đây có một phủ vương gia, hai người bắt xe buýt thong thả đi tới.

Trước kia cô và gia đình đã từng đi, hôm nay thăm nơi này một lần nữa, không có gì mới mẻ, nhưng trong nội tâm cô lại rất phấn khởi.

Dù sao bên cạnh cũng mà người con trai cô thích mà.

Đi một vòng đã thấm mệt, hai người tìm chỗ mát để nghỉ ngơi, Ninh Tự Hàn ngồi xuống trước, Linh Vận nhìn đùi của anh, có chút tâm viên ý mã [2].

Hôm nay anh mặc quần sooc, áo thun trắng ngắn tay, bản thân anh lại trắng, ngồi ở đình nghỉ chân [3], cảm giác giống như mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song. [4]

Vừa rồi la hét mệt mỏi, đôi mắt to tròn chớp mắt liên tục, Ninh Tự Hàn thấy Linh Vận không ngồi, anh hỏi: "Sao thế?"

Linh Vận nhìn ghế trúc, rồi lại cúi đầu nhìn váy của mình, có phần làm nũng: "Bẩn quá!"

Ban đầu Ninh Tự Hàn không hiểu, bỗng thấy bên cạnh có một đôi tình nhân, cô gái ngồi trên đùi người con trai, anh mới giật mình giác ngộ.

Anh vỗ vỗ bắp đùi mình: "Ngồi ở đây này."

Rõ ràng chính là ý đó, mục đích đã đạt được nhưng Linh Vận vẫn ngại ngùng: "Nhưng em rất nặng."

Ninh Tự Hàn: "..."

Yên lặng mấy giây, anh nín cười kéo bàn tay nhỏ của cô vào lòng, để cô ngồi ở trên đùi mình.

Linh Vận ngồi không thoải mái, bỗng nhúc nhích vặn vẹo, nhìn Ninh Tự Hàn cười: "Hì hì..."

Ninh Tự Hàn vỗ trán của: "Cô gái ngốc!"

Hai người ngồi hàn huyên một hồi, Linh Vận nghĩ đến chuyện của Tôn Cẩn Nặc, cô hỏi Ninh Tự Hàn: "Có phải gần đây anh trai em cũng không về ký túc xá không?"

Ninh Tự Hàn gật đầu.

Linh Vận: "Hai người bọn họ đã thuê phòng ở bên ngoài rồi, tiến triển nhanh thật."

Ninh Tự Hàn cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em có muốn chúng ta cũng ra ngoài ở luôn không?"

Một tư thế ngồi lâu sẽ không thoải mái, Linh Vận lại động đậy, cô lắc đầu: "Không muốn đâu, ngộ nhỡ có một ngày anh không còn thích em thì phải làm sao?"

Ninh Tự Hàn mặc quần đùi, Linh Vận váy cũng không dài, tư thế này khiến làn da hai người chạm nhau, Ninh Tự Hàn có chút tâm viên ý mã. [2]

Nơi nào đó không thể miêu tả đang phải kìm chế dục vọng.

Anh nhìn xem Linh Vận, khàn giọng nói: "Lúc anh quyết định muốn làm bạn trai thì anh đã chắc chắn, sẽ thích em suốt cả một đời."

"Anh cảm giác trong lòng em vẫn giữ khoảng cách với anh, vì cớ gì lại lo lắng như thế?"

"Em nghĩ gì thì cứ trực tiếp nói cho anh."

Gần đây mỗi ngày cô và Ninh Tự Hàn dính vào nhau đến nỗi suýt nữa cô quên luôn vấn đề chiều cao, bây giờ cô ngồi trên đùi anh, vẫn còn thấp hơn anh nữa cơ.

Cô chần chừ, nói: "Cũng không có gì, chỉ là lần đầu tiên hẹn hò với bạn trai, không biết khi sống chung sẽ ra sao thôi."

Cô nói như vậy xong xoay người với tay ôm cổ của anh, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng: "Dù sao cũng là chưa chuẩn bị xong."

Ninh Tự Hàn cũng do thuận miệng nói ra, anh biết hai người chỉ mới hẹn hò nhau với nhau một thời gian ngắn, có một số việc không thể gấp.

Với lại anh cũng thấy Linh Vận còn nhỏ, vẫn là một cô nhóc chưa trưởng thành.

Anh nói: "Anh chờ em."

Vóc dáng Linh Vận thấp, tay trái ôm cổ Ninh Tự Hàn, tay phải nắm tay anh, khi ngồi hai chân rời khỏi mặt đất, cô còn rất thoải mái, lắc lư hai chân, trong lòng đặc biệt phấn khích, trên mặt tràn ngập nét cười.

Nhưng Ninh Tự Hàn lại không được như thế, hiện tại anh rất muốn ném Linh Vận xuống đất, ban đầu cô ngồi không đàng hoàng, lúc này đôi chân nhỏ còn động đậy không ngừng.

Nếu anh không có phản ứng thì chỉ có thể bị yếu sinh lí.

Càng lúc anh càng bị giày vò, bỗng anh ấn cô vào lồng ngực, để tay sau lưng cô, giọng anh khàn khàn: "Đừng động."

Linh Vận: "..."

Cô ngạc nhiên không hiểu: "Sao thế?"

Ninh Tự Hàn kiềm chế hừ một tiếng, Linh Vận cảm thấy bất thường, trên đùi sao lại có cảm giác không dễ chịu nhỉ.

Chẳng lẽ anh...

Cô chợt nhớ tới cái đuôi nhỏ kia, vừa xấu hổ vừa mắc cỡ đẩy Ninh Tự Hàn ra, giận dữ: "Anh thật là không biết xấu hổ." Rồi cô quay đầu chạy.

Ninh Tự Hàn chỉ cảm thấy hai chân run lên, không đứng lên ngay được, mấy giây sau anh mới đứng dậy đuổi theo Linh Vận.

Anh cũng không muốn như thế.

Nhưng cô gái nhỏ trắng trẻo mềm mại, lại đáng yêu xinh đẹp như thế, anh đã 23 tuổi, đã trưởng thành mất rồi, sao có thể không suy nghĩ viển vông?

Anh cảm thấy mình chưa ăn cô sạch sẽ đã được gọi là chính nhân quân tử rồi.

Lần đầu tiên Linh Vận biết được con trai có chỗ không giống với mình, cô vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng chạy rất xa rồi mới ngừng, cô lén quay đầu nhìn, Ninh Tự Hàn đã đuổi theo.

Trước kia xem qua TV, cô cũng thấy một đôi tình nhân diễn cảnh thân mật, nhưng chính mình trải nghiệm thì không giống như thế.

Trái tim nhỏ đập thình thịch không ngừng, gương mặt cũng nóng như lửa đốt, tay và chân không biết đặt ở đâu, muốn trốn tránh, lại không nỡ.

Không trốn tránh, thực sự là không khống chế nổi tâm tư.

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân, Linh Vận biết Ninh Tự Hàn đang đến gần, cô xấu hổ quay đầu nhìn anh, hỏi: "Buổi tối chúng ta đi đâu ăn?"

Ninh Tự Hàn hơi cúi người đem bàn tay nhỏ của cô nắm lấy, hai người đi bên nhau, giống như người lớn và con nít vậy.

"Em muốn ăn gì?"

Linh Vận muốn ăn tiệm ăn rau xào ở gần trường, bình thường rất đông, mỗi lần đi đều phải xếp hàng rất lâu, bây giờ thời gian còn sớm hẳn là có thể có được chỗ ngồi.

"Ở phía đông có một tiệm rau xào, anh đi bao giờ chưa?"

Ninh Tự Hàn biết tiệm ăn đó: "Có đi mấy lần, cũng không tệ lắm."

Linh Vận: "Vậy chúng ta đi chỗ đó đi."

Hai người vừa ngồi vào tiệm, đồ ăn còn chưa mang lên, Linh Vận bỗng nhận được thông báo của CLB đối ngoại, nửa giờ sau họp.

Cô đặt điện thoại xuống, không vui nhìn Ninh Tự Hàn: "Thật là đáng ghét, đêm hôm khuya khoắt còn bắt họp."

Ninh Tự Hàn: "Không đi không được sao?"

Linh Vận bĩu môi, khẽ gật đầu: "Hẳn là nên đi."

"Chắc là liên quan tới chuyện lôi kéo tài trợ đây mà, nhóm bọn em có tất cả người, chỉ có một người có kinh nghiệm đi ngáng chân bọn em."

Nói đến việc bị ngáng chân cô chợt nhớ tới một chuyện thú vị: "Lần trước em tag chủ tịch Hội một chút, anh ta lại còn lên mặt dạy em nữa chứ, nói em không có tư cách tag trực tiếp chủ tịch, nực cười, coi đại học là cái gì đây?"

"Bị mọi người mắng cho một trận, cuối cùng im như thóc rồi."

Ninh Tự Hàn hời hợt trả lời: "Tác phong người có quyền có chức chứ sao."

Linh Vận tò mò nhìn anh: "Trước kia anh là chủ tịch Hội sinh viên mà, đừng nói là anh cũng như vậy chứ?"

"Anh ta mới là phó chủ tịch Hội, chênh lệch với anh mấy giai cấp thôi."

Ninh Tự Hàn hỏi ngược lại: "Em nghĩ sao?"

Linh Vận cắn đũa, nghiêng đầu suy nghĩ: "Em cảm thấy chắc chắn anh không phải loại người như vậy."

Ninh Tự Hàn: "Vì điều gì?"

Linh Vận: "Cảm giác thôi."

Cô nhìn anh với ánh mắt đầy chất vấn:"Chủ tịch Hội của em phía sau có một đống cô gái theo đuổi, anh thành thật khai ra, lúc trước bao nhiêu cô thích anh rồi hả!"

Ninh Tự Hàn hắng giọng, "Em nhìn bộ dạng của anh em, chỉ có thể để kiếp sau làm trâu làm ngựa, làm sao con gái thích được chứ?"

Linh Vận không tin chuyện hoang đường này của anh, chỉ có điều hiện tại đã đến giờ họp, không có thời gian lật tẩy anh, cô vội gẩy ít cơm rồi buông đũa: "Ninh Tự, anh cứ từ từ ăn, em đi trước."

Ninh Tự Hàn cũng buông đũa xuống, giữ cô lại: "Cùng đi đi."

Hai người đi bên nhau, cùng trở về trường học, lúc đi ngang qua siêu thị Ninh Tự Hàn chợt nhớ tới chuyện quả đào, anh nói với Linh Vận: "Tiểu Linh, em lại mua đào cho anh đi?"

Người con trai cao hơn cô một nửa lại cúi đầu nhìn cô với vẻ tội nghiệp muốn ăn hoa quả, mặc dù Linh Vận mặc dù bận rộn nhưng cô vẫn đi vào siêu thị.

Cô chọn lấy mấy quả đào thật đẹp cất vào túi, hỏi Ninh Tự Hàn: "Còn muốn gì nữa không?"

Ninh Tự Hàn nhận lấy rồi đặt trên cái cân: "Không cần đâu."

Tính tiền, hai người cùng nhau ra ngoài, Linh Vận cười, nói: "Xem ra anh thực sự rất thích đào."

Ninh Tự Hàn khẽ gật đầu, trong đầu anh chỉ muốn ăn đào mà cô mua, đồng thời trong lòng cũng mắng Linh Tu một vạn lần.

Linh Vận thấy thời gian đã trễ, nhanh chóng khoát tay với anh rồi chạy đi: "Em đi trước."

Ninh Tự Hàn cầm mấy cái quả đào trở về ký túc xá, vừa vào đã thấy Linh Tu, anh có dự cảm xấu, lập tức giấu mấy quả đào ra sau lưng hỏi: "Sao mày lại về rồi?"

Linh Tu đang bận thu dọn đồ đạc, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: "Đôi giày tao thường mang đâu rồi?"

Chú thích:

[2] Tâm viên ý mã (chữ Hán: 心猿意马) *là một câu thành ngữ, ví như trong tâm tư của con người chuyển động hỗn loạn, như con vượn, con ngựa, không thể khống chế, kiểm soát. (Mình lấy ý ngắn gọn nhất trên Baidu)*

[3] Chỗ nam nữ 9 nghỉ chân

[4] Câu "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (chữ Hán: 陌上人如玉，公子世无双) *nghĩa là người ở trên đường đẹp như ngọc, các công tử trên đời không ai sánh bằng, là một câu thơ khuyết danh ở trên mạng, dùng để miêu tả người đàn ông thanh lịch, ôn hòa. (Nguồn: chengduchengdu.wordpress.com)*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: Cá voi xanh

Ninh Tự Hàn: "Sao tao biết, tìm dưới gầm giường xem."

Thừa dịp Linh Tu nằm sấp để tìm thì Ninh Tự Hàn vội bỏ quả đào bỏ vào rương, cầm chìa khóa khóa lại.

Linh Tu không tìm thấy giày, đứng lên phủi đất trên người mình, thấy anh vô duyên vô cớ khóa rương, đặc biệt kỳ quái hỏi: "Mày bỏ bảo bối gì trong rương thế?"

Ninh Tự Hàn đi đến toilet, nói: "Không có gì, thói quen thôi."

Linh Tu nhìn anh đóng cửa nhà vệ sinh với vẻ mặt khó hiểu, bình thường có thấy tên này khóa rương bao giờ đâu, chắc chắn có gì tiềm ẩn bên trong.

Yên lặng mấy giây, anh lấy chìa khóa dưới gối, mở khóa rương.

Lại là mấy quả đào to lớn đẹp mắt xuất hiện, Linh Tu nghiến răng, cái người này thật sự là càng ngày càng keo kiệt, chỉ có mấy quả đào mà xem như bảo bối, còn cố ý bỏ trong rương khóa lại.

Do dự một chút, Linh Tu lấy toàn bộ nhét vào balô của mình, lấy về cho nha đầu Cẩn Nặc ăn.

Khi Ninh Tự Hàn toilet đi ra, Linh Tu đã đi.

Trong lúc lơ đãng anh bỗng thấy cái rương bị mở ra, anh bước một bước dàia lại gần, quả nhiên không còn thấy quả đào nào nữa.

Anh tức giận, cầm điện thoại gọi cho Linh Tu.

Linh Tu đặc biệt khinh thường: "Mày đàn ông ăn đào làm cái gì, ăn hai quả táo đi."

Ninh Tự Hàn thực sự phẫn nộ, mở miệng mắng: "Linh Tu, xxx cụ mày!"

Bụp, điện thoại bị dập máy, Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nhìn điện thoại, lần sau Linh Vậnmà mua đào cho anh, anh dứt khoát ăn trực tiếp ở tiệm luôn.

Đúng vậy, không cần rửa mà ăn liền luôn.

Tối nay cuộc họp của CLB đối ngoại chủ yếu là hỏi xem mọi người đã tiến triển đến đâu, Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên ngồi cạnh nhau.

Triệu Mẫn Nghiên thấp giọng hỏi: "Hai chúng ta một phần cũng không có, tính sao đây?"

Linh Vận che miệng, thì thầm: "Cậu thấy chủ tịch đang hỏi mỗi nhóm là cả nhóm hoàn thành được bao nhiêu không?"

Triệu Mẫn Nghiên cẩn thận nghe ngóng, đúng vậy thật, cô không nhịn được cười: "Chắc chắn Nhiễm Văn Khải kêu gọi, chúng mình hai người không cần phải lo lắng."

Linh Vận: "Đúng vậy, một lát anh ta không thể không tức chết."

Quả nhiên rất nhanh đã đến lượt Nhiễm Văn Khải, Linh Vận nghe anh ta nói: "Tôi kêu gọi tài trợ được 9700 tệ, còn thiếu ba trăm."

...

Linh Vận suýt nữa đã hét lên vì kinh ngạc, cô nói với Triệu Mẫn Nghiên nói: "Này này này, chúng ta mỗi người một trăm năm mươi tệ, ha ha ha..."

Chờ đến khi tất cả các nhóm trình bày xong, chủ tịch phê bình một chút, nhóm nào tốc độ nhanh, nhóm nào cần nỗ lực, nếu không tại quy định ngày bên trong làm không được, muốn chậm trễ mua sắm.

Cuộc họp này đại khái kéo dài khoảng nửa tiếng, Triệu Mẫn Nghiên nhìn Nhiễm Văn Khải, khiêu khích anh ta: "Không phải giành với chúng tôi sao?"

"Được, cho anh tất."

"A, đúng rồi, còn ba trăm tệ, yên tâm đi, cái này để tôi với Linh Vận gánh cho."

Linh Vận muốn ngăn cản cô ấy nhưng không kịp, dù sao cũng đã nói rồi, cho nên cô cũng hùa vài câu: "Đúng vậy đó, cùng nhóm với một Tam Lang liều mạng đúng là vinh hạnh mà."

(*)Tam Lang liều mạng (chữ Hán: 拼命三郎) *nghĩa là khi đánh trận thì dũng cảm không sợ chết hoặc khi làm việc thì dùng hết sức của mình.*

Nhiễm Văn Khải tức giận đến nỗi xanh mặt, vừa rồi sau khi trình bày hắn mới phát hiện ra, mình đi kêu gọi quá nhiều khiến cho hai đứa người mới này được lợi.

Bây giờ lại nghe khiêu khích như thế, hắn càng thêm giận nhưng không biết phát tiết chỗ nào, bèn đi đến trước mặt chủ tịch Lưu Hách Kỳ: "Tổ tôi còn thiếu ba trăm tệ, dù sao chín nghìn bảy trăm tệ đều là tôi tự mình kêu gọi, nên cũng không quan tâm ba trăm tệ còn lại."

Lưu Hách Kỳ khó hiểu nhìn hắn: "Cậu có ý gì?"

Nhiễm Văn Khải: "Không phải có nhóm có thành viên xin nghỉ sao, một tệ vẫn còn chưa tìm được, hay là cứ để Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên đi qua hỗ trợ đi, vừa vặn cũng rèn luyện luôn."

Cô biết Nhiễm Văn Khải có ý xấu, Linh Vận vừa định kéo Triệu Mẫn Nghiên chạy trốn, không ngờ mới đi hai bước đã bị gọi lại: "Linh Vận, Triệu Mẫn Nghiên, hai người các cô tới đây."

Linh Vận nhíu mày, Triệu Mẫn Nghiên cũng không vui, rất hối hận: "Sớm biết vừa rồi đã không chọc tức tên đó."

"Không sao, cứ xem như chúng ta không tìm hắn để gây sự, thì hắn chắc chắn cũng chơi ngáng chân với chúng ta mà, được rồi." Linh Vận kéo cô quay lại, đi tới trước mặt Lưu Hách Kỳ: "Chủ tịch, anh gọi bọn em sao?"

Lưu Hách Kỳ cầm cây bút trong tay chỉ vào ghế đối diện, nhìn Linh Vận nói: "Ngồi đi."

Đãi ngộ có hơi đặc biệt, Linh Vận kéo Triệu Mẫn Nghiên cùng ngồi bên cạnh đối diện với anh ta, nói: "Chủ tịch, anh đừng thấy bọn em một tệ cũng không có là bọn em không làm, bọn em rất cố gắng, ngay cả chân cũng sưng lên, nhưng do không biết cách, nên không được thôi."

Cô lại cố ý quay đầu nhìn Nhiễm Văn Khải: "Có một lần đáng nhẽ bọn em đã làm được rồi, nhưng đúng là không thể không phục chủ tịch Nhiễm Văn Khải, anh ấy chậm hơn bọn em thế mà lại có được tài trợ, và thế nên bọn em cái gì cũng không thu được hết."

Triệu Mẫn Nghiên phụ họa: "Đúng vậy, nên bọn em nghĩ rằng, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm mà, nhóm bọn em có thể hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ nhờ phó chủ tịch Nhiễm làm việc, nỗ lực vất vả."

Rõ ràng là nói khích, Nhiễm Văn Khải tức giận nghiến răng.

Lưu Hách Kỳ không vui nhìn hắn, nói: "Đều là các em gái khóa dưới, không có kinh nghiệm, cậu phải chỉ dẫn các cô ấy chứ."

Nhiễm Văn Khải đặc biệt không nguyện ý nói: "Biết rồi."

Linh Vận lén khều ngón tay Triệu Mẫn Nghiên, đắc ý cười.

Nghe thấy Lưu Hách Kỳ nói: "Ba tổ xác thực tình huống đặc thù, một người xin nghỉ, một người đi thi đấu, người còn lại hình như muốn rời khỏi CLB nên không còn quan tâm."

"Mặc kệ bọn họ, hai người các em thử trước xem, cuối cùng thiếu bao nhiêu anh sẽ nghĩ cách."

Lưu Hách Kỳ rất đẹp trai, nói chuyện cũng rất lịch sự, chiều cao chắc cũng khoảng 1m8, khi bố trí nhiệm vụ giống như một người anh tri kỉ vậy, Linh Vận thấy lòng mình thoải mái như thể bản thân cô có thể gánh vác trách nhiệm: "Được, không thành vấn đề."

Cuối tuần Triệu Mẫn Nghiên phải đi dạy kèm, cho nên không muốn đồng ý, cô liếc mắt Linh Vận ra hiệu.

Linh Vận hiểu ý, thấp giọng nói: "Không sao, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp."

Mấy người lại thảo luận phương án một hồi rồi đường ai nấy đi.

Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi, cô quay đầu nhìn, là Lưu Hách Kỳ: "Chủ tịch Lưu còn có việc gì sao?"

Lưu Hách Kỳ sờ sờ mũi, nói: "Anh cũng ra ngoài, vừa vặn tiện đường, cùng đi đi."

"A." Linh Vận nhìn Triệu Mẫn Nghiên, cô cảm thấy khó hiểu, Lưu Hách Kỳ biết cô muốn đi đâu sao mà nói tiện đường?

Triệu Mẫn Nghiên dùng bả vai đụng phải cô, mờ ám nói: "Nhìn ánh mắt chủ tịch nhìn cậu đã thấy bất thường, chắc là nhìn trúng cậu rồi."

Linh Vận đưa tay đánh cô: "Đừng có đoán mò."

Triệu Mẫn Nghiên nhìn Lưu Hách Kỳ, thấp giọng nói: "Tớ có việc." Rồi chạy nhanh như chớp.

Linh Vận nhìn cô ấy, so với con thỏ thì chạy nhanh như nhau, cô tức giận hừ một tiếng rồi quay đầu, lúng túng nhìn Lưu Hách Kỳ phàn nàn: "Con nhỏ này, chạy nhanh như thỏ vậy."

"Chủ tịch Lưu, anh muốn đi đâu?"

Lưu Hách Kỳ thuận miệng trả lời: "Đi siêu thị."

Như thế cũng coi như thuận một nửa đường đi, Linh Vận không tiện nói gì, cũng đi theo anh ta ra ngoài.

Vừa rời đi đã thấy Nhiễm Văn Khải trở lại, hắn trông thấy hai người cùng nhau đi thì sửng sốt, rất nhanh lên tiếng chào Lưu Hách Kỳ.

Lưu Hách Kỳ hỏi Linh Vận: "Em không về ký túc xá sao?"

"Có ạ. " Linh Vận có chút mất mát nói, trước kia ký túc xá có Tôn Cẩn Nặc, khi trở về sẽ có người đi cùng cô nhưng bây giờ...

Mặc dù ký túc xá còn có hai người khác, chỉ có điều hai người kia lại có quan hệ tốt với Điền Mỹ, nên cơ bả cô cũng không giao lưu.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, cô cũng rất muốn ra ngoài sống.

Lưu Hách Kỳ nhìn bộ dạng không tập trung của cô, hỏi: "Sao thế, làm trong CLB đối ngoại không thú vị sao?"

Linh Vận lắc đầu: "Không có, chỉ là lần đầu tiên làm, thực ra cũng không có gì."

Lưu Hách Kỳ an ủi: "Em không cần phải để ý đến Nhiễm Văn Khải, cái tên đó bản chất đã như thế, tự cho là mình thanh cao, ai hắn cũng xem thường."

Linh Vận quay đầu hỏi anh: "Vậy có phải anh ta cũng không phục chủ tịch là anh không?"

Lưu Hách Kỳ là sinh viên năm thứ ba, học kỳ sau là năm 4 cũng bắt đầu thực tập, nói: "Dù gì đi nữa, nửa năm nữa anh cũng phải rời đi rồi, chắc có thể dẫn dắt bọn em được hai tháng nữa."

"A." Linh Vận thổn thức, không nhịn được lo lắng hỏi: "Thế thì Nhiễm Văn Khải sẽ làm chủ tịch ạ?"

Lưu Hách Kỳ: "Chắc là vậy rồi."

Linh Vận đau khổ than: "A, vậy đến lúc đó anh ta chắc chắn sẽ gây khó dễ cho em mất."

Lưu Hách Kỳ cười: "Chắc không đâu, nếu nhỏ mọn như vậy cũng không làm chủ tịch nổi đâu."

"A." Như vậy cũng đúng, Linh Vận yên tâm: "Nếu lúc đó anh ta làm khó em, em sẽ lập tức rời khỏi CLB."

"Đúng rồi, chủ tịch, lúc trước có phải anh thông qua đơn để cho em vào đây phải không?"

Lưu Hách Kỳ: "Đúng vậy, anh nhìn hình của em đã biết em có năng lực, không chậm trễ phút nào liền thông qua."

Linh Vận bĩu môi, không tin: "Chủ tịch Lưu đùa em phải không?"

Lưu Hách Kỳ hắng giọng, nghĩ đến dáng vẻ khi Linh Vận mặc Hán phục trong cuộc thi, hiện tại nhớ lại cảm thấy trong người nóng hẳn lên.

Lần đầu tiên anh gặp em gái này đã có ý nghĩ, thế nhưng lại ngại chiều cao của cô, anh ta hơi do dự.

Trước đó có người nói với anh ta chiều cao sẽ di truyền, ảnh hưởng đến đời sau, nên anh ta rất lo lắng và cân nhắc.

Cho đến khi nhìn thấy cô mặc Hán phục, mỗi ngày giấc mơ của anh đều là cô, thiếu nữ xinh đẹp, tính cách tốt, hoạt bát đáng yêu, ngoại trừ chiều cao, cái nào căn bản không thể thay đổi là vấn đề thì không còn khuyết điểm nào nữa.

Cho nên hiện tại, anh ta muốn cố gắng thay đổi mối quan hệ xem sao.

Nếu như hợp, anh muốn thử một chút.

"Ninh Tự —— "

Khi Lưu Hách Kỳ còn đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô gái truyền, sau đó đã nhìn thấy cô giống như con én nhỏ chạy tới trước mặt người nam, khoác cánh tay đối phương.

Hai người thân mật như vậy, rõ ràng là người yêu, anh ta hơi híp híp mắt,, quay người hướng ký túc xá đi, liên thanh chào hỏi cũng không đánh.

Linh Vận trông thấy Ninh Tự Hàn trong lòng đã vui vẻ, liên tục hỏi anh: "Sao anh lại tới đây?"

"Anh không về ký túc xá sao?"

"Anh cố ý tới đón em sao?"

...

Linh Vận hỏi xong mới nhớ tới chủ tịch, định giới thiệu cho Ninh Tự Hàn, không ngờ khi cô quay đầu đã không thấy ai nữa.

"A, chủ tịch đâu mất rồi?"

Ninh Tự Hàn ôm lấy vai cô: "Đừng để ý tới anh ta, anh đưa em về ký túc xá."

May là anh tới kịp, nếu không bỗng dưng có thêm một tên tình địch.

"Anh rảnh rỗi thật đấy." Linh Vận vừa đi vừa nói. "Trễ thế này còn tới đây."

Dưới ánh trăng, khuôn mặt anh vô cùng dịu dàng, nhìn cô cười: "Rảnh rỗi sao?"

"Chỉ là nhớ em nên muốn gặp em mà."

Linh Vận: "..."

Cô nhăn mặt, có thể đừng sến súa như vậy được không.

Hai người đi đến trước ký túc xá của nữ sinh, tư thế của những cặp đôi bình thường hẳn là người con trai đặt tay lên lưng người con gái, cô gái thì đặt tay lên eo người nam.

Nhưng Linh Vận quá thấp, cánh tay cô mà để, chỉ có thể để ngay mông anh, cái tư thế này...

Linh Vận buông Ninh Tự Hàn ra, cũng không ôm: "Cái này, anh mau trở về đi, muộn rồi."

Editor: Mình vừa edit xong luôn, có chỗ nào sai sót mọi người góp ý giúp mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Cá voi xanh

Linh Vận buông Ninh Tự Hàn ra, cũng không ôm: "Vậy, anh mau trở về đi, muộn rồi."

Ninh Tự Hàn cũng cảm thấy không tiện lắm, cô gái dáng người nhỏ con, cảm giác có thể một cái cánh tay ôm, giống như ôm một đứa trẻ vậy.

Với lại dù sao hai người chỉ mới xác định quan hệ một thời gian ngắn, anh cũng không nên lỗ mãng: "Được, em vào trước đi."

Linh Vận khoát tay với anh, quay người chạy vào ký túc xá.

Ngày hôm sau.

Không ngờ chuyện tốt có thể chủ động tìm tới cửa, Linh Vận đang trong lớp bỗng nhiên nhận được một tin nhắn, hỏi cô vì kỉ niệm ngày thành lập trường nên cần kêu gọi tài trợ phải không?

Bọn họ có thể giúp đỡ.

Linh Vận nhanh chóng lặng lẽ hồi âm, hẹn cẩn thận địa chỉ để gặp mặt đối phương.

Đợi hết giờ học cô kéo Triệu Mẫn Nghiên cùng đi.

"Nghiên Nghiên, không nghĩ tới có người chủ động tìm chúng ta." Linh Vận vừa thấy Triệu Mẫn Nghiên đã không che giấu được phấn khích.

Triệu Mẫn Nghiên cũng vui mừng theo: "Đúng vậy đó, tớ cũng không ngờ luôn."

Hai người vội vã chạy đến, chuyện tốt đột nhiên tới như vậy, Linh Vận hơi cảnh giác: "Cậu nói xem có phải lừa đảo không?"

Trái lại Triệu Mẫn Nghiên không đề phòng như cô: "Chắc chắn không phải, chúng ta có thể bị lừa cái gì chứ?"

"Cũng đúng." Linh Vận yên tâm, hai người nhanh chóng tới một công viên nhỏ cạnh hồ nhân tạo, bên trong có bàn cho người ngồi.

Từ xa đã thấy một người cầm một xấp tài liệu, trong tin nhắn miêu tả cũng gần giống, một nam sinh có vẻ không lớn hơn bọn cô bao nhiêu.

Hai người đi đến, Linh Vận hỏi: "Anh là giám đốc Vương sao?"

Người kia đang ngồi sắp xếp tài liệu, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, cười nói: "Đúng vậy, chính là tôi."

Linh Vận lén ọe một chút, có phần buồn nôn.

Khuôn mặt anh ta đầy mụn nhỏ, cô bị chứng sợ lỗ, nhất là những thứ chi chít là cô không thể nhìn được, mà trên mặt anh ta không chỉ có mụn thôi, mấu chốt là còn có một mảnh đỏ, đầu mụn nhỏ có màu đỏ, đều tập trung lại một chỗ, khiến người khác không cách nào vừa mắt.

Linh Vận dời ánh mắt đi, không dám nhìn mặt anh ta, trong lòng liên tục suy nghĩ đến không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

"Vậy, giám đốc Vương sao biết số điện thoại của tôi?"

Linh Vận đặt ánh mắt trên xấp tài liệu trước mặt anh ta hỏi.

Giám đốc Vương lập tức trả lời: "Tôi thấy ở trên diễn đàn, bọn họ để số điện thoại liên lạc của cô lên."

"Ồ" Linh Vận đã hiểu, cô quay đầu nhìn qua Triệu Mẫn Nghiên, hai người cùng gật đầu.

Giám đốc Vương lấy tài liệu trước mặt đưa cho hai người, mỗi người một xấp, anh ta nói: "Đây là tờ rơi của bệnh viện chúng tôi, hai người các cô có thể xem qua."

"Bệnh viện?"

Bởi vì đây là nơi tương đối lớn, Triệu Mẫn Nghiên lập tức nhận lấy: "Tớ xem thử, không ngờ bệnh viện mà cũng cần tuyên truyền."

Hơn nữa còn chủ động tìm tới bọn cô, Linh Vận phụ họa: "Đúng vậy đó, người tốt thật nhiều..." Cô chưa nói xong thì bỗng thấy rõ tiêu đề lớn phía trên tờ rơi: "Phá thai không đau"

Linh Vận nghĩ hình như mình hoa mắt, dụi dụi mắt, lại nhìn kỹ một chút: "Phẫu thuật thẩm mĩ, phẫu thuật thẩm mĩ không bị thương, bơm ngực, mũi gồ, cắt bọng mắt dưới, thon gọn mặt..."

Cô lại lật sang mặt khác: "phẫu thuật vùng kín, lớn –, nhỏ –, — cách chữa trị, □□ khít chặt..."

Tính gây rối loạn trường cô thành cái gì chứ?

Linh Vận hít thở sâu, đã biết trên trời sẽ tự nhiên không rớt xuống đĩa bánh, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, đem xấp tài liệu đập xuống bàn, không vui nói: "Anh nghĩ rằng trường của chúng tôi cần những thứ này?"

"Đến ngày kỷ niệm tròn năm mươi năm ngày thành lập trường, phía dưới tất cả đều là tờ rơi phá thai không đau?"

Triệu Mẫn Nghiên cũng phát cáu: "Đúng đấy, anh làm trường học chúng tôi ra thể thống gì nữa!"

Cái người tự xưng là giám đốc Vương cười nói: "Hiện tại không phải phẫu thuật rất phổ biến ở đại học sao?"

"Với lại sinh viên đi thuê phòng cũng nhiều mà, có chắc là sẽ không có cần không?"

"Mỗi ngày chúng tôi đều có sinh viên đi phá thai, chí ít cũng gần một nửa là trường bọn cô đó."

Đây không phải nói nữ sinh trường bọn cô không có tự trọng sao?

Linh Vận tức giận đến lưng run lên: "Sao anh không nói tất cả đều là học sinh trường tôi luôn đi?"

Giám đốc Vương: "Tôi đây chỉ là ăn ngay nói thẳng, hơn nữa rất nhiều nữ sinh đi thuê phòng, sau này tìm bạn trai không cần chữa trị sao?"

"Với lại, bây giờ là xã hội nào rồi, những việc này, phẫu thuật thẩm mĩ cũng không phải chuyện mất mặt gì, cô nhìn xem bây giờ có minh tinh nào không phẫu thuật?"

Linh Vận càng tức hơn, cầm lấy tài liệu trên bàn ném vào anh ta: "Dù anh có tài trợ đi nữa thì chúng tôi cũng không có thèm, mang tài liệu của anh đi đi!"

Cô nói xong liền kéo Triệu Mẫn Nghiên rời đi, Triệu Mẫn Nghiên bị cô kéo đi được vài bước mới phát hiện trong tay còn cầm tờ rơi, lại quay lại đập xuống bàn: "Đúng, chúng tôi không có thèm!"

Tự dưng vô duyên ôm một bụng tức giận, Linh Vận thở hồng hộc: "Sao lại có thể gặp cái người như thế này, còn nói cái gì, nữ sinh trường chúng ta đi phá thai nhiều, làm sao có thể?"

"Làm sao mà có nữ sinh nào không yêu bản thân nhiều như thế chứ, một hai người còn có thể, sao mà nhiều như vậy được, rõ là khuếch đại lên mà!"

Triệu Mẫn Nghiên cũng giận dữ: "Đúng đấy, đầu óc anh ta đơn giản là có bệnh, phá thai, phẫu thuật thẩm mĩ, những cái này còn muốn cầm đến kỷ niệm ngày thành lập trường để tuyên truyền, đúng là não chứa xxx."

Hai người ồn ào ầm ĩ một hồi, Linh Vận và Triệu Mẫn Nghiên tách nhau rồi trở về ký túc xá, đúng lúc thấy Tôn Cẩn Nặc trở về.

Nỗi tức giận còn chưa vơi, cô hùng hổ đi qua hỏi: "Này, cậu và người ta ở chung, có dùng biện pháp không đấy?"

Ban đầu nghe câu này cô ấy rất khó chịu, nhưng Tôn Cẩn Nặc thấy khuôn mặt Linh Vận trắng nõn lại tức giận đến ửng đỏ, cô không nhịn được cười: "Cậu đi đâu bị chọc tức rồi quay về đây trút giận lên người tớ thế?"

Linh Vận: "Vừa nãy tớ gặp phải một tên não tàn, nói sinh viên nữ trường chúng ta đi phá thai nhiều, nghe mà phát cáu."

Bỗng, cô nhìn Tôn Cẩn Nặc, nhấn mạnh: "Cảnh cáo cậu đó, cậu tốt nhất là phải dùng đồ bảo hộ, đừng để đến lúc có thai thì lại phiền phức."

Tôn Cẩn Nặc cười khúc khích: "Cậu yên tâm đi, nếu có thì tớ càng muốn."

"Đến lúc đó tớ sẽ trói chặt đàn anh, chẳng lẽ anh ấy ngay cả con mình cũng không cần?"

Linh Vận khó hiểu nhìn cô: "Sao phải dùng con để ép buộc, không phải nên dùng tình cảm của hai người sao?"

Tôn Cẩn Nặc thở dài, chỉ nói một câu: "Cậu không hiểu đâu."

"Anh cậu nghĩ nhiều hơn tớ, anh ấy sẽ không để cho tớ cơ hội mang thai đâu."

Linh Vận nhíu mày, lời này là có ý gì chứ, Tôn Cẩn Nặc thở dài gì nhỉ, chẳng lẽ tình cảm giữa cậu ấy và anh hai không tốt?

Nhưng mà hai người đã ra ngoài ở chung luôn rồi, còn không tốt cái gì nữa chứ.

A, chắc là do anh hai tương đối cẩn thận, không muốn để cho Tôn Cẩn Nặc có thai sớm như thế, dù sao cô ấy vẫn còn nhỏ.

Đúng, con trai thì nên giống như thế này, nếu không nhịn được mà phát sinh quan hệ, thì cũng phải để tổn thương xuống thấp nhất mới được?

Tôn Cẩn Nặc cầm hai bộ quần áo định rời đi, chợt nhớ tới chút chuyện: "Linh Linh, cuối tuần cậu tới chỗ tớ đi, tớ làm cho đồ ăn ngon cho cậu."

Linh Vận kinh ngạc nói: "Cậu sẽ làm?"

Tôn Cẩn Nặc: "Mới học thôi, không được tốt lắm."

Đương nhiên Linh Vận muốn đi, nhưng không muốn đi một mình: "Vậy một mình tớ làm bóng đèn cho hai người sao?"

Tôn Cẩn Nặc hiểu ý cô: "Yên tâm đi, đến lúc đó gọi luôn đàn anh Ninh được chưa?"

Linh Vận vui vẻ: "Thế thì vất vả cho cậu rồi."

Rất nhanh đã đến chủ nhật, buổi trưa Linh Vận nhận được điện thoại của Ninh Tự Hàn, tối hôm qua hai người nói chuyện phiếm đến khuya, nên buổi sáng hôm nay căn bản không có liên lạc.

Lúc đầu Ninh Tự Hàn gửi tin nhắn cho cô, chưa thấy hồi âm liền biết cô chắc chắn còn đang ngủ, nên cũng không gọi cô nữa, đến khi gần sát giờ mới gọi cho cô.

Linh Vận ngáp một cái: "Đợi em rửa mặt xong sẽ gọi anh."

Cúp điện thoại, Linh Vận nhanh chóng xuống giường, trang điểm tùy ý rồi xách chiếc balo chạy ra ngoài.

Khi xuống lầu thì Ninh Tự Hàn đang chờ cô, trông thấy cô đi qua, anh lấy tay vuốt vuốt đầu cô: "Ngủ ngon không?"

Linh Vận vừa đeo balo sau lưng vừa trả lời: "Ngủ ngon lắm, anh không thấy lúc anh gọi thì em mới tỉnh sao."

Hai người đi đến siêu thị trước, Linh Vận mua vài thứ, rất nhiều đồ ăn và thức uống.

Cô biết anh hai không có tiền, đều là xài tiền của Tôn Cẩn Nặc, bây giờ cô còn đi qua ăn chực thì không hay lắm, huống hồ cô lại còn là người cùng một nhà.

Cô vẫn không yên lòng: "Ninh Tự, anh nói xem chúng ta cùng đi, anh hai có suy nghĩ nhiều không?"

"Anh nói xem anh ấy biết chúng ta bên nhau chưa?"

"Liệu anh ấy có phản đối không?"

Ninh Tự Hàn ôm một thùng nước trái cây, nói: "Không rõ, nếu Tôn Cẩn Nặc không nói chắc cậu ta cũng không biết đâu."

Linh Vận cảm thấy Tôn Cẩn Nặc hẳn là không nói, với lại gần đây hai người rất ít gặp mặt, quan trọng cô cũng chưa nói với Tôn Cẩn Nặc chuyện mình và Ninh Tự Hàn hẹn hò.

"Vậy chắc là không biết đâu nhỉ?"

"Hay là chúng ta tách nhau ra, nếu không đi cùng nhau chắc anh ấy không nghi ngờ đâu?"

Ninh Tự Hàn: "Vậy thì quá cố ý rồi, hôm qua cậu ta gọi điện cho anh, anh nói là đi cùng với em, cậu ta không nói gì."

"Ồ, vậy được rồi." Linh Vận nói.

Hai người mua một đống thứ, Ninh Tự Hàn xách nhiều, Linh Vận xách ít, cô còn định xách giúp anh một tay, Ninh Tự Hàn trực tiếp cự tuyệt: "Không nặng, em cứ đi theo anh là được rồi."

Linh Vận hứ một tiếng: "Em không phải con nít."

Bọn họ thuê là một căn hộ chung cư cho gia đình, ở gần trường học, chỉ cách trường học một con đường, đám người Linh Vận ở siêu thị mua đồ, tiến vào khu dân cư chẳng bao lâu đã đứng dưới lầu.

Ấn chuông cửa, ở trên lầu mở cửa cho bọn họ, hai người mang theo đồ vật vào thang máy lên lầu.

*(*) Dành cho những bạn nào chưa biết, thì có một số chung cư muốn vào bên trong thì phải nói với chủ căn hộ, căn hộ nhấn nút cho vào thì mới vào trong chung cư được. Này mình cũng thường thấy trong Conan í ^^*

Căn hộ có hai phòng ngủ một phòng khách hơn 60m2, hai người ở vẫn còn rất rộng rãi.

Linh Vận để đồ xuống, nhìn khắp nơi.

Trang trí tuy đơn giản, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ.

Linh Tu mặc áo ba lỗ rộng, quần đùi dài chưa đến đầu gối, chân đeo đôi dép lào, trong tay cầm điện thoại, xem chừng còn đang chơi trò chơi đi ra mở cửa cho bọn họ.

Linh Vận nhìn xong, không thấy Tôn Cẩn Nặc, cô hỏi: "Nặc Nặc đâu rồi?"

Linh Tu nhếch cằm hướng về phía nhà bếp: "Ở kia."

Vừa dứt lời, từ nhà bếp truyền đến giọng Tôn Cẩn Nặc: "Linh Linh, cậu ngồi trước đi, anh Ninh cũng ngồi đi, tớ sắp xong rồi."

Dù sao bốn người thì cũng phải làm nhiều đồ ăn, Linh Vận nhìn thoáng qua Linh Tu, không vui hỏi: "Anh hai, anh có việc gì làm hay sao mà không qua giúp đỡ?"

Linh Tu thản nhiên trả lời: "Anh không biết làm."

Linh Vận lườm anh: "Thế thì rửa rau cũng phải biết chứ, không thể để một mình Nặc Nặc làm được, anh cứ ở đó mà chơi điện thoại đi!"

Cô nói xong rồi đi vào phòng bếp, Tôn Cẩn Nặc đã chuẩn bị hầu hết các nguyên liệu nấu ăn, xem ra là bận bịu cả buổi sáng tới giờ, còn có hai bó rau chưa rửa, cô cầm lấy giúp cô ấy rửa.

Tôn Cẩn Nặc đang xào bông cải xanh, xem ra vừa mới bắt đầu làm nên vẫn chưa khéo léo, phải nhìn sách nấu ăn mới làm được.

Cô ấy nói: "Lần đầu tiên làm món nay, hi vọng sẽ ngon."

Linh Vận một mặt hâm mộ: "Sẽ làm tốt thôi."

"Không phải cậu làm từ sáng đến trưa đó chứ?"

"Tại sao cậu không gọi anh tớ cùng làm?"

Tôn Cẩn Nặc không để ý: "Cũng không phải chuyện lớn gì, mình tớ làm là được rồi, hôm qua anh ấy làm hạng mục từ sáng đến tối, cũng không nghỉ ngơi, so với anh ấy tớ rảnh rỗi chán."

Linh Vận thở dài, bất đắc dĩ nói: "Cậu cứ chiều anh ấy đi, đừng về sau anh ấy không xem trọng cậu, coi những việc cậu làm đều là lẽ đương nhiên."

Sắc mặt Tôn Cẩn Nặc vẫn hạnh phúc, cô cười: "Sao lại như thế được, tớ đối xử tốt với anh ấy như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ cảm động."

"Còn cái gì cần anh giúp không?" Linh Vận vừa rửa một củ dưa leo, nghe Ninh Tự Hàn hỏi cô, cô dùng bàn tay đang ướt sũng lắc lắc với anh: "Không có gì, một mình Nặc Nặc đã làm xong rồi, những cái khác chúng ta cũng không giúp được gì, anh cứ ra ngoài đợi là được rồi."

Ninh Tự Hàn quay đầu nhìn Linh Tu, cậu ta đang ngồi ở trên ghế sa lon chơi game, không chú ý tới bọn họ bên này, anh nhanh chóng cúi đầu nói với Linh Vận: "Thực ra anh cũng không biết làm, đợi đến một ngày anh học được sẽ nấu cho em ăn."

Linh Vận lấy tay khẽ đánh anh: "Đừng có mà gạt em đó!"

Ninh Tự Hàn mập mờ mơ hồ nói: "Nếu em bằng lòng sống chung với anh, anh cam đoan ngày mai có thể học được."

Linh Vận hứ một tiếng, không thèm tiếp lời anh.

Tôn Cẩn Nặc nhìn hai người bọn họ ngọt ngào hạnh phúc, cô thúc giục: "Chỉ còn phải xào nữa thôi, hai người ra ngoài đi, không cần hai người giúp đâu."

Linh Vận không chịu ra ngoài: "Vậy tớ nói chuyện với cậu nha!"

Tôn Cẩn Nặc trêu ghẹo nói: "Cũng không biết nói chuyện với ai đâu."

Hai người chỉ nhìn mà không giúp được gì, Linh Vận đẩy Ninh Tự Hàn ra ngoài: "Ở đây chật chội quá, anh mau đi ra đi."

Ninh Tự Hàn đành phải đi ra phòng khách, Linh Tu vừa chơi xong một ván, hỏi Ninh Tự Hàn: "Chơi không?"

Dù sao cũng không có chuyện để làm, Ninh Tự Hàn lấy điện thoại ra: "Làm một ván."

Tôn Cẩn Nặc lại bận bịu, gần một tiếng mới làm xong, Linh Vận bưng đồ ăn để lên bàn, gọi Linh Tu và Ninh Tự Hàn tới dùng bữa.

Hiện tại đã là tháng năm, đúng lúc trời nóng, Linh Tu cầm mấy chai bia đặt xuống bàn, hỏi Ninh Tự Hàn: "Uống tí?"

Ninh Tự Hàn quay đầu nhìn Linh Vận, giống như hỏi ý kiến cô, Linh Vận bị anh nhìn, khuôn mặt nóng bừng: "Anh nhìn em làm gì, muốn uống thì uống đi."

Linh Tu nhìn hai người mắt đi mày lại, không vui nói: "Hai người thì thầm cái gì đó?"

Linh Vận vội nói: "Em cũng muốn uống."

Linh Tu lập tức từ chối: "Không được, trẻ con uống rượu cái gì!"

Linh Vận bĩu môi: "Em đã 19 tuổi rồi, con nít cái gì chứ?"

Tôn Cẩn Nặc đã mở một chai đưa cho Linh Vận, nói với Linh Tu: "Bọn em uống một chai thôi, không sao đâu."

Tôn Cẩn Nặc vậy mà làm tám món ăn, có lạnh có nóng, màu sắc nhìn cũng không tệ, Linh Vận khen: "Nặc Nặc thật sự là quá tốt, anh hai chắc là đã tích đức từ kiếp trước rồi."

Tôn Cẩn Nặc xấu hổ: "Nào có."

Bốn người vừa trò chuyện vừa ăn, Linh Tu cảm thấy cách Ninh Tự Hàn đối xử với em gái mình kiểu gì cũng không bình thường, cậu ta lại nhìn cô bằng ánh mặt đặc biệt dịu dàng, anh lặng lẽ nhắc nhở: "Mày ngừng ngay ý đồ với em gái tao."

Ninh Tự Hàn khó hiểu: "Tao không xứng với em gái mày sao?"

"Sao mày phải đề phòng tao như thế?"

Linh Tu: "Đó là do mày không biết, Vận Vận nhìn thì cười toe toét như thế, thực ra nội tâm rất nhạy cảm, dù gì đi nữa hai người các người không hợp."

Ninh Tự Hàn ngoan cố: "Vậy nếu tao vẫn thích cô ấy thì sao?"

"Mày vẫn muốn chia rẽ hai người bọn tao?"

Bởi vì vừa mới uống rượu nên hốc mắt Linh Tu hơi đỏ, anh tức giận nghiến răng: "Nếu mày dám ức hiếp nó, tao không thể không giết chết mày."

Ninh Tự Hàn: "..."

Sao lại có cảm giác cùng Linh Vận yêu đương lại nguy hiểm đến tính mạng nhỉ?

"Làm sao tao có thể ức hiếp cô ấy chứ!"

Yêu còn không hết nữa.

Linh Tu liếc mắt nhìn Linh Vận, có mấy lời không tiện nói, anh chỉ nói: "Tốt nhất là mày nên dừng cương trước vực, nếu không đừng trách tao vạch trần hết ngọn nguồn."

(**) Dừng cương trước vực (chữ Hán là 悬崖勒马) là một thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là ghìm chặt ngựa trước bờ vực thẳm, ví von là nên quay đầu tỉnh táo sáng suốt kịp thời trước nguy hiểm.

Ninh Tự Hàn lúc này cũng không vui, thấp giọng hét lên: "Linh Tu!"

Linh Tu nghiến nghiến răng, ánh mắt trở nên đặc biệt tàn nhẫn: "Mày cứ chờ xem."

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc ở bên này thì thầm, họ không nghe thấy cuộc trò chuyện của Linh Tu và Ninh Tự Hàn, thấy sắc mặt cả hai đều không tốt, cô nhắc nhở: "Ăn nhanh lên đi, ăn xong rồi chúng ta chơi bài?"

Dù sao mọi người cũng không có gì để làm, còn hơn là chơi game.

Sau khi ăn xong mọi người chơi một ván bài, trong lúc đó Linh Tu và Ninh Tự Hàn nhìn không vừa mắt nhau nên âm thầm phân cao thấp, khiêu khích nhau, Linh Vận không nhịn được ném mấy lá bài poker: "Hai người các anh thật là mất hứng!"

Tôn Cẩn Nặc lặng lẽ kéo Linh Vận vào phòng ngủ nói chuyện, vừa vào Linh Vận đã bắt đầu phàn nàn: "Cậu nói xem chuyện gì xảy ra với hai người đó thế, lúc ăn cơm đã không bình thường, vừa rồi chơi bài cũng thế, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Tôn Cẩn Nặc nghĩ nghĩ: "Có lẽ bình thường bọn họ ở chung cũng như thế này."

"Dù sao cũng là bạn học nhiều năm không cần lo."

Muốn quản cũng không quản được, Linh Vận nghe Tôn Cẩn Nặc nói thì không nói về nó nữa, ngược lại chỉ nói với cô ấy những chuyện thú vị ở trường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt buổi chiều cũng trôi qua, Linh Tu giục Linh Vận về sớm: "Nhân lúc trời còn chưa tối, về sớm một chút."

Linh Vận không vui nhìn phòng ngủ, phòng ngủ chính có thể ở được nhưng phòng thứ hai thì chưa dọn dẹp, không thể ở, muốn ở lại cũng không được, cô nói: "Được thôi."

"Nơi này cách trường học không xa, hơn nữa còn có anh Ninh Tự."

Linh Tu cốc đầu cô một cái: "Gọi anh nghe thuận mồm quá nhỉ."

Yên lặng mấy giây, anh bỗng kéo cô sang một bên, cảnh cáo: "Tránh xa Ninh Tự Hàn ra, không thể yêu nó, biết chưa?"

Linh Vận nhíu mày: "Vì sao không được?"

Linh Tu nhìn Ninh Tự Hàn đang đứng ở cửa, có mấy lời vẫn là không nói ra miệng, chỉ nói: "Theo nó em sẽ hối hận, nó không phải hạng người tốt lành gì!"

Linh Vận bĩu môi, cô không tin anh hai đâu, chỉ có điều cũng không muốn già mồm với anh, cô nói sang chuyện khác: "Anh đừng có mà nói em, cũng phải nói một chút về anh đi."

"Anh có gì để nói chứ?" Linh Tu hỏi ngược lại.

Linh Vận đưa cho Linh Tu 5000 tệ, sau đó thái độ đặc biệt nghiêm túc: "Không cần đưa lại cho em, mà sao cái gì anh cũng không làm, lại còn xài tiền Nặc Nặc, không biết xấu hổ!"

Linh Tu thờ ơ: "Em biết cái gì chứ, anh không có ép cô ấy."

Linh Vận: "Cậu ấy là con gái, anh phải quan tâm cậu ấy chút đi chứ, đừng để sau này cậu ấy bị thương rồi đi, đến lúc đó anh ân hận, khóc lóc cũng không kịp."

Linh Tu bực bội: "Rời đi cái gì, anh không nói sao cô ấy dám!"

Linh Vận tức giận hừ một tiếng: "Thế sao anh không nghĩ thử xem, nhỡ đâu có người đối xử với em gái anh như vậy, anh có cảm giác gì?"

Linh Tu không nói.

Rời khỏi nơi ở của Linh Tu, Linh Vận và Ninh Tự Hàn cùng đi trong đêm, ồn ào của ban ngày ồn ào đã biến thành buổi tối yên tĩnh, cô cảm thán: "Ban ngày trời nóng như vậy, bây giờ không khí như thế này thật là dễ chịu!"

Ninh Tự Hàn phụ họa: "Đúng vậy." Anh lập tức hỏi: "Ăn khuya không?"

Linh Vận sờ bụng, cũng hơi hơi đói bụng, dù sao hôm nay đến giữa trưa ăn cô mới ăn.

Hai người lại đi ăn khuya rồi mới trở về, Ninh Tự Hàn nghĩ đến chuyện Linh Tu và Tôn Cẩn Nặc ở chung, anh cũng là đàn ông trưởng trưởng thành, đương nhiên cũng có nghĩ tới, anh hỏi Linh Vận: "Tiểu Linh, em thật sự không muốn ra bên ngoài ở sao?"

Thực ra Linh Vận cũng có nghĩ, nhưng lại sợ hãi điều gì đó, nguyên nhân là cô luôn cảm thấy bất an tận sâu trong đáy lòng, là gì thì lại không rõ.

Có lẽ đợi cô cao thêm hai centimét thì cô sẽ tự tin nhỉ.

Ninh Tự Hàn thấy cô không nói gì, tiếp tục thương lượng với cô: "Chúng ta có thể tìm nhà có hai phòng, mỗi người một phòng, em không đồng ý anh chắc chắn không động vào em.

Anh cảm thán: "Mỗi sáng thức dậy có thể trông thấy em, ban đêm trước khi ngủ cũng có thể..." Ôm em.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Linh sẽ chọn ra ngoài ở chứ?

Hì hì...

Editor: Năm mới vui vẻ □□

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Anh nói rất chân thành khiến Linh Vận xấu hổ, trực tiếp từ chối, cô dịu dàng nói: "Để em suy nghĩ một chút."

Lúc này gió đêm lại khẽ phe phẩy, ánh trăng sáng rực, trên cây côn trùng và chim thỉnh thoảng lại kêu vài tiếng, dưới màn đêm yên tĩnh như thế này khiến bầu không khí đặc biệt hài hòa.

Ninh Tự Hàn nắm đôi tay mềm mại của Linh Vận bỗng có phần tâm viên ý mã, Linh Vận lại không nghĩ như thế, chỉ nhảy tung tăng trên đường, đột nhiên cảm giác bàn tay lớn của Ninh Tự Hàn dùng sức, bóp bàn tay cô đau lên, cô vừa muốn nói thì một nghe thấy âm thanh cãi vã truyền đến từ một chỗ cách đó không xa.

Linh Vận thuận theo âm thanh nhìn sang, sao lại cảm giác hai người đó hơi quen quen?

Cô kéo Ninh Tự Hàn đi đến phía sau cây đại thụ, nhìn xem một đường cãi nhau tới hai người.

Âm thanh Đoạn Tinh Vũ tức giận: "Điền Huỳnh Mỹ, đêm hôm khuya khoắt cậu không về ký túc xá mà ở đây làm gì?"

(Ở chương trước, mình để là anh-em vì Điền Huỳnh Mĩ muốn chọc tức Linh Vận)

Điền Huỳnh Mỹ hét lên với cậu ta: "Ai nói cậu tôi không về ký túc xá?"

"Tôi chẳng qua chỉ đi siêu thị mua ít đồ cũng không được sao?"

Đoạn Tinh Vũ: "Siêu thị là đi hướng đó à?"

"Cậu đừng có coi tôi là đồ đần!"

Điền Huỳnh Mỹ cũng tức giận, không nhịn được hỏi: "Cậu theo dõi tôi?"

"Tôi đi đâu đều cần cậu phải quản?"

Đoạn Tinh Vũ: "Đừng có cho là tôi không biết, hôm qua có người nói cậu đi chung với một phú nhị đại, cậu còn không thừa nhận à?"

(*) Phú nhị đại hay còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Điền Huỳnh Mỹ đau khổ hét lên: "Đoạn Tinh Vũ, cậu có còn là con trai không?"

"Người khác nói cái gì cậu cũng tin, tôi nói cái gì thì cậu lại không tin, cậu có ý gì hả?"

Đoạn Tinh Vũ tức giận quát: "Đã sớm biết cậu có mưu đồ, lúc trước vốn dĩ tôi không muốn chia tay với Linh Vận, là cậu không ngừng nói cô ấy thấp, còn nói sẽ di truyền, nói cậu thích tôi, lúc ấy tôi lại mang tai mềm.."

(**) Hiểu đơn giản là không có chính kiến, dễ tin người ấy.

Tức thì một tiếng bộp vang lên, Linh Vận cũng cảm giác khuôn mặt mình nóng lên, theo bản năng che mặt.

Thì ra là Điền Huỳnh Mỹ cho Đoạn Tinh Vũ một cái tát, còn không ngừng mắng: "Hóa ra cậu còn thích cô ta?"

"Đoạn Tinh Vũ, nếu cậu đã thích nó thì đi mà tìm cô ta đi!"

"Bởi vì cậu thích nó, nên chỗ nào của tôi cậu cũng không vừa mắt đúng không?"

"Còn nói nhìn thấy tôi đi cùng phú nhị đại cái gì chứ, cậu muốn chia tay thì cứ nói thẳng, không cần viện cớ như thế!"

Điền Huỳnh Mỹ nói xong lập tức rời đi, Đoạn Tinh Vũ nhanh chóng bụm mặt đuổi theo, "Huỳnh Mỹ, đừng hiểu lầm, tôi không có, thực sự không có."

...

Âm thanh càng lúc càng xa, về sau Linh Vận không nghe thấy gì nữa, cô chợt cảm thấy lòng bàn tay tê rần, bèn ngẩng đầu nhìn Ninh Tự Hàn. Anh đang nhìn cô mỉm cười.

Nhưng nụ cười ấy lại rất kì lạ, không nói rõ được cũng không rõ ý vị.

Linh Vận lúng túng cười hì hì: "Anh đừng nghe bọn họ nói bậy."

"Em và Đoạn Tinh Vũ bên nhau chưa đến hai ngày, là do cậu ta khen em xinh đẹp đáng yêu, em không hề nghĩ ngợi đã đồng ý, ai ngờ mẹ cậu ta nói em, thấp không xứng với con bà ấy. Ngay hôm sau cậu ta và Điền Huỳnh Mỹ đã hẹn hò..."

Cô thấy sắc mặt Ninh Tự Hàn vẫn không tốt, bèn giơ tay thề: "Thật, em không nói dối, hơn nữa, bọn em ngay cả nắm tay cũng chưa từng nắm nữa, so với trẻ con còn không bằng."

Nghe xong lời này lòng anh dễ chịu hơn, Ninh Tự Hàn thấp giọng nói: "Vậy thì tốt nhất, nếu sau này anh phát hiện được em thích người khác, anh sẽ..."

Linh Vận ngửa đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, thế nhưng đáy mắt anh lại rất u ám, giống như mang theo sát khí, sau đó cô nghe thấy đối phương nói ra từng chữ từng chữ: "Sẽ giết em!"

Linh Vận run run, khó hiểu: "Vậy sao anh không giết người em thích?"

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời, ngữ khí mang chút oán hận: "Anh giết em, sau đó tự sát, giết đối phương làm gì, xuống dưới âm tào địa phủ lại một lần nữa tình tay ba sao?"

Cái mạch suy nghĩ này, vô địch!

Linh Vận ồ một tiếng, cũng nói: "Vậy thì nếu sau này anh để em phát hiện ra anh có lỗi với em, em..." Giết người thì quá độc ác rồi, cô chắc chắn sẽ không xuống tay được, cô sửa lại, " Em sẽ không để ý tới anh nữa, mãi mãi cũng không để ý tới anh."

Ninh Tự Hàn cầm bàn tay nhỏ của cô giơ lên trước mặt hai người: "Vậy hai chúng ta vẫn ở bên nhau, ai cũng không nói chia tay."

Điều cô ấy muốn chính là một mối quan hệ sẽ không bao giờ tan vỡ, nghe anh nói như thế trong lòng bỗng ấm áp.

Linh Vận nhìn anh, đôi mắt lung linh, cô khẽ gật đầu: "Dù gì thì em chắc chắn sẽ không nói."

Chớp mắt đã gần đến kỷ niệm ngày thành lập trường, Linh Vận vẫn chưa kêu gọi tài trợ được, buổi chiều hôm nọ, hết giờ học cô đi về kí túc xá, sau giờ học thì lại không thấy bóng dáng Tôn Cẩn Nặc đâu, Linh Vận cũng không gọi cô ấy, cho nên một mình đi về.

Trong lòng cô suy nghĩ tại sao một ít cũng không kêu gọi được, việc này không thể giao nộp trễ, cô gọi điện thoại cho Triệu Mẫn Nghiên, Triệu Mẫn Nghiên còn có tiết, cô đành phải quyết định một mình đi xem.

Chợt nhớ tới lần trước cô và Ninh Tự Hàn cùng đi một quán ăn nhỏ, bún gạo, malatang, miến chua cay, có cả bánh bao nhân thịt, hiện tại cửa tiệm kia cũng có giao hàng, chắc chắn sẽ cần tuyên truyền, không bằng đi thử vận may.

Linh Vận nghĩ như vậy liền đi thẳng đến quán ăn, ông chủ còn đang vội vàng gói hàng, không có thời gian trả lời nên đành để cô ngồi một lúc.

Linh Vận nhàm chán ngồi xuống trước, cô muốn một phần miến chua cay, lại thêm một cái bánh bao nhân thịt, ngồi xuống rồi chậm rãi ung dung ăn.

Bây giờ vẫn còn sớm, trong tiệm không đông khách lắm, đối diện ngược lại là ngồi một quý bà, tóc hoa râm, trong tay cầm một cái bánh bao nhân thịt ăn say sưa ngon lành.

Ở tiệm ăn này thì người trẻ tuổi chiếm đa số, trông thấy bà cụ nên Linh Vận vẫn còn có phần hiếu kì, không khỏi nhìn mấy lần.

Bà cụ cũng nhìn lại cô, còn cười với cô, nụ cười rất hòa nhã, giống như có thể sưởi ấm trái tim mọi người.

Linh Vận cũng mỉm cười lại với bà, cúi đầu ăn hai ngụm miến chua cay, có chút cay, cô vội cầm li nước khoáng uống hai ngụm để giải nhiệt.

Lúc này ông chủ rốt cuộc cũng hết bận, đi tới hỏi Linh Vận: "Có phải cô hỏi chuyện tài trợ ngày kỉ niệm thành lập trường không?"

Linh Vận nhanh chóng buông đũa, đứng lên, gật đầu: "Đúng vậy ạ, muốn hỏi ngài có dự định gì không ạ?"

Ông chủ là một người đàn ông sắp năm mươi, trái lại lời nói rất khách sáo: "Lúc đầu chúng ta định là sẽ tài trợ, thế nhưng cô nhìn xem chúng tôi bận rộn thế này, căn bản không có thời gian làm những việc đó, cho nên năm nay coi đành thôi."

Linh Vận ồ một tiếng, đối phương đã nói như vậy, cô cũng không cần nói gì thêm, "Vậy đã làm phiền ngài rồi." Cô lại ngồi xuống tiếp tục ăn.

Miến quá cay, Linh Vận vừa ăn vừa xoa mũi, đột nhiên cảm giác trước mắt có bóng người, cô ngẩng đầu nhìn, sao bà cụ lại đến đây nhỉ, cô khách khí nói: "Có chuyện gì sao bà?"

Bà lão vịn bàn rồi ngồi xuống đối diện cô, hỏi: "Có phải trường cháu sắp tổ chức kỉ niệm 50 năm ngày thành lập trường phải không?"

Linh Vận dạ một tiếng: "Đúng vậy ạ, sắp tới trường sẽ kỷ niệm ngày thành lập trường, cháu là thành viên của CLB Đối ngoại, hiện tại đang nghĩ cách kêu gọi tài trợ đó bà."

Yên lặng mấy giây, cô thở dài: "Haiz, tiếc là đến bây giờ một phần cháu cũng chưa làm được."

Bà lão ôn tồn hỏi: "Cần bao nhiêu nhỉ?"

Linh Vận nghĩ nghĩ, nhóm mình đã được Nhiễm Văn Khải làm cho gần xong rồi, hiện tại cô đang hỗ trợ nhóm khác, nhóm đó lại không có ai, chắc cũng là nhiệm vụ một vạn tệ: "Một vạn ạ."

Bà cụ vẫn cười sang sảng: "Nha đầu, chúng ta thật là có duyên phận."

Linh Vận khó hiểu: "Sao lại có duyên ạ?"

Bà cụ: "Bà là sinh viên tốt nghiệp năm đầu tiên của trường đó, nhưng bây giờ đã già rồi, hôm nay ta cố ý về đây để nhớ lại quá khứ, năm đó dù gì bà cũng là hoa khôi đó nhé..."

Mặc dù bà cụ đã già, thế nhưng trên mặt lờ mờ có thể thấy được phong thái của ngày xưa, Linh Vận cười nói: "Bây giờ bà cũng rất xinh đẹp mà."

"Nha đầu thật biết cách nói chuyện. " Bà nói tiếp, "Cho nên hôm nay ta cố ý về trường."

"Một lát nữa cháu đưa bà về trường thăm một vòng đi, chuyện tài trợ bà sẽ giải quyết giúp cháu."

Linh Vận thấy bà đã lớn tuổi như thế còn lấy tiền của bà thì không nên lắm, cô từ chối: "Như vậy không được đâu ạ, chúng cháu kêu gọi tài trợ không phải chỉ cần tiền không ạ, tốt nhất là đôi bên cùng có lợi mới được."

Bà cụ suy nghĩ rồi nói: "Con của bà có một cửa hàng, nếu không hay ngày kỷ niệm thành lập trường ở cổng trường dành cho nó một vị trí treo biểu ngữ nhé?"

Cổng trường đến lúc đó sẽ treo rất nhiều, thêm một cái cũng không vấn đề gì, có điều vẫn cảm thấy khó tin, cô dẫn bà đi thăm trường đã có một vạn tệ, hình như tiền đến có dễ dàng quá không nhỉ?

"Bà ơi, bà vẫn nên suy nghĩ lại đi ạ."

Bà cụ: "Lúc đầu ta định đến trung tâm từ thiện quyên tiền, hiện tại tài trợ một vạn cho trường một vạn ta còn thấy ít đó, hai vạn thì vừa vặn."

Tốt như vậy?

Nhìn bà cụ ăn mặc tương đối thời thượng, hẳn là không thiếu tiền.

Với lại người ta muốn quyên mình cũng không nên ngăn cản, nghĩ đến đây, Linh Vận nói ra: "Vậy thì tốt quá, cháu đại diện cho trường cảm ơn bà ạ."

Linh Vận và bà cụ trò chuyện xong rồi lưu số điện thoại, cô lại hỏi một chút về thông tin công ty, giao cho trường học để thống nhất làm biểu ngữ, bà cụ xoa xoa thái dương suy nghĩ hồi lâu: "Ta không nhớ rõ tên đầy đủ, để về hỏi rõ ràng sẽ nói cho cháu biết nhé."

"Được ạ." Linh Vận lại thể hiện chút biết ơn của mình, cô định dẫn bà cụ dạo qua cổng trường một vòng, còn chưa vào trường, bà cụ bỗng nói không đi được, Linh Vận đành phải giúp bà gọi xe.

Trước khi đi bà cụ nói ban đêm sẽ chuyển khoản cho cô.

Tiễn bà cụ xong, Linh Vận nhận được điện thoại của Ninh Tự Hàn.

"Tiểu Linh, em đang ở đâu thế?" Trong điện thoại giọng nói của Ninh Tự Hàn gợi cảm từ tính tiếng truyền tới.

Vừa kêu gọi được tài trợ nên Linh Vận rất vui, cô cười sang sảng: "Em đang ở cổng trường nè."

Ninh Tự Hàn: "Vừa rồi có người bạn tìm anh nói muốn tuyên truyền ở trường chúng ta ngày kỉ niệm đó, hỏi còn vị trí nào không, chuyện tài trợ của em thế nào rồi?"

"Trùng hợp thật, vừa rồi em mới kéo được một phần rồi đây." Linh Vận không kìm được kích động, "Việc ấy hẳn là có, một lát em báo lên."

Cô biết rõ Ninh Tự Hàn cố ý giúp cô tìm, trong lòng đặc biệt cảm kích, cô nói: "Cảm ơn anh."

Ninh Tự Hàn: "Cảm ơn gì chứ, khách sáo với anh làm gì?"

Linh Vận: "Không phải em nên giả vờ một chút sao?"

Ninh Tự Hàn: "Thế nào, hay là lấy thân báo đáp đi?"

Linh Vận: "Lời ngon tiếng mật không đứng đắn."

Ninh Tự Hàn: "Nhanh lên, nói cho anh biết em ở đâu, anh đi tìm em."

Linh Vận: "Chúng ta gặp ở hồ đi."

Linh Vận đến hồ trước, vậy mà lại gặp Điền Huỳnh Mỹ, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Không muốn tiếp xúc với cô ta, Linh Vận định tránh đi, không ngờ đối phương chạy tới cản đường cô.

Vóc dáng của Linh Vận thấp hơn cô ta rất nhiều, đối phương khoanh tay nhìn cô, bộ dạng đặc biệt vênh váo hung hăng: "Nhỏ lùn, không ngờ đó nha, không ngờ Ninh Tự Hàn mà cũng cám dỗ được."

Linh Vận lườm cô ta: "Cám dỗ cái gì chứ?"

"Chúng tôi yêu nhau rất bình thường."

"Cô có thể đừng tìm tôi gây phiền nữa được không, cái tên cặn bã Đoạn Tinh Vũ cũng đã cho cô rồi, cô còn muốn thế nào?"

Điền Huỳnh Mỹ ngạo mạn nhìn cô: "Không đủ, cô cũng nói hắn là cặn bã, tôi còn muốn làm gì?"

"Không bằng..."

Ánh mắt cô ta liếc qua liếc lại giữa hai người của nàng tại hai người ở giữa, "Cô không cảm thấy cô và đàn anh Ninh bên nhau giống như một đứa con nít sao?"

"Chỉ có tôi đây trời sinh quyến rũ mới xứng đáng ở bên anh ấy!"

Linh Vận không nhịn được cười: "Cô quên ai được giải nhất cuộc thi Hán phục rồi à?"

"Ít người như thế mà ngay cả một thứ hạng cũng không có!"

"Đúng rồi, cô nói xấu xong tôi liền chạy, đến bây giờ còn chưa nói lời xin lỗi với tôi đâu, đã gặp ở đây rồi thì, nhanh nói xin lỗi tôi đi!"

"Cô ——" lời này đụng đến nỗi đau của Điền Huỳnh Mỹ, có điều nhớ đến thái độ của Ninh Tự Hàn đối với cô, cứ cho là Linh Vận và Ninh Tự Hàn không hẹn hò, đoán chừng cũng không tới phiên cô ta.

Cô ta nhớ đến ngày Linh Vận ở bên ngoài trường lên chiếc xe sang trọng kia, đầy ẩn ý nói: "Ở ngoài cô làm những chuyện đó, đàn anh Ninh có biết không?"

Linh Vận nhíu mày: "Tôi đã làm chuyện gì?"

Điền Huỳnh Mỹ: "Việc này còn muốn tôi nói sao?"

Yên tĩnh một hồi, cô ta lại gần Linh Vận thấp giọng hỏi: "Dù sao bây giờ cô cũng đã có Ninh Tự Hàn, chi bằng giới thiệu người đàn ông bên ngoài kia cho tôi đi?"

Đàn ông bên ngoài cái gì cơ?

Linh Vận mù mờ không rõ chuyện gì, khó hiểu nhìn cô ta: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì vậy?"

Điền Huỳnh Mỹ gượng gạo cười hai tiếng, cô ta nói khẽ: "Dù sao cũng là kiếm tiền từ đại gia mà, một mình cô ra ngoài làm tiếp khách không an toàn đâu, có người đi chung thì thế nào?"

Càng nói càng khó hiểu, Linh Vận gãi gãi đầu: "Tôi không có đi làm thêm!"

Điền Huỳnh Mỹ không tin, "Lần trước chuyện cô ra ngoài ngồi vào chiếc xe sang trọng kia tôi nhìn thấy hết rồi, Linh Vận, chỉ cần cô dẫn tôi vào bên trong, sau này tôi kiếm được tiền đều sẽ chia cho cô một phần?"

Yên tĩnh mấy giây, cô ta uy hiếp: "Nếu không, tôi sẽ lập tức đem thương vụ tiếp khách của cô nói cho anh Ninh."

"Để các người không thể bên nhau!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi thấy có độc giả nói Tiểu Linh ngốc bạch ngọt.

(***) Ngốc bạch ngọt (傻白甜): kiểu người không toan tính, thậm chí có phần ngây thơ, nhưng rất moe rất dễ thương khiến mọi người không yêu không được.

Ngọt thật ngọt, bạch thật là bạch, ngốc chăng?

Ừm, trong mắt đàn anh Ninh là rất ngốc.

Mỗi một phần của truyện đều là tôi cẩn thận cân nhắc qua, tôi cảm thấy mọi thứ đều hợp lý, Linh Vận mới mười tám mười chín tuổi, không lớn bao nhiêu, độ tuổi đó không khác trẻ con là mấy.

Ví dụ như vết cắn, Linh Vận chưa trải qua nên không biết, rất bình thường nha, đây là một chuyện có thật đã xảy ra trong ký túc xá đại học của tôi, tất nhiên đã được tôi chỉnh sửa lại.

Đương nhiên hành văn của tôi có hạn, năng lực cũng có hạn, có nhiều thứ biểu đạt không quá tốt, không hợp ý mọi người, tôi sẽ cố gắng học tập, làm phong phú mình, viết ra càng nhiều chương truyện hay.

Tất cả các phản hồi trong chương này đều được phát lì xì.

Cảm ơn các tiểu thiên sứ đã đồng hành cùng tôi, yêu các bạn, a a!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Thương vụ tiếp khách?

Nghe có vẻ rất lớn lao đó, nhưng tại sao cảm giác từ miệng cô ta nói ra lại bất thường nhỉ?

Cô đang muốn hỏi cô ta có ý gì, bỗng nghe thấy Ninh Tự Hàn gọi cô: "Tiểu Linh."

Linh Vận vừa thấy anh thì cái gì cũng quên hết, cô nhảy nhót chạy đến, ngọt ngào gọi: "Anh Ninh Tự."

Ninh Tự Hàn thản nhiên ôm vai cô, nhìn thoáng qua Điền Huỳnh Mỹ sau lưng cô, đối phương vừa thấy anh đã đi, bộ dạng lén lén lút lút, vừa nhìn đã thấy không tốt lành gì.

Anh cúi đầu hỏi Linh Vận: "Cô ta tìm em làm gì?"

Linh Vận vẫn còn ngốc, cô nói: "Không biết cô ta có ý gì, nói cái gì mà em dẫn cô ta vào, còn muốn chia cho em một phần."

"Cô ta nói nếu em không đồng ý thì sẽ nói cho anh biết, nhưng em thì có cái gì để sợ bị anh biết chứ."

Ninh Tự Hàn: "Vậy rốt cuộc cô ta muốn em làm gì?"

Linh Vận: "Cô ta nói thương vụ tiếp khách gì ấy, chẳng lẽ không phải công ty lớn mới có chuyện đó sao?"

"Nhưng em đâu có làm thêm gì đâu."

Ninh Tự Hàn: "..."

Anh không nhịn được cười, nhìn Linh Vận bất đắc dĩ nói: "Em thực sự đơn thuần hết mức có thể."

Linh Vận không vui: "Anh mắng em?"

Ninh Tự Hàn: "Anh làm sao mà cam lòng đây."

Linh Vận: "Vậy anh nói cho em thương vụ tiếp khách nghĩa là gì?"

Cái này không tiện để nói lắm, khóe miệng Ninh Tự Hàn giật giật, anh hắng giọng: "Ừm thì, chính là..."

Linh Vận nhìn anh lằng nhằng dây dưa không nói gì, cô sốt ruột: "Rốt cuộc là ý gì vậy ạ?"

Sớm muộn gì Linh Vận cũng biết, để người khác nói còn không bằng anh tự nói cho cô, nghĩ đến đây, anh ngồi xổm xuống, kéo Linh Vận nhích lại gần mình nói cho cô: "Chính là loại con gái đi tiếp rượu."

"Con gái đi tiếp rượu á." Linh Vận vẫn không hiểu gì, "Đó là do tửu lượng lớn thôi mà!"

Ninh Tự Hàn thực sự không biết giải thích thế nào cho cô: "Em cho rằng chỉ đơn giản là uống rượu thôi ư?"

"Uống rượu xong còn phải làm một chuyện."

"Làm gì ạ?" Linh Vận chớp chớp mắt, vẫn không hiểu.

Ninh Tự Hàn dứt khoát nói thẳng: "Là gái ngành cấp cao."

"Gái..." ngành?

Linh Vận kinh ngạc trợn tròn mắt, phản ứng lại rất nhanh, cô tức giận mắng: "Khốn kiếp, Điền Huỳnh Mỹ vậy mà cho rằng em là... em là..." gái ngành..

"Cô ta mới là gái ngành, em nhìn cô là biết cô ả muốn tiền đến phát điên rồi, cái gì cũng muốn làm."

Ninh Tự Hàn nhìn Linh Vận tức giận, anh trấn an: "Được rồi, cô ta vốn tâm thuật bất chính, chúng ta đừng để ý."

(*) Tâm thuật bất chính (chữ Hán là 心术不正) nghĩa là người có mưu đồ bất trung bất chính, xuất phát <> hay ngắn gọn là người có lòng không ngay thẳng.

Linh Vận vẫn vô cùng bực bội: "Có lẽ là lần trước ba em tới đón em, cô ta nhìn thấy, tưởng là... chuyện kia."

"Ba em dùng xe đẹp, em chỉ không muốn để cho các bạn học suy nghĩ nhiều nên mới để ông ấy đỗ xa một chút, không ngờ lại bị cô ta bắt gặp."

Ninh Tự Hàn lần đầu tiên lĩnh giáo được năng lực tưởng tượng của nữ sinh, lo Linh Vận chịu thiệt thòi, anh nói: "Về sau cách xa cô ta ra, loại người này khó lòng phòng bị."

Linh Vận: "Biết ạ."

Nhớ đến chuyện khi nãy gặp được bà cụ, cô đặc biệt vui vẻ: "Vừa rồi em đi một quán ăn nhỏ, gặp được một bà cụ, bà ấy nói là sinh viên năm đầu tiên của trường chúng ta, muốn tài trợ cho trường, anh nói xem em có phải rất may mắn không?"

Ninh Tự Hàn nhéo mũi cô: "Em gái đáng yêu của chúng ta có thể không may mắn được sao!"

Linh Vận: "Thực ra cũng không phải giúp không, bà ấy nói muốn chúng ta giúp công ty con bà ấy tuyên truyền."

Ninh Tự Hàn: "Có nói là công ty gì không?"

Linh Vận lắc đầu: "Bà ấy nói quên rồi, để về hỏi rồi nói cho em."

Lúc này Ninh Tự Hàn đang ngồi trên hòn non bộ, không cao hơn Linh Vận đứng đấy bao nhiêu.

Linh Vận đứng trước mặt anh, giữa hai chân anh, nhớ tới lần trước đi đến phủ Vương gia cô ngồi trên đùi anh, đôi tai cô nóng lên, hai người lại đặc biệt gần, Linh Vận có thể ngửi được mùi thơm từ bột giặt quần áo của anh, bay vào lỗ mũi, khiến cô tâm viên ý mã.

Khuôn mặt anh tuấn tú, mái tóc đen bù xù và rậm, sống mũi cao, bờ môi mỏng quyến rũ, Linh Vận liếm liếm đôi môi khô cằn của mình, dù hai người đã hẹn hò được mấy ngày, nhưng ngoại trừ nắm tay thì không có động tác thân mật nào nữa.

Nghĩ đến động tác thân mật, lỗ tai cô lại đỏ lên, ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng nóng lên, mím môi tủi thân mong đợi nhìn Ninh Tự Hàn.

Bộ dạng vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, Ninh Tự Hàn nhìn qua đừng mở rộng tầm mắt, chờ một chút đi, tiểu nha đầu còn quá ngây thơ.

Ngày hôm sau, Linh Vận hết tiết học liền chủ động gọi điện thoại cho bà cụ, mặc dù hôm qua đã nói như vậy nhưng nhỡ đâu đối phương đổi ý cô còn chuẩn bị tâm lý.

Đừng đợi đến lúc cô đã báo lên CLB Đối ngoại lại nói sai sót thì không thích hợp lắm.

Đối phương rất nhanh nhận điện thoại, là một người phụ nữ trẻ.

Cô ta rất khách sáo: "Chào em, chị đã nghe mẹ nói về chuyện tài trợ."

Linh Vận còn tưởng rằng họ đã đổi ý: "Chào chị, em chỉ muốn xác nhận một chút thôi ạ."

Cô ta: "Là như thế này, dù sao mẹ chị cũng lớn tuổi, nên rất nhiều chuyện không rõ ràng..."

Quả nhiên bà cụ không đáng tin cậy mà, Linh Vận xấu hổ, không chờ đối phương nói xong: "Không tài trợ cũng không sao ạ, bọn em không ép buộc."

Tiếng cười sang sảng của đối phương truyền tới: "Em gái nhỏ, em hiểu sai rồi, bọn chị không phải không tài trợ."

Linh Vận: "Vậy là?"

Cô ta: "Bọn chị đang nghĩ đến việc ký hợp đồng, nếu không đưa tiền ra mà bằng chứng cũng không có, bọn chị không thể tham gia được."

Linh Vận vội nói: "Có thể ạ, có điều trường bọn em không có pháp nhân, chỉ có thể là em đứng ra đại diện ký, có thể không phải là con dấu của trường được không ạ?"

(**) Pháp nhân là một tổ chức (một chủ thể pháp luật) có tư cách pháp lý độc lập, có thể tham gia vào các hoạt động kinh tế, chính trị, xã hội... theo quy định của pháp luật. Đây là một khái niệm trong luật học dùng để phân biệt với thể nhân (cá nhân). Nếu một tổ chức có "tư cách pháp nhân" thì tổ chức đó có đầy đủ quyền và nghĩa vụ của một pháp nhân mà luật đã quy định.

Đối phương: "Có thể, chị sẽ lập tức đến, em chuẩn bị đi."

CLB Đối ngoại có một con dấu chuyên dụng, có thể sử dụng để mời chào tài trợ, không có hiệu lực pháp luật, nhưng cũng tốt hơn so với nói suông.

Kì thực thông thường thì nhà tài trợ không cần hợp đồng, chỉ có tài trợ nhiều hoặc là phải tuân theo quy trình của công ty mới cần, mà như thế thì đều muốn con dấu chuyên dụng của nhà trường, họ không dùng con dấu CLB Đối ngoại của bọn cô.

Linh Vận nghe đối phương yêu cầu lập tức gọi điện cho Chủ tịch, nói rõ chuyện muốn ký hợp đồng, với cả việc mượn con dấu.

Lưu Hách Kỳ để Linh Vận đi qua lấy con dấu, lại đem hợp đồng chuyên dụng cho cô hai bản, cũng dặn cô cất kỹ tiền.

Linh Vận cất kỹ hợp đồng cùng với con dấu tài trợ đi đến phòng học đã hẹn để ký hợp đồng.

Không ngờ vậy mà bà cụ cũng đặc biệt mang theo một bản hợp đồng, Linh Vận cầm hợp đồng tiêu chuẩn của trường học đưa tới trước mặt bà, "Thưa bà, trường học của chúng cháu có yêu cầu, nhất định phải ký hợp đồng của bọn cháu, cháu có thể điền thông tin công ty của mọi người vào đây."

Vẻ mặt bà cụ khó xử: "Ai, ta cũng chẳng còn cách nào khác, tiền đều do con dâu trông coi, ta không làm chủ được, nhất định sẽ nói ta bị lừa."

"Vừa rồi chính là người nghe điện thoại đấy, không phải là kiểu người dễ đối phó phải không?"

Linh Vận: "..."

Cô không nỡ phê phán chuyện của người ta, cười gượng.

Chỉ nghe bà cụ nói tiếp: "Nó chỉ lo ta bị lừa, sau đó cố ý đánh cái hợp đồng này, thực ra cũng không khác của cháu, ta nếu là không ký cái này liền không bỏ ra nổi tiền."

Linh Vận cầm hợp động của bà xem qua một lần, "Viện nghiên cứu y học Đại Ly Ái Mỹ."

Thì ra là một bệnh viện nhỏ, chỉ có điều có một chỗ là đưa ra bồi thường, nếu như đã nhận tiền mà không cung cấp vị trí để tuyên truyền đúng thì phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng, Linh Vận nhíu mày, chỉ vào chỗ bồi thường: "Đây là cái gì vậy ạ?"

"Nếu như không cung cấp vị trí để quảng bá, nhiều lắm là hoàn tiền tài trợ là được rồi, sao lại bồi thường gấp ba thế ạ?"

Bà cụ: "Ai, cái này đều là do con dâu của ta, thực ra cháu lấy tài trợ khẳng định sẽ cung cấp vị trí quảng bá, cái này chỉ cho con dâu ta xem thôi, không cần coi là thật."

Linh Vận nghĩ nghĩ, nhưng mà vẫn có chút do dự.

Bỗng bà cụ đau khổ lau nước mắt, thở dài, "Cháu nói xem ta chỉ muốn vì trường học cũ làm chút chuyện, tại sao lại khó khăn như vậy?"

"Ta ngột ngạt sắp chết rồi, sống được có bao nhiêu ngày nữa..."

(***) Nguyên văn của câu này là "我都是土没脖颈的人了, 还有几天好活...". nghĩa đen là bị đất lấp đến cổ sẽ thấy ngột ngạt sắp chết..

Bà cụ nói khóc liền khóc, Linh Vận bó tay nhìn bà, an ủi: "Bà ơi, bà đừng khóc nữa, chúng ta lại nghĩ cách ạ."

Bà cụ lau nước mắt, thở dài: "Cháu nói xem gia đình ta cũng không thiếu tiền, nếu không hay là, ta lại đưa cháu thêm một vạn tệ tài trợ, cháu ký hợp đồng này cho ta, trong nhà cũng không kém tiền, nếu không nha đầu, ta lại nhiều cho ngươi thêm một vạn phí tài trợ, ngươi vẫn là ký ta cái này hợp đồng, để ta quay về và nói rõ."

Linh Vận: "..."

Thực ra không phải chuyện tiền, nhìn bà đã lớn tuổi như vậy, lại lau mũi lau nước mắt, cô thực sự không nhìn được.

Lại cầm lấy hợp đồng nhìn thoáng qua, ngoại trừ không thể cung cấp vị trí treo thì phải bồi thường thì cũng không còn gì, cô do dự: "Thôi được rồi, bà ơi, cháu sẽ ký cho bà hợp đồng này."

Cô lại sợ sau này người nhà của bà tìm đến, bèn lấy điện thoại ra ghi âm, "Nhưng mà cháu nói trước ạ, nhỡ mà không thể cung cấp được vị trí treo, chúng cháu cũng không thể bồi thường gấp ba, chỉ có thể hoàn phí tài trợ lại thôi ạ."

Bà cụ rất vui vẻ, nói: "Không sao, cái này chỉ để cho con dâu ta xem thôi, không ảnh hưởng gì đâu."

Đã nói như vậy, Linh Vận thỏa mãn ký tên rồi đóng dấu, đưa bà cụ một bản hợp đồng còn mình giữ lại một bản.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Linh Vận tiễn bà cụ đi rồi quay trở về trường học.

Linh Vận đi đưa con dấu trả lại cho Lưu Hách Kỳ vậy mà lại gặp Nhiễm Văn Khải và Điền Huỳnh Mỹ đang ở cùng nhau, trong lòng cảm thán, hai người bọn họ đều có ý nghĩ xấu cùng đi tới chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt.

Quả nhiên Nhiễm Văn Khải cầm hợp đồng của cô nhìn lướt qua, nhẹ nhàng nói: "Cô đợi mà bồi thường gấp ba tiền tài trợ đi."

Gấp ba tiền tài trợ lại là 9 vạn, vừa rồi ký xong hợp đồng Linh Vận nhận được ba vạn tệ, cô đã chuyển cho người phụ trách tài vụ của CLB Đối ngoại.

Linh Vận không tin Nhiễm Văn Khải nói chuyện hoang đường, cô nói: "Anh ghen tị với tôi vì thoáng cái tôi đã lôi kéo tài trợ nhiều như thế đúng không?"

Cô đặc biệt kiêu ngạo nhìn đối phương, "Thế nào, tôi nhiều hơn anh gấp bội luôn phải không?"

Ninh Tự Hàn còn giúp cô mời thêm một vạn tệ đây này.

Nhiễm Văn Khải hừ một tiếng, "Chờ xem đi!"

Rất nhanh đã đến một ngày trước ngày kỷ niệm thành lập trường, các loại biểu ngữ đều đã làm xong, Linh Vận liên tục hỗ trợ ở hội học sinh, hai ngày nay không có quan tâm đến việc gặp Ninh Tự Hàn, chỉ liên lạc hai lần thông qua điện thoại.

Hai ngày nay Ninh Tự Hàn bận bịu làm thí nghiệm, Linh Vận bận rộn, anh cũng bận rộn, hai ngày không gặp vẫn rất nhớ, cho nên buổi tối anh làm xong thí nghiệm liền đi qua tìm Linh Vận.

Linh Vận còn đang ở CLB Đối ngoại chỉnh lý sổ sách, Ninh Tự Hàn đến cũng không có gọi cô mà ngồi đợi ở bên ngoài một lát.

Điền Huỳnh Mỹ và Nhiễm Văn Khải là anh em họ, lúc này Điền Huỳnh Mỹ đến tìm Nhiễm Văn Khải, vẻ mặt của hai người này đều có vẻ mặt đạt được mục đích.

Điền Huỳnh Mỹ nói trước: "Ngày mai biểu ngữ sẽ treo lên, trong đó có một cái là "phá thai không đau", anh nói xem có phải bị người cười chết không?"

Nhiễm Văn Khải thấy Điền Huỳnh Mỹ tâm tình tốt, nói: "Trước đó cô đã đáp ứng cho tôi thứ gì cũng đừng quên nhé, lần này tôi có thể thay cô xả giận."

Điền Huỳnh Mỹ không nhịn được nói: "Biết rồi, biết rồi, không thể thiếu anh, chờ tôi xem xong cảnh tượng náo nhiệt ngày mai sẽ lập tức đưa cho."

"Anh nói xem kỷ niệm ngày thành lập trường, trường chúng ta lại rầm rộ sôi nổi tuyên truyền "phá thai không đau", "phẫu thuật thẩm mỹ", chúng ta lại công khai nó trên diễn đàn, Linh Vận sẽ chịu hình phạt gì?"

Nhiễm Văn Khải ôm cánh tay lắc đầu: "Không biết, chỉ có điều chắc chắn rất thú vị."

...

Tác giả có lời muốn nói: Đọc vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Biên tập: Cá Voi Xanh

Hai người líu ríu thêm hồi lâu mới rời đi, Ninh Tự Hàn ngồi ở ngay sát vách cánh cửa, anh cúi đầu xem điện thoại, hai người bọn không ai chú ý đến.

Ban đầu Ninh Tự Hàn không để ý tới bọn họ, cho đến khi nghe được tên của Linh Vận mới cảnh giác lên.

Chờ hai người bọn họ đi khỏi, Ninh Tự Hàn đi tìm Linh Vận.

Lúc này Linh Vận vẫn đang rất bận rộn, cảm giác có người vò đầu cô, không nhịn được càu nhàu, "Đừng quấy rầy tôi, đang bận mà."

"Xem em gái của chúng ta kìa, bận rộn đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng không quan tâm."

Một giọng nam quen thuộc truyền đến, Linh Vận theo bản năng ngẩng đầu, dưới ánh đèn, anh đang cúi đầu nhìn cô cười nhạt.

Mắt Linh Vận sáng rực lên, không kìm được xúc động, la: "Ninh Tự, sao anh lại tới đây?"

Ninh Tự Hàn rút cây bút trong tay cô, kéo cô ra ngoài: "Được rồi, cho anh vài phút trước đã rồi bận rộn tiếp."

Linh Vận bị Ninh Tự Hàn nói xấu hổ, nhăn nhó cùng hắn ra phòng.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Ninh Tự Hàn khai môn kiến sơn hỏi: "Em ký cho đơn vị tài trợ nào vậy?"

(*) Khai môn kiến sơn (chữ Hán là 开门见山) nghĩa là mở cửa ra thấy núi. Dùng để chỉ việc nói thẳng, không vòng vo tam quốc.

Linh Vận nhíu mày: "Là một bệnh viện."

Ninh Tự Hàn: "Trước đó có bệnh viện phẫu thuật thẩm mĩ nào tìm em không?"

Trong lòng Linh Vận trầm xuống, bây giờ Ninh Tự Hàn nói cái này để làm gì?

"Sao thế ạ?"

Ninh Tự Hàn thúc giục: "Nhanh đem hợp đồng cho anh xem nào."

Linh Vận vội vã đi tìm hợp đồng, may là cô chưa có nộp lên, lục trong túi lấy ra đưa cho Ninh Tự Hàn: "Đây này."

Ninh Tự Hàn cầm lấy mở ra, lại vào internet tra cứu, mặc dù trên hợp đồng tên bệnh viện nghe rất chính thức, nhưng vừa search trên mạng đã hiện bản chất của nó, trang đầu tiên tất cả đều là "phá thai không đau", "phẫu thuật vùng kín".

Anh đưa điện thoại cho Linh Vận: "Em xem đi."

Ban đầu Linh Vận không hiểu, nhìn đi nhìn lại nhìn nhiều lần mới phản ứng được, không thể tin nhìn Ninh Tự Hàn, "Em bị bà cụ lừa sao?"

Ninh Tự Hàn biết Linh Vận không có kinh nghiệm xã hội, huống hồ bà cụ đến lại vừa gào vừa khóc, Linh Vận nhất thời mềm lòng không nghiên cứu kĩ đã tiến vào bẫy của bọn họ.

Đừng nói là Linh Vận cô gái nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm sống, có khi ngay cả một nhân viên phong phú kinh nghiệm xã hội nhân viên cũng chưa chắc tránh khỏi.

Anh trấn an cô: "Đừng vội, từ từ nghĩ cách."

Linh Vận nhíu mày, uất ức: "Bà cụ thật xấu mà, nói cái gì nhỉ, muốn cống hiến cho trường cũ, còn nói cái gì tiền con dâu trông coi, để em ký cho bà ấy hợp đồng, không ngờ lại xấu xa như vậy!"

Ninh Tự Hàn: "Em còn nhỏ, bị lừa cũng có thể hiểu mà, về sau đề phòng là chính."

Việc này không phải trọng điểm, ngày mai kỷ niệm ngày thành lập trường nên đêm nay đều đem biểu ngữ đi treo.

Linh Vận: "Hình như lúc này biểu ngữ đều đem treo ở cổng rồi, không được, em phải tháo nó ra."

"Bằng không thì ngày mai kỷ niệm ngày thành lập trường, bên ngoài treo quảng cáo "phá thai không đau" thì tính sao, " chính cô nói cũng không nhịn được cười, "Đến lúc đó hiệu trưởng không thể không giết chết em!"

Ninh Tự Hàn: "Anh xem hợp đồng thì thấy còn có bồi thường..."

Không đợi Ninh Tự Hàn nói xong, Linh Vận đã nói, "Đừng có mơ, còn bồi thường, cứ để bọn họ kiện em đi."

"Trước đó họ có tới tìm em, em xem qua thì thấy là bệnh viện phẫu thuật thẩm mĩ đã lập tức từ chối, còn dám gài bẫy em!"

Ninh Tự Hàn: "Vậy thì đem tiền trả lại được rồi, không cần tài trợ này."

"Không được." Linh Vận không cam tâm: "Dựa vào cái gì mà em bị đùa giỡn như vậy, còn phải trả lại tiền cho bọn họ chứ?"

"Nếu không phải anh nói cho em chuyện này, em còn không biết chuyện xấu gì xảy ra ngày mai đâu!"

"Bọn họ dám mưu hại em thì em phải nỗ lực chuẩn bị cho tốt mới được!" Linh Vận nghiến răng, khuôn mặt tức giận ửng đỏ, lúc này Ninh Tự Hàn cũng nhìn thấu, Linh Vận chắc chắn đã có cách.

Dù bận vẫn ung dung nhìn cô: "Vậy em tính xử lí thế nào?"

(*) Dù bận vẫn ung dung (chữ Hán là 好整以暇) nghĩa là bình tĩnh và không bối rối trong lúc hỗn loạn hoặc trong lúc bận rộn.

Linh Vận nghiêng đầu, xoa cằm: "Còn muốn để em bồi thường 9 vạn, nghĩ đến đẹp vô cùng!"

Cô cầm hợp đồng cẩn thận mở ra, con mắt di chuyển hai lần, đã hẹn hò với Ninh Tự Hàn rồi, chẳng lẽ không phải khi gặp chuyện nên để anh hỗ trợ giải quyết sao?

Cô nhét hợp đồng cho Ninh Tự Hàn, cố tình nói: "Em đây không có cách rồi, anh thay em nghĩ đi."

Quỷ linh tinh, Ninh Tự Hàn nhận lấy hợp đồng, anh biết Linh Vận muốn kiểm tra anh, bèn giả vờ có bộ dạng như rất khó khăn, nói: "Anh thì có thể có cách gì, cùng lắm thì thay em ra bồi thường thôi!"

(*) Quỷ linh tinh (chữ Hán là 鬼灵精) nghĩa là chỉ những người thông minh, lanh lợi, gian xảo.

Linh Vận lập tức nói: "Không được, không thể bồi thường được, không thể trả lại tiền, anh giúp em nghĩ đi, dù thế nào cũng phải để cho bọn họ chịu hết mới được."

Ninh Tự Hàn kéo Linh Vận ngồi lên đùi mình, ghé vào tai cô khẽ nói, nhéo eo nhỏ của Linh Vận, "Em cũng quá xấu xa rồi."

"Cách của anh không được, của em tốt hơn."

Khóe miệng Ninh Tự Hàn khẽ cong: "Vậy thì được, nghe em."

Linh Vận lập tức nói ra suy nghĩ của mình, "Không phải là cho bọn họ vị trí treo biển quảng cáo thôi sao?"

"Em cấp cho họ là được rồi, cũng không có nói quảng cáo ở đâu mà."

Ninh Tự Hàn: "Vậy ý của em là..."

Linh Vận: "Đem biểu ngữ và những cái quảng cáo đó dán lên nhà vệ sinh nam, dù sao con gái có thai cũng đều do con trai làm, phẫu thuật thẩm mỹ không phải cũng là làm cho bạn gái để bạn trai vẻ vang sao? À đúng rồi, còn phẫu thuật vùng kín nữa..."

Lúc này Linh Vận càng nói càng tức, cái gì cũng không thèm quan tâm, trái lại Ninh Tự Hàn có phần ngượng ngùng nghe cô trút giận.

Linh Vận: "Không phải cũng là vì đàn ông sao?"

Linh Vận ngồi trên đùi Ninh Tự Hàn, lúc nói chuyện cũng không nghiêm chỉnh, khua tay múa chân, Ninh Tự Hàn cứ như vậy ôm cô, cảm giác trên đùi có quả cầu lửa, quan trọng là cô còn nói phẫu thuật vùng kín gì gì nữa mà mặt không đỏ tim không đập cơ, đây là không coi anh là đàn ông mà!

Cổ họng bị nghẹn, thế nào cũng một ngày nào đó đem cô ăn vào trong miệng.

Linh Vận nói xong từ trên đùi anh nhảy xuống đi gọi điện thoại, hỏi người phụ trách tuyên truyền còn bao nhiêu tài liệu quảng cáo của bệnh viện kia, đối phương rất nhanh trả lời cô.

Linh Vận lại đi nói với Chủ tịch Hội, lấy biểu ngữ treo ở ngoài tháo ra, cái khác tuyên truyền đồ đều áp vào nhà vệ sinh nam.

Đồ để tuyên truyền hơi nhiều, Linh Vận nhất thời tìm không được nhiều người như vậy, cô sốt ruột phát hỏa, "Làm sao bây giờ?"

"Hơn mấy trăm tờ, làm sao dán hết?"

Ninh Tự Hàn cầm lấy: "Đưa anh, dù sao cũng là nhà vệ sinh nam, anh tìm người dán."

Khi Ninh Tự Hàn nói lời này cũng không nhịn được cười, dù gì cũng không ngờ quỷ linh tinh Linh Vận sẽ nghĩ ra chiêu này, ngày mai người của bệnh viện biết đều phải tức đến méo mũi.

Linh Vận ha ha cười khẩy: "Tức điên vừa hay, bọn họ cứ vậy mà làm, không cần phải đi ra ngoài kiếm khách nữa!"

Sáng hôm sau, Điền Huỳnh Mỹ cố tình chạy đến cổng trường để chụp hình, ban đầu định là sẽ chọc tức Linh Vận, thế nhưng không ngờ lại không thấy biển quảng cáo của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đâu cả.

Cô ta chạy đến chất vấn Linh Vận: "Nhỏ lùn kia, cô to gan quá rồi, cô nhận tài trợ của người ta lại không cho người ta treo biển quảng cáo, có quá đáng quá hay không?"

Lúc này Linh Vận cũng vừa xuống lầu, hai người mặt đối mặt.

Mặc dù Linh Vận thấp hơn so với Điền Huỳnh Mỹ, nhưng khí thế không thua kém chút nào, "Tôi không cho họ treo thì sao?"

"Cô có thể làm gì tôi?"

Điền Huỳnh Mỹ: "Vậy cô đi mà đợi bồi thường 9 vạn tệ đi, mặt khác ba vạn tiền tài trợ trường học đã bỏ ra làm biểu ngữ và những thức khác rất nhiều, sợ là cô phải bồi thường mười mấy vạn tệ!"

Cô ta với bệnh viện kia thỏa thuận điều kiện, sau khi Linh Vận bồi thường xong, bệnh viện sẽ đưa cho cô ta một vạn để cảm ơn.

Linh Vận liếc cô ta: "Sao cô lại biết rõ thế nhỉ?"

Hôm qua nghe Ninh Tự Hàn nói Điền Huỳnh Mỹ và Nhiễm Văn Khải thì thầm to nhỏ, quả nhiên ngưu tầm ngưu mã tầm mã, "Cô và Nhiễm Văn Khải có quan hệ gì?"

Điền Huỳnh Mỹ hết sức ngạo mạn: "Không nói cho cô."

Linh Vận hừ một tiếng: "Ai mà thèm biết, nam đạo nữ xướng đều có mưu đồ xấu!"

(*) Nam đạo nữ xướng (chữ Hán là): nam là cường đạo, nữ là gái bán dâm

"Cô!" Không nghĩ là Linh Vận lại chửi người ác như vậy, Điền Huỳnh Mỹ cũng muốn mắng lại hai câu, nhưng nghĩ đến một lát chính mình có thể nhìn thấy trò cười, cơn giận lập tức tiêu tan, nói: "Tôi sẽ gọi điện thoại cho bệnh viện, xem cô tính sao!"

Linh Vận đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi đến lúc những tên gây phiền phức này giở trò thôi, "Tùy cô, chỉ sợ cô không dám thôi!"

Điền Huỳnh Mỹ vừa buông điện thoại xuống chưa đến một phút, Linh Vận đã nhận điện thoại của bà cụ, chỉ có điều người gọi điện lại không phải là bà cụ, là một giọng nam.

"Tôi nói này Linh Vận, tại sao cô có thể lừa gạt tiền dưỡng lão của bà cụ thế?"

"Đã cầm ba vạn tệ còn không cho quảng cáo tuyên truyền, có phải các người ức hiếp người ta không?"

Linh Vận không do dự nói: "Vậy anh có ý gì?"

"Tôi đã làm sai chỗ nào?"

Đối phương: "Bây giờ tôi sẽ lập tức tới trường học, bây giờ cô đi ra cho tôi, nhất định phải cho tôi một câu trả lời."

Lúc này Tôn Cẩn Nặc cũng đến, trông thấy Điền Huỳnh Mỹ đứng trước mặt Linh Vận hoa chân múa tay, cô ấy không vui trừng cô ta: "Điền Huỳnh Mỹ, cô có thể yên tĩnh một chút được không vậy, mỗi ngày nhìn cô múa, có mệt không?"

Điền Huỳnh Mỹ như thể xem kịch hay, nói: "Việc này không thể trách tôi, Linh Vận tự mình xông họa, tôi xem cô ta làm sao gánh đây!"

Tôn Cẩn Nặc không biết chuyện gì đã xảy ra, cô hỏi Linh Vận: "Sao thế?"

Linh Vận vừa định trả lời thì nghe thấy Ninh Tự Hàn gọi cô, vừa quay đầu đã thấy Ninh Tự Hàn đứng cách đó không xa, hai tay bỏ vào túi nhìn cô, trong lòng thoáng chốc ngọt ngào, cô nói với Tôn Cẩn Nặc: "Không có gì hết, đừng nghe Điền Huỳnh Mỹ nói vớ vẩn."

"Cô ta chỉ ghen tị với tớ vì cái gì tớ cũng làm tốt hơn cô ta thôi."

Rất nhanh những người trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã đến, Linh Vận liếc mắt đã gặp phải người đàn ông mặt đầy mụn, cô không nhịn được nôn khan, Ninh Tự Hàn nắm lấy cánh tay cô, vỗ vỗ lưng cho cô, "Sao thế?"

Linh Vận chỉ vào mặt tên đàn ông mặt đầy mụn: "Chính là hắn ta, đầu tiên hắn tìm em, em không đồng ý, anh nhìn xem mụn đầy trên mặt hắn kia, em bị chứng sợ lỗ mà."

Ninh Tự Hàn nhìn thoáng qua nam mặt mụn, đúng là khiến người ta muốn nôn.

"Vậy em đừng nhìn mặt anh ta."

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hết thảy có ba người, một là nam mặt mụn, một người phụ nữ, đuôi lông mày xếch lên nhìn rất sắc bén lợi hại, còn lại là một người đàn ông cao lớn thô kệch, có vẻ như đến để trấn áp.

Nam mặt mụn đi đến vừa gặp Linh Vận đã mở miệng chất vấn: "Chuyện gì đã xảy ra với những người học sinh này vậy?"

"Đã lừa tiền của bà cụ, ngay cả vị trí để treo cũng không chịu đưa ra ư?"

Ninh Tự Hàn nhíu mày, kéo Linh Vận qua một bên, anh đứng trước mặt nam mặt mụn nói: "Chào anh, tôi là Ninh Tự Hàn đến từ trường này, trước kia có làm việc ở hội học sinh, có chuyện gì nói với tôi được rồi."

Thứ lỗi cho ánh mắt của anh vì phải vội vàng nhìn chỗ khác, lúc đầu anh không nghĩ là mình lại nhạy cảm với mụn như thế, nhưng vừa rồi nghe Linh Vận nhắc tới chứng sợ lỗ, anh cũng có hơi buồn nôn.

Có điều anh không phản ứng lớn như Linh Vận, có thể nhịn được.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi cũng bị chứng sợ lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Biên tập: Cá Voi Xanh

Ninh Tự Hàn cao 1m88, nam mặt mụn vừa gầy vừa thấp, hai người đứng cạnh nhau, hắn tự nhiên yếu thế hơn, bất giác lùi về sau một bước.

Mặc dù giọng của Ninh Tự Hàn không cao, nhưng trong nháy mắt lại có thể để khí thế của hắn giảm xuống rất nhiều.

Người phụ nữ đứng bên cạnh nam mặt mụn, cũng chính là người đã nhận điện thoại của bà cụ kia, đeo một cặp kính râm lớn không muốn đối mặt với Ninh Tự Hàn, bỏ qua anh, đi hai bước sang bên phải đến trước mặt Linh Vận.

Bà ta lấy kính ra, dùng thái độ rất vênh váo hung hăng nhìn chằm chằm Linh Vận: "Hôm nay nếu cô không treo biểu ngữ của chúng tôi vậy thì bồi thường, chúng ta đã ký hợp đồng giấy trắng mực đen rồi."

Linh Vận không sợ cô ta, từ phía sau Ninh Tự Hàn đi đến, nhìn người phụ nữ đổi trắng thay đen trước mắt, nói: "Dì à, dì không cần làm khó tôi, lúc trước bệnh viện các người đến tìm tôi, tôi đã từ chối, sau đó các người lại dùng bà cụ, lợi dụng lòng tốt của tôi để lừa tôi ký hợp đồng, đừng bảo hôm nay trường học của chúng tôi kỷ niệm ngày thành lập trường không thích hợp để quảng bá bệnh viện các người, mà ngay cả ngày bình thường cũng không được."

Nam mặt mụn nhìn Linh Vận, hùng hổ đe dọa: "Vậy cô lập tức bồi thường, cả tiền tài trợ lẫn bồi thường hết thảy 12 vạn, lấy ra đưa chúng tôi."

Lúc này người ở hai bên xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, nhưng tất cả mọi người đều có vẻ mặt thông cảm nhìn Linh Vận, dù sao cũng phải bồi thường nhiều tiền như vậy mà.

Linh Vận cười khẩy: "Các người muốn tiền đến điên rồi?"

"Tôi nói cho anh biết, anh hãy nhìn lại con dấu trên hợp đồng đã, có hiệu lực pháp luật hay không, có năng lực thì kiện tôi đi!"

Nam mặt mụn lật xem hai lần, nữ kính râm không nhịn được đoạt mất, "Đưa tôi xem."

"Con dấu chuyên dụng cho hợp đồng của CLB Đối ngoại?"

Linh Vận hừ một tiếng: "Xem rõ chưa?"

"Chỉ có thể nói tôi nhận ba vạn tệ từ các người thôi, muốn tôi bồi thường, kiện thắng tôi rồi nói sau."

Cô giống như khiêu khích bọn họ: "Có muốn tôi tìm luật sư giùm không?"

Không ngờ Linh Vận nhỏ con như thế lại rất to gan, nam mặt mụn và nữ kính râm liếc nhìn nhau, quay sang Linh Vận nói: "Vậy thì trả lại ba vạn tệ cho chúng tôi, nếu không thì đem biểu ngữ treo lên."

Linh Vận: "Ngại quá, tiền tài trợ đã bỏ ra làm vật liệu, về phần biển quảng cáo, nó không thể nào treo ở cổng trường được, các người không nghĩ xem hôm nay là ngày gì, với cả chúng ta đang ở đâu sao?"

"Lúc trước các người gọi cho tôi phải chú ý suy nghĩ chứ."

Nam mặt mụn cùng với nữ kính râm thấy Linh Vận không phục, trong lòng bắt đầu nén giận, lúc trước nghĩ đối phương cùng lắm chỉ là một con nhóc chưa nhiều kinh nghiệm sống, không ngờ lại rất khó đối phó.

Với lại có một tên sinh viên đứng bên cạnh cô, nhìn cứ như thần canh cửa, tên này vẫn chưa ra tay, xem chừng còn lợi hại hơn Linh Vận.

Nữ kính râm thả lỏng tư thế, nói: "Thế các người không trả tiền, dù sao cũng phải treo biểu ngữ của chúng tôi lên chứ, không thể ức hiếp người như thế được."

Cô ta quay lại hỏi mọi người, tìm kiếm người đồng tình: "Mọi người nói xem tôi nói đúng hay không, đã nhận tiền của tôi, không trả thì thôi, còn không cho tôi treo lên à?"

Linh Vận nhún vai, "Ai nói tôi không cho các người treo, tôi đã sớm tìm cho các người một vị trí tốt, bảo đảm các người rất hài lòng."

Nam mặt mụn lập tức hỏi: "Rốt cuộc treo ở đâu?"

Linh Vận: "Đương nhiên là ở ngọn nguồn rồi."

Nam mặt mụn: "Vậy các người mau dẫn tôi đi xem."

Linh Vận thản nhiên trả lời: "Xem thì xem, tôi dẫn các người đi."

Linh Vận và Ninh Tự Hàn mang theo ba người của bệnh viện đến tòa nhà chính, nơi có nhà vệ sinh lớn nhất.

Cũng có rất nhiều sinh viên đi theo sau, bao gồm cả Nhiễm Văn Khải và Điền Huỳnh Mỹ.

Điền Huỳnh Mỹ cùng Nhiễm Văn Khải lẫn vào đám người phía sau thì thầm: "Một lát xem cô ta đem treo ở đâu, nếu không phải vị trí tốt, để anh Vương cho cô ta phải thấy khiếp sợ."

Nhiễm Văn Khải: "Yên tâm đi, có chuẩn bị."

"Linh Vận, cô rốt cuộc mang bọn tôi đi đâu?" Càng đi càng xa, nam mặt mụn đi phía sau tra hỏi.

Linh Vận quay đầu nhìn hắn: "Anh gấp làm gì vậy, đây không phải đang dẫn anh đi xem sao?"

Nói xong, Linh Vận ngẩng mặt nhìn lướt qua Ninh Tự Hàn, nháy mắt với anh, Ninh Tự Hàn cũng đáp lại cô nháy mắt.

Càng đi càng không đúng, "Như thế nào lại đến nhà vệ sinh?"

Mọi người lao nhao bàn tán, nghe thấy từ trong nhà vệ sinh bên cạnh ra người tới phàn nàn nói: "Ai lại quá đáng thế, đem biển quảng cáo "phá thai không đau" vào nhà vệ sinh nam thế này?"

Một người khác: "Đúng đấy, còn biểu ngữ lớn nữa, còn không cho tháo ra."

Trong lòng Linh Vận cười thầm, đi tới cửa, chỉ vào bên trong với nam mặt mụn và nữ kính râm, nói: "Vào xem đi, tôi cũng đã treo quảng cáo cho các người ở nơi dễ thấy nhất."

Lúc này có vài người đi theo sau đã nhanh chóng vượt lên chạy vào trước, vài giây sau ôm bụng cười đi ra, ha ha ha ha, ha ha ha...

Nữ kính râm không tiện đi vào, nam mặt mụn đi vào dạo qua một vòng, lúc đi ra đôi mắt đỏ ngầu.

Linh Vận nén cười: "Tôi đây đã chiếu cố các người rất nhiều đó, hầu như tất cả nhà vệ sinh nam trong trường đều cho các người dán lên, bao nhiêu là công việc, mà các người đưa tiền tài trợ thế này cũng không đủ cho sinh viên chạy việc vặt nữa."

"Linh Vận." Nam mặt mụn không vui hét lên, "Cô giỡn với tôi đúng không?"

Hắn quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn thô kệch ra lệnh: "Trước tiên bắt cô ta lại cho tôi, dạy dỗ cô ta một trận, không có vương pháp!"

Một người đàn ông to lớn cứ như thế đi tới, Linh Vận cảm thấy chấn động, cô nhìn Ninh Tự Hàn sốt sắng hỏi: "Tính sao bây giờ?"

Ánh mắt Ninh Tự Hàn sắc bén nhìn tên to lớn, cảnh cáo: "Tôi nói cho anh biết, nơi này là trường học, không phải là nơi cho các người đến làm loạn, dám đánh nhau tôi lập tức báo cảnh sát!"

Nam mặt mụn không chỗ nào nuốt trôi cơn giận này, lớn tiếng: "Không việc gì hết, đánh chết người đánh tàn phế ta chịu trách nhiệm!"

Quân tử không chịu thiệt thòi trước mắt, Linh Vận kéo Ninh Tự Hàn muốn chạy: "Chạy mau, chúng ta đợi người tới."

(*) Quân tử không chịu thiệt thòi trước mắt (chữ Hán 好汉不吃眼前亏) nghĩa là người thông minh phải biết thức thời, tạm thời né tránh tình cảnh bất lợi trước mắt, tránh khỏi bị thiệt thòi, bị nhục.

Cô cũng không muốn bị đánh, đến lúc đó toàn thân không chỗ nào đẹp, xấu xí chết.

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nhìn cô, chuẩn bị sẵn sàng chờ đối phương ra tay, ngay lúc này nghe được âm thanh từ phía sau lưng gào to: "Ai đụng đến ngón tay của bảo bối ta thử xem!"

Một giọng nói quen thuộc, Linh Vận theo bản năng quay đầu nhìn, vậy mà trông thấy anh hai dẫn theo vài người mặc đồng phục đến, bên cạnh còn có Tôn Cẩn Nặc đi theo.

Người trong cuộc cũng thuận theo âm thanh nhìn sang, nam mặt mụn và nữ kính râm đều cảnh giác nhìn.

Linh Tu giống như Diêm Vương nhanh chân đi đến chỗ Linh Vận, nhìn lướt từ trên xuống dưới, thấy cô nhóc không bị gì, anh xoay đầu trừng mắt nam bảo vệ, "Là mày muốn đánh?"

Linh Tu giống như mấy người xã hội đen, đột nhiên xuất hiện như vậy, cũng không ai biết lai lịch của anh, nam mặt mụn và nữ kính râm đều lùi về sau một bước, nam bảo vệ mặc dù lùi một bước nhưng vẫn siết chặt nắm đấm.

"Anh hai, sao anh lại tới đây?" Linh Vận hỏi, thấy Linh Tu không để ý tới cô, cô quay đầu hỏi Tôn Cẩn Nặc, "Cậu gọi anh tớ đến à?"

Linh Tu chẳng để ý đến Linh Vận, lần trước nghe nói có người coi thường cô anh đã rất tức giận rồi, hôm nay nghe Tôn Cẩn Nặc nói thì lập tức chạy tới.

Hai con mắt giống như chuông đồng, phát ra ánh sáng tối tăm âm u, trừng mắt người đàn ông đứng trước mặt Linh Vận, quát: "Là mày muốn đánh nhau?"

Thấy đối phương không đáp lời, lại hỏi nam mặt mụn: "Hay là mày?"

Nhấc tay chỉ nữ kính râm bên cạnh, "Hay là mày?"

Anh tức giận nhấc chân đạp bụng nam mặt mụn một cước, "Vừa nhìn mày đã thấy khó chịu, còn dám bắt nạt em gái tao, lại còn muốn đòi tiền?"

"Hay là muốn vu khống?"

Nam mặt mụn bị đạp một cước ôm bụng quát nam bảo vệ: "Đồ ngốc, thất thần làm gì?"

"Lên đi —— "

Linh Tu giơ nắm đấm thiết chùy lên, nam mặt mụn bị dọa lập tức lùi một bước về sau, Linh Tu không động thủ nữa mà quay qua nhìn nữ kính râm: "Mấy người không biết xấu hổ hay sao mà còn dám đến trường học tuyên truyền hả, chuyện vừa rồi một nữ sinh đến phá thai gặp tai nạn đến mức cô ấy không thể sinh con nữa đã giải quyết rồi hả?"

(*) Thiết chùy hay đại thiết chùy là một trong những nhân vật nam trong bộ phim hoạt hình 3D võ hiệp < Tần Thời Minh Nguyệt>

Anh nói xong quay lại nói với người mặc đồng phục: "Cô ấy chính là pháp nhân, các người mang đi tra hỏi đi."

Anh lại chỉ vào nhà vệ sinh: "Mang mấy cái biểu ngữ loạn thất bát tao này đi hết cho tôi."

(*) Loạn thất bát tao (乱七八糟) dùng để miêu tả những vật, những việc hỗn loạn, không có trật từ, lộn xộn.

...

Người mặc đồng phục nhanh chóng đưa ba người của bệnh viện đi, Linh Vận nghĩ nên cảm ơn anh hai, không ngờ Linh Tu mặt đen lên hỏi cô: "Lần trước em nói người ức hiếp em là ai?"

Mặc dù rất nhiều người đã tản đi, nhưng vẫn còn có rất nhiều người đứng xem mà, Linh Vận xấu hổ không dám tố cáo, nói: "Đều là chuyện đã qua, được rồi."

Nghe Linh Tu tra hỏi, Điền Huỳnh Mỹ và Nhiễm Văn Khải phát hiện chuyện không hay thì lén lút chuồn mất.

Rời khỏi, Điền Huỳnh Mỹ tức giận không thôi hừ một tiếng: "Linh Vận đúng là may mắn mà, có nhiều người bảo vệ cô ta như vậy!"

Nhiễm Văn Khải không hiểu: "Cuối cùng vì cái gì mà cô phải gây khó dễ cho cô ta vậy?"

Điền Huỳnh Mỹ tức giận bất bình nói: "Dựa vào cái gì nam sinh tôi thích lại thích nó cơ chứ?"

"Cô ta lại thấp như vậy, có cái gì đáng giá để nam sinh thích?"

Nhiễm Văn Khải khuyên nhủ: "Được rồi, Đoạn Tinh Vũ không phải đang hẹn hò với cô sao?"

Điền Huỳnh Mỹ vẫn cảm thấy không công bằng, nói: "Vậy thì có tác dụng gì, cô ta còn nói lần trước đợt thi Hán phục đượt giải nhất nữa chứ, ai mà không biết bạn trai cô ta là giám khảo, đương nhiên cho cô ta điểm cao."

Nhiễm Văn Khải: "Nhiều ban giám khảo như vậy, còn có học sinh ở ngoài nữa, một người cho điểm cao thì có ảnh hưởng gì."

Điền Huỳnh Mỹ không nuốt trôi được cơn giận này: "Dù sao tôi cũng không thể để cho nhỏ lùn đó giẫm lên chân được."

Nhiễm Văn Khải: "Vậy cô có cách nào không?"

Điền Huỳnh Mỹ nghĩ một lát, bỗng nhiên nảy ra một ý, nói: "Tôi nghe nói Tôn Cẩn Nặc ở ngoài bao nuôi một tiểu bạch kiểm, vừa rồi tôi mới hiểu, chắc chắn là anh của Linh Vận, quả nhiên anh em giống nhau."

(*) Tiểu bạch kiểm: chỉ những chàng trai trắng trẻo xinh đẹp, sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm.

"Em gái thì ra ngoài tiếp rượu, anh hai thì được người ta bao nuôi, hừ, tôi phải cho toàn trường biết bộ mặt thật của bọn họ."

Nhiễm Văn Khải suy nghĩ nhiều hơn cô ta: "Huỳnh Mỹ, khi trước cô nói Vương Hoa đáp ứng được chuyện thì cho cô năm ngàn tệ làm phí cảm ơn, bây giờ một phân tiền cũng không được, ba vạn tệ còn phải góp vào, hắn sẽ không tìm cô làm phiền chứ?"

Điền Huỳnh Mỹ bực bội nói: "Không biết, rồi nói sau."

"Là do bọn họ sợ, có thể tại tôi sao!"

...

Chẳng mấy chốc mọi người đã đi mất, Linh Vận nhìn thấy Ninh Tự Hàn vẫn luôn bảo vệ cô từ nãy đến giờ, đang muốn lén đưa cô đi.

Cô còn chưa kịp mở miệng, anh hai liếc đôi mắt lạnh băng qua, Linh Vận cười hì hì: "Anh hai, hôm nay anh thật là oai phong, bây giờ toàn trường đều biết em có anh trai là bá vương, cám ơn anh nha..."

Cô vừa nói vừa đến gần Linh Tu, đồng thời nháy mắt với Ninh Tự Hàn bảo anh đi trước.

Linh Tu sớm đã nhìn ra em gái đang đánh lừa mình, mặt lạnh răn đe cô: "Linh Vận, anh đã nói gì với em?"

"Không cho em và Ninh Tự Hàn bên nhau, chuyện gì xảy ra đây?"

Ninh Tự Hàn vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn Linh Tu làm to chuyện, lúc này ngọn lửa lại đốt lên người mình, anh nói: "Linh Tu, mày không cần nghiêm mặt dạy dỗ Linh Vận, là tao thích cô ấy, cũng là tao chủ động theo đuổi cô ấy."

"Ninh Tự Hàn ——" Linh Tu càng không hài lòng, "Tao đã nói với mày cái gì?"

"Nói mày tránh xa Linh Vận ra..."

Ninh Tự Hàn ngắt lời: "Hai người bọn tao đều thích nhau, tại sao không thể bên nhau, có phải mày còn sống ở xã hội cũ không?"

Linh Tu bị anh chặn lại, hồi lâu không nói được gì, Linh Vận vuốt ngực anh, lấy lòng: "Anh hai, anh đừng nói anh ấy, em lớn như vậy, em biết mình đang làm gì!"

Linh Tu cúi đầu nhìn thoáng qua em gái, con nhóc phấn điêu ngọc trác này lại đang cầu mình, thái độ đặc biệt mềm mỏng, mặt đen không nổi nữa, trừng mắt Ninh Tự Hàn châm chọc: "Tốt nhất mày đem cái mớ bòng bong trong nhà đi xử lý sạch sẽ đi, đến lúc đó nếu khiến Linh Vận không vui, đừng nói tao không có nhắc nhở mày!"

(*) Phấn điêu ngọc trác (chữ Hán 粉雕玉琢的) như ngọc đã được chạm khắc mài dũa, chỉ bé gái xinh đẹp đáng yêu.

"Không cần mày quan tâm." Ninh Tự Hàn đối với mấy lần ngăn cản của Linh Tu cũng tức giận, Linh Vận mua quả đào cho anh mà một trái anh cũng chưa bao giờ ăn, lại còn không biết xấu hổ quát tháo hai người, "Chúng ta..."

Anh còn chưa nói hết, bỗng Linh Vận hướng ra ngoài la lên: "Đại hội thể thao bắt đầu rồi, chúng ta mau đi nào."

Buổi sáng mới vừa ầm ĩ xong, cũng không phải là lúc bắt đầu đại hội thể thao.

Nghe Linh Vận la như thế, mọi người đành phải tự tìm đội ngũ của mình.

Tác giả có lời muốn nói: Đọc truyện vui vẻ.

Có phải các tiểu thiên sứ đều đi kiểm tra rồi không?

Rất nhiều khuôn mặt quen thuộc đã biến mất.

嚶嚶嚶, đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Biên tập: Cá Voi Xanh

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc cùng đi tìm khoa của mình, trên đường cô hỏi Tôn Cẩn Nặc: "Cậu có nghe anh tớ nhắc qua bao giờ không, chuyện gì xảy ra trong nhà Ninh Tự Hàn?"

Dù sao trong lời nói của anh hai có hàm ý, Ninh Tự Hàn tuyệt đối có vấn đề, nếu không anh hai không đến mức nhiều lần ngăn cản bọn họ.

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Không rõ, anh cậu chưa từng nói qua."

Linh Vận không kìm được tò mò, "Chờ một lát tớ nhắn tin cho anh hai hỏi xem."

Đáng tiếc Linh Vận gửi mấy tin nhắn nhưng Linh Tu đều không nhắn lại, trong lòng khó hiểu, "Anh hai rốt cuộc đang làm gì vậy, hình như anh ấy biết gì đó thì phải?"

Cô nhìn Tôn Cẩn Nặc nói đùa, "Cậu nói xem có phải trong nhà Ninh Tự Hàn có phụ nữ không?"

Tôn Cẩn Nặc không nhịn được cười, "Năng lực tưởng tượng của cậu phong phú quá đấy, làm sao có thể?"

Tin nhắn hỏi không trả lời, Linh Vận đợi đến khi nghi thức khai mạc vừa kết thúc lập tức đi tìm Linh Tu, dự định gặp mặt anh hỏi.

Đại hội thể thao vừa tổ chức được một nửa Linh Tu đã về ký túc xá, Linh Vận gọi điện thoại mới biết được.

Buông điện thoại xuống cô đi về phía ký túc của nghiên cứu sinh, không hỏi rõ thì trong lòng cô luôn luôn không bỏ xuống được.

Không ngờ lại gặp Ninh Tự Hàn dưới lầu.

"Anh Ninh Tự." Linh Vận khoát tay với anh, Ninh Tự Hàn thoáng ngơ ngác, giọng điệu hơi cứng nhắc, "Sao em lại ở đây?"

Linh Vận gãi đầu, hỏi anh hai không bằng hỏi Ninh Tự Hàn, cô quay qua nói: "Vừa rồi chẳng biết tại sao anh em lại nói thế, anh đừng để trong lòng."

"Đúng rồi, vừa rồi anh ấy nói trong nhà anh... gì gì đó là có ý gì vậy?"

Sắc mặt Ninh Tự Hàn không tự nhiên, im lặng vài giây, anh khoác vai Linh Vận nói: "Đi ăn cơm đi, anh từ từ nói cho xem."

"Ồ." Linh Vận thầm nói trong đầu, xem ra anh có nỗi niềm khó nói, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô quan tâm, nói: "Nếu như anh không muốn nói thì thôi."

Khóe miệng Ninh Tự Hàn giật giật, mơ hồ trả lời: "Đừng nghe anh của em nói bậy, chỉ là một số chuyện với ba mẹ trong nhà thôi, không liên quan gì đến chúng ta, cậu ta chỉ không muốn chúng ta bên nhau nên mới nói như vậy, đừng nghĩ đến nữa."

Linh Vận a một tiếng, nếu như Ninh Tự Hàn không muốn nói, cô còn có thể khống chế bản thân không nghĩ ngợi nữa, nhưng anh lại hời hợt che giấu, trái lại cô không nhịn được mà suy nghĩ nhiều.

Nhưng nhìn Ninh Tự Hàn không muốn nói, cô cũng không tiện truy hỏi đến cùng, chỉ nói: "Ừm, anh nói gì thì em tin cái đó."

Một bữa cơm Linh Vận ăn không yên lòng, Ninh Tự Hàn nhìn cô vài lần, trong lòng có phần bực bội, ăn hai ba miếng, nói: "Anh đưa em về."

Linh Vận đem bữa ăn của hai người đưa đến địa điểm chỉ định, đi xuống lầu, Ninh Tự Hàn lấy hai tay xoa xoa mặt, đuổi kịp Linh Vận, nắm bàn tay nhỏ của cô.

Linh Vận giật ra, tay anh lại dùng sức, cô không thể rút ra được, chỉ có thể để mặc cho anh cầm tay mình.

Có điều tay anh rất lớn, khi nắm như thế này thì có cảm giác khác, trong lòng hết sức an tâm.

Lại thêm mùa hè trời nóng, lòng bàn tay hai người đều ra một tầng mồ hôi mịn, giao hòa cùng một chỗ, càng thêm cảm giác không nói rõ được cũng không miêu tả được.

Linh Vận giật giật tay, Ninh Tự Hàn thấy vậy trái lại càng tăng thêm lực.

Hai người cứ như vậy im lặng đi một đoạn, bỗng Ninh Tự Hàn dừng bước, Linh Vận không hiểu nhìn anh: "Sao vậy?"

Sắc mặt Ninh Tự Hàn nghiêm nghị, hắn lúc đầu vóc dáng tuấn tú, đường nét góc cạnh rõ ràng, bình thường nhìn anh nghiêm túc hơn hẳn mọi người.

Cũng may mà tính anh lại vui tươi và sáng sủa, khiến cho người khác cũng thấy tràn đầy sức sống.

Nhưng giờ phút này lại không biết như thế nào, Linh Vận cảm thấy toàn thân anh lạnh như băng, có chút khiếp người, cô bất giác lùi về sau một bước.

Cô nhỏ giọng gọi: "Anh Ninh Tự."

Ninh Tự Hàn hoảng hốt, rất nhanh phản ứng kịp, anh khom chân ngồi xổm xuống, kéo hai tay Linh Vận nhìn cô, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, anh nói: "Em..."

Dáng vẻ nghiêm túc quá mức, nội tâm Linh Vận khó tránh khỏi căng thẳng, không biết rốt cuộc Ninh Tự Hàn muốn nói gì.

Ninh Tự Hàn hắng giọng, "Anh là thật lòng thích em, muốn đi cùng với em, từ khi anh nói em làm bạn gái của anh, anh đã quyết định muốn cùng em đi hết cuộc đời, mãi cho đến khi đi không được nữa, ngay cả khi không đỡ được cũng sẽ không buông tay."

"Cho nên mặc kệ người khác nói gì, em không cần tin, chúng ta ở đây, đang ở trước mặt em, tin anh."

Dù sao cũng đã vào mùa hè, buổi trưa trời rất nóng, cũng may hai người đi là con đường nhỏ đầy cây, nên còn có còn có bóng cây che.

Giờ phút này anh đang ngồi xổm, Linh Vận đứng trước mặt anh, dù cho thế này cô cũng không cao hơn anh bao nhiêu, ánh nắng dày đặc xuyên thấu qua lá cây chiếu xuống, khiến bóng của những phiến lá rơi trên tóc anh.

Đôi mắt anh rất đẹp, lông mày dày đậm, lông mi thì dài đẹp, anh cứ như nhân vật từ trong Anime bước ra.

Linh Vận nhìn rồi liếm môi, thứ lỗi cho cô là một người nhan khống, trong lòng cô cười hì hì, nhưng khuôn mặt nhỏ lại vô cùng căng thẳng, nói: "Ừm, em tin anh."

(*) Nhan khống: dễ xiêu lòng vì nhan sắc.

Cô đứng đấy không cao hơn anh đang ngồi xổm nhiều cho lắm, Ninh Tự Hàn ngửa đầu nhìn gương mặt cô, giống như quả vải vừa lột vỏ vậy, trắng nõn khiến cho người ta thèm nhỏ dãi, rất muốn cắn một cái.

Có lẽ là do trời nóng, trên chóp mũi cô toát ra một tầng mồ hôi mịn, mang theo mùi thơm nhàn nhạt bay đi, Ninh Tự Hàn nắm lấy hai tay cô dùng sức kéo xuống, trực tiếp đem người ôm vào lòng.

Anh khàn giọng, nói: "Đây là em nói, có lòng tin với anh, tin tưởng anh."

Bất thình lình ôm như thế, Linh Vận có chút ngu ngơ, bong bóng màu hồng không ngừng xoay tròn trước mắt, cô ngơ ngơ ngác ngác khẽ gật đầu: "Ừm, tin anh, dù sao anh cũng là người mà em thích mà!"

Vừa rồi rất nhiều điều không rõ trong lòng bỗng biến mất, trong lòng Linh Vận ngọt ngào, được bạn trai ôm cảm giác thực tốt.

Sau khi cùng Ninh Tự Hàn tách ra, Linh Vận một mực đắm chìm trong hạnh phúc nho nhỏ mà Ninh Tự Hàn cho cô, thế nhưng cái hạnh phúc này không thể suy nghĩ sâu xa được, luôn cảm giác có gì đó không đúng.

Trong đầu tựa như có hai đứa trẻ đang đánh nhau, một người khuyên cô đã thích thì phải hoàn toàn tin tưởng đối phương, người còn lại không ngừng nói với cô, con trai đều là đại móng heo, ngàn vạn lần không thể tin, nhất là khi anh ta còn đang che giấu cô điều gì đó thì càng không thể tin được.

Linh Vận bực bội vỗ vỗ trán, thời điểm đối mặt với Ninh Tự Hàn, nhìn ánh mắt anh chân thành như vậy, cô đã cảm thấy cần phải tin tưởng anh, thế nhưng khi quay người đi đến nơi không thấy anh, cô lại không nhịn được mà suy nghĩ nhiều.

Anh hai không phải cũng như thế sao, rõ ràng không quên không được bạn gái cũ nhưng vẫn sống chung với Tôn Cẩn Nặc, không chút nào quan tâm cô ấy.

Lần trước cô đến, Tôn Cẩn Nặc làm thức ăn có lẽ bận bịu từ sáng cho đến trưa, anh hai ngay cả một tay cũng không giúp mà ngồi chơi game.

Cũng vì Tôn Cẩn Nặc thích anh ấy, mới nhiều lần nuông chiều anh.

Nếu mình bị đối xử như thế, Linh Vận nghĩ, cô sẽ không chịu được.

Chỉ sợ Ninh Tự Hàn cũng giống anh hai, lúc này thích cô, cảm thấy mới mẻ, cái lời quỷ gì cũng có thể nói ra, nhỡ đâu một ngày nào đó không thích nữa, ngay cả đối phó cũng chẳng muốn.

Nhưng anh hai còn là một lòng, Ninh Tự Hàn thì sao?

Linh Vận càng nghĩ càng rối, không nhịn được điện thoại cho anh hai, cô vẫn muốn biết rõ rốt cuộc trong nhà Ninh Tự Hàn có chuyện gì xảy ra.

Điện thoại rất nhanh được nhận, Linh Vận quanh co lòng vòng hỏi: "Anh hai, anh đang ở đâu vậy?"

Linh Tu tức giận việc cô và Ninh Tự Hàn hẹn hò, không quá muốn trả lời cô: "Em quản anh ở đâu, trong mắt em còn có người anh trai này á?"

Những lời châm chọc này, Linh Vận tức giận, "Anh dựa vào đâu mà quản em yêu đương, em cũng 19 tuổi rồi, đã sớm trưởng thành, sang năm đã có thể kết hôn."

"A, " Linh Tu càng không vui, "Xem ra em có năng lực, còn dám nói kết hôn, em kết thử anh xem!"

Linh Vận chỉ là thuận miệng nói ra, bây giờ lại bị anh làm căng, bèn sửa lời: "Đó là chuyện của em."

"Anh cứ một mực phản đối, cũng không thể không cho em tìm bạn trai chứ?"

"Định để em cả đời không lấy chồng à?"

Linh Tu: "Em thích ai không thích, vì sao hết lần này tới lần khác lại là Ninh Tự Hàn?"

Tim Linh Vận chợt thắt lại, theo bản năng hỏi: "Vậy anh nói xem vì sao em không thể thích anh ấy?"

"Anh ấy dáng dấp đẹp trai, đối xử với người cũng tốt, còn là nghiên cứu sinh, chỗ nào cũng xứng với em, anh cho em cái lý do đi."

"Em không biết..." Linh Tu vừa mới bắt đầu nói thì điện thoại bỗng nhiên bị người từ phía sau cướp đi, "Ai cái tên khốn kiếp..." Câu mắng còn chưa thốt ra khỏi miệng, phát hiện là Ninh Tự Hàn, sửa lại, "Sao mày lại trở về rồi?"

Ninh Tự Hàn tắt điện thoại của cậu ta rồi ném lên giường, bình tĩnh nói: "Linh Tu, mày ít nói hươu nói vượn lại cho tao, chờ thời cơ chín muồi, chính tao sẽ nói."

Đây là thái độ gì chứ, Linh Tu cũng ngoan cố, "Em gái ruột của tao, chẳng lẽ muốn tao nhìn nó nhảy vào hố lửa?"

Ninh Tự Hàn nhíu mày, "Hố lửa cái quái gì, hai người bọn tao đều thích nhau thì có vấn đề gì?"

Linh Tu: "..."

Yên lặng mấy giây, anh ta nghiến răng, "Đều thích lẫn nhau thì sao, tao lại muốn nói cho nó, để nó sớm..." Anh vừa nói vừa đi lấy điện thoại, "Thoát ly khổ hải, sau này đỡ phải hối hận."

(*) Thoát ly khổ hải (脱离苦海) có nghĩa là cắt đứt phiền muộn và gian khổ trên thế gian, rời khỏi khó khăn cùng cực.

Ninh Tự Hàn ngăn cản anh lấy điện thoại, nhẫn nhịn cơn giận dữ, nói: "Tao đã nói với mày, tự tao sẽ nói với cô ấy, chờ thời cơ chín muồi, mày làm gì mà cứ dồn ép tao!"

Linh Tu: "Chờ thời cơ chín muồi, chỉ sợ Linh Vận càng khổ hơn, vẫn là hiện tại tao nói cho nó là tốt nhất, nếu nó có thể chấp nhận và sẵn lòng ở bên mày, tao sẽ không nói hai lời ủng hộ bọn mày, nhưng nếu nó không đồng ý, sau này mày đừng có làm phiền nó nữa."

Ninh Tự Hàn lập tức cuống lên, ra sức giữ điện thoại di động, đáy mắt đỏ đến đáng sợ, kiềm chế tâm trạng của mình, nói: "Linh Tu, có thể cho tao chút thời gian không, coi như tao xin mày?"

"Cô ấy là em gái mày, mày yêu thương cô ấy, nhưng tao thích cô ấy, tao cũng yêu thương cô ấy."

Linh Tu: "Vậy bây giờ mày lập tức nói cho nó."

"Không được. " Ninh Tự Hàn dứt khoát nói, "Nếu mày dám nói cho cô ấy, nếu Linh Vận chia tay với tao, Linh Tu, mày có tin tao sẽ theo đuổi Mẫn Tình không, để cho mày cả đời không thoải mái."

"Mày dám!" Mẫn Tình là điểm yếu của cậu ta, vừa nghe đến hai chữ này, Linh Tu liền điên lên, "Cô ấy đã kết hôn, mày dựa vào cái gì còn đi quấy rầy cô ấy?"

Ninh Tự Hàn nắm chặt cổ áo Linh Tu, nói ra từng chữ: "Không tin mày cứ thử xem, Linh Vận tao nhất định phải có, nếu ai dám phá hoại bọn tao, tao sẽ khiến người đó phải khổ sở."

Linh Tu dùng cùi chỏ đẩy anh ra, ha ha cười khẩy, nói: "Mẫn Tình đã kết hôn, mày cho rằng mày có thể theo đuổi được cô ấy sao?"

Ninh Tự Hàn: "Mày đừng quên, không có tiền thì sẽ không giải quyết được thứ gì cả, theo đuổi không được, tao có thể ra tay từ chồng cô ta, tao nghe nói cuộc sống của bọn họ rất

bình thường, nhà ở vẫn phải vay tiền mua, tao cũng không tin..."

Linh Tu đưa tay lau mặt, viền mắt đỏ.

Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, Ninh Tự Hàn biết mình nói hơi quá đáng, yên lặng mấy giây, anh đổi lời nói: "Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc không giống nhau, Tôn Cẩn Nặc cô ấy thích mày, cái gì cũng nguyện ý vì mày mà làm."

"Nhưng Linh Vận không được, cô ấy vẫn còn dè dặt đối với tao, nếu lúc này nói cho cổ, sẽ chỉ hù đến cổ, khiến cô ấy quay người chạy trốn."

"Tao sẽ không giấu cô ấy mãi đâu, nhưng cũng phải tìm một cơ hội thích hợp mới có thể nói."

Tác giả có lời muốn nói: chuyện của Ninh Tự Hàn, chương sau sẽ giải thích.

Đừng vội.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Biên tập: Cá Voi Xanh

Dù gì đi nữa Linh Tu cũng là anh trai Linh Vận, Ninh Tự Hàn cũng không muốn đem chuyện này đi quá xa, vẫn nên để cậu ta yên tâm mới được, "Với cả, đây chẳng qua là chỉ là ý muốn của một mình ba tao, sau khi ba mẹ tao ly hôn, tao luôn đi theo mẹ, tất cả quyết định của ông ấy căn bản không ảnh hưởng gì tới tao, huống chi cô gái ông ấy thích ngay cả mẹ tao cũng không đồng ý thì làm sao có thể thay đổi quyết định của tao?"

Linh Tu không đồng ý lời anh nói, "Nhưng hồi trước có cô gái theo đuổi mày, mày dám nói không phải mày đuổi cổ con gái người ta đi không? Đến mức sau này khi biết chuyện này nữ sinh đều kính nhi viễn chi với mày?"

(*) Kính nhi viễn chi: tôn trọng và giữ khoảng cách

"Nếu không với điều kiện của mày, vì sao đến bây giờ vẫn không có bạn gái?"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nói: "Đó là do tao vốn không thích, đuổi cổ hay không đuổi cổ ai liên quan gì đến tao?"

"Lần đầu gặp Linh Vận tao đã thích cô ấy, ai cũng đừng mong cản trở bọn tao."

Anh vĩnh viễn cũng không quên được ngày hôm đó ở siêu thị, cô nhóc nhón chân để với dầu gội trên kệ hàng, bộ dạng với thế nào cũng không tới.

Cô nhóc phồng má, tức giận nhìn kệ hàng, hôm đó cô mặc một cái áo phao màu trắng, vén tóc, cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ, bên cạnh lỗ tai trắng nõn là một lớp tóc mềm mại và tinh tế, khiến cho lòng người đặc biệt ngứa ngáy.

Ngoài ra còn có một nốt ruồi nho nhỏ bên cạnh cổ, lúc ấy anh thiếu chút nữa đã sờ lên.

Sau đó anh giúp cô nhóc lấy dầu gội, cô nhóc ngây ngốc nhìn anh, một khắc đó bỗng nhiên anh có một sự thôi thúc đó là muốn có số điện thoại của cô.

Tiếc là cuối cùng anh lại bỏ qua.

Chỉ có điều cũng là duyên số, không ngờ chưa đến nửa giờ sau cô nhóc đã tự tìm đến.

Mặc dù nghe nói cô nói hẹn hò bạn trai khiến anh có chút khó chịu, cũng may là không đến hai ngày đã chia tay.

Thành thật mà nói anh cũng hơi ngưỡng mộ, cô chia tay còn muốn chọc tức đối phương để lấy lại danh dự, đại khái là quan tâm nên cô mới như thế.

...

Linh Tu thấy anh cương quyết như thế, dù sao cũng là anh em sống chung năm năm, vẫn là hiểu rõ lẫn nhau, cho nên anh ta lặng im suy nghĩ rồi cảnh cáo: "Đây là hôm nay chính mày nói lời này, nếu như một ngày nào đó để tao biết mày ức hiếp Linh Vận, đừng trách tao với mày cá chết lưới rách!"

Ninh Tự Hàn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sửa lại giọng điệu nói: "Cảm ơn."

Cuối tuần Linh Vận trở về nhà một chuyến, ba mẹ cô ra ngoài chơi vừa trở về, mang về cho cô rất nhiều đồ, thức ăn, còn có quần áo.

Linh Vận lấy quần áo mặc thử, cho bà Linh nhìn: "Mẹ, mẹ thấy được không?"

Bà Linh nhìn con gái, trong mắt tràn đầy thương yêu, "Rất đẹp, con gái của mẹ mặc cái gì cũng xinh đẹp hết."

Là một chiếc váy dài, lộ ra nước da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh của cô.

Chẳng qua Linh Vận thấp, váy đều dài qua mắt cá chân, ngoại trừ khuyết điểm này thì không còn gì nữa.

Linh Vận bĩu môi, "Thế nhưng dài quá ạ."

Bà Linh không quan trọng, nói: "Vậy thì sao chứ, để sau này mẹ sửa cho con."

Bà Linh có bàn tay rất khéo léo, hơn nữa bình thường bà cũng không có việc gì làm, liền thích mân mê những thứ hoa hoa thảo thảo, chút vải vóc thêu thùa gì đó.

Linh Vận đem váy cởi ra đưa cho bà: "Thế thì đưa mẹ nhé, giúp con sửa một chút."

Cô lại lục lọi đồ mà ba mẹ mang về lần nữa, không có món nào là cho anh hai, "Mẹ, tại sao anh hai không có?"

Ông Linh ở bên cạnh nói: "Có mang, nhưng khi lên máy bay kiểm tra thì nói là mang quá nhiều, lại ném đi rồi."

Linh Vận: "..."

"Vậy ba cũng không thể đều chọn đồ của anh hai mà ném chứ!"

Ông Linh: "Dù sao nó cũng không về, mang hay không mang theo cái gì, thật giống như là ba mẹ sinh nó ra còn có lỗi với nó vậy."

"Có bản lĩnh thì cả đời đừng quay về."

Linh Vận bĩu môi, "Ba, nhỡ đâu có ngày nào đó anh hai đi làm con rể nhà người ta thì sao?"

Ông Linh: "Vậy thì ba đem công ty giao cho con, ba không tin là không được!"

Linh Vận không nhịn được cười hì hì, "Vậy thì con nhìn anh hai đừng trở về thì vừa vặn."

Ông Linh khen: "Vẫn là con gái ngoan, sau này ba mẹ chỉ trông cậy vào con."

Linh Vận vòng vo: "Thực ra anh hai đã sớm biết lỗi, chỉ là không tìm được bậc thang đi xuống..."

Bà Linh lập tức mất hứng, "Nó muốn bậc thang chẳng lẽ mẹ không cần sao?"

"Vì một đứa con gái, ngay cả mẹ mình cũng không cần,mẹ vẫn còn đau lòng đây!"

Linh Vận á khẩu.

Không biết nói cái gì cho phải, cả nhà người nào cũng cứng đầu, không ai chịu cúi đầu trước.

Lúc ăn tối Linh Vận bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Tôn Cẩn Nặc, là một bức ảnh chụp màn hình, cô cắn đũa nhìn nội dung bên trong.

Một tiêu đề lớn hết sức bắt mắt: Tin bên lề: từ cặp đôi anh em năm nhất không bình thường.

Bên dưới là một tấm ảnh của cuộc thi Hán phục.

Rất nhanh đã nhận tiếp tấm thứ hai Tôn Cẩn Nặc gửi tới, nội dung nói là em gái ra ngoài tiếp rượu kiếm tiền, anh trai thì được người bao nuôi...

Dù sao rất nhiều thứ kinh khủng không thể chịu đựng được, hơn nữa lại chỉ rõ ràng, vừa nhìn thì chính là chỉ cô và anh hai.

Bình luận có rất nhiều lời lẽ khó nghe, còn có người trực tiếp phỉ nhổ dòng họ cô.

Nội tâm Linh Vận tức giận đến phát hỏa, nhưng lại không muốn để ba mẹ nhìn thấy, miễn cưỡng ăn vài miếng cơm, buông đũa xuống: "Ba mẹ, bạn học con tìm con, đêm nay con về trường học ạ."

"Cái đứa nhỏ này." Bà Linh không vui nói, "Sáng mai để tài xế đưa con đi, tối thế này đi cái gì."

Linh Vận cười hì hì: "Con đồng ý giúp cô ấy ghi chép sổ sách, cô ấy phải ra ngoài dạy kèm rồi, ngày mai chủ tịch Hội của bọn con đã muốn xem kết quả, nếu con không giúp cô ấy, việc dạy kèm sẽ không làm được." cô vừa nói vừa chạy ra ngoài, "Ba mẹ, con để anh Lưu đưa con đi."

Không nghe thấy ba mẹ ở phía sau phàn nàn cái gì, Linh Vận đã chạy ra khỏi nhà, gọi Tiểu Lưu lái xe đưa cô đến trường học.

Trên đường cô nhận được điện thoại của Ninh Tự Hàn, bởi vì Tiểu Lưu đang ở đây, cô cũng không tiện hỏi Ninh Tự Hàn đã biết chuyện trên diễn đàn chưa, chỉ ậm ờ nói mình đi tìm anh hai.

Trái lại Ninh Tự Hàn cũng không hỏi nhiều, nghe xong liền cúp điện thoại.

Linh Vận bảo tiểu Lưu lái xe đến Tây Môn, nơi đó gần cư xá của anh hai, vì không muốn để cho ba mẹ biết chuyện anh hai ở ngoài sống chung với người ta, nên cô không thể để cho Tiểu Lưu trực tiếp cho xe chạy đến cổng cư xá được.

Nhanh chóng xuống xe, Linh Vận khoát tay với Tiểu Lưu để hắn đi trước, còn cô đứng một hồi trước cổng trường học rồi rẽ về phía cư xá của anh hai.

Vậy mà vừa đến cổng đã thấy Ninh Tự Hàn.

Nam sinh cao ráo chân dài đứng bên dưới cây đại thụ, một chân giơ lên đạp lên thân cây, một tay cầm điện thoại thỉnh thoảng hai mắt nhìn màn hình, thấy cô tới cất điện thoại khoát tay với cô: "Tiểu Linh ——"

Linh Vận đỏ mặt, nhanh chóng đi tới, khó hiểu: "Sao anh lại ở đây vậy?"

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời: "Đương nhiên là chờ em rồi."

Linh Vận: "Chờ em?", mấy giây sau cô mới kịp phản ứng mấy giây, hỏi anh: "Anh đã biết chuyện trên diễn đàn rồi hả?"

Ninh Tự Hàn khẽ gật đầu: "Ừm."

"Chúng ta tìm chỗ nói."

Hai người tìm một chỗ nghỉ chân, ngồi xuống chậm rãi trò chuyện.

Bởi vì tức giận, khuôn mặt trắng nõn của Linh Vận ửng đỏ, lại gấp gáp chạy ra ngoài nên cũng không buộc tóc, tóc cô dài đến ngang vai tán ra hai bên mặt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại càng thêm nhỏ.

Ninh Tự Hàn đưa tay ước lượng thử, còn không to bằng bàn tay của anh.

Chóp mũi Linh Vận có một tầng mồ hôi, cô tức giận nói: "Chắc chắn là Điền Huỳnh Mỹ, em không biết đã đắc tội gì với cô ta nữa mà cứ liên tục nhắm vào em không tha."

"Lần trước chuyện bệnh viện kia là do cô ta và Nhiễm Văn Khải làm, anh hai đạp cái tên nam mặt mụn kia một cước, với lại bọn họ cũng không có được lợi ích gì nên em không có xen vào chuyện này nữa, ai ngờ hiện tại còn táo tợn hơn, còn bắt đầu tung tin đồn nhảm nữa chứ."

Ninh Tự Hàn lẳng lặng nghe, không nói gì.

Linh Vận nói đến khô cả miệng, đối phương một câu cũng không nói, ngập ngừng vài giây, nhìn anh hỏi: "Anh sẽ không tin những cái đó là thật chứ?"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nhìn cô: "Nếu anh tin thì sẽ không đến tìm em."

Linh Vận cười, nghe Ninh Tự Hàn nói câu này cô an tâm, có điều nghĩ đến chuyện diễn đàn vẫn không nhịn được buồn nôn, "Làm sao bây giờ?"

"Nếu không hay là em viết một bài post làm sáng tỏ?"

"Chỉ sợ đến lúc đó trở thành một vở kịch cẩu xé dồn ép nhau to đùng thôi, ngoài thêm chuyện cho người ta hóng ra thì không có tác dụng gì."

Vì quá tức giận, Linh Vận duỗi hai móng vuốt nhỏ trắng bóc và chộp hai lần vào không trung, cô ước không khí trước mặt mình là Điền Huỳnh Mỹ và Nhiễm Văn Khải, cô sẽ cào từng vết từng vết máu trên mặt hai người họ.

Tay cô vừa nhỏ vừa mềm, Ninh Tự Hàn nắm vào hư không, giống như bàn tay nhỏ của cô nằm trong bàn tay anh vậy.

Im lặng mấy giây, anh lại buông tay ra và đặt hai tay cô vào tay mình, vẫn là thực sự dễ chịu.

Linh Vận bỗng nhiên bị anh nắm chặt, mất hứng nói: "Anh không giúp em nghĩ cách đi, nắm tay em làm gì?"

Ninh Tự Hàn cầm đôi tay mềm mại nhỏ nhắn của cô khẽ nhào nặn, bàn tay lớn của anh vừa khoan hậu lại bá đạo, khiến cho cánh tay Linh Vận đều tê liệt.

Ninh Tự Hàn đem tay mình và tay cô để cùng một chỗ, ánh mắt trong veo nhìn Linh Vận, hỏi: "Em nói xem nếu hai đứa bọn mình mang một cặp nhẫn kim cương thì thế nào?"

"Nhẫn kim cương?" Linh Vận lờ mờ.

Ninh Tự Hàn nói tiếp: "Đúng vậy, thích không?"

Linh Vận xấu hổ gật đầu, "Đương nhiên thích."

Có cô bé nào không thích nhẫn kim cương đâu, trước kia cô còn tưởng tượng về kiểu dáng nhẫn kim cương mà sau này khi kết hôn chồng tương lai sẽ tặng cho cô nữa đây này!

Không biết Ninh Tự Hàn tự nhiên nhắc đến nhẫn kim cương là có ý gì, vẻ mặt ngây thơ nhìn anh.

Ninh Tự Hàn: "Thích thì anh tặng em nhé."

Đáy lòng Linh Vận bỗng nổi lên ngạc nhiên mừng rỡ, chỉ có điều rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, không thể vô duyên vô cớ anh lại tặng nhẫn kim cương được?

Cô nhíu mày: "Có phải là có điều kiện gì không?"

Ninh Tự Hàn không chút do dự nói: "Làm vị hôn thê của anh, chúng ta đính hôn đi!"

Linh Vận: "..."

Cô không kịp phản ứng, ngây thơ nhìn anh, "Ninh Tự Hàn, anh không bị sốt đó chứ?"

Cô đưa tay sờ trán anh, lại sờ lên mình, hình như... Không có nóng mà?

Ninh Tự Hàn nắm bàn tay nhỏ của cô, không cho cô làm loạn, "Anh nghiêm túc, chúng ta đính hôn, tin đồn trên mạng chẳng phải sẽ tự sụp đổ sao?"

Linh Vận cắn môi, tràn ngập nghi ngờ nhìn anh, ấp úng nói: "Nhưng việc này phải để ba mẹ quyết định, em còn phải trở về nói với bọn họ, ngay cả việc em yêu đương bọn họ còn không biết, nói gì là việc đính hôn?"

"Hơn nữa, em mới 19 tuổi."

Ninh Tự Hàn có lý có cứ, thận trọng từng bước khuyên nhủ: "Em nói xem chúng ta yêu nhau, đúng không?"

(*) Có lý có cứ: có lý do và có căn cứ

Linh Vận khẽ gật đầu: "Đúng vậy."

Ninh Tự Hàn lại hỏi: "Vậy em có thích anh không?"

Linh Vận xấu hổ gật đầu, ngượng ngùng nói: "Không thích còn có thể hẹn hò với anh à?"

Ninh Tự Hàn tiếp tục hỏi: "Vậy em có nghĩ đến đi theo anh cả đời không?"

Cả đời này đi theo anh?

Linh Vận ngẩng đầu, nhìn Ninh Tự Hàn.

Thái độ này của anh rõ ràng là không ngờ tới, vừa rồi ánh mắt Ninh Tự Hàn sáng ngời thì lập tức ảm đạm đi, trái tim Linh Vận trì trệ, vội vàng nói: "Đương nhiên muốn."

Ninh Tự Hàn cười, đồng thời đổi thành vẻ mặt ấm áp, "Đã muốn đi cùng với anh cả đời rồi rồi, vậy anh cũng muốn đi cùng với em, chúng ta đính hôn thì có vấn đề gì?"

Có điều Linh Vận vẫn có chuyện băn khoăn, "Nhưng mà em không dám nói với ba mẹ đâu, em mới năm nhất đại học còn chưa tốt nghiệp nữa."

Tác giả có lời muốn nói: ừm, cho đến khi tốt nghiệp đại học tôi cũng chưa nói qua yêu đương, thật là tiếc!

Hiện tại chỉ có thể dùng cái này để an ủi mình.

Hì hì...

Editor: Em cũng không kém gì tác giả đâu QAQ

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Biên tập: Cá Voi Xanh

Ninh Tự Hàn lắc đầu: "Không cần nói với bọn họ, chúng ta tự quyết định cả đời là được."

Anh cầm tay cô đặt lên môi hôn, Linh Vận chỉ cảm thấy một luồng điện từ mu bàn tay xẹt qua, nhanh chóng truyền đến vai, cuối cùng ngay cả một bên gò má và tai cô đều nóng.

Khuôn mặt trắng nõn của Linh Vận đỏ bừng, nhìn Ninh Tự Hàn, ấp úng nói: "Nhưng như thế thì có ích lợi gì?"

Ninh Tự Hàn nghĩ nghĩ: "Nếu em không yên tâm, anh có thể mời người nhà của anh làm chứng cho anh, em thấy thế nào?"

Trước kia Linh Vận vẫn cảm thấy vóc dáng của mình thấp, trong lòng tự ti, hôm nay nghe Ninh Tự Hàn nói như vậy, mọi nghi ngờ về vấn đề của gia đình anh đều bị xua tan.

Anh đây là đang cho mình thấy lập trường của anh, nguyện ý mang cô đến trước mặt người nhà anh, đây nhất định là nghiêm túc.

Trong lòng Linh Vận đắc ý, cảm thấy ngọt ngào hơn bao giờ hết.

"Vậy anh muốn em gặp ba mẹ anh sao?"

Ninh Tự Hàn lắc đầu: "Không phải, nếu như em đồng ý đính hôn với anh, anh sẽ tìm cô của anh làm chứng cho chúng ta."

Cô?

Linh Vận theo bản năng hỏi: "Là nhà thiết kế VM ạ?"

Ninh Tự Hàn: "Đúng, chính là cô ấy."

Linh Vận che khuôn mặt nhỏ của mình xích lại gần anh, nhìn anh lấy lòng, hỏi: "Vậy có thể để cô ấy thiết kế cho em một bộ Hán phục được không?"

Ninh Tự Hàn đưa tay chạm đầu mũi cô, "Chỉ cần em chịu làm cháu dâu của cô ấy, anh sẽ để cô ấy thiết kế cho em một tủ quần áo luôn."

Cái này cực kỳ hấp dẫn, Linh Vận tưởng tượng mình có một tủ quần áo Hán phục, đủ loại tay áo bồng bềnh, không chút do dự nói: "Vậy được." Có điều cô vẫn không yên tâm, "Em không dám nói với ba mẹ trước khi tốt nghiệp, cho nên..."

Ninh Tự Hàn hít sâu một hơi, giải thích: "Anh chỉ cần một câu nói của em là được."

Thế nào cũng đều có lợi, Linh Vận vui vẻ, "Vậy được, em đồng ý với anh."

Ninh Tự Hàn đưa tay ôm Linh Vận vào lòng, vì cảm xúc thay đổi quá nhiều, giọng anh hơi khàn khàn, "Em gái nhỏ, đây là em đồng ý với anh, về sau không cho phép đổi ý."

Giọng Linh Vận bị bóp nghẹn, cô ừ một tiếng, "Không đổi ý, trừ khi anh đối xử không tốt với em."

Ninh Tự Hàn: "Sao anh có thể đối xử với em không tốt chứ." Im lặng vài giây, anh nói: "Hôm nay muộn rồi, ngày mai anh dẫn em đi mua nhẫn."

Đêm tối đã làm mất đi cái bất an của ban ngày, gió đêm từ bên tai phất qua, trầm trầm xúc cảm khiến cho người ta đặc biệt thoải mái dễ chịu, hai người bây giờ trong bóng đêm ôm nhau, thật sự là không còn chuyện nào ngọt ngào hơn.

Ninh Tự Hàn đạt được ý nguyện, ôm cô đến không nỡ buông ra, hận không thể ôm như thế này cả đêm, cho nên anh muốn thử nói đêm nay đừng về ký túc xá, ra ngoài ở.

Đương nhiên trong lòng anh cũng không có dự định là nhất thiết phải đem cô ăn vào miệng, chỉ là muốn ở cùng một chỗ với cô.

"Em gái nhỏ..." Ninh Tự Hàn vừa mới mở miệng, bỗng Linh Vận nghe điện thoại của mình vang lên, phát hiện là cuộc gọi của anh hai, nhanh chóng nghe máy.

"Anh hai ——"

Linh Tu nghi ngờ: "Nặc Nặc nói em qua đây, sao còn chưa thấy bóng dáng em?"

Linh Vận ngượng ngùng thoáng nhìn qua Ninh Tự Hàn, nói: "Ồ, vừa rồi trên đường bị kẹt xe, em vừa mới tới, đang lên lầu."

Linh Tu không tin cô: "Em đi cùng Ninh Tự Hàn phải không?"

Không ngờ anh hai không nể thể diện cho cô như vậy, dù sao cũng bị phát hiện, cô khẽ nói: "Ừm, chúng em cùng đi lên đây."

Cúp điện thoại, Linh Vận và Ninh Tự Hàn cùng nhau lên lầu, Tôn Cẩn Nặc chuẩn bị rất nhiều hoa quả, mời hai người ngồi, nói đùa: "Linh Vận, cậu đạp xe đạp tới đây à?"

Linh Vận che giấu nói: "Đây không phải là mượn cớ với gia đình để ra ngoài sao."

Linh Tu ngồi trên một chiếc ghế sô pha, lưng dựa vào ghế, chân gác lên đầu gối chân kia, xoa cằm nhìn màn hình điện thoại.

Màn hình điện thoại là đen, ánh mắt của anh vẫn chăm chú nhìn hai người phía đối diện.

Ninh Tự Hàn ngồi vào một bên ghế sô pha, Linh Vận ngồi xuống sát bên anh, nhìn thấy trên bàn trà những trái đào xinh đẹp, đường nét tròn trịa đầy đặn, một bên còn có đỏ phơn phớt, hương thơm đậm đà bay vào mũi, đầu lưỡi lập tức sinh ra chất lỏng, cô duỗi tay cầm lên một trái đưa cho Ninh Tự Hàn: "Cho anh, nó trông rất ngon."

Cô cũng cầm lấy một trái, cắn một cái, quả nhiên chất thịt rất mềm, nước rất ngọt, không khỏi khen một câu: "Rất ngọt!"

Thấy Ninh Tự Hàn cầm quả đào không chịu ăn, cô nghi hoặc, hỏi: "Không phải anh rất thích đào sao?"

Ninh Tự Hàn liếc qua Linh Tu, Linh Tu thì lại có vẻ mặt đắc ý nhìn anh, Ninh Tự Hàn đặt quả đào trở về, nói: "Chờ em mua cho anh ăn."

Linh Vận trong lòng lẩm bẩm một câu, không nghĩ là Ninh Tự Hàn có nhiều tật xấu như thế.

Có điều chỉ là mấy quả đào, cũng không phải chuyện lớn gì, một lát mua cho anh ấy là được.

"Được."

Vừa dứt lời Linh Vận nghe thấy hai tiếng tiếng ho khan, là Linh Tu không vui nhìn cô.

Linh Vận cười hì hì, đứng lên đi sang ngồi xuống kế bên Linh Tu đi, hỏi: "Anh hai, anh nghĩ như thế nào?"

Linh Tu biết rõ còn cố hỏi: "Nghĩ như thế nào cái gì?"

Linh Vận: "Đương nhiên là chuyện trên diễn đàn, nói anh được người..." Cô liếc qua Tôn Cẩn Nặc, Tôn Cẩn Nặc đang bận nghịch quả vải, không chú ý đến bọn họ.

Linh Vận hắng giọng, mặc dù anh hai thực sự được người ta nuôi, chỉ có điều truyền ra ngoài cũng thật mất mặt.

"Anh, vì sao không về nhà nhận lỗi với mẹ đi?"

"Cũng không thể toàn bộ nhờ Nặc Nặc được."

Tôn Cẩn Nặc ngừng lại công việc trong tay, nhìn Linh Vận, bộ dạng không một chút ngượng ngùng nói: "Tớ nguyện ý."

Linh Vận im lặng nhìn cô ấy, lại liếc mắt nhìn anh hai, đẩy chân của anh một cái, quở trách nói: "Anh làm sao lại thế này!"

"Bản thân anh không quan trọng, vậy em thì sao, anh thấy diễn đàn nói em như thế nào chưa?"

Linh Tu nắm chặt tay thành nắm đấm, nghiến răng nói: "Đợi ngày mai chúng ta đánh bọn nó một trận, bọn nó còn dám nói càn xem!"

Linh Vận nhìn anh tức giận hừ một tiếng, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Ninh Tự Hàn, anh hai đúng là không đáng tin cậy.

Ninh Tự Hàn vỗ vỗ bờ vai cô, dỗ dành: "Được rồi, chúng ta tự giải quyết."

Tôn Cẩn Nặc ép bốn ly nước trái cây, mỗi người một li, Linh Vận kéo cô ngồi xuống: "Nặc Nặc, đừng cái gì cũng tự mình làm không, con trai tay dài để làm gì?"

Lúc cô nói lời này thì len lén trừng mắt liếc Linh Tu, Linh Tu giơ tay lên tát vào không trung với cô, Linh Vận lại lườm anh một cái.

Tôn Cẩn Nặc một chút cảm xúc không vui cũng không có, vẻ mặt si mê cái đẹp nhìn Linh Tu, nói ra: "Tớ thích."

Linh Vận á khẩu.

Cô dùng sức khẽ đầu Tôn Cẩn Nặc, "Sớm muộn bị cậu chiều hư!"

Bốn người trò chuyện một hồi, Ninh Tự Hàn ra ban công gọi điện thoại, Linh Tu nhân cơ hội hỏi Linh Vận: "Ninh Tự Hàn đã nói gì với em phải không?"

"Cậu ta định làm gì?"

Linh Vận thản nhiên trả lời: "Anh ấy bảo ngày mai dẫn em đi mua nhẫn, đến lúc đó chúng em chụp tấm hình hai tay đeo nhẫn là được rồi."

"Ồ." Linh Tu xoa cằm, ý vị thâm trường gật đầu một cái, trong lòng đặc biệt khinh bỉ thầm mắng, cái tên vô lại Ninh Tự Hàn này dùng phương thức này lừa cô nhóc nhà bọn họ. [1]

Bốn người ngồi hàn huyên một hồi trời, sắc trời càng lúc càng tối, Linh Vận lại không thể ở lại đây nên chia tay bọn Linh Tu, cùng Ninh Tự Hàn rời đi.

Trước khi đi, Linh Tu cảnh cáo Ninh Tự Hàn dám đi thuê phòng sẽ đập nát chân anh, bị Ninh Tự Hàn tùy tiện ứng phó được.

Trên đường Ninh Tự Hàn luôn suy nghĩ trong đầu, hẳn là anh nên chỉnh lý thu dọn từ phòng về nhà ở, già như thế ở ký túc xá đĩ nhiên không phải chuyện tốt đẹp gì.

Linh Vận không biết Ninh Tự Hàn nghĩ gì trong đầu, chẳng qua nghĩ đến cách anh hai và Tôn Cẩn Nặc sống chung với nhau, trong lòng có chút thổn thức, nếu như sau này Ninh Tự

Hàn đối xử với cô như vậy, cô phải làm sao bây giờ đây?

Cô không phải Tôn Cẩn Nặc, nội tâm không mạnh mẽ như vậy, khẳng định sẽ sụp đổ.

Có điều bây giờ những gì cô nghĩ dường như quá xa vời, dù sao cô còn những ba năm mới tốt nghiệp mà.

Ninh Tự Hàn một mực đưa Linh Vận về ký túc xá, hẹn trưa mai đợi cô học xong ra ngoài mua nhẫn, không thay đổi.

Rạng sáng hôm sau Linh Tu gọi Tôn Cẩn Nặc từ trên giường dậy.

Thực ra anh cũng không muốn dậy sớm như vậy, tối hôm qua giày vò nửa đêm, Tôn Cẩn Nặc mập mạp khắp nơi đều là thịt, mà nước da lại cực kỳ tốt, mịn màng giống như em bé mới sinh, mỗi lần anh vận động trên người cô đều đặc biệt sợ dùng sức quá mạnh sẽ đâm thủng da thịt cô.

Nhất là khi cô không kìm chế nổi cổ họng kêu lên, anh hận không thể để thời gian ngừng lại vào thời khắc ấy, cúi đầu hôn tai cô, cổ cô, da thịt chạm nhau, mỗi lần đều muốn đem cô hòa vào trong cơ thể mình.

Tôn Cẩn Nặc chưa tỉnh ngủ nên không nguyện ý, "Anh à, tiết đầu em không có lớp, để em ngủ tiếp đi."

Linh Tu cúi đầu hôn miệng cô, một đường trượt đến tai, làn da Tôn Cẩn Nặc mẫn cảm, không kìm chế nổi mà run rẩy.

Cô vừa nũng nịu vừa lấy lòng, nói; "Anh không đến phòng thí nghiệm à?"

Linh Tu hôn đủ rồi, ghé vào tai cô nói: "Chúng ta đi xem nhẫn."

Nhẫn?

Tôn Cẩn Nặc thoáng cái liền tỉnh táo, vừa rồi đôi mắt còn mơ mơ màng màng, lúc này lại bắt đầu sáng rực, "Anh muốn mua cho em sao?"

"Tặng cho em sao?"

Linh Tu tiện tay cầm lên một bộ quần áo ném cho cô: "Nhanh lên một chút."

Nghĩ đến việc Linh Tu muốn tặng cô nhẫn, trong lòng Tôn Cẩn Nặc vui vẻ, bánh xe lăn một vòng đã bò dậy, nhanh chóng chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Mỗi ngày muốn trang điểm gì như thế nào cũng phải nửa giờ, hôm nay ngay cả mười phút cũng chưa tới cô đã đi ra, mặc quần áo tử tế, hỏi Linh Tu: "Đi bây giờ sao?"

Linh Tu nhàn nhạt ừ một tiếng, thay đôi giày rồi ra khỏi nhà trước.

Tôn Cẩn Nặc ở phía sau kéo cửa lại, đuổi sát theo sau.

Hai người nhanh chóng tới một tiệm trang sức, Linh Tu đi quanh quầy hàng một vòng, Tôn Cẩn Nặc luôn đi phía sau anh, khi thì nhìn quầy trang sức, khi thì lén nhìn mắt Linh Tu, trong lòng tỏa ra sục sôi đắc ý, không biết hôm nay Linh Tu trúng tà gì, vậy mà lại dẫn cô đi mua nhẫn kim cương.

Đây có nghĩa là, trong lòng Linh Tu đã tiếp nhận cô?

Viền mắt Tôn Cẩn Nặc có chút ướt, tình yêu của cô nhìn thì không giống với người khác, chỉ cần Linh Tu ở bên cô là được, yêu hay không yêu căn bản không quan trọng.

Dĩ nhiên, nếu như yêu, cô sẽ cảm thấy càng thêm hạnh phúc.

Rất nhanh Linh Tu nhìn trúng một đôi nhẫn, nói với nhân viên bán hàng: "Lấy ra cho tôi nhìn một chút."

Nhân viên bán hàng mang bao tay lấy chiếc nhẫn đeo lên cho Linh Tu, "Đây là kiểu dáng mới nhất của nhà thiết kế Sam, quý ông đơn giản đại khí, quý bà xinh đẹp cao sang, hơn nữa ý nghĩa lại đặc biệt, tượng trưng cho tình yêu hoàn mỹ nhất của những người yêu nhau, đồng thời đi đến vĩnh viễn." [2]

Tôn Cẩn Nặc nghe được hai chữ vĩnh viễn, trong lòng còn ngọt hơn cả ăn mật, cô đưa bàn tay của mình đến, đợi nhân viên bán hàng cũng đeo nhẫn lên cho cô.

Ngón tay Tôn Cẩn Nặc tất nhiên Linh Tu vuốt ve qua rất nhiều lần, cho nên không thể quen thuộc hơn nữa.

Mặc dù lúc này người cô mũm mĩm một chút, nhưng ngón tay cũng không phải mập mạp như thế, trái lại vô cùng mềm mại, hơn nữa cô vốn đã trắng, đôi tay nhỏ vừa mềm vừa dẻo, mỗi lần cho anh cái gì đều có thể muốn mạng anh.

Linh Tu chỉ thoáng nhìn qua rồi dời tầm mắt, đem tay hai người đặt chung một chỗ, lấy điện thoại ra chụp tấm hình.

Tôn Cẩn Nặc một mực nhìn mọi nhất cử nhất động của Linh Tu, tay của anh thuộc dạng lớn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đặt chung một chỗ với tay cô, một tay thì nghiêng về màu lúa mì, một tay thì trắng như tráng men, tương phản rất rõ ràng, nhìn vô cùng hài hòa.

Không ngờ Linh Tu cũng có cảm giác này, bằng không anh sẽ không chụp lại khoảnh khắc lúc này.

Trong lòng hoàn toàn xúc động, cô hít một hơi thật sâu, nghĩ nếu như Linh Tu không có tiền mua, cô bỏ tiền ra cũng giống nhau.

Chụp xong bức ảnh, Linh Tu tháo chiếc nhẫn từ trên ngón tay cô trực tiếp đưa cho nhân viên bán hàng, cũng tháo cái của mình đưa lại, nói câu cảm ơn rồi xoay người đi ra ngoài.

Tôn Cẩn Nặc nhất thời không kịp phản ứng, mắt thấy Linh Tu đã muốn ra khỏi cửa hàng, cô mới nhấc chân đuổi theo.

Còn có thể nghe thấy tiếng nhân viên bán hàng chào hàng: "Thực sự rất đẹp, rất thích hợp các cặp đôi kết hôn dùng..."

Lúc Tôn Cẩn Nặc đi ra thì Linh Tu đã đi rất xa, cô khẩn trương chạy mấy bước đuổi theo, kéo cánh tay Linh Tu hỏi: "Anh à, em rất thích đôi nhẫn đó, chúng ta mua nó có được không?"

Linh Tu không nhịn được nói: "Anh không có tiền."

Tôn Cẩn Nặc thương lượng: "Em bỏ tiền ra cũng được."

Linh Tu: "Nào có phụ nữ mua nhẫn bao giờ?"

Tôn Cẩn Nặc: "Em có thể cho anh vay."

Linh Tu: "Cho vay chẳng lẽ không cần trả sao?"

Tôn Cẩn Nặc: "Em không cần anh trả."

"Vậy thì đợi đến khi anh có trả lại cho em cũng được, không có cũng không sao."

Linh Tu đã mất kiên nhẫn đến tột độ, lạnh lùng nói: "Dù cho em có mua anh cũng không đeo, em tự cân nhắc đi."

Tôn Cẩn Nặc: "..."

Trong lòng chua xót, có chút đau khổ.

Nhìn Linh Tu càng đi càng xa không có bất cứ ý gì muốn đợi cô, cô im lặng mấy giây rồi lại đuổi theo.

Có lẽ thích một người chính là như vậy, tâm tình giống như tàu lượn siêu tốc, thuận theo anh vui mừng hay giận dữ mà cũng thăng trầm và gập ghềnh.

Tác giả có lời muốn nói: nam cặn bã!!!

Chú thích:

[1]: Chỗ này là "biến trứ pháp" (变着法) nghĩa là sử dụng một phương pháp đặc biệt để đạt được mục tiêu, nhưng tớ edit thành "dùng phương thức này".

[2]: Đại khí (大气) chỉ chí khí, hoài bão rộng lớn, chỉ một người tinh thần dũng cảm: người này có hoài bão lớn lão, rất "đại khí" là những người chưa từng không so đo những chuyện nhỏ nhặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hết giờ học Linh Vận đã nhận được tin nhắn của Ninh Tự Hàn, nói ở dưới lầu đợi cô.

"Oa, đôi tay thật là đẹp!"

"Oa, đôi nhẫn kim cương thật là đẹp!"

"Không nghĩ là bọn họ đã đính hôn?"

...

Cô chỉ thấy bảy tám bạn học vây quanh một chỗ, Điền Huỳnh Mỹ đang ngồi ở chỗ ngồi của cô ta, những người khác thì vây quanh nhoài người vào bên bàn, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay cô ta.

Mặc dù Linh Vận không ưa Điền Huỳnh Mỹ nhưng vẫn tò mò mọi người đang bàn tán cái gì, dù sao hai ngày này dư luận khiến cô có phần nhạy cảm.

Cô đi tới, kéo bạn học ở ngoài rìa hỏi: "Sao thế?"

Không đợi bạn học kia trả lời, Đoạn Tinh Vũ ở bên cạnh xen vào hỏi cô: "Tôn Cẩn Nặc và anh trai của cậu đính hôn à?"

"Cái gì?" Linh Vận ngơ ngác, cái này là cái nào cùng cái nào.

Có điều hôm nay Tôn Cẩn Nặc lại trốn học, trong thời gian ngắn cô cũng không có cách nào chứng thực.

Chỉ nghe Điền Huỳnh Mỹ ở bên cạnh âm dương quái khí nói: "Ai mà tin?"

Có bạn học lập tức nói: "Không đính hôn mà người ta đã đeo nhẫn kim cương lên rồi hả?"

"Với lại cái tay mập như thế này rõ ràng là Tôn Cẩn Nặc mà, tay còn lại chắc chắn là Linh Tu."

"Cho nên người ta đích thực là đính hôn, nói bao nuôi cái gì chứ, các người cũng tự kiểm điểm chút đi."

...

Không đợi Linh Vận phát biểu ý kiến, Điền Huỳnh Mỹ đã đi về phía cô: "Cô đừng nói cô cũng đính hôn với người ta nhé, vấn đề của cô và Linh Tu không giống nhau!"

Linh Vận: "..."

Sao Điền Huỳnh Mỹ lại đáng ghét như thế chứ!

"Tôi nói tôi đính hôn sao?"

"Tôi biết những cái bài viết kia đều là cô đăng lên, cô chờ đó cho tôi!"

Điền Huỳnh Mỹ vênh váo tự đắc nói: "Tôi chờ cô, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, tôi xem cô làm gì tôi?"

Linh Vận xuống lầu, liếc thấy Ninh Tự Hàn đang đứng dưới cây ngô đồng cách đó không xa, nam sinh cao ráo chân dài, tư thái thẳng tắp, đang nhìn cô bên này, lúc đầu sắc mặt anh rất nghiêm túc, nhìn thấy cô trong nháy mắt đã cười lên.

Linh Vận vén tóc, nhảy tung tăng chạy đến, "Sớm thế ạ?"

Ninh Tự Hàn rất tự nhiên đem tay đưa tới trước mặt cô, Linh Vận liền đưa tay nhỏ của mình qua, Ninh Tự Hàn nắm chặt cô, hỏi: "Chúng ta đi ăn cơm trước, hay là đi mua trước?"

Mới vừa rồi Linh Vận vẫn còn vui vẻ, cô thở dài: "Quên đi thôi." Cô lấy điện thoại mở diễn đàn ra, trang đầu đã nổi lên bài viết khoe tay, đưa cho Ninh Tự Hàn, "Anh nhìn cái tay hạnh phúc kìa."

Ninh Tự Hàn cau mày, nhận lấy điện thoại, đợi anh nhìn rõ nội dung bên trong bài post thì nội tâm thầm mắng một câu, cái thằng khốn Linh Tu này, đại khái là có thù với anh, chuyện gì cũng cướp đoạt.

Anh mới nghĩ đến biện pháp đính hôn với Linh Vận, chỉ có điều một đêm đã bị Linh Tu nhanh chân đến trước.

Đoán chừng lúc này khuyên Linh Vận chuyện đính hôn cũng không có hiệu quả gì.

Có điều, anh vẫn muốn thử xem, "Em gái nhỏ, chúng ta mặc kệ bọn họ, chúng ta..."

Linh Vận có phần thất vọng, nói: "Quên đi thôi, dù sao ban đầu em cũng cảm thấy không thực tế, vẫn là đợi em tốt nghiệp đại học rồi nói sau."

Ninh Tự Hàn đã biết rõ kết quả sẽ thế này, trong lòng lại thầm mắng Linh Tu hai câu.

Mắng thì mắng, Ninh Tự Hàn vẫn cảm thấy cần phải xử lý chuyện diễn đàn trước, anh nhớ đến trước kia ở hội học sinh có một cậu em trai rất lợi hại về máy tính, loại trang web tìm thông tin này đối với với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Anh nói: "Được rồi, chuyện trên diễn đàn anh đã có cách, tối hôm nay đã có thể giải quyết."

Linh Vận cùng Ninh Tự Hàn đi ăn cơm.

Quả nhiên giống như anh nói, tối hôm đó Điền Huỳnh Mỹ đã rớt ngựa, đồng thời còn đặc biệt bới móc cô ta những một bài viết.

Trung học phổ thông đã từng sống chung với hai người bạn trai, lên đại học ruồng bỏ người ta thi không tốt chia tay.

Trước Đoạn Tinh Vũ còn thuê phòng với một người bên khoa thể dục.

Cuối cùng ngay cả gần đây nhất cô ta tiếp xúc với ai cũng bị đăng lên.

Cuối cùng, còn đưa lên một số bài đăng trên màn hình, chế giễu mảng xanh trên đầu Đoạn Tinh Vũ.

Trên đường về ký túc xá Linh Vận nghe thấy các bạn học chỉ trỏ, "Các cậu có nghe nói về Điền Huỳnh Mỹ chưa?"

"Là cái cô sinh viên năm nhất à?"

"Suốt ngày hôm nay bài đăng đều bới móc."

"Đúng vậy đó, đúng vậy đó, nghe nói còn cướp người yêu của bạn học cùng lớp, còn nói người ta ra ngoài làm vợ bé, hóa ra người đi tiếp rượu mới chính là cô ta, thực sự là cười chết người."

"Đúng đấy, nói người khác làm công việc tiếp rượu, kết quả người ta có bạn trai, chính là nghiên cứu sinh xuất sắc của trường chúng ta đó."

"Còn nói anh người ta được bao nuôi, kết quả người ta cũng đính hôn, thật sự là buồn cười."

...

Dư luận đang chuyển hướng nhanh.

Không nghĩ là bị mọi người đào triệt để như thế, đúng là thiên lý tuần hoàn báo ứng bất sảng1, Linh Vận vô cùng vui vẻ trở về ký túc xá.

Cũng không biết là trùng hợp hay là Điền Huỳnh Mỹ cố ý chờ cô, hai người vậy mà vừa vặn đụng nhau tại cổng ký túc xá.

Hiện tại Linh Vận đang vui, không chấp nhặt với cô ta, muốn né tránh cô ta đi thẳng vào ký túc xá, lại không ngờ bị Điền Huỳnh Mỹ trực tiếp kéo lại.

Linh Vận không vui nhìn ngón tay cô ta, móng tay dài sơn giống như quỷ, nhìn đã thấy khó chịu, "Cô kéo tôi làm gì?"

Nếu so với Linh Vận thì Điền Huỳnh Mỹ cao hơn một khoảng lớn, khi cúi đầu nhìn cô như vậy khí thế rất vênh váo hung hăng, "Linh Vận, cô đừng tưởng rằng dùng tiền mua thuỷ quân[2] là có thể làm gì tôi!"

"Chính cô đã làm gì, cô tự mình biết."

Không ngờ đối phương đến bây giờ còn không chịu giác ngộ, cô hừ một tiếng, nói: "Điền Huỳnh Mỹ, cô là người tâm địa bất chính, không nên đem tất cả mọi người đều nghĩ giống như cô."

"Cô muốn làm gì tôi mặc kệ, nhưng lại để cho tôi biết việc cô lan truyền bôi nhọ danh dự tôi, trước tiên tôi tìm trường học, sau đó báo cảnh sát, để cô nói xin lỗi tôi trước mặt học sinh toàn trường."

Điền Huỳnh Mỹ cười khẩy: "Ồ, cô đe dọa tôi?"

"Cô cho rằng tôi sợ sao?"

"Mau đem những cái bài viết kia xóa đi, nếu không tôi sẽ cho cô đẹp mặt."

"Trái lại tôi đây thực muốn nhìn, rốt cuộc cô muốn tôi trông như thế nào!"

Linh Vận mới không sợ cô ta, "Bạn học mắt đều sáng như tuyết, cô đã làm gì thì tự biết, còn những bài viết kia không liên quan gì tới tôi, cô tìm nhầm người xóa rồi."

Hai người dây dưa một hồi cũng không biết nguyên do gì, bỗng nhiên Điền Huỳnh Mỹ nhận được cuộc gọi rồi rời đi, Linh Vận nhìn bóng lưng của cô ta hừ một tiếng, "Tiểu nhân hèn hạ!"

"Đáng đời."

Gần đây Ninh Tự Hàn bận rộn, một ngày Linh Vận cũng không gặp được anh một lần, nhiều nhất chỉ là nhắn tin, gọi điện thoại.

Trong lòng có phần không dễ chịu.

Con người sợ nhất chính là thói quen, trước đó có Tôn Cẩn Nặc, về sau Tôn Cẩn Nặc và anh hai ra ngoài ở chung.

Trong ký túc xá còn hai người, một người có quan hệ đặc biệt tốt với Điền Huỳnh Mỹ, cô hầu như không nói chuyện với đối phương, người còn lại gần như không có nhà, chỉ khi đi học thì có thể trông thấy.

Cũng may khoảng thời gian trước có Ninh Tự Hàn, nhưng bây giờ ngay cả anh ấy cũng không đoái hoài tới mình.

Linh Vận một mình ngồi trong lớp tự học, hai tay chống lấy khuôn mặt nhỏ thở dài thật sâu.

Vì sao lại cảm thấy cô đơn như vậy?

Cô nhắn tin cho Ninh Tự Hàn, hồi lâu không thấy anh trả lời, cất sách giáo khoa rồi một mình đi dạo dọc trên con đường nhỏ rợp bóng cây.

Thật đúng là duyên phận, vậy mà cô lại trông thấy Đoạn Tinh Vũ và Điền Huỳnh Mỹ đang cãi nhau bên bồn hoa.

Linh Vận nhanh chóng trốn đi.

Chỉ nghe Đoạn Tinh Vũ tựa hồ vô cùng sụp đổ quát Điền Huỳnh Mỹ: "Điền Huỳnh Mỹ, chính cô nói, cô nói cô thích tôi, tôi liền chia tay với Linh Vận, hẹn hò với cô..."

Trong lòng Linh Vận thầm mắng, hẹn hò chưa đến một ngày, hiện tại không biết xấu hổ nhắc tới cô.

Nghe thấy Đoạn Tinh Vũ tiếp tục gào lên: "Kết quả cô thì sao?"

"Tìm phú nhị đại gì đó đội mũ xanh cho tôi đúng không?"

"Cô thích hắn, hắn có tiền, cô tìm hắn."

"Tôi đúng là mắt bị mù mới đồng ý hẹn hò với loại người như cô, ti tiện!"

Điền Huỳnh Mỹ khàn cả giọng: "Cậu chính là không quên được Linh Vận, cho nên mới kén cá chọn canh[3] với tôi đúng không?"

Đoạn Tinh Vũ: "Cô ấy tốt hơn cô, ít nhất là sạch sẽ hơn!"

"Ba —— "

Âm thanh lanh lãnh của cái tát truyền đến, Linh Vận vô thức che lấy mặt, cái tát ở xa như vậy, Linh Vận cũng cảm thấy đau, không biết Đoạn Tinh Vũ chịu đựng như thế nào.

Chỉ nghe Đoạn Tinh Vũ cất tiếng hừ khinh miệt, nói nốt câu cuối cùng rồi lập tức rời đi: "Điền Huỳnh Mỹ, sau này rốt cuộc đừng tới tìm tôi, cô khiến tôi thấy ghê tởm!"

Linh Vận trông thấy sau khi Đoạn Tinh Vũ rời đi, Điền Huỳnh Mỹ bụm mặt ngồi xổm trên đất khóc hu hu hu.

Bình thường cô ta là một người cao ngạo như vậy, tự xưng bản thân cao quý hơn bất cứ ai, vậy mà lại lâm vào tình cảnh này.

Linh Vận lắc đầu, định lén lút rời đi.

Lại không ngờ bàn chân đụng phải thứ gì đó, cổ chân cô mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống, may là vịn được cây ngân hạnh bên cạnh.

Cô thét lên tiếng a kinh hãi, đến khi cô ý thức được che miệng thì đối phương đã phát hiện cô.

Linh Vận sững sờ tại chỗ, đi cũng không được, ở cũng không xong.

Cô lúng túng nhìn Điền Huỳnh Mỹ.

Hôm nay Điền Huỳnh Mỹ mặc một chiếc áo len hở cổ, bên trong là áo ngực màu hồng, váy cực ngắn, một khi ngồi xuống phía sau có thể lộ ra nửa bờ mông.

Trên mặt thì trang điểm rất đậm, lại bởi vì khóc, lúc này trông rất là nhếch nhác.

Linh Vận lui về sau lui, lúng túng lắc lắc tay: "Cái này, tôi không nghe thấy cái gì hết."

Ánh mắt Điền Huỳnh Mỹ khiến cô hơi sợ, đáy mắt đối phương đỏ bừng, cứ như vậy không chớp mắt nhìn cô, giống như cô là kẻ thù không đội trời chung của đối phương, hận không thể giây tiếp theo liền nhào lên giết cô.

Linh Vận từng bước một lùi về sau, đến khi một chân đặt lên trên đường chính thì lập tức biến thành con thỏ nhỏ, chân nhanh chóng gia tăng mã lực chuồn mất.

Tâm trạng không tốt chút nào, Linh Vận chạy mấy bước không thấy Điền Huỳnh Mỹ đuổi theo, cuối cùng cũng thả chậm bước chân.

Cô gửi tin nhắn cho Ninh Tự Hàn.

Gần đây không biết Ninh Tự Hàn đang bận cái gì, cô xoay người chậm rãi ung dung đi đến ký túc xá của anh, trong lòng suy nghĩ không phải là anh ấy không thích mình nữa rồi?

Mình vóc dáng thấp như thế, mỗi lần đứng bên cạnh anh giống như đứa con nít, người ta không thích mình cũng bình thường thôi.

Nghĩ đến trước mấy ngày anh còn nhu tình mật ý với mình, thậm chí còn đính hôn với cô nữa, vậy mà bây giờ ngay cả gặp một lần cũng là chuyện khó khăn.

Đúng là giống anh hai, đồ đại móng heo!

Trên đường đi Linh Vận suy nghĩ lung tung, khi cô đi đến bên dưới ký túc xá Ninh Tự Hàn thì nội tâm gần như đã nhận định anh và Đoạn Tinh Vũ giống nhau.

Không chừng đang ở bên cô gái xinh đẹp nào rồi.

Đoạn Tinh Vũ tốt xấu gì thì khi tìm bạn gái cũng lập tức nói cho cô, Ninh Tự Hàn lại chẳng cho cô hay biết gì.

Trong lòng Linh Vận chua xót, viền mắt từ từ đỏ lên, sụt sịt mũi hai lần, cảm thấy muốn khóc.

Cô đứng ở dưới nhìn lên trên lầu một hồi không thấy người ra, trong đầu đành chấp nhận rằng, khẳng định là thay lòng.

Cô cũng không phải loại người nhất định phải níu lấy người không tha, sao có thể không có tự tôn như vậy, nên lặng lẽ mấy giây thì cô quay người rời đi.

"Bé Linh—— "

Tác giả có lời muốn nói: Đọc truyện vui vẻ.

Chú thích:

[1] Thiên lý tuần hoàn, báo ứng bất sảng: Đất trời theo một vòng tuần hoàn, báo ứng phải nhận lấy đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

[2] Thủy quân: là những người nhắm vào một thông tin, nội dung đặc thù nào đó rồi đưa ra ý kiến, được viết bằng ngôn ngữ mạng. Những kẻ này thường hoạt động trên các trang web mua bán, diễn đàn, mạng xã hội, tất cả mọi ngóc ngách trên Internet đều có thể có thuỷ quân. Bọn họ ngụy trang thành cư dân mạng bình thường hoặc người tiêu dùng, đưa ra những nhận xét, ý kiến gây ảnh hưởng tới đối tượng mà họ nhắm tới.

[3] Kén cá chọn canh (挑三拣四) nghĩa là chê người khó tính hay kén chọn, cái gì cũng không vừa lòng

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Linh Vận vừa đi được hai bước, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi cô, nhanh chóng dừng bước chân.

Chỉ có duy nhất Ninh Tự Hàn gọi cô là bé Linh, cho nên không phải Ninh Tự Hàn thì là ai?

Nhưng bây giờ trong lòng cô không thoải mái, đứng lại mấy giây ngay cả đầu cũng không quay lại mà nhấc chân tiếp tục đi, hu hu hu, không thích cô, cô không thích anh nữa đâu.

Mấy hôm nay Ninh Tự Hàn bận rộn về nhà dọn dẹp căn hộ, trước đó chỉ là đại khái trùng tu một chút, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng không có.

Trước kia một mình ở ký túc xá cũng không nghĩ đến việc dọn dẹp nhà, nhưng bây giờ có Linh Vận, anh muốn đơn giản làm một cái tổ nhỏ, có anh, có cô.

Lúc đầu anh muốn dẫn Linh Vận cùng anh đi lựa đồ dùng trong nhà, nhưng lại sợ Linh Vận suy nghĩ nhiều, cho rằng anh mục đích không trong sáng, nóng vội ngược lại không tốt.

Cho nên cũng không có nói cho cô.

Hôm nay thấy tin nhắn cô đến tìm anh, vội vàng từ trong nhà ra, bỏ lại bể cá mới lắp được một nửa.

Không ngờ vừa nhìn thấy người, đối phương ngay cả liếc nhìn anh một cái cũng không có mà xoay người rời đi.

Trong lòng Ninh Tự Hàn khó chịu, đuổi theo: "Bé Linh —— "

Linh Vận tức giận tiếp tục đi, cảm giác có người níu cánh tay cô cũng không chịu dừng lại, Ninh Tự Hàn chỉ có thể nhanh chân chạy lên phía trước, ngăn cản đường đi của cô, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi: "Bé Linh, rốt cuộc anh chọc tới em chỗ nào rồi, em có thể dừng lại nói rõ cho anh được không vậy?"

Thực ra Ninh Tự Hàn cũng không có làm gì sai, người ta vốn là nghiên cứu sinh học tập tương đối bận rộn, đâu giống cô ngày ngày rảnh rỗi như vậy.

Thế nhưng vài ngày không thấy bóng người trong lòng không thoải mái.

Có điều không thoải mái cũng là chuyện ban nãy, lúc này Ninh Tự Hàn lại đứng trước mặt cô, mấy ngày qua nhớ khuôn mặt tuấn tú kia, khi nhìn thấy phút chốc đã giảm bớt đi nhiều.

Cũng hết giận hơn phân nửa.

Nhưng vẫn không chịu khuất phục, mím môi, khuôn mặt nhỏ căng thẳng nhìn chằm chằm anh.

Mãi mới máy móc phun ra mấy chữ: "Chính anh tự biết!"

Ninh Tự Hàn kéo bàn tay nhỏ của cô sát vào cơ thể mình, một tay nâng khuôn mặt nhỏ của cô nói: "Anh biết cái gì, anh chỉ biết gặp mặt còn chưa lên tiếng nữa, con nhóc em lại tức giận với anh."

Kiểu nói này giống như cô quá ngang ngược, hai con mắt ươn ướt của Linh Vận chuyển động, phồng má không nói lời nào.

Ninh Tự Hàn lấy ngón tay cái ấn lên khuôn mặt của cô, lực không nhẹ không nặng, dỗ dành: "Chỗ nào không thoải mái, nói anh nghe?"

Anh khom người, cúi đầu xuống nhìn vào mắt cô, khắp khuôn mặt đều là nét cưng chiều, một chút biểu hiện ý không vui vì tính tình của cô cũng không có, cuối cùng còn nói thêm một chữ: "Hửm?"

Âm cuối cong lên, tràn ngập từ tính, nghe mà tai tê rần, Linh Vận run cả người, xấu hổ nói: "Không có."

"Cáu gắt với anh." Ninh Tự Hàn thấy cô không còn tâm tư nữa, ôm lấy vai cô, nói: "Đi, anh dẫn em đến một nơi."

Linh Vận có phần khó chịu, có điều vẫn theo lực đạo của anh đi về phía trước.

Mãi đến khi ra khỏi trường mới phát hiện điều bất thường, hỏi: "Đây là muốn đi đâu?"

Ninh Tự Hàn làm ra vẻ thần bí, nói: "Đi sẽ biết."

Căn hộ của Ninh Tự Hàn cách trường học không xa lắm, nhưng phải ngồi hai trạm xe buýt, bọn họ đón xe tới, Linh Vận không ngờ Ninh Tự Hàn sẽ dẫn cô đi đến một cư xá lạ lẫm.

Cô khó hiểu: "Nhà bạn anh hả?"

Thấy sắc mặt của Ninh Tự Hàn không đúng, đã trễ thế này làm sao có thể đưa cô đến nhà bạn, cô thử hỏi: "Không phải là căn hộ anh thuê chứ?"

Ninh Tự Hàn không trực tiếp trả lời cô, "Em đoán xem."

Trong lòng Linh Vận đã hiểu, duy trì cảnh giác nói: "Anh đừng nghĩ đến việc làm chuyện xấu gì với em đó!"

Xùy —

Ninh Tự Hàn: "Em nghĩ nhiều rồi."

Hai người rất nhanh lên lầu, căn hộ Duplex chia thành hai tầng trên dưới, trang trí sắc thái tương đối tối, nhưng đồ dùng trong nhà đều có màu khá sáng sủa, thấy được, trang trí đồ dùng hài hòa giữa hai phong cách.

Linh Vận thích mới mẻ, ngồi ghế sô pha một tí, lại đi lên lầu vào từng phòng dạo qua một vòng, từ cầu thang chạy xuống hỏi Ninh Tự Hàn: "Gian nhà lớn như thế này tiền thuê bao nhiêu ạ?"

Ninh Tự Hàn kéo màn cửa ra, tiếp tục lắp ráp nửa bể cá, "Không cần tiền."

Linh Vận đứng trước mặt anh, chắp tay sau lưng, Ninh Tự Hàn xoay người lắp ốc vít trong bể, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô. "Tin sao?"

Linh Vận cười hề hề, xích lại gần anh nói: "Không tin, anh lại thuê cho em một cái không cần tiền thử xem?"

"Giúp anh." Ninh Tự Hàn chỉ xuống tấm ván trên đất, "Giúp anh một tay."

Linh Vận quay người đỡ lấy, nhìn Ninh Tự Hàn từng chút từng chút lắp bể, đồng thời tìm xem những đồ dùng khác trong nhà, "Không phải nhiều ngày như vậy không gặp anh, là làm những cái này hả?"

Ninh Tự Hàn hỏi vặn lại: "Em cho rằng là gì?"

Linh Vận xùy một tiếng, vừa rồi bổ não nhiều như vậy, cái gì anh không thích mình, mình cũng không cần để ý đến anh, có phần xấu hổ.

Sắc mặt ngượng ngùng nói: "Đây anh lại không nói, em cũng không biết."

Cô tập trung nói, quên mất trong tay còn vịn đồ, ngón tay buông lỏng, tấm ván lớn dày nện xuống mặt đất.

"Cẩn thận –"

Ninh Tự nhanh tay lẹ mắt, trong nháy mắt bế cô lên, giống như bế một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Linh Vận cứ như vậy bị đưa lên cao, vì cơ thể bị ngửa ra sau nên theo bản năng cô ôm lấy cổ Ninh Tự Hàn, chờ đến khi hoảng sợ qua đi, cô cúi đầu nhìn Ninh Tự Hàn.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn cô, bên trong đôi mắt đen nhánh chứa nhiều ý tứ không rõ, khi nhìn như thế tỏ ra vô cùng thâm tình.

Trong lòng Linh Vận hết sức rạo rực.

Cằm của cô vừa vặn đặt ở trán anh, có thể thấy rõ bờ môi mỏng của anh, cảm nhận được hơi thở của anh, có phần tâm viên ý mã.

Rất muốn cứ thế này cúi đầu hôn xuống.

Hai người hẹn hò lâu như vậy, ôm cũng đã ôm, nắm tay cũng đã nắm, nhưng thậm chí ngay cả một lần hôn cũng chưa từng.

Thậm chí anh còn cố ý đề cập ý định cùng nhau ra ngoài ở.

Linh Vận chợt nhớ đến một chuyện khác, có vẻ như còn thuê phòng rồi mà?

Mặc dù không ở lại qua đêm, anh lại đưa cho cô một món đồ rất đặc biệt, một mực đặt vào trong túi xách của cô.

Nhớ đến cái đuôi nhỏ, khuôn mặt nhỏ trắng nõn suýt nữa đỏ như máu, cô xấu hổ nhìn mắt Ninh Tự Hàn, rồi nhanh chóng dời tầm mắt.

Cô đưa tay cào cào quần áo anh, thấp giọng nói: "Còn không thả người xuống nhà."

Bộ dạng nũng nịu đáng yêu của cô, nhất là thời điểm ngượng ngùng giống như một viên rau câu vừa vào miệng đã tan, hận không thể lập tức cắn lên hai cái.

Thế nhưng Ninh Tự Hàn biết, bây giờ vẫn chưa phải lúc, anh phải khiến Linh Vận hoàn toàn buông xuống mọi khúc mắc với anh mới được.

Thế nên mặc dù trong lòng đặc biệt không muốn, thậm chí hô hấp cũng trở nên dồn dập, vẫn là đặt cô nhẹ nhàng xuống đất, quay người tiếp tục lắp bể cá.

"Em gái nhỏ, em đến ngồi ghế sô pha trước một lát đi, anh lập tức đến ngay." Ninh Tự Hàn che giấu đi dục vọng của mình.

Linh Vận thè lưỡi một cái, phẩy phẩy ngọn gió không tồn tại trước mặt.

Vì thời tiết rất nóng, cô mặc váy ngắn, vừa rồi khi Ninh Tự Hàn ôm lấy cô, vừa vặn tiếp xúc da thịt dưới váy cô.

Anh mặc áo ngắn tay, trên cánh tay không có vải vóc, nên vị trí hai người tiếp xúc thực sự có phần ám muội.

Lúng túng ngẩn ngơ một hồi, ngồi trên ghế sô pha chơi điện thoại.

Mười mấy phút sau, Ninh Tự Hàn làm xong, đi đến ngồi xuống cạnh Linh Vận, rất thản nhiên hỏi: "Có ý kiến gì không?"

Gian nhà lớn thế này, trong lòng Linh Vận rất thích, cũng không muốn về ký túc xá ở, nhất là sau khi Tôn Cẩn Nặc dọn ra ngoài, cô lại càng không muốn trở về.

Thế nhưng mà ở chung với Ninh Tự Hàn...

Không biết chuyện gì sẽ xảy ra, không nhịn được lo lắng.

Ninh Tự Hàn nhìn thấy cô bối rối, nói: "Anh sửa sang lại hai phòng ngủ, em có thể một mình ở một phòng."

"Thực ra rất nhiều người đều có thể hợp lại thuê chung, chúng ta xem như cùng thuê."

Nói như vậy, Linh Vận cảm thấy có thể cân nhắc, "Vậy anh cho em mấy ngày để em suy nghĩ."

Ninh Tự Hàn cũng không ép buộc cô, gật đầu nói: "Được, em cứ từ từ suy nghĩ."

Linh Vận cảm thấy là, tiến độ yêu đương của mỗi cặp đôi hẳn là nắm tay trước, sau đó là ôm, hôn, sau đó mới là lên giường, nhưng vì sao lại cảm thấy trình tự của Ninh Tự Hàn là trực tiếp đã muốn lên giường nhỉ?

Dù sao anh hai và Tôn Cẩn Nặc bên nhau cũng như thế này.

Ban đầu Tôn Cẩn Nặc còn nói không theo đuổi được, thế nhưng rất nhanh hai người đã ra ngoài ở chung.

Linh Vận cùng Ninh Tự Hàn ra ngoài ăn tối, suốt buổi tối cô đều nghĩ rốt cuộc là cùng Ninh Tự Hàn trở về, hay là mình về ký túc xá?

Đến cuối cùng cô nhìn bờ môi mỏng của anh, liếm môi một cái, chỉ có thôi thúc muốn hôn, không có ý nghĩ lên giường.

Ninh Tự Hàn thấy Linh Vận vẫn luôn mất tập trung, một hồi cau mày, một hồi không nhịn được cười lên, giống như cô gặp phải chuyện gì nghĩ hoài không ra, lại giống như bộ dạng thoải mái.

Trong lòng cười cười, biểu cảm của cô nhóc đúng là quá phong phú.

Cơm nước xong xuôi hai người ra khỏi quán, Ninh Tự Hàn cúi đầu liếc mắt nhìn Linh Vận, hỏi: "Về ký túc xá?"

Linh Vận đặc biệt nhỏ giọng ừ một tiếng, duỗi tay nắm chặt bàn tay lớn của Ninh Tự Hàn.

Hai người hẹn hò cũng một thời gian ngắn, nhưng ngoại trừ nắm nắm tay nhỏ thế mà một lần hôn cũng chưa từng có, có chút buồn.

Thực ra cũng không tính, lần thứ hai gặp không phải anh lấy hạt đậu phộng từ miệng cô đó sao?

Nhớ đến đậu phộng, khuôn mặt Linh Vận lại lặng lẽ đỏ lên, quá xấu hổ, cô lén sờ môi một cái, xúc cảm lành lạnh vẫn còn ở đó.

Cô ngẩng đầu nhìn Ninh Tự Hàn, nam sinh cao ráo chân dài đi phía trước, nắm bàn tay nhỏ của cô, căn bản cũng không phát hiện những tâm tư nhỏ bé kiều diễm của cô.

Có phần tức giận bất bình, rõ ràng anh là nam sinh, nên chủ động chứ?

Mãi cho đến dưới lầu ký túc xá, anh cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, Linh Vận nắm tay anh không nỡ buông ra.

Ninh Tự Hàn cúi đầu thoáng nhìn qua tay hai người đang nắm nhau, lúc này sắc trời rất muộn, mắt thấy ký túc xá sắp đóng cửa, nhắc nhở: "Không đi vào?"

Nhìn Linh Vận mím môi không nói lời nào, anh khom lưng sát lại gần tai cô, ám muội nói: "Lưu luyến anh à?"

Linh Vận bị anh nói xấu hổ, lập tức buông tay anh ra, xoay người rời đi: "Ai lưu luyến chứ."

Linh Vận đi hai bước trên bậc thang, lại dừng bước, quay đầu hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh thì sao?"

"Là về nhà hay là về ký túc xá?"

Ninh Tự Hàn im lặng mấy giây, trả lời: "Về nhà."

Cứ như vậy hai người chia tay ở trước cửa cầu thang, một mình Linh Vận lên lầu.

Tác giả có lời muốn nói: Đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tôn Cẩn Nặc không ở đây, dù cho mùa hè nóng bức, Linh Vận vẫn cảm thấy ký túc xá lạnh lẽo.

Với lại Điền Huỳnh Mỹ đáng ghét vậy mà lại ở trong phòng cô, trong lòng càng thêm khó chịu.

Đối phương đang nói chuyện phiếm với bạn cùng phòng, giống như không nhìn thấy bộ dạng của mình.

Dù sao cũng mặc kệ cô ta.

Linh Vận cầm nước súc miệng định đi tắm, trước khi vào phòng tắm thì lấy ly nước nóng, đợi tắm xong tiện uống.

Cô đem ly nước đặt trên bàn, sợ khi đi ra nước vẫn chưa nguội, cố ý lấy nắp ly đặt sang một bên, thế này đợi khi cô ra có thể uống ngay.

Linh Vận đi vào phòng tắm, cởi quần áo ra, nhìn cơ thể trắng muốt của mình trong gương, sắc mặt bị hơi nước bốc lên đỏ ửng, nhớ đến dáng vẻ tối nay Ninh Tự Hàn ôm cô, cô xoay lưng ngoảnh đầu lại nhìn mông của mình trong gương, trong lòng đắc ý cười.

Hôm nay cánh tay nam sinh tiếp xúc qua nơi đó, hì hì hì...

Đại khái hơn 20 phút, Linh Vận tắm xong đi ra, một tay lau tóc, một tay cầm ly nước lên định uống.

Ly nước đã đưa tới trên miệng bỗng nhiên ý thức được tại sao ở trên lại có nắp đậy lên?

Cô cẩn thận nhớ lại, xác định mình không có đậy nắp lên ly.

Chẳng lẽ là mình nhớ lầm rồi?

Linh Vận thoáng nhìn qua cửa ra vào, mới vừa rồi Điền Huỳnh Mỹ đã từng ngồi ở chỗ kia, trong lòng hơi hồi hộp, không phải đối phương đã nhổ bọt vào trong ly nước của cô rồi chứ?

Buồn nôn chết!

Linh Vận nhanh chóng đổ nước, đem cái ly ném vào thùng rác.

Cái người Điền Huỳnh Mỹ này, lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Không có nước đun sôi uống, Linh Vận lấy từ tủ lạnh ra một chai nước khoáng uống hơn phân nửa, leo lên giường.

Tiện tay cầm điện thoại nhìn một cái, có một tin nhắn chưa đọc, là Ninh Tự Hàn nói với cô anh đã về đến nhà, bảo cô nghỉ ngơi cho tốt.

Linh Vận nhanh chóng trả lời một câu: "Vừa rãy đi tắm, mới nhìn thấy, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Ninh Tự Hàn rất nhanh nhắn lại hai chữ: "Đi tắm." Rồi lại gửi độc một dấu chấm hỏi.

Linh Vận nghĩ đến dáng vẻ khi tắm mình không mặc quần áo, giống như bị đối phương nhìn thấy, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ, trong lòng thầm nói, nói với anh cái này làm gì?

"Anh có ý gì, đáng ghét!"

Ninh Tự Hàn: "Không đùa em nữa, nghỉ ngơi sớm đi."

Trêu xong liền chạy, Linh Vận đỏ mặt muốn tắt điện thoại, ngay lúc này lại nhận được một tin nhắn, còn nghĩ là Ninh Tự Hàn cơ, không ngờ là số điện thoại xa lạ không quen biết.

Linh Vận mở tin nhắn, bình thường một ngày đều dọn mấy cái tin nhắn rác, cô đã tập mãi thành quen, tiện tay mở thoáng nhìn qua đã muốn xóa, bỗng nhiên ánh mắt ngừng lại trên điện thoại.

"Trong ký túc xá bất cứ vật gì cũng không được ăn, không được uống."

Chỉ có một câu quái lạ như thế, Linh Vận nhíu mày, không giống tin nhắn rác lắm, ngược lại là giống tin nhắn đe dọa.

Chẳng lẽ là Điền Huỳnh Mỹ?

Hôm nay cái ly chắc chắn đã có người giở trò, may là cô giật mình mới không uống nước trong ly.

Lẽ nào thực sự bị người nhổ bọt rồi?

Toàn thân Linh Vận buồn nôn rùng mình một cái, nhanh chóng gửi cho số điện thoại lạ kia một tin nhắn: "Bạn có ý gì?"

"Có phải biết gì đó không?"

Hai tin ngắn này giống như đá chìm đáy biển, không còn tin tức gì nữa, cô gọi đến cũng không ai nhận, mãi đến khi cô không chịu được cầm điện thoại ngủ thiếp đi.

Nếu như nói là đùa ác, sẽ không đúng lúc trùng hợp như vậy.

Nhưng nếu có người biết gì đó nhắc nhở cô, vì sao lại không nhận điện thoại của cô nhỉ?

Hôm sau tan học Linh Vận dùng điện thoại Tôn Cẩn Nặc gọi cho đối phương, không ngờ đối phương lại tắt máy.

Linh Vận chẳng hiểu gì nhìn điện thoại, sao lại cảm giác giống phim kinh dị vậy?

Tôn Cẩn Nặc nhìn cô lẩm bẩm, không nhịn được hỏi: "Cậu làm gì đó?"

Linh Vận thấy bốn phía không có người, xích lại gần cô ấy, thấp giọng nói: "Điền Huỳnh Mỹ nhỏ bọt vào trong ly nước tớ."

Tôn Cẩn Nặc nhíu mày: "Làm sao cậu biết?"

Linh Vận: "Hôm qua trước khi đi tắm tớ có để nguội ly nước, rõ ràng không có đậy nắp, thế nhưng lúc đi ra lại được đậy lên."

"Ký túc xá chúng ta, ngoại trừ người trong phòng cũng chỉ có Điền Huỳnh Mỹ là người ngoài."

"Cô ta xấu xa như vậy, lại có khúc mắc với tớ, chắc chắn là muốn hại tớ."

Điền Huỳnh Mỹ một mực xem Linh Vận là kẻ thù, làm ra loại chuyện này cũng không lạ gì, nhắc nhở: "Vậy cậu đừng ở ký túc xá nữa, rất kinh khủng."

Linh Vận lại cầm điện thoại của mình cho cô ấy xem, "Nặc Nặc, cậu nhìn tin nhắn này đi, tối hôm qua có người nhắc cho tớ, đáng tiếc bây giờ đối phương tắt máy, cũng không biết là ai."

Tôn Cẩn Nặc nhìn dãy số nghiên cứu một hồi, chỉ nhìn ra được là di động Trung Quốc, lắc đầu: "Chưa từng thấy qua, không chừng là số điện thoại mới."

Nhưng vẫn kỳ lạ: "Nếu cậu nói là số điện thoại mới, vì sao?"

Tôn Cẩn Nặc cũng nghĩ không thông: "Theo lý thì Điền Huỳnh Mỹ làm loại chuyện đó chỉ là ý nghĩ nông nổi, chẳng lẽ có thể cùng ai đó tính kế hay sao?"

"Nếu vì cậu mà mua số này, vậy xem như không còn gì để nói."

Linh Vận khẽ gật đầu, "Kỳ lạ là ở chỗ này, đặc biệt vì tớ mà mua số điện thoại mới ư?"

"Cho dù nước bọt buồn nôn thì dùng cái vũ khí này cũng có hơi quá,với lại Điền Huỳnh Mỹ cũng không thể nói với người khác."

"Cũng không thể là Điền Huỳnh Mĩ làm xong, chính cô ta lại nhắc cho tớ chứ?"

Tôn Cẩn Nặc hơi cau mày, nhắc nhở: "Nếu không, cậu đừng ở ký túc xá nữa. "

Linh Vận không vui nói: "Nhưng tớ cũng không muốn về nhà ở, một là ba mẹ chắc chắn phải hỏi tớ nguyên nhân, còn nữa mỗi ngày về nhà đều dưới mí mắt bọn họ, thật khó chịu."

Tôn Cẩn Nặc: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Nếu không cậu đến chỗ tớ ở đi?"

Linh Vận cười hề hề: "Cậu không sợ tớ làm phiền hai người à?"

Tôn Cẩn Nặc đưa tay đánh cô: "Nói bậy bạ gì đó, chúng tớ cũng không phải như cậu nghĩ."

Linh Vận khẽ dùng ngón tay sờ sờ mặt: "Nói lời này không biết xấu hổ."

Tôn Cẩn Nặc đổi chủ đề: "Vẫn là cậu nói đi, rốt cuộc cậu định làm sao?"

Linh Vận cắn môi nghĩ ngợi một hồi, thấp giọng nói ra: "Ninh Tự Hàn thu dọn nhà xong, còn sửa sang cho tớ một gian phòng..."

"Há..." Tôn Cẩn Nặc cố ý kéo dài âm điệu, "Còn nói là sợ ảnh hưởng tớ, là một ít người nào đó nghĩ đến thế giới của hai người à?"

Linh Vận bị cô nói xấu hổ, "Tớ còn chưa suy nghĩ nữa mà."

"Cậu đừng nói cho anh tớ nha, cho dù là chuyện ly nước, hay là chuyện tin nhắn."

"Nhất là chuyện đi ra ngoài ở."

Tôn Cẩn Nặc cười hì hì nói: "Biết rồi, tớ coi như chưa từng nghe qua."

Linh Vận nhỏ giọng nói: "Thế này còn tạm được."

Buổi trưa hết giờ học, Linh Vận gọi Tôn Cẩn Nặc cùng đi căn tin, Tôn Cẩn Nặc trả lời: "Không đi, sáng hôm nay đàn anh không có tiết, đang ở nhà một mình đây."

Linh Vận cau mày: "Ý của cậu là gì?"

Tôn Cẩn Nặc tự nhiên thoải mái nói: "Anh ấy nói muốn ăn cà tím nướng, tớ định trở về làm đây."

Linh Vận: "..."

Cô cau mày, không vui nói: "Cậu không có bệnh chứ?"

"Anh ấy không có tiết, tại sao ở nhà không làm?"

Tôn Cẩn Nặc vô cùng thản nhiên nói: "Anh ấy không thể."

Linh Vận a một tiếng, "Vậy anh ấy có thể ăn thôi à?"

Tôn Cẩn Nặc đẩy bả vai của cô ra phía ngoài: "Dù sao anh ấy thích ăn, tớ thì thích làm, được rồi, cậu cũng đừng đến căn tin, cùng tớ về ăn chung đi."

Linh Vận: "Đây là cậu nói đó, cũng không phải là tớ muốn đi."

Tôn Cẩn Nặc: "Biết rồi, tớ mời cậu."

Linh Vận đi theo Tôn Cẩn Nặc cùng đến căn hộ họ thuê, mua xong nguyên liệu dưới lầu rồi mới lên.

Linh Tu vẫn ngồi trước máy tính mân mê đồ vật, thấy Linh Vận đến, lên tiếng chào hỏi: "Em đến rồi à."

Linh Vận cười hì hì nói: "Đúng vậy, Nặc Nặc nói cô ấy muốn làm cà tím nướng em liền đến ăn ké."

Linh Tu ồ một tiếng tiếp tục làm việc của anh.

Linh Vận đi vào bếp giúp một tay, chủ yếu đều là Tôn Cẩn Nặc làm, cô cũng không giúp được gì, chỉ có thể nhìn.

Chợt nhớ đến chuyện đính hôn trước đó, ban đầu là Ninh Tự Hàn nói, ngược lại khiến cho Linh Tu và Tôn Cẩn Nặc đoạt trước.

Cô liếc mắt nhìn tay Tôn Cẩn Nặc, trên ngón tay trắng nõn không có chiếc nhẫn nào, nghi hoặc hỏi: "Nặc Nặc, nhẫn của cậu đâu?"

"Sao thế, rửa rau không nỡ mang à?"

Tôn Cẩn Nặc đang xắt quả cà, nghe vậy bỗng nhiên dừng lại, mấy giây sau trả lời: "Mang không quen."

"Ồ." Linh Vận không phát hiện gì, tiếp tục tán gẫu với cô ấy.

Tôn Cẩn Nặc làm tổng cộng hai món ăn, khi đặt trên bàn cũng đã hơn một giờ, Linh Vận ăn xong liền buồn ngủ, Linh Tu nhếch cằm về phía phòng ngủ: "Buồn ngủ thì đi ngủ đi, buổi chiều còn lên lớp nữa."

Tôn Cẩn Nặc và Linh Tu còn chưa ăn xong, cô ấy cũng nói: "Cậu đi ngủ đi."

Linh Vận ngáp một cái, đứng dậy nói với Linh Tu: "Vậy em đi ngủ trước, anh đợi lát nữa dọn dẹp chén bát."

Linh Tu không nhịn được xua tay: "Dài dòng, em mau đi ngủ đi."

Linh Vận nằm dài trên giường, mơ mơ màng màng một giấc rồi tỉnh dậy, cô thức giấc nhanh, ngủ cũng nhanh, 20 phút sau tràn trề năng lượng ngồi dậy.

Không thấy Tôn Cẩn Nặc, Linh Vận ra khỏi phòng ngủ tìm cô ấy, nhìn cô ấy còn đang bận rộn ở nhà bếp, không khỏi cau mày: "Nặc Nặc, cậu không ngủ một giấc hả?"

Tôn Cẩn Nặc hả một tiếng, kịp phản ứng trả lời: "Tớ không buồn ngủ, quen rồi."

Mắt thấy đã sắp đến tiết học buổi chiều, Linh Vận đi rửa mặt, lúc đi ra thấy Tôn Cẩn Nặc cũng đã dọn dẹp xong, "Anh tớ đâu?"

Tôn Cẩn Nặc vừa đi đến toilet vừa nói: "Anh ấy có việc đi trước rồi."

Linh Vận ồ một tiếng, xấu hổ nhìn Tôn Cẩn Nặc, làm sao cũng không nghĩ anh hai buông đũa xuống liền đi.

Mình còn đi theo ăn ké, lại không làm giúp chút gì, trên mặt ngượng ngùng, có hơi hối hận.

Hối hận vì vừa nãy ăn cơm xong không đợi thêm một lát.

Có điều thấy Tôn Cẩn Nặc một câu oán giận cũng không có, trong lòng nghĩ sẽ có một ngày cô cũng cam tâm tình nguyện vì Ninh Tự Hàn chuyện gì cũng làm sao?

Buổi chiều học một tiết học sau đó thì không còn chuyện gì, Linh Vận định về ký túc xá đợi một lát sau đó đi tìm Ninh Tự Hàn.

Tôn Cẩn Nặc gọi cô lại: "Cậu không đi cùng với tớ à?"

Linh Vận lắc đầu: "Buổi tối tớ muốn tìm Ninh Tự, không đi."

Lúc này đi qua đoán chừng sẽ phải ở lại ăn tối, cái gì cô cũng không biết làm, không giúp được gì, để Tôn Cẩn Nặc bận rộn một mình.

Chủ yếu anh hai cũng là ngồi mát ăn bát vàng, một chút cũng không giúp được, chỉ có thể để mệt nhọc lên người Tôn Cẩn Nặc.

Tôn Cẩn Nặc nghe cô nói muốn tìm Ninh Tự Hàn cũng không nói sâu, một mình quay về chỗ ở.

Linh Vận đi được một nửa lại nhận được một tin nhắn xa lạ: "Ở ký túc xá cái gì cũng không được ăn."

Vẫn là dãy số thần bí tối qua gửi đến.

Linh Vận nhíu mày, lập tức gọi qua, trái lại thì lần này lại thông, nhưng rất nhanh đã bị đối phương cúp máy, trong lòng khó hiểu, rốt cuộc là ai đây?

Hơn nữa cái gì cũng không được ăn?

Chẳng lẽ Điền Huỳnh Mỹ nhổ bọt vào tất cả đồ ăn của cô?

Đúng là đủ buồn nôn, Linh Vận rùng cả mình.

Dù sao cũng có người nhắc nhở cô như thế, khiến cho Linh Vận trong lòng vội vã cuống cuồng, đã đi đến bên dưới ký túc xá vẫn là quay người rời đi đến thư viện.

Vẫn là không muốn về ký túc xá, không chừng thực sự có thứ gì đó không sạch sẽ.

Tác giả có lời muốn nói: Đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hôm nay Ninh Tự Hàn bận đến hơn bảy giờ mới xong việc, Linh Vận vừa thấy anh đã ôm bụng khoa trương: "Anh mà chưa xong chuyện nữa, em sắp chết đói mất."

Ninh Tự Hàn nhìn bộ dạng khoa trương của cô, cong ngón tay lên búng trán cô, "Vậy sao không đi ăn trước đi."

Linh Vận bĩu môi, "Một mình em ăn cơm không phải vô vị sao?"

Hai người đến nhà ăn, Linh Vận gọi tô mì Zhajiangmian, Ninh Tự Hàn gọi một đĩa cơm gaifan, còn gọi thêm hai món rau xào, hai người ngồi xuống ăn.

Linh Vận muốn đem chuyện nhận được tin nhắn lạ nói với Ninh Tự Hàn, để anh phân tích giúp, nhưng lại cảm thấy mình thần hồn nát thần tính, nếu như người nào đùa ác, đến lúc đó khiến cho Ninh Tự Hàn cũng vội vã cuống cuồng thì không tốt.

Cuối cùng cô cũng chưa quyết định là nói hay không, vẫn là chờ một lát đã.

Hai người ăn xong nắm tay nhau dạo quanh sân trường một vòng, thỉnh thoảng Linh Vận ngẩng đầu lén lút nhìn anh, nhất là lúc anh nói chuyện, môi mỏng mở ra khép lại, đều khiến người ta đặc biệt có ý nghĩ khác.

Không biết có mùi vị gì, nhưng nhất định rất ngọt, rất ngọt.

Cứ như vậy Linh Vận một mực mất tập trung nghĩ đến chuyện xấu hổ, ngay cả khi Ninh Tự Hàn hỏi cô cuối tuần đi đâu chơi nhiều lần cô cũng không nghe thấy.

Mãi đến khi Ninh Tự Hàn nhéo tay cô một cái, "Em gái nhỏ, em có nghe anh nói không?"

Linh Vận hả một tiếng, kịp phản ứng đỏ mặt, nói: "Nghe, nghe, nghe anh mà."

Cái rắm, Ninh Tự Hàn mới không tin cô nghe được mình nói gì, tâm tư của con nhóc này cũng không biết bay đến nước nào rồi.

Có điều chuyện gì xảy ra mà vẻ mặt đầy e thẹn kia?

Hồng hồng đáng yêu, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái... Ninh Tự Hàn dường như đã hiểu một chút.

Hai người vô tình đi đến sân thể dục khu vực tập luyện, các thiết bị tập luyện đều có, hai người đến bên cạnh một loạt thanh xà kép, tay Linh Vận vịn xà kép cũng không dám nhìn vào mắt Ninh Tự Hàn, khẽ nói: "Tối nay, em không muốn về ký túc xá ở."

Ninh Tự Hàn: "..."

Mấy giây sau anh phản ứng, khóe miệng nhếch lên ý cười như có như không, cố tình hỏi cô: "Vậy em muốn đi đâu?"

Linh Vận nhìn Ninh Tự Hàn trêu chọc cô, mắc cỡ nói trực tiếp chuyện kia, hừ một tiếng, tức giận: "Em không về nhà mình được à?"

Ninh Tự Hàn giữ chặt hai tay của cô, cúi đầu xuống nhìn cô, đáy mắt đều là ý cười: "Nhà em ở đâu?"

Linh Vận cắn môi, dời tầm mắt, giận dữ nói: "Anh hỏi ở đâu làm gì, chán ghét anh!"

Khóe mắt bỗng thoáng thấy một đôi tình nhân đang ngồi trên bệ đá cách bọn họ không xa hôn.

Cô gái ngồi trên đùi chàng trai, chàng trai ngửa đầu, hai người hôn đặc biệt kịch liệt.

Hôm nay thời tiết không phải quá nóng, lúc này bầu trời ngôi sao lấp lánh, gió đêm khẽ lướt qua, bầu không khí đặc biệt tốt đẹp lại hài hòa.

Nội tâm Linh Vận ngứa ngáy, thoáng nhìn qua bờ môi mỏng của anh, ừm, rất muốn hôn một cái, chính là loại chuồn chuồn lướt nước.

Thế nhưng anh đáng ghét chết mất, vậy mà ý muốn chủ động cũng không có.

Loại chuyện này chẳng lẽ cô phải đưa ra yêu cầu sao?

Hu hu hu, Linh Vận cảm thấy mình rơi vào một vòng lẩn quẩn, vừa muốn hôn hôn, lại xấu hổ vô cùng.

Anh hết lần này tới lần khác vẫn không biết suy nghĩ trong đầu cô.

Hoàn cảnh tốt như vậy, hơn nữa bầu không khí cũng tốt như thế này, nếu như không làm chút gì đó, Linh Vận cảm thấy thật phụng phí của trời.

Thế nên cô lấy hết dũng khí, nhón chân lên, ôm chặt cổ anh, ngửa đầu đưa môi mình lên.

Giây kế tiếp, Linh Vận lại nhón chân lên, hận không thể trực tiếp nhón cả mũi chân, nhưng vẫn không với đến môi anh.

Mẹ nó chiều cao chênh lệch ba mươi centimet, làm sao cũng không tới được!

Linh Vận lúng túng nhìn Ninh Tự Hàn, hận không thể nhảy dựng lên, mắc kẹt ngay thời khắc xấu hổ này, rốt cuộc cô nên viện cớ gì đây?

Ngay lúc cô đang xấu hổ khó khăn, cơ thể bỗng nhiên bay lên, thì ra là anh xốc nách cô trực tiếp đặt lên trên thanh xà kép.

Giây tiếp theo đôi môi mỏng của anh đã đáp xuống.

Cơ thể Linh Vận ngửa ra sau, sợ rơi xuống, rất tự nhiên ôm cổ anh, ngửa đầu, đón nhận nụ hôn của anh.

Chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ càng ngày càng nóng, tim đập kịch liệt, giống như ở dưới nước khó chịu hô hấp không thông, Linh Vận cảm thấy cực kì thiếu oxi, hầu như không thể thở được.

Môi anh ngọt bao nhiêu, căn bản cô không kịp trải nghiệm, đại não vang lên ong ong, bên tai giống như có hai cái trống lớn bị người không ngừng gõ lên, trời đất quay cuồng một trận, ngay cả tư duy cô cũng không có.

Cô nhóc làm chuyện mờ ám, Ninh Tự Hàn luôn nhìn trong mắt.

Anh đã sớm muốn hôn, nhìn đã muốn ăn.

Không nghĩ là cô sẽ chủ động trước, ặc, mặc dù không với tới, có điều như thế này cũng đã khiến anh mừng rỡ như điên.

Dự định ban đầu của anh là qua một khoảng thời gian, chờ quan hệ lại ổn định vững vàng, ai ngờ phúc lợi ngoài ý muốn lại đột nhiên tới thế này.

Dĩ nhiên anh sẽ không bỏ qua.

Giờ phút này Ninh Tự Hàn buông lỏng cô ra, cô nhóc ngẩng đầu nhìn với đôi mắt đê mê. Dục vọng còn chưa tan đi hết, như có như không có một vũng nước trong cặp mắt mơ mơ màng màng.

Cái miệng nhỏ đỏ hồng khẽ hé mở, giống như một con cá nhỏ khô cạn nằm trên bãi cát, thở hổn hển.

Hai cánh tay mềm mại vắt tay lên vai anh, giống như giây tiếp theo sẽ rớt xuống.

Cổ họng Ninh Tự Hàn thắt lại, cúi đầu xuống hôn lần nữa.

Môi cô quá ngọt, anh đưa đầu lưỡi cẩn thận mô tả bờ môi cô, hương thơm nồng đậm đến nỗi không thể tan ra.

Muốn hôn như thế này mãi mãi.

Cô không chịu nổi dụ hoặc của anh, không nhịn được ưm một tiếng, ngón tay gắt gao nắm lấy áo trước ngực anh, lợi dụng khe hở để thở thì nỉ non nói: "Em không chịu nổi."

Ninh Tự Hàn buông cô ra, hơi thở gấp gáp chưa ổn định, anh kề vào trán cô, giọng khàn khàn: "Thơm không?"

Linh Vận vẫn ngồi trên thanh xà kép, vặn vẹo cơ thể, trầm thấp ừm một tiếng, gật đầu một cái.

Xấu hổ khi nhìn mặt Ninh Tự Hàn, nhào vào trong ngực anh, nghe nhịp tim đập của anh.

Ninh Tự Hàn sợ Linh Vận ngã xuống, một tay ôm lấy sau lưng cô, một tay nâng mông cô, hôn lâu như thế, cơ thể anh cũng có hơi mềm, đương nhiên một số vị trí vẫn rất kiên cường.

Cũng may cô nhóc rất nhẹ, anh còn có thể kiên trì.

Đại khái qua mười mấy phút, rốt cuộc Linh Vận cũng bình ổn lại, dùng giọng giống như con muỗi nói: "Thả em xuống."

Ninh Tự Hàn bế cô đặt xuống đất, lúc này mặt Linh Vận vẫn còn nóng, cô lấy hai tay vỗ vỗ, còn chưa mở lời, đã nghe thấy giọng anh lơ lửng trên đầu, "Về nhà thôi."

Giống như ngôi nhà của hai người vậy, trong lòng Linh Vận ngọt ngào, khẽ gật đầu.

Vừa rồi vận động nhiều, bây giờ Linh Vận vẫn chóng mặt choáng váng, vừa đi hai bước, chân mềm nhũn suýt nữa khuỵu xuống đất.

Ninh Tự Hàn khó hiểu nhìn cô: "Sao thế?"

Linh Vận ngẩng đầu nhìn anh, hơi xấu hổ: "Run chân."

Ninh Tự Hàn ngơ ngác một chút, rất nhanh ngồi xổm xuống, vỗ vỗ sau lưng: "Leo lên."

Linh Vận: "..."

Vẻ mặt không ngờ được nhìn anh, khi còn bé ba và anh hai cũng không ít lần cõng cô, nhưng để một nam sinh không có quan hệ ruột thịt cõng thì cô chưa trải nghiệm qua.

Hơi chần chừ, cô dùng cả tay lẫn chân leo lên.

Nam sinh cao ráo chân dài, cõng Linh Vận trên lưng giống như một đứa trẻ, "Bé Linh.."

Lưng của anh rắn chắc, đường nét cơ thể mượt mà, anh còn tỏa ra mùi thơm cực kỳ dễ chịu của sữa tắm.

Linh Vận tâm viên ý mã ừ một tiếng, "Sao thế?"

Ninh Tự Hàn: "Em gầy quá, sau này ăn nhiều một chút."

Linh Vận: "Gầy sao?"

"Anh cảm thấy mũm mĩm giống Nặc Nặc nhìn được không?"

Ninh Tự Hàn: "Khỏe mạnh là tốt rồi."

Ra khỏi trường, Linh Vận từ trên người Ninh Tự Hàn leo xuống, hai người tay nắm tay đi dọc theo đường lớn, hai trạm đường đại khái phải đi mười mấy hai mươi phút.

Cái miệng nhỏ của Linh Vận cứ vểnh lên cười không ngừng, còn sợ Ninh Tự Hàn thấy cô cười, chốc chốc thì khuôn mặt căng lên, lại không kìm được khóe miệng hoàn toàn cong lên cười.

Cô có bạn trai, vừa nãy còn thân thiết.

Trái tim nhỏ bỗng nhiên nhảy bịch bịch, rất ngọt.

Hai người chậm chậm ung dung trở về nhà, Linh Vận thẹn thùng vừa vào nhà đã hỏi Ninh Tự Hàn cô ở phòng nào?

Ninh Tự Hàn chỉ căn phòng có cửa sổ hướng về phía nam ở trên lầu nói: "Ở đó." Anh ở dưới lầu, gần phòng đọc sách.

Linh Vận buông anh ra, thay dép lập tức chạy lên lầu, chạy một mạch lên đỉnh cầu thang quay đầu nhìn anh, vừa nói vừa vẫy tay với anh: "Chúc ngủ ngon– "

Ninh Tự Hàn muốn hỏi sớm như vậy đã ngủ, vẫn chưa tới mười giờ, nhưng nhìn bộ dạng xấu hổ của Linh Vận, vẫn là để cô đi.

Linh Vận nhanh chóng vào phòng đóng cửa lại, sau đó dựa lưng vào cửa khôi phục tâm trạng một lúc lâu, không nghĩ hôn lại đơn giản như vậy, cô sờ lên môi mình, hiện tại mới nhớ tới xúc cảm nam sinh, dịu dàng lại không kém phần bá đạo.

Khuôn mặt nhỏ của Linh Vận nóng như lửa đốt, chạy tới trước gương soi, quả nhiên giống như hoa đào tháng ba, bộ dạng tràn đầy sắc xuân.

Linh Vận đột nhiên quyết định đến, ở đây không có quần áo của cô, đi tới liếc mắt nhìn bên trong tủ quần áo, tìm được một chiếc áo sơmi lớn của Ninh Tự Hàn, thả xuống trước người ước lượng thử, ừm, có thể làm váy dài mặc vào.

Linh Vận vọt vào tắm, ở đây đồ của Ninh Tự Hàn rất đầy đủ, có điều tất cả đều là chính anh dùng, Linh Vận cũng không soi mói, lau khô người thay quần áo.

Linh Vận mới từ phòng tắm bước ra bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng tiếng gõ cửa, Linh Vận nhanh chóng lui về phòng tắm la lên một tiếng: "Vào đi– "

Rất nhanh thấy Ninh Tự Hàn đẩy cửa đi vào, Linh Vận xấu hổ đi ra, dùng cửa phòng tắm che khuất cơ thể của mình, thò đầu ra nhìn Ninh Tự Hàn hỏi: "Có chuyện gì?"

Ninh Tự Hàn liếc mắt nhìn cô, cô nhóc mặc áo sơ mi giống như mặc áo choàng, lộ ra một phần bắp chân trắng nõn, một bàn chân trắng nõn lộ ra ngoài, năm ngón chân giống như những hạt ngọc trai tinh nghịch chuyển động, cổ họng Ninh Tự Hàn thắt lại.

Cô nhóc vội vàng mặc quần áo, hai khuy áo bên trên còn chưa cài, vừa vặn hiện ra một vùng da trắng muốt, nhìn có vẻ như...

Ngón tay Ninh Tự Hàn giật giật, hình như không phải quá lớn, có điều hẳn là lòng bàn tay anh có thể chiếm trọn.

Vừa nghĩ đến tiếp xúc nơi mềm mại đó, đột nhiên anh cảm thấy toàn thân hệt như lửa đốt, bắt đầu nóng lên từ lòng bàn tay, mãi cho đến vai, cuối cùng ngay cả ngực cũng nóng.

Linh Vận chợt phát hiện ánh mắt Ninh Tự Hàn rơi vào vị trí không nên nhìn, nhanh chóng dùng tay che ngực lại, tức giận nói: "Anh nhìn đi đâu vậy?"

Ninh Tự Hàn hắng giọng, "Anh đến lấy hai bộ quần áo."

Tác giả có lời muốn nói: hôn hôn đột nhiên tới như thế không kịp chuẩn bị, ha ha ha...

*Zhajiangmian: Các món mì tươi được chế biến đặc biệt là một trong những tâm điểm của ẩm thực Trung Hoa. Mì có thể được chan nước dùng hoặc trộn nước sống, nhưng món mì nổi tiếng nhất của Bắc Kinh là Zha Jiang Mia: mì luộc chín để ráo nước, trộn với nước sốt làm từ thịt lợn băm đậm đà và rau thơm.

*Cơm gaifan: Gaifan (hoặc) hoặc gaijiaofan (盖浇饭 hoặc 蓋澆飯) là một món ăn nhanh điển hình của Trung Quốc bao gồm gạo và cá, thịt, rau hoặc các thành phần khác, được phục vụ trên đĩa hoặc trong bát. Các món ăn có thể được nấu chín mới hoặc nấu chín trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Linh Vận nhìn chằm chằm bóng lưng anh, mãi đến khi anh cầm quần áo rời đi mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tại trên người cô từ trên xuống dưới chỉ có chiếc áo sơ mi này, nếu anh tiếp tục nhìn nữa, chắc chắn cô sẽ rất xấu hổ.

Linh Vận leo lên giường, nghĩ đến đây là giường của Ninh Tự Hàn, trong lòng liền nảy sinh một loại cảm xúc đặc biệt.

Giường anh ngủ qua, chăn anh ngủ qua, bây giờ dán vào da thịt cô, khiến cho làn da cô giống như bị đun sôi.

Linh Vận cảm thấy mình còn nghĩ nữa sẽ phạm tội mất, chỉ có thể tìm chuyện khác xáo trộn suy nghĩ của mình.

Linh Vận nhắn vài tin nhắn cho Tôn Cẩn Nặc, Tôn Cẩn Nặc hỏi cô ở đâu, cô nói cho đối phương không được nói cho anh hai thì sau đó sẽ nói sự thật.

Cuối cùng cô hỏi Tôn Cẩn Nặc: "Nặc Nặc, lần đầu tiên của cậu với đàn anh ra sao?"

Tôn Cẩn Nặc gửi lại cho cô sáu dấu chấm.

Linh Vận bị làm cho xấu hổ, mặc dù bây giờ vẫn chưa phát sinh quan hệ với Ninh Tự Hàn, có điều giữa hai người yêu nhau thì đây không phải chỉ là chuyện sớm muộn thôi sao?

Cô giải thích: "Tớ chỉ muốn hỏi thử, ai nấy đều nói lần đầu tiên rất đau phải không?"

Mặc dù hai người là bạn thân, thế nhưng cùng cô em chồng tương lai nói loại chuyện này vẫn không thể mở miệng nói được, Tôn Cẩn Nặc chỉ nói: "Đến lúc đó cậu sẽ biết, dù đau đớn nhưng cũng khoái lạc là được."

Linh Vận ngượng ngùng nắm lấy chăn bên cạnh che khuất nửa khuôn mặt, cắn môi rơi vào suy tư.

Bây giờ có hơi sớm, Linh Vận nằm trên giường lăn qua lăn lại hết lần này đến lần khác cũng không ngủ được, không biết dưới lầu Ninh Tự Hàn đang làm gì.

Quần áo của anh đều ở trên lầu, dưới lầu có chăn sao?

Linh Vận xoay người xuống giường, muốn đi xuống dưới nhìn thử.

Lúc này Ninh Tự Hàn đang ở thư phòng xem máy tính, trước đó Linh Vận đến phòng ngủ của anh thoáng nhìn qua, quả nhiên chỉ có một cái giường, ngay cả ga giường cũng không có.

Linh Vận lại đi lên trên lầu lấy bộ ga giường trải lên, nhưng lại không có chăn.

Những thứ khác đều rất đầy đủ, hơn nữa phòng cũng chuẩn bị hai căn, giường cũng có hai cái, vì sao chăn mền lại chỉ có một bộ?

Linh Vận gõ cửa thư phòng, mở cửa ra, hỏi Ninh Tự Hàn: "Sao anh chỉ mua có một bộ chăn mền thôi vậy?"

Ninh Tự Hàn nhìn cô đứng đắn nghiêm chỉnh nói: "Nếu không chia chăn mền của em cho anh phân nửa?"

Đây không phải ngủ chung một giường rồi sao?

Linh Vận lườm anh một cái, "Anh đáng ghét."

Ninh Tự Hàn nhấp nước bọt, vỗ vỗ đùi mình, "Đến đây."

Linh Vận do dự đi tới, Ninh Tự Hàn bắt lấy bàn tay nhỏ của cô kéo người về phía mình, Linh Vận thuận thế ngồi trên đùi anh.

Cô mới tắm xong, tóc vẫn chưa gọn gàng, tạo ra xoăn nhẹ, lúc này tản ra hai bên gương mặt cô, Ninh Tự Hàn đưa tay vén ra sau tai cho cô, lộ ra cái cổ trắng nõn.

Ninh Tự Hàn cất lời: "Mùa hè trời nóng, không cần đắp chăn."

Linh Vận lập tức hỏi vặn lại: "Vậy còn mùa đông?"

Ninh Tự Hàn ghé sát vào tai cô thì thầm: "Lúc đó em vẫn chưa mời anh lên trên lầu sao?"

Linh Vận đưa tay đánh anh: "Nói hươu nói vượn gì đó, trước đó anh đã nói rồi mà, chúng ta như thế này tính là thuê chung, nếu như anh đổi ý em lập tức đi."

Cô lại nhìn Ninh Tự Hàn rồi nháy mắt, dáng vẻ vô cùng tinh nghịch đáng yêu, "Có phải anh muốn em trả tiền thuê nhà không nhỉ?"

Ninh Tự Hàn đưa tay véo phần thịt ngứa sau lưng cô: "Con nhóc này, cố tình đúng không?"

Linh Vận vặn vẹo mông, cắn môi nhìn anh, hôm nay anh mặc một cái áo cộc tay màu vàng nhạt, quần thể thao dài, đáng nhẽ vóc dáng anh sẽ đẹp trai, lúc này lại thêm một chút lưu manh vô lại, quả thực không thể hư hỏng hơn.

Linh Vận "hừ" một tiếng: "Ai bảo anh tính kế em."

Một tay Ninh Tự Hàn từ phía sau vòng qua đầu cô, ôm lấy khuôn mặt nhỏ của cô dựa vào mình, sát lại gần tai cô, mơ hồ ám muội nói: "Em nói, anh tính kế em cái gì rồi?"

Linh Vận xấu hổ nói ra, nam sinh cách cô gần như vậy, hơi thở trên môi đối phương vừa vặn phả vào tai cô, nơi đó mẫn cảm, cô không kìm chế được run rẩy một cái.

Cô cố gắng kéo dài khoảng cách với anh hết mức có thể, thế nhưng lực tay của anh quá lớn, cô trốn làm sao cũng không thoát.

Chỉ có thể chịu đựng anh tra tấn.

Da thịt cô mịn màng, thổi qua cũng có thể vỡ, ngón cái của Ninh Tự Hàn vuốt nhẹ vành tai cô mấy lần, xúc cảm mềm mềm khiến người ta không nỡ buông tay.

Lúc này cô cũng đang nhìn anh, một đôi mắt to tròn long lanh, yên ba lưu chuyển*, muốn nói lại thôi, bờ môi đỏ nhuận cực kỳ giống thạch trái cây thơm ngon.

(*yên ba lưu chuyển: miêu tả đôi mắt thiếu nữ linh động, chứa ý đưa tình, gợi tình)

Ninh Tự Hàn hít sâu một hơi, tiến đến hôn lên tai cô, cảm nhận được người ngồi trên đùi run lên một cái, anh thuận theo gò má hôn lên môi cô.

Trong đầu Linh Vận luôn có âm thanh không ngừng kêu gào, nhanh cự tuyệt, nhanh cự tuyệt, nhanh cự tuyệt...

Thế nhưng cơ thể vẫn không tự chủ được mà nghênh đón lấy, môi anh giống như chứa sức hấp dẫn nào đó, khi nhìn đã muốn ăn vào trong miệng.

Linh Vận muốn hôn một chút, hôn xong lập tức buông ra, nhưng một khi môi hai người đã tiếp xúc không phải cô nói buông ra liền buông ra, cuối cùng hai tay cô nắm chặt áo anh, mặc cho đối phương dư thủ dư cầu.

(*Dư thủ dư cầu (予取予求) biểu thị cứ lấy, cứ xin thoải mái, tuyệt đối không có ý chán ghét.)

Hai người giống như con nít mới vừa ăn vụng trái cấm, vừa thăm dò lại vừa có chút không kiêng dè gì.

Cũng không biết hôn bao lâu, Linh Vận cảm thấy môi mình đã sưng lên, đôi mắt cô đầy sương nhìn anh, không biết kế tiếp nên làm gì cho phải.

Hai tay Ninh Tự Hàn nâng khuôn mặt nhỏ của cô, trầm thấp dụ dỗ: "Ngọt đến nỗi anh muốn hôn cả đêm."

Khi anh nói câu này, Linh Vận nhớ tới thân mình liền chạy, thế nhưng hai chân còn chưa chạm đất thì bỗng ý thức được có chút vấn đề, cô chỉ có thể bế tắc bất động ở đó.

Cô lúng túng nhìn Ninh Tự Hàn.

Giọng điệu Ninh Tự Hàn đầy trêu chọc: "Sao thế, không nỡ đi hả?"

Linh Vận với tay ôm anh, vùi đầu vào cổ anh, vừa ngượng vừa xấu hổ nói: "Em đi giặt quần áo cho anh."

Ninh Tự Hàn không hiểu cô có ý gì, "Áo sơ mi sao?"

"Không muốn giặt thì em mặc xong tự anh giặt là được."

Linh Vận cúi đầu xuống, ra sức lắc đầu: "Không phải, là quần."

"Quần làm sao?"

Ninh Tự Hàn càng khó hiểu.

Linh Vận nằm nhoài trên người anh không chịu đứng dậy: "Hu hu hu, mất mặt chết đi được!"

Ninh Tự Hàn cau mày: "Hôn anh rất mất mặt à?"

Linh Vận vẫn lắc đầu.

Ninh Tự Hàn thực sự không đoán được chuyện gì đã xảy ra, vỗ vỗ lưng cô, nói, "Không sao, chỉ có hai chúng ta, có gì mà mất mặt."

Linh Vận nhắm hai mắt, ra sức ôm cổ Ninh Tự Hàn, dùng giọng hết sức nhỏ nói bên tai anh vài chữ.

Ninh Tự Hàn: "..."

Linh Vận quơ quơ cẳng chân, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Ninh Tự Hàn hít một hơi thật sâu, cúi đầu liếc nhìn chân mình, chần chừ một chút rồi nói: "Không có việc gì, em đứng dậy đi, cái gì anh cũng không biết."

Linh Vận: "Nhưng mà quần, quần tính sao bây giờ?"

Ninh Tự Hàn: "Em muốn làm gì?"

"Nếu như muốn anh sau này còn mặc, anh sẽ giặt sạch, nếu không muốn nhìn thấy nó, vậy thì anh vứt nó đi."

Linh Vận không biết nói gì cho phải, "Vẫn là anh tự quyết định đi." Cô cắn răng, đứng dậy che lấy mông rồi chạy ra ngoài, hu hu hu, đêm hôm khuya khoắt cô đến tìm Ninh Tự Hàn làm gì chứ!

Mất mặt quá đi!

Ninh Tự Hàn nhìn bộ dạng cuống cuồng của cô không nhịn được cười lên.

Anh cúi đầu thoáng nhìn qua quần của mình, có một mảng lớn đã ướt đẫm, vừa rồi anh không nhận ra, lúc này mới cảm nhận được đùi đã ướt sũng.

Linh Vận một mạch chạy lên lầu, đi đến toilet xử lý một chút rồi thay áo somi.

Đây là chuyện mất mặt nhất đời cô, vậy mà lại ướt đẫm.

Đều tại Ninh Tự Hàn, làm gì mà cứ ôm hôn cô không ngừng, khiến cô không kiềm chế được.

Lúc nãy khi tắm cô đã giặt quần áo của mình rồi đem phơi ngoài ban công, hiện tại cô lại chạy đi giặt áo sơ mi của Ninh Tự Hàn mà mình mới mặc, cũng mang ra treo ban công.

Áo sơ mi cộc tay màu hồng của cô cùng chiếc váy ngắn màu đỏ, còn có quần lót hoạt hình, lại cộng thêm áo sơ mi màu trắng của Ninh Tự Hàn.

Linh Vận nhìn một lúc rồi cắn ngón tay, xấu hổ cười.

Cô chạy đi cầm điện thoại chụp lại một tấm hình, càng nghĩ càng ngọt ngào, nằm trên giường lăn mấy vòng.

Không những có bạn trai, còn cảm giác giống như có nhà vậy.

Hì hì hì...

Linh Vận hưng phấn cả đêm, vừa hổ vừa thẹn, vừa ngọt vừa chua, gần tới sáng mới ngủ.

Kết quả tạo thành chính là buổi sáng không dậy nổi.

Sáng sớm Ninh Tự Hàn ra ngoài mua ít đồ ăn sáng, quay về thấy Linh Vận vẫn không có động tĩnh, anh gõ cửa hai lần, thấy Linh Vận không có phản ứng, anh lặng lẽ mở cửa đi vào.

Đoán là sáng nay cô nhóc nhìn thấy anh chắc chắn xấu hổ, nên anh chỉ muốn đi vào nhìn một chút.

Cô nhóc nằm thành hình chữ đại trên giường, chăn bị cô đá qua một bên, một nửa rơi xuống đất, Ninh Tự Hàn nhặt lên muốn đắp cho cô, dù sao mùa hè trời nóng, anh lưỡng lự rồi lại bỏ xuống.

Cô mặc áo sơ mi của anh, có lẽ do trời nóng quá nên mấy cái khuy áo bị cô mở ra.

Ừm..

Ninh Tự Hàn cảm thấy bầu không khí buổi sáng đã nóng khiến người ta không chịu nổi.

Nước da cô trắng nõn chói mắt, anh chỉ thoáng nhìn qua liền dời ánh mắt đi.

Muốn phúc lợi nhiều hơn, lại cảm thấy mình là chính nhân quân tử, vẫn phải phi lễ vật thị* mới đúng.

(*Xuất phát từ câu: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động: (非禮勿視，非禮勿听，非禮勿言，非禮勿動) không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy)

Anh cứ đứng bên giường xoắn xuýt như vậy một hồi rồi đi đến ban công.

Trong ban công quần áo hai người đặt bên nhau, áo sơ mi của anh ở trên bộ đồ của cô, cộng thêm cái quần lót giống như đi nhầm chỗ, khiến người khác buồn cười không thôi.

Ninh Tự Hàn lấy điện thoại ra chụp hình, đi đến bên giường nhìn Linh Vận lần nữa rồi đi ra.

Khi Linh Vận tỉnh lại đã chín giờ rưỡi, mười giờ còn có tiết, bánh xe lăn một vòng cô đã bò dậy, nhanh chóng đi mặc quần áo.

Rửa mặt xong nhìn thấy tin nhắn của Ninh Tự Hàn nhắc cô, nói cho cô bữa sáng ở phòng ăn.

Cô nào có thời gian ăn sáng, chạy đến thoáng nhìn qua tiện tay cầm chiếc bánh bao hấp lên rồi lập tức đi ra ngoài.

Linh Vận gọi taxi, dù sao cũng chạy vào phòng học trước 10 giờ một giây.

Mặt Tôn Cẩn Nặc cười xấu xa nhìn cô, chờ cô ngồi xuống lập tức mở miệng hỏi: "Thế nào, tối hôm qua ngủ ra sao?"

Linh Vận giả vờ không nhìn thấy biểu cảm phong hoa tuyết nguyệt trên mặt của cô ấy, nhàn nhạt trả lời: "Thì như thế chứ sao."

Tôn Cẩn Nặc không kìm nổi tò mò, lại hỏi: "Anh ấy có dịu dàng với cậu không?"

"Tối qua có đau không?"

Linh Vận xấu hổ lấy tay đánh cô ấy: "Cậu nói vớ nói vẩn cái gì vậy, chúng tớ tách ra ngủ."

Tôn Cẩn Nặc bĩu môi: "Xem cậu nói như thật vậy."

"Tớ mới không tin anh ấy có thể chịu đựng được."

Linh Vận liếc xéo cô ấy, trên cổ Tôn Cẩn Nặc còn có một vết cắn, nhớ đến cuộc thi Hán phục, lúc đó cô còn tưởng là không cẩn thận va phải nữa.

Trong lòng mắng anh hai một câu cầm thú, lại chửi bậy một câu, ai giống như anh ấy, như con sói đói.

Ngoài miệng cô nói: "Dù sao chúng tớ cũng không phải như cậu nghĩ."

Cô cảm thấy mình vẫn là trẻ nhỏ, vẫn chưa thể phát sinh quan hệ sớm như vậy.

Có điều chuyện tối hôm qua cũng là hồi chuông cảnh báo cho cô, vậy mà lại làm ra chuyện xấu hổ như vậy với người ta, nên sau này cô không thể hôn anh được, quá mất mặt.

Buổi tối Ninh Tự Hàn đến tìm cô, Linh Vận vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác và giữ khoảng cách với anh.

Hơn nữa, mỗi lần Ninh Tự Hàn nhìn cô, cô đều nhanh chóng che miệng lại, nhìn cũng không cho anh nhìn.

Ninh Tự Hàn đặc biệt buồn cười nhìn cô, "Sao đây, ngay cả phúc lợi này cũng mất?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Linh Vận bụm miệng lắc đầu, khóc huhu: "Dù sao em quyết định rồi, sau này sẽ cách xa anh một chút."

Ninh Tự Hàn nói đùa: "Thế phải giữ khoảng cách bao nhiêu?"

Linh Vận nghĩ ngợi, dùng tay ra đấu, "Như thế nào cũng phải cách một cánh tay."

Ninh Tự Hàn thản nhiên đưa tay xoa đầu cô, "Được."

Linh Vận kinh ngạc nhìn anh, dù sao cách cô một cánh tay, anh còn có thể vò đầu cô?

Phát hiện đối phương nhìn cô cười xấu xa, theo bản năng cô lại che miệng, "Anh ỷ cánh tay dài bắt nạt em, anh nhanh cách xa ra, phải một cánh tay dài mới được."

Ninh Tự Hàn lùi về sau một bước, vô cùng cưng chiều nói: "Được, nghe em."

Hai người đến nhà ăn ăn cơm, sau khi ngồi xuống, Ninh Tự Hàn cố ý hỏi cô: "Cái bàn này không tới một cánh tay, nếu không chúng ta đổi thành hai cái bàn?"

Linh Vận ra sức lườm anh một cái: "Vậy anh đi đi."

Ninh Tự Hàn nén cười trong lòng, nghĩ tới ban đêm không biết cô nhóc sẽ làm sao với anh đây?

Lẽ nào thực sự không còn hôn được nữa?

Ăn xong lại đến lớp tự học một hồi, lúc sắp đến 9 giờ, Linh Vận về ký túc xá thu dọn ít quần áo và đồ dùng hằng ngày, dù gì hôm qua cô cũng đã ở đó một ngày, không cần thiết phải ngượng ngùng nữa, cứ thoải mái qua ở đi.

Linh Vận xách hai túi đồ lớn xuống lầu, Ninh Tự Hàn vừa thấy cô xuống đã nhận lấy, hai người ra khỏi trường gọi xe.

Từ đầu đến cuối Linh Vận vẫn giữ khoảng cách tầm một mét với Ninh Tự Hàn, đợi taxi dừng lại cô liền chạy lên phía trước mở cửa lên xe.

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ có thể ra đằng sau mở cửa ngồi một mình.

Mãi khi về đến nhà, Linh Vận vẫn là trạng thái cảnh giác, Ninh Tự Hàn đặc biệt không nói nên lời, "Em yên tâm đi, chỉ cần em không biểu hiện muốn..."

Mặc dù ngữ khí nam sinh là mây trôi nước chảy, thế nhưng khóe miệng lại cong lên cười xấu xa là có ý gì?

Linh Vận "hừ" một tiếng với anh, "Muốn gì hả?"

Ninh Tự Hàn nhướng mày, "Em biết rõ, nếu em không muốn, anh chắc chắn sẽ không chạm vào em."

Linh Vận á khẩu.

Cô nổi nóng, "Anh còn nói nữa!"

Ninh Tự Hàn giơ tay đầu hàng: "Được, anh không nói."

Linh Vận tự mình mang hai túi đồ lớn lên lầu, trước khi lên giường còn khóa trái cửa phòng.

Tối hôm nay cô cũng không tiếp tục xuống dưới lầu, cũng không gặp anh nữa.

Xem anh làm chuyện xấu như thế nào!

Sau khi Linh Vận tắm xong thì thay một cái váy ngủ, hơi dài hơn đùi một chút, trước ngực vẽ bé heo Peppa, tóc gội xong vừa mới sấy khô, trên đầu cài kẹp tóc dựng hai tai nhỏ.

Đây là cách ăn mặc thường ngày của Linh Vận.

Cô nằm nhoài trên giường tán gẫu vài câu với Tôn Cẩn Nặc, đang muốn dừng chơi game để đi ngủ, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa vài tiếng.

Cô cất lời: "Có chuyện gì?"

Hôm nay điều hòa không khí giống như không mát lắm, trong phòng hơi nóng, cô lấy tay phẩy phẩy gió.

Nghe thấy người ngoài cửa nói: "Anh vừa ép ít nước dưa hấu, em uống không?"

Linh Vận: "..."

Nghĩ đến nước dưa hấu ngọt lạnh ngon miệng, cô nuốt nước miếng, nhưng vẫn từ chối: "Không uống."

Tối hôm nay cô nói sẽ không ra khỏi cái cửa này, nếu không không biết anh còn định bắt nạt cô như thế nào đâu.

Nghe thấy Ninh Tự Hàn mang theo chút xúi giục: "Thực sự rất ngọt, vừa mới ép, còn rất tươi."

Linh Vận liếm bờ môi khô cằn của mình, có điều cô vẫn cắn răng nói: "Không uống, không uống là không uống."

Ninh Tự Hàn "ồ" một tiếng, yên lặng vài giây rồi nói: "Điều hòa không khí hình như hỏng rồi, em chịu đựng tí nhé, ngày mai anh tìm người tới sửa."

Linh Vận: "..."

Đơn thuần là muốn gây khó dễ cho cô à?

Rất nhanh cô nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Linh Vận lăn qua lăn lại trên giường mấy vòng, mới vừa rồi không cảm thấy nóng lắm, nhưng từ khi nghe anh nói điều hòa không khí hỏng bỗng nhiên nóng không chịu nổi.

Không đúng, là nghe anh nói nước dưa hấu sau đó nóng không chịu nổi.

Linh Vận lại chịu đựng mười mấy phút, trên trán và mũi đều xuất hiện mồ hôi, cô từ trên giường bò dậy, chân còn chưa chạm đất thì lại nghe anh ở bên ngoài nói: "Anh đặt trong tủ lạnh, em muốn uống bất cứ lúc nào cũng có thể lấy."

Linh Vận: "..."

Cô tức giận đi đến cửa, "ồ" một tiếng kéo cửa ra, chống nạnh trừng mắt chất vấn Ninh Tự Hàn: "Có phải anh cố tình đối nghịch với em phải không?"

Trên đầu cô đeo hai cái tai thật đặc sắc, trước ngực còn có bé heo Peppa, Ninh Tự Hàn không nhịn được nắm chặt tay thành nắm đấm đặt bên môi ho khan một tiếng, che ý cười nói:

"Em nghĩ nhiều rồi."

Linh Vận thuận theo tầm mắt của anh, theo bản năng che lấy ngực.

Trước kia không cảm thấy bé heo Peppa có cái gì, sao hôm nay lại có cảm giác ấu trĩ thế này?

Ninh Tự Hàn vừa đi xuống lầu vừa nói: "Rất đáng yêu." Anh lại quay đầu liếc mắt nhìn một cái, cố tình lặp lại lần nữa: "Thực sự rất đáng yêu."

Linh Vận tức giận mang dép lê đi xuống dưới lầu, đến phòng bếp mở tủ lạnh tìm nước dưa hấu, uống một ngụm, quả nhiên buốt buốt lành lạnh miệng vừa nuốt xuống toàn thân thoải mái.

Ninh Tự Hàn cùng đến phòng bếp với cô, nói: "Nếu em thích uống nước trái cây khác, ngày mai anh lại mua."

Anh ngừng một chút rồi nói, "Mua cho anh ít quả đào luôn."

Linh Vận khó hiểu nhìn anh: "Vì sao anh lại thích quả đào như vậy?"

Ninh Tự Hàn không vui "hừ" một tiếng: "Cái này phải hỏi anh của em!"

Linh Vận cau mày, "Nhưng em nhớ đã mua cho anh rất nhiều rồi."

"Em nhớ tối ngày ấy năm ngoái đi ăn cơm, em đã mua rất nhiều hoa quả, anh em dị ứng đào, nên những trái đào kia..."

Nói đến phía sau hơi xấu hổ, có điều cô vẫn nói ra, chỉ là giọng hơi nhỏ, "Những trái đào kia chính là mua cho anh, anh không ăn được sao?"

Nói đến việc này Ninh Tự Hàn bắt đầu tức giận, "Linh Tu thấy anh xách hoa quả về, lúc ấy liền đem đào cầm đi tặng người."

Linh Vận cau mày: "Đưa người nào?"

Ninh Tự Hàn: "Không rõ."

Linh Vận "a" một tiếng, nhớ lại, "Em nói làm sao em mua đào cho anh Tôn Cẩn Nặc lập tức có đào ăn, chắc chắn là anh hai của em đều đưa cho cô ấy."

Khuôn mặt nhỏ của cô trở nên ửng hồng, tức giận nói: "Anh hai cũng quá xấu xa rồi, hừ!"

Linh Vận bỗng nhớ ra một chuyện bất thường, "Có phải anh cũng mua cho em xoài đúng không?"

Ninh Tự Hàn khẽ gật đầu: "Đúng vậy, cũng bị Linh Tu đưa đi."

Linh Vận cắn môi nắm chặt nắm đấm nhỏ, "Anh hai thật quá đáng."

Ninh Tự Hàn chợt nhớ tới một số chuyện.

Năm ngoái anh giả làm bạn trai cô, hai người đi ăn cơm, rõ ràng khi tách ra đã hẹn hôm sau đi dạo phố, thế nhưng cô nhóc lại thả anh bồ câu*.

(*Ở đây ý chỉ leo cây.)

Trước đó anh tưởng liên quan đến Đoạn Tinh Vũ, nói thế nào cũng coi như cô nhóc lưu luyến tình cảm, cô không buông bỏ được cũng là chuyện rất tự nhiên.

Nhưng sau khi có quan hệ thân thiết với nhau và phân tích thấy được, cảm thấy Linh Vận không quá để ý Đoạn Tinh Vũ, điều này khiến trong lòng anh thực sự vui vẻ một lúc.

Có điều cũng càng thêm khó hiểu việc vì sao lại thả anh bồ câu.

Nếu Linh Vận thật sự có công việc, thì sau đó sẽ không đến nỗi một tin nhắn hay cuộc gọi cũng không có.

Nghĩ đến đây, Ninh Tự Hàn nói: "Bé Linh, hỏi em một chuyện."

Nhìn dáng vẻ anh đàng hoàng nghiêm túc, Linh Vận hơi chột dạ, "Chuyện gì?"

Ninh Tự Hàn: "Năm ngoái lớp các em họp lớp, khi chúng ta tách ra rõ ràng đã hẹn ngày mai cùng ra ngoài, vì sao lại thả anh bồ câu?"

Linh Vận: "..."

Vấn đề này nha, nguyên nhân đương nhiên rất đơn giản, cô đưa tay gãi gãi đầu, nhưng cũng xấu hổ khi nói ra.

Nhỡ đâu ban đầu anh không có suy nghĩ đó, cô nhắc đến, anh bỗng nhiên chú ý tới vấn đề chiều cao thì tính sao bây giờ?

Đoạn Tinh Vũ mới 1m75 đã ghét bỏ cô thấp, hôm trước xác định quan hệ hôm sau lại tìm bạn gái, nhưng mà Ninh Tự Hàn còn cao hơn cô ba mươi centimet cơ.

Nhưng việc này dù không nói cũng phải bày ra ánh sáng, Linh Vận do dự một hồi, thấy ánh mắt nam sinh trong veo, miệng không nhịn được nói: "Việc này, anh có thể thấy được."

Ninh Tự Hàn cau mày một cái, "Anh thấy cái gì?"

Linh Vận ngẩng đầu nhìn anh, đứng dậy nhón chân, dùng tay so sánh chiều cao của hai người, giọng vô cùng nhỏ hỏi: "Anh không cảm thấy em thấp sao?"

Thấp à?

Ninh Tự Hàn cúi đầu nhìn Linh Vận, hình như là rất thấp, im lặng vài giây, bỗng nhiên anh khom lưng một tay nâng hai chân cô lên, tay trái chống đến đỡ lấy rồi đặt cô lên vai mình.

Linh Vận thình lình bay lên không "a" một tiếng, giây tiếp theo đã vững vàng ngồi trên bờ vai nam sinh, cô nhanh chóng duỗi tay vịn chặt vách tường bên cạnh, cúi đầu vừa hoảng vừa sợ nhìn Ninh Tự Hàn.

Ninh Tự Hàn ngửa đầu nhìn cô, "Thế này thì sao?"

Linh Vận sợ ngã xuống, sốt ruột la to: "Anh thả em xuống mau lên, em ngã mất."

Ninh Tự Hàn: "Em ngồi yên đừng nhúc nhích, không ngã được."

Một tay Linh Vận nắm lấy tay anh, một tay vịn đầu anh bình tĩnh vài giây, hình như thực sự không ngã được.

Bắt đầu chầm chậm tìm nhìn bốn phía, khoát tay đã có thể đến nóc phòng, đây là lần đầu tiên cô ngồi nơi cao như thế này.

Cô đưa tay kiểm tra khoảng cách, ngạc nhiên mừng rỡ nói: "Anh xem, em có thể đụng đến đèn thủy tinh."

Ninh Tự Hàn vịn lưng cô đi về phía trước hai bước, Linh Vận hoàn toàn sờ đến đèn phiến, "Anh Ninh Tự, anh nói xem sau này chúng ta không cần mua cái thang phải không?"

Sau này làm vệ sinh cũng có thể trực tiếp ngồi trên vai nam sinh, khẽ vươn tay đã có thể chạm đến đèn.

Ninh Tự Hàn: "Dù sao vị trí cao như vậy anh cũng với không tới, em không chê phiền phức là được."

Linh Vận đá đá chân nhỏ, nhìn anh cười ngây ngô: "Em cũng với tay đến vị trí anh không với tới, thật tốt, a a a, không khí cũng không giống nhau, thế này còn cao hơn Diêu Minh sao?"

"Em cũng hô hấp được bầu không khí ở hai mét mười tám."

Ninh Tự Hàn mang cô đi quanh một vòng trong phòng, cuối cùng đi đến ban công, Linh Vận ngồi trên vai anh nhìn bên ngoài cửa sổ, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, cả thành phố đều bao phủ bởi ánh đèn neon lấp lánh một vùng, cô không kìm được cảm thán: "Bên ngoài thật đẹp."

Dẫu sao cũng là lần đầu tiên thực hiện động tác ngồi ở vị trí độ khó cao thế này, Ninh Tự Hàn kiên trì mấy phút sau đó sợ tay mình mềm làm ngã Linh Vận, nhanh chóng đi đến ghế sofa thả cô xuống.

Chờ Linh Vận đứng ngay ngắn, Ninh Tự Hàn ôm lấy lưng cô, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Cặp mắt nam sinh sâu xa, ánh mắt trong veo, khi Linh Vận nhìn như vậy luôn cảm thấy sâu không thấy đáy, hơi ngại ngùng nói: "Anh cũng không sợ quẳng em xuống."

Ninh Tự Hàn cúi đầu hôn trán cô: "Em tin tưởng anh, anh cũng sẽ không quẳng em xuống."

"Thế nhưng," Linh Vận vẫn không nhịn được lo lắng, "Em vẫn cảm thấy mình thật thấp, anh xem một tay anh cũng có thể ôm lấy em."

Ninh Tự Hàn hỏi lại: "Không tốt sao?"

"Anh xem em là đứa trẻ yêu thương cả một đời."

Lời nói này, trong lòng Linh Vận ấm áp, hai tay che tai làm nũng: "Anh nói cái gì thế, em không nghe được."

Ninh Tự Hàn cầm tay trái cô bỏ xuống, ghé sát vào tai cô cố ý nói: "Thực sự không nghe thấy?"

"Vậy thì anh lặp lại lần nữa..."

Tác giả có lời muốn nói: cách nhấc lên hôn hôn ưa thích.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

"Không cần." Linh Vận nhanh chóng ngăn cản anh, hiện tại toàn thân cô đều là dòng điện, nếu nghe Ninh Tự Hàn nói mấy câu đoán chừng cả người đều lơ lửng mất.

Rõ ràng đã nói buổi tối không gặp nữa, hiện tại không những gặp, còn để người ta mang đi một vòng quanh phòng, mới vừa rồi còn bị người ta hôn lên trán một cái, Linh Vận kịp nhận ra mình lại bị tính kế, định nhảy xuống ghế sofa chạy trốn, không ngờ miệng nam sinh đã chặn lại.

A...

Linh Vận giãy giụa hai lần, nhưng cô đâu phải là đối thủ của Ninh Tự Hàn, chỉ có thể để mặc anh ôm mình muốn làm gì thì làm.

Ban đầu nam sinh rất dịu dàng, dùng đầu lưỡi miêu tả tỉ mỉ bờ môi cô, cô không nhịn được, cơ thể không ngừng run rẩy.

Càng về sau nam sinh bắt đầu gia tăng cường độ, bàn tay còn từ mép áo ngủ của cô đi vào thăm dò.

Linh Vận không kiềm chế được phát ra một tiếng "ưm", mềm nhũn nằm sấp trên người anh.

Vừa rồi khi nhìn thấy Linh Vận, cô mặc đồ đáng yêu như vậy, như búp bê Barbie, Ninh Tự Hàn không nhịn được muốn ôm ôm hôn hôn đưa lên thật cao, nhưng thấy Linh Vận luôn phòng bị anh, anh cũng không dám lỗ mãng.

Vừa nãy phát hiện cô muốn chạy trốn,lại không kìm chế được.

Trên đầu cô nhóc còn mang một cái cài tóc tai thỏ, váy ngủ heo Peppa, đầu chú heo vừa vặn ở nơi cao vút chính giữa, nước da cô vốn trắng nõn, hoạt bát đáng yêu, như thế này càng lộ vẻ cổ linh tinh quái.

...

Linh Vận bị anh hôn, cơ thể mềm nhũn ra dựa vào người anh, nhân lúc thở thì quở trách: "Sao anh lại đáng ghét như vậy!"

Ninh Tự Hàn dỗ dành: "Trước đó không phải nói rất thơm sao?"

Linh Vận: "Nhưng em đã nói anh giữ khoảng cách với em."

Ninh Tự Hàn tiếp tục cúi đầu xuống hôn cô, "Đó là em nói, anh xem như muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào."

Miệng cô nhóc giống như quả đào mật tươi mới, ngọt ngào mềm mại non nớt, ngậm trong miệng thì sợ tan, nhưng lại không đành lòng nhả ra.

Hai người cứ vuốt ve như vậy, lúc đầu Linh Vận cũng thích ứng, nhưng bỗng nhiên cảm giác anh mang theo bàn tay thô ráp áp vào da thịt cô, cơ thể hình như run rẩy hai lần.

Sau lưng bứt rứt ngứa ngay, khiến cô không nhịn được vặn vẹo thân mình một cái, nhưng nam sinh không thèm để ý chút nào, hơn nữa còn có khuynh hướng càng lúc càng mãnh liệt hơn, tiếp tục tới lui trên da thịt cô.

Mãi đến khi bàn tay rơi vào vị trí nào đó trên người cô, Linh Vận nhanh chóng giữ anh lại, hai mắt mơ mơ màng màng nhìn anh, có chút ý van xin: "Không muốn."

Tay Ninh Tự Hàn thoáng dừng lại, từ trong áo của cô lui ra ngoài, hoàn toàn buông cô ra.

"Hôm nay bỏ qua cho em."

Người Linh Vận như nhũn ra, ngồi trên ghế sofa hồi sức, cắn môi trừng mắt nhìn Ninh Tự Hàn, nam sinh nói chuyện không tính toán chút nào hết, làm gì mà ôm hôn cô, khiến cho toàn thân cô nóng bừng, hu hu hu đáng ghét chết mất.

Thời gian thoáng một cái cũng sắp nghỉ hè, ngoại trừ mỗi ngày học tập và thỉnh thoảng tham gia hoạt động Hội sinh viên thì Linh Vận cũng không còn chuyện gì khác.

Ninh Tự Hàn vừa ăn cơm vừa hỏi cô: "Nghỉ hè có kế hoạch gì không?"

Linh Vận lắc đầu: "Quá xa, vẫn chưa nghĩ đến."

Ngược lại với cô, Ninh Tự Hàn nghĩ nhiều hơn, mùa đông không thích hợp để đi chơi, mùa hè thì vừa vặn, có điều anh cũng chỉ có hai tháng hè, nghiên cứu sinh năm cuối bài vở chắc chắn rất nhiều, hơn nữa anh phải làm việc, muốn tìm một tháng rảnh rỗi lần nữa là không thể nào.

Cho nên, anh vô cùng muốn cùng Linh Vận đi chơi.

Chỉ lo lắng Linh Vận là con gái, lại đi theo con trai ra ngoài như vậy nhất định ba mẹ không đồng ý, đến lúc đó anh có thể phải gọi Linh Tu.

Dù cho dùng bất cứ cách gì.

"Nghỉ hè chúng ta đi du lịch nhé?"

"Đi biển nghỉ mát?"

Ninh Tự Hàn nhìn vào mắt Linh Vận hỏi.

Linh Vận "hả" một tiếng, "Đi biển?"

"Chỉ hai chúng ta?"

Ninh Tự Hàn khẽ gật đầu: "Em không muốn đi sao?"

Linh Vận cười hì hì: "Tất nhiên muốn đi, nhưng mà...

Cô cau mày, "Ba mẹ em chắc chắn không cho em đi đâu!"

Ninh Tự Hàn đã sớm chuẩn bị, "Gọi cho Linh Tu trước, có cậu ta, kiểu gì ba mẹ em cũng sẽ đồng ý."

"Đó là đương nhiên," Linh Vận không chút do dự nói.

"Nếu em muốn đi, anh đặt vé máy bay trước." Ninh Tự Hàn thuận theo giọng điệu của cô.

Linh Vận xoắn xuýt một chút, nói: "Vậy anh nói với anh hai em hay là em nói với anh ấy?"

"Anh ấy sẽ đi sao?"

Ninh Tự Hàn: "Anh nói."

"Thế này là tốt nhất." Linh Vận sợ cô nói, anh hai sẽ giáo huấn cô.

Thành tính của Linh Vận luôn rất tốt, bình thường không trốn học, lên lớp thì nghe giảng cẩn thận, trước khi thi thì nghiêm túc ôn tập, nên thi cuối kỳ đối với cô mà nói là rất nhẹ nhàng.

Ninh Tự Hàn bận rộn công việc thí nghiệm, ở trường học hầu như hai người không gặp nhau, chỉ có mỗi lúc trời tối về nhà mới có thể thân mật một lát.

Rất nhanh đã đến môn kiểm tra cuối cùng, không biết Ninh Tự Hàn nói với Linh Tu như thế nào, dù sao anh ấy cũng đã đồng ý đi chơi, quyết định thời gian là ba ngày sau.

Trong lòng Linh Vận vui vẻ, sau khi thi xong từ địa điểm thi ra ngoài nắm tay Tôn Cẩn Nặc cùng đi căn tin ăn cơm.

Gần đây Linh Tu cũng rất bận rộn, buổi trưa không thể về ăn cơm được, nên Tôn Cẩn Nặc không cần phải về nấu cơm.

Hai người ngồi vào trong phòng ăn, mỗi người gọi một phần cơm, Tôn Cẩn Nặc không vui lắm, chậm rãi ung dung từng thìa ăn cơm.

Linh Vận thấy tâm tình cô ấy không tốt, hỏi: "Sao vậy, thi xong cũng không cần làm gì nữa, sao cậu lại không vui vậy?"

Tôn Cẩn Nặc cầm lấy đũa chống đầu thở dài, "Hơn một tháng cũng không gặp anh ấy..."

Cô ấy nói, mắt rưng rưng, nhìn rất tội nghiệp.

Không đợi Linh Vận nói cô ấy đã nhìn cô hỏi: "Chẳng lẽ cậu không nhớ đàn anh Ninh sao?"

Linh Vận: "..."

Cô thì nhớ cái gì chứ, ba ngày sau cùng đi chơi mà.

Có điều anh hai nói muốn đi cùng, sao Tôn Cẩn Nặc lại không biết?

"Anh tớ không nói cho cậu chuyện đi chơi hả?"

Tôn Cẩn Nặc kinh ngạc nhìn cô: "Đi chơi gì cơ?"

"Đi đâu?"

Linh Vận: "Đi biển, đã bàn từ lâu rồi, anh tớ không nói cho cậu sao?"

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Anh ấy không có nói, các cậu muốn đi bao lâu?"

Lúc cô ấy nói lời này ánh mắt có phần ảm đạm đi, trong lòng không mấy dễ chịu.

Linh Vận không biết anh hai nghĩ cái gì, lén nhắn tin cho anh ấy, hỏi anh vì sao không nói chuyện đi chơi cho Tôn Cẩn Nặc.

Vé máy bay gì gì đó đều do Ninh Tự Hàn đặt, gần đây lại bận rộn kiểm tra cô cũng không biết Tôn Cẩn Nặc không đi.

Linh Tu nhanh chóng trả lời tin nhắn: "Cô ấy đi làm gì?"

"Em đừng có nói vớ vẩn đó!"

Linh Vận thè lưỡi, anh hai đúng là càng ngày càng quá đáng.

Cô trả lời Tôn Cẩn Nặc: "Nhanh thì hơn hai mươi ngày, nếu chậm có lẽ gần đến khai giảng thì trở lại."

Tôn Cẩn Nặc trầm ngâm, khẽ gật đầu, "Ừ."

Hai người ăn cơm xong thì ai về nhà nấy, có lẽ cả kỳ nghỉ hè cũng không gặp, Linh Vận có chút không muốn.

Có điều nghĩ đến việc hết nghỉ hè có thể gặp được, lại vui vẻ trở lại, "Nặc Nặc, chờ tớ trở về về sẽ điện thoại cho cậu."

Từ khi nghe Linh Vận nói sắp đi chơi sắc mặt Tôn Cẩn Nặc không được tốt lắm, tâm tình cũng tương đối mất mát, hơi mất tập trung, lúc này nghe Linh Vận nói quay về gọi điện thoại cho cô thì bỗng nhiên có ý nghĩ.

Cô ấy hỏi: "Các cậu tính đi đâu chơi?"

"Địa chỉ cụ thể là gì?"

"Đặt khách sạn nào?"

Linh Vận: "Mẹ Ninh Tự Hàn có nhà hướng ra biển ở đó." Cô nói rõ địa chỉ, vẻ mặt lo lắng của Tôn Cẩn Nặc đã tiêu tan hết, cô ấy khoát tay với cô: "Được rồi, cậu đi đi."

Chuyện căn nhà hướng ra biển này tối qua cô cũng mới nghe được.

Thấy Ninh Tự Hàn không thích nói chuyện về ba mẹ anh, cô cũng không hỏi nhiều.

Linh Vận thấy cô ấy vui vẻ, tâm trạng cũng vui theo, chia tay Tôn Cẩn Nặc rồi về nhà Ninh Tự Hàn.

Cô nói với ba mẹ ngày mai mới về nhà.

Linh Vận mua ít thức ăn định tự mình làm, cô lên mạng tìm công thức, chuẩn bị cho Ninh Tự Hàn một niềm vui bất ngờ.

Hôm nay anh nói là có việc sẽ về muộn một chút.

Linh Vận hiển nhiên cho rằng là công việc hạng mục.

Linh Vận mua trứng gà và cà chua, chuẩn bị làm trứng xào cà chua, ban đầu định làm hai quả, lại sợ không ăn được, nên chỉ làm một quả, nếu như thực sự làm không tốt, cà chua ăn sống cũng được.

Đợi đến khi hơn tám giờ, bụng Linh Vận đã kêu òng ọc vẫn không thấy Ninh Tự Hàn trở về, cô mở tivi tùy tiện tìm một phim.

Bỗng nhận được điện thoại của anh hai, "Anh hai –"

Giọng Linh Tu kỳ lạ: "Em đang ở đâu?"

Linh Vận nói dối: "Đương nhiên là trường học."

Linh Tu không tin cô đã nghỉ rồi mà còn ở trường học, hỏi: "Không phải đang đợi Ninh Tự Hàn đó chứ?"

Linh Vận mập mờ trả lời: "Ai cần anh lo."

Linh Tu "a" một tiếng, "Anh mặc kệ, em đừng hối hận là được."

Anh dừng một lúc, "Em biết buổi chiều cậu ta đi làm gì không?"

Linh Vận cau mày, dường như ý của anh hai là Ninh Tự Hàn không ở trường học, theo bản năng hỏi: "Anh có ý gì?"

"Nó..." Linh Vận chỉ nói một chữ rồi lại không ngừng, e hèm nói tiếp, "Dù sao em suy nghĩ kĩ đi, đừng để bị bán còn giúp người ta kiếm tiền."

Cúp điện thoại trong lòng Linh Vận không yên, có phải Ninh Tự Hàn có chuyện gì đó giấu cô không?

Mắt nhìn điện thoại đã tám giờ rưỡi, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, gọi cho anh thì không ai nghe máy, trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ anh có bạn gái ở bên ngoài?

Linh Vận lắc đầu, không thể nào, nếu anh hai biết việc này chắc chắn sẽ nói cho cô biết!

Linh Vận ôm gối ôm vùi trên ghế sofa vừa nãy còn thấy đói bụng, lúc này bỗng nhiên cảm giác dạ dày trương lên, liếc qua tivi hai lần nhưng không xem nổi cái gì, ánh mắt thì không ngừng liếc điện thoại di động.

Lại hơn một giờ Ninh Tự Hàn mới về, Linh Vận vừa nhìn thấy anh, nước mắt ấm ức chảy xuống, "hừ" với anh một tiếng rồi đứng dậy chạy lên lầu.

Ninh Tự Hàn vội đặt đồ xách trong tay xuống trước cửa, nhanh chóng thay giày đuổi theo cô, vừa đến cầu thang cánh tay dài đã ôm lấy eo cô.

"Bé Linh, em vừa gặp anh đã chạy cái gì?"

Linh Vận tức giận nói: "Tự anh nói anh đi làm gì đi?"

Ninh Tự Hàn biến sắc, nhanh chóng giải thích: "Anh đi gặp ba anh, không phải rời nhà, anh chỉ đi chào hỏi ông ấy thôi."

"Thực sự chỉ đi gặp ba anh hả?" Linh Vận không quá tin, hỏi.

Ninh Tự Hàn: "Vậy em nói xem anh có thể làm gì, quan hệ của bọn anh cũng không tốt đẹp gì, một năm cũng gặp không được hai lần, hôm nay ông ấy gọi anh, anh liền trở về một chuyến."

"Ồ." Người ta đi gặp người nhà cô còn tức giận, dường như hơi quá, nghĩ vậy khóe miệng cô cong lên, có điều vẫn không chịu thừa nhận mình quá nhạy cảm, nắm chặt tay anh, nói, "Vậy lần này xem như xong, sau này không báo cho em biết, em sẽ không để ý tới anh nữa."

"Biết rồi." Ninh Tự Hàn cúi đầu xuống hôn một cái lên trán cô, "Là anh sơ ý, sau này nhất định sẽ nói trước với em."

Linh Vận mím môi, lúc này lại cảm thấy đói bụng, nói: "Em vẫn chưa ăn cơm."

Ninh Tự Hàn: "Anh mang đồ ăn về đây, vẫn còn nóng."

Đồ ăn Linh Vận làm rốt cuộc cũng không thành công, Ninh Tự Hàn dọn dẹp xong rồi đặt hoa quả lên.

Vì Ninh Tự Hàn đã ăn rồi, một mình Linh Vận từ từ ăn, Ninh Tự Hàn thì ngồi bên cạnh nhìn cô.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện tin nhắn đợi nghỉ hè đi du lịch xong sẽ giải quyết, chuyện kết duyên với nữ cũng sẽ giải quyết hết, đừng vội.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

"Ngày mai chúng ta có cần đi mua sắm không?" Linh Vận vừa ăn vừa nghĩ đến chuyện đi chơi.

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời: "Anh đã chuẩn bị gần đủ đồ cần thiết rồi, một lát em xem còn thiếu gì không, anh lại đi mua." Anh ngừng một chút rồi đến gần Linh Vận nói, "Em chuẩn bị tốt đồ cần cho bơi lội là được."

Linh Vận căn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, chưa phát hiện ra nên hồn nhiên đáp: "Ừm."

Sau bữa ăn Linh Vận thoáng nhìn qua danh sách đồ vật Ninh Tự Hàn chuẩn bị, đầy đủ nhiều hơn cô nghĩ, "Đã đủ rồi, không có gì cần phải mua."

Ninh Tự Hàn: "Đủ ư?"

Anh nhìn lướt Linh Vận từ trên xuống dưới, đầy hàm ý nói: "Đồ tùy thân của em, ví dụ như..."

Linh Vận không biết anh muốn nói gì, hỏi: "Ví dụ như cái gì?"

Ninh Tự Hàn: "Bikini."

Linh Vận: "..."

Cô lặng lẽ lườm anh một cái: "Mỗi ngày anh đều nghĩ cái gì vậy hả?"

Ninh Tự Hàn cười nói: "Cái gì anh cũng không nghĩ, là em cả nghĩ thôi."

Hai người lại trò chuyện một lát, ngày mai Linh Vận phải về nhà, đến khi đi mới có thể gặp lại, trước khi đi ngủ, Ninh Tự Hàn kéo cô lại ám muội hỏi: "Không cho chút phúc lợi nào sao?"

Anh chỉ chỉ vào mặt mình.

Linh Vận mím môi lắc đầu, nhìn anh cười: "Anh cũng đã nói giữ khoảng cách mà, đừng quên."

Lúc này Ninh Tự Hàn đang ngồi dựa vào ghế sofa, buông bàn tay nhỏ mềm mại của cô ra, "Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Linh Vận chắp tay sau lưng đi lên lầu hai bước, nghĩ đến môi nam sinh vừa mỏng vừa mát, mỗi lần hôn đều không đủ.

Ngày mai về nhà chắc chắn không thể thân mật được nữa, dù cho đi chơi thì cũng còn bóng đèn là anh hai nữa, có khi hai người cũng không thể nắm tay.

Nghĩ đến điều này Linh Vận bỗng xoay người quay lại, khom lưng cúi đầu hôn lên miệng Ninh Tự Hàn một cái.

Lúc đầu cô định hôn một cái xong lập tức buông ra, ai ngờ cô còn chưa rời khỏi môi anh, tay anh đột nhiên đặt sau sống lưng cô, toàn bộ cơ thể cô mất kiểm soát trực tiếp nằm sấp lên người anh.

"Hu hu hu, Ninh Tự Hàn, anh khốn kiếp, mau buông em ra..."

Linh Vận la khóc hu hu, đáng tiếc lực đạo của anh càng ngày càng lớn, căn bản không có một chút cơ hội để chạy trốn.

Ban đầu Linh Vận còn vùng vẫy một hồi, cuối cùng thực sự không lay chuyển được anh, chỉ có thể thực sự áp lên người anh.

Mùa hè mặc đồ mỏng manh, cô có thể cảm nhận được hình dạng cơ bắp của anh một cách rõ ràng, huyết mạch căng phồng bên dưới, có thể lập tức không khống chế được dục vọng.

Tay Linh Vận nắm chặt áo anh, áo sơ mi của anh sớm đã bị cô nắm nhăn đến nỗi không còn hình dạng, bởi vì ra quá nhiều mồ hôi, quần áo đã ướt một mảng.

Nam sinh cạy hàm răng cô ra, tiếp tục liều lĩnh tiến về phía trước, Linh Vận dùng đầu lưỡi ngăn anh lại, tiếc là chẳng những không chặn lại được mà còn quấn quít lấy nhau.

Hôn thực sự là một chuyện tương đối tốn sức, Linh Vận cảm thấy bản thân không thở được, toàn thân nóng gay gắt, hô hấp dồn dập, giống như ngay tức khắc sẽ ngạt thở, mãi đến khi anh buông cô ra, cô mới thở hổn hển.

Nam sinh kề vào trán cô, khàn giọng nói: "Đừng đi lên."

Linh Vận nằm trên ngực của anh, hôn nhiều lần như vậy nhưng vẫn cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ, cô nỉ non: "Không được, anh không thành thật."

Ninh Tự Hàn cam đoan: "Yên tâm đi, anh khẳng định không động vào em, nếu không em chặt tay anh đi."

Linh Vận nhỏ giọng rên rỉ, "Vậy thì em lại không nỡ."

Tâm tình Ninh Tự Hàn lại tươi đẹp, nén cười nói: "Vậy cam lòng bỏ anh phòng không gối chiếc sao?"

Lời nói này, Linh Vận "hứ" một tiếng, "Không biết xấu hổ."

Rốt cuộc Ninh Tự Hàn cũng buông Linh Vận ra, Linh Vận hồi sức một lát rồi lên lầu.

Sáng hôm sau Linh Vận còn đang say giấc nồng thì nhận được điện thoại của mẫu hậu đại nhân, bảo cô về sớm một chút, nói là làm đồ ăn ngon cho cô.

Mặt khác lại dặn dò một câu, nếu anh hai có ý muốn trở về thì cũng gọi anh về cùng.

Linh Vận cúp điện thoại gọi cho anh hai, hỏi anh có trở về không, anh hai hình như còn chưa tỉnh ngủ, qua loa nói: "Không về."

Linh Vận cúp máy, dọn dẹp phòng xong, Ninh Tự Hàn cũng bận rộn trong thư phòng chốc lát, trông thấy cô tới, hỏi: "Ngủ ngon không?"

Mặc dù bộ dạng nam sinh nghiêm chỉnh đàng hoàng, nhưng Linh Vận vẫn cảm thấy trong lời nói của anh có hàm ý, "Anh quản làm gì!"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, "Nhìn xem, cô nhóc nhà anh nghiêm túc chưa kìa, ngay cả hỏi cũng không được."

Linh Vận chống nạnh, bé heo Peppa trước ngực cũng bị nâng lên cao một chút, "Ai là cô nhóc nhà anh chứ."

Ninh Tự Hàn đứng dậy đi đến trước mặt cô, "Ăn sáng rồi hẵng đi"

Linh Vận lắc đầu, quay người liếc mắt nhìn túi xách trên ghế sofa: "Mẹ em nói trưa nay làm rất nhiều đồ ăn ngon đang chờ em, em về đến nhà vừa vặn đến bữa trưa."

Ninh Tự Hàn thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang, cô nhóc đã thu dọn xong, anh hơi híp mắt, nói: "Được, anh đưa em về."

Mặc dù cô cũng rất muốn để anh đưa đi, nhưng Linh Vận vẫn cảm thấy xấu hổ, nhỡ đâu bị người nhà trông thấy sẽ không tốt, trong mắt ba mẹ cô vẫn là con nít, còn quá sớm để tìm bạn trai.

Đợi sau khi cô trở về tiết lộ một chút xem thái độ của ba mẹ rồi nói sau.

"Không cần đâu, em tự gọi xe về cũng được."

Sắc mặt Ninh Tự Hàn thay đổi, "Sợ người nhà biết hả?"

Sao lại nói thẳng ra như thế, Linh Vận ngượng ngùng, thấy sắc mặt Ninh Tự Hàn không tốt lắm, cô thấp giọng nói: "Em vẫn chưa nói với gia đình nữa."

"Em sẽ nói với bọn họ trước khi em quay lại."

"Anh cũng không lớn lắm, sao phải gấp gáp như vậy."

Sắc mặt Ninh Tự Hàn thoáng thay đổi, không trả lời câu hỏi của cô, "Vậy anh đưa em lên xe."

Hai người cùng ra khỏi nhà, Ninh Tự Hàn xách ba lô của Linh Vận, Linh Vận đi tay không bên cạnh anh.

Chênh lệch chiều cao giữa hai người có chút đáng yêu, Linh Vận luôn cảm giác mình đứng bên cạnh anh giống như một đứa bé vậy.

Cũng không biết anh đang nghĩ gì mà không nói một câu.

Khiến cho Linh Vận có phần sốt sắng, trong lòng nghĩ có lẽ anh không thích xa nhau, nên mới nghiêm túc như vậy.

Mắt thấy đã đến ven đường, Linh Vận kéo tay anh, ngẩng mặt lên nhìn anh: "Ngày kia chúng ta đi rồi, có thể gặp ở sân bay."

Ninh Tự Hàn thờ ơ, khẽ gật đầu, "Ừm, anh chờ em."

Trên đường xe taxi rất nhiều, Ninh Tự Hàn vẫy tay dừng lại một chiếc, anh mở cửa sau chờ Linh Vận lên xe rồi đóng cửa lại, đứng ở ven đường khoát tay với cô: "Chậm một chút."

Linh Vận cảm thấy Ninh Tự Hàn có tâm sự, có điều người ta không nói với cô, cô cũng không biết hỏi thế nào.

Trong đầu nghĩ thôi được rồi, dù sao ngày kia hai người cũng cùng đi chơi, đến lúc đó có thể biết anh nghĩ gì.

Tiễn Linh Vận đi, nét mặt Ninh Tự Hàn có phần lạnh lẽo.

Ba mẹ anh ly hôn khi anh còn rất nhỏ, mẹ anh là một người phụ nữ mạnh mẽ, không chịu được uất ức, ba anh đi lính bị thương nặng rồi xuất ngũ, bây giờ đang làm việc ở Cục Cảnh sát, không phải là chức vị quan trọng gì, là đồn trưởng của một khu vực nhỏ.

Năm đó biên giới loạn lạc, ba anh bò ra từ đống xác chết, lần đó một người chiến hữu của ông cũng chết, là anh em tốt của ông, đã lôi ông từ trong đống người chết ra, nhưng chính mình lại không thể sống sót.

Người đồng đội kia có một đứa con, ba chết mẹ liền theo người khác, vứt cô ấy cho bà nội đã lớn tuổi.

Sau này bà nội đứa bé bị bệnh nặng liền đem con phó thác cho ba Ninh Tự Hàn.

Sau khi từ chiến trường trở về mỗi ngày ba Ninh Tự Hàn đều ngâm mình trong rượu, rất hay nóng nảy và gắt gỏng, động một chút là nổi giận, tuổi thơ Ninh Tự Hàn là khi không có ông và khi có ông thì trong nhà không còn yên tĩnh nữa.

Mỗi ngày ba mẹ đều cãi nhau, hễ ba ngày thì một trận cãi nhau lớn, hai ngày thì một trận cãi nhỏ, mãi đến khi cuối cùng thì ly hôn.

Ninh Tự Hàn đi theo mẹ, cô bé mang về kia thì theo ba.

Ông Ninh cho là Ninh gia bọn họ mắc nợ người đồng đội kia, nên phải có trách nhiệm với đứa bé kia cả đời, bao gồm việc nuôi từ nhỏ đến lớn, cho đến khi lấy chồng lập gia đình.

Thế nên từ nhỏ ông Ninh đã nói với Ninh Tự Hàn sau này lớn lên phải kết hôn với cô bé kia, một đời một kiếp chăm sóc cô.

Ninh Tự Hàn không quan tâm nhiều đến em gái kia, nhưng từ bé anh đã cảm thấy sao mình có thể lấy cô bé chứ?

Vì vậy nhiều năm như thế nhưng quan hệ của anh với ba cũng không hề tốt đẹp gì, một năm cũng không gặp được hai lần.

Anh có thể đem tài sản của Ninh gia đưa hết cho cô bé kia, nhưng tuyệt đối không thể đi ngược lại với ý nguyện của mình, không thể miễn cưỡng đi cùng một cô gái mình không thích cả đời được.

Mẹ anh đối với chuyện này không phản đối cũng không ủng hộ, năm đó ông Ninh có thể còn sống trở về, bà Ninh vẫn biết ơn đối phương, nên nếu như Ninh Tự Hàn thích cô bé kia, bà Ninh cũng vui lòng tác thành.

Có điều hai năm gần đây bà Ninh cũng đã nhìn ra, dưa hái xanh không ngọt*, nên nói xa nói gần với Ninh Tự Hàn: "Tìm người mình thích, mẹ đều đứng về phía con."

(*dưa hái xanh không ngọt: cưỡng nữu đích qua bất điềm – 强扭的瓜不甜 – (nữu: vặn, vắt; dưa cưỡng ép mà hái (cưỡng nữu) [tức là dưa còn xanh, không tự rụng như dưa chín tự nhiên] là dưa không ngọt; đặt cho văn vẻ là dưa cố hái thì không ngọt; Chỉ việc chưa đạt đủ điều kiện thuận lợi mà đi làm, hoặc là cố cưỡng ép mà làm, sẽ không đạt được kết quả như mong muốn).

...

Linh Vận về đến nhà quả nhiên thấy mẹ đã chuẩn bị cho cô một mâm cơm thịnh soạn.

Không thấy ông Linh, Linh Vận thấy lạ liền hỏi: "Ba đâu rồi ạ?"

Bà Linh cười tít mắt đáp: "Công ty có việc."

Bàn ăn lớn thế này chỉ có hai người ăn thì hơi lãng phí, Linh Vận thử dò hỏi: "Mẹ, mẹ thực sự không có ý định gọi anh hai về ạ?"

Mặc dù bà Linh đã hơn bốn mươi tuổi nhưng da vẫn rất trắng, đầy vẻ tron bóng lộng lẫy, tóc xoăn gợn sóng, càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người.

Bà cười tủm tỉm nói: "Thực ra mẹ cũng không trách nó, bây giờ mẹ chỉ muốn nhìn xem nó có thể chống đối đến khi nào."

Linh Vận bĩu môi, "Có khi anh hai cũng nghĩ như thế."

Cô ngừng một chút rồi nói, "Mẹ, mẹ không sợ anh ấy không có tiền phải ra ngoài xin ăn ạ?"

Bà Linh "ồ" một tiếng, "Cũng không xem nó là con của ai, có thể lăn lộn đến nông nỗi đó sao?"

Linh Vận trò chuyện về anh hai với mẹ một lúc, cô vẫn chưa nói việc đi chơi với mẹ, không biết mở miệng như thế nào.

Sợ là mẹ không cho cô đi.

Cô do dự một hồi rồi mới nói: "Mẹ, con với anh hai hẹn nhau đi chơi, ngày kia sẽ đi."

Bà Linh cau mày: "Chủ ý cũng lớn quá nhỉ, ba bọn con còn định dẫn con đi chơi nữa đó."

"Các con muốn đi đâu?"

Linh Vận: "Đi biển ạ."

Bà Linh: "Khi nào về?"

Linh Vận muốn nói là sẽ rất lâu, lại lo mẹ không cho cô đi nữa, chỉ nói: "Không đến mấy ngày ạ, chơi chán rồi sẽ về."

Dù sao thì "tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ."*

(* "在外君命有所不受" nghĩa là tướng ngoài trận, quân mệnh có thể không tuân theo)

Đến lúc đó mẹ có tức giận cũng không có cách bắt được cô.

Bà Linh trầm ngâm, nói: "Mỗi ngày ít nhất một cuộc gọi, ba tin nhắn, thường xuyên báo cáo hành tung là được."

Linh Vận kích động ôm cổ mẹ, "Mẹ ơi, mẹ tốt quá đi."

Cô còn định nói chuyện của Ninh Tự Hàn, nhưng lại sợ mẹ nghĩ nhiều, sẽ không cho cô đi nên cô chần chừ không nói ra.

Trái lại bà Linh đã hỏi trước: "Vận Vận có hẹn hò bạn trai không?"

Linh Vận ậm ờ đáp: "Đâu có, có người nào nhìn trúng con cơ chứ!"

Bà Linh khinh thường nói: "Đó là do mắt bọn họ bị mù, không mù đều biết con gái của mẹ rất xinh đẹp đáng yêu."

Trong lòng Linh Vận ngọt ngào nghĩ, ánh mắt Ninh Tự Hàn rất tốt sao.

Mẹ đã nói đến chuyện này, Linh Vận thuận miệng chớp lấy cơ hội nói: "Mẹ, nếu con có thích một người con trai, mẹ có cho con yêu không ạ?"

Bà Linh ồ một tiếng: "Con nói lời này xem như mẹ có thể quản con việc này sao."

Bà dừng một lúc, có chút lo nghĩ rồi nói, "Mẹ chỉ muốn dặn con phải bảo vệ mình."

Bà nói như vậy khiến Linh Vận yên tâm, cô nhìn bà cười hì hì: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định biết bảo vệ mình."

Ánh mắt bà Linh nghi hoặc nhìn cô, thử hỏi: "Không phải con thực sự đang yêu đó chứ?"

"Nói mẹ nghe, cậu trai đó ra sao?"

Linh Vận mím môi không nói lời nào, cô không biết mẹ thực sự đồng ý cho cô yêu, hay là chỉ vòng vo để cô nói ra, đợi đến lúc biết sự thật lại chia rẽ bọn họ.

Dù sao thì bây giờ cô cũng cần phải cẩn thận, vẫn là để sau này hẵng nói.

"Không có, mẹ đừng suy đoán lung tung."

Bà Linh không truy hỏi nữa, chuyển sang hỏi chuyện của Linh Tu: "Anh hai con có người yêu chưa?"

Linh Vận không biết nói như thế nào về chuyện của anh hai và Tôn Cẩn Nặc, muốn nói là không yêu nhau nhưng hai người họ lại ở chung với nhau, nhưng nếu nói họ yêu nhau thì lại cảm thấy anh hai không để tâm đến.

Cô lưỡng lự nói: "Xem như là có đi."

Bà Linh nổi hứng thú, "Nói xem cô gái kia như thế nào?"

"Người ở đâu?"

"Con có quen không?"

"Dung mạo ra sao?"

"Tính cách thế nào?"

"Sẽ không nhạy cảm giống cô gái lần trước chứ?"

Linh Vận lắc đầu, "Mẹ, sao mẹ hỏi nhiều câu như vậy, mẹ bảo con phải trả lời cái nào trước đây?"

Bà Linh: "Trả lời từng câu từng câu."

Linh Vận: "Bạn học con, ngoại hình rất xinh đẹp, tính cách tốt, còn biết nấu cơm nữa, đối xử với anh hai rất tốt."

Bà Linh: "Anh con chủ động?"

Linh Vận: "Vậy cũng không đúng, anh hai có hơi quá đáng."

"Theo con thì không xứng với bạn học của con."

Vì bà đã biết người đầu tiên không thích hợp nên bà Linh rất tự hào về ánh mắt của mình, "Vậy là được rồi," như có điều suy nghĩ, im lặng vài giây, bà nói: "Con gái thì phải kiên cường mới được, trái tim phải lớn, sao có thể vì vài câu hoặc cái nhìn của người khác liền rút lui, hạnh phúc của mình phải tranh thủ, cũng không phải được người bố thí."

Không ngờ mẹ lại nghĩ như vậy, Linh Vận lấy gối ôm vào lòng, nhìn bà Linh cười hì hì nói: "Vậy thì mẹ à, nếu như anh hai sống chung với người ta mẹ cũng mặc kệ ạ?"

Bà Linh: "Mẹ quản được sao?"

"Tiền sinh hoạt của anh con mẹ cũng cắt mất, mẹ lấy gì để quản chứ!"

Linh Vận lại thử hỏi: "Mẹ, vậy nếu sau này con không xài tiền trong nhà, có phải con cũng có thể tự ở chung với nam sinh không?"

Sắc mặt bà Linh lập tức trầm xuống, "Chuyện đó chắc chắn không được, con là con gái, rất dễ bị thiệt thòi."

Linh Vận mất hứng, "Nhưng vừa rồi không phải mẹ nói hạnh phúc của bản thân thì phải tranh thủ sao?"

Bà Linh: "Vậy cũng không được, con nhất định phải dẫn cậu trai kia đến trước mặt mẹ, để mẹ kiểm định mới được."

Linh Vận: "Ồ, vậy mẹ thấy con nên tìm con trai như thế nào?"

Bà Linh nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của cô, ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Có lẽ vừa cao vừa to, ngoại hình đẹp trai khôi ngô, quan trọng nhất là nhân phẩm phải tốt, đối xử với con cũng phải tốt là được."

Linh Vận nghĩ đến dáng vẻ của Ninh Tự Hàn, dường như hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, trong lòng đắc ý, ngoài miệng thì cố tình hỏi: "Như vậy là giống với ba con sao?"

Điều bà Linh hài lòng nhất chính là tìm được một người chồng yêu thương mình, lại có một đôi trai gái đáng yêu, nghe con gái nói thế này, dù đã hơn bốn mươi nhưng bà vẫn bộc lộ dáng vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, "Cũng gần như thế."

Linh Vận biết mẹ thích nghe cái gì, "Chỉ sợ con không được may mắn như mẹ."

Trong lòng bà Linh càng vui vẻ, "Quan sát cẩn thận rồi sẽ có."

Hai mẹ con nói chuyện với nhau đến tận khuya. Sau khi Linh Vận về phòng thì thấy một vài tin nhắn trong điện thoại, một là từ anh trai cô, còn lại đều là của Ninh Tự Hàn, đại khái là báo cáo chuẩn bị đồ vật và lộ trình với cô, cuối cùng còn hỏi cô buổi tối có muốn đi ra ngoài không?

Linh Vận nhanh chóng nhắn lại: "Không được, em không có cách nào nói với mẹ đâu."

Ninh Tự Hàn: "Anh chỉ hỏi tượng trưng thôi."

Linh Vận ngắt điện thoại, "hứ" một tiếng, cái con người này!

Buổi sáng hôm đi chơi, bà Linh phân phó tài xế đưa Linh Vận đến sân bay, trước khi đi còn cố ý dặn dò phải chú ý an toàn rất nhiều, hơn nữa ngàn vạn lần không được ở chung với con trai.

Linh Vận bẽn lẽn đáp ứng.

Bà Linh lại cố tình đưa cô một tấm thẻ, "Anh trai con yêu cũng không thể tiêu tiền của con bé."

Sau đó bà Linh không nói gì, Linh Vận muốn chọc mẹ không chịu cúi đầu trước lại không yên lòng về anh hai, nhưng nghĩ có lẽ mẹ sẽ xấu hổ nên đành nhẫn nhịn không nói gì nữa.

Đến sân bay Linh Vận đã thấy Ninh Tự Hàn, thanh phong tễ nguyệt* đang đứng đợi trong khu vực chờ nhìn cửa ra vào.

(*thanh phong tễ nguyệt 清风霁月 nghĩa là trăng thanh gió mát, ví von đến dáng vẻ điềm tĩnh, tốt đẹp)

Linh Vận vẫy tay với anh, cầm vali nhỏ chạy qua, "Anh Ninh Tự..."

Ban đầu ý định của cô là thản nhiên nhào vào lòng anh, nhưng ai ngờ khi cô còn chưa chạy đến đối phương, anh hai đứng dậy từ cái ghế bên cạnh, lạnh lùng nói: "Anh hai đang ở đây!"

Linh Vận cúi đầu lè lưỡi, vẫy tới với anh, "Thấy mà."

Linh Tu lại ngồi xuống.

Lúc đầu Ninh Tự Hàn muốn ra cổng sân bay đợi, thế nhưng một chân anh còn chưa kịp bước đã nghe thấy lời lẽ Linh Tu đầy châm chọc, "Ăn cần như vậy làm gì?"

Ninh Tự Hàn thấy bộ dạng khó chịu của Linh Tu, đành phải đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hai ngày không gặp, có hơi nhớ, Linh Vận thấy Ninh Tự Hàn bị vướng bởi có anh hai ở đây nên không dám đi qua, chỉ có thể duy trì khoảng cách không gần không xa.

Cô dùng khẩu hình miệng nói với anh: "Anh đến lúc nào thế?"

Ninh Tự Hàn cúi đầu thoáng nhìn Linh Tu, sao lại cảm giác mình giống như tên trộm nhỉ, Linh Tu cũng đang liếc nhìn anh, "hừ" một tiếng: "Tao không mù."

Ninh Tự Hàn: "..."

Sớm biết thế đã lén dẫn Linh Vận đi chơi thì tốt biết mấy.

Rất nhanh đã đến thời gian lên máy bay, Linh Vận vội nói chuyện với Ninh Tự Hàn, lúc này đến gần khoác cánh tay anh, anh hai chỉ lườm cô một cái rồi cũng không nói gì thêm.

Linh Vận cười khúc khích rồi khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cùng Ninh Tự Hàn lên máy bay.

Đi dọc theo hàng người, Linh Vận bỗng cảm thấy bóng lưng người phía trước nhìn rất quen mắt, cô chỉ vào người đó, hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh nhìn người kia thấy quen không?"

Một người vóc dáng cao gầy mang kính râm lớn, cô gái tóc quăn dài, hai vai đeo balo, tay xách một cái vali nhỏ.

Ninh Tự Hàn bận cầm đồ cũng không để ý đến người nào, thuận miệng trả lời một câu: "Chưa từng gặp."

Linh Vận "ồ" một tiếng, cảm thấy mình bị hoa mắt, sao có thể thấy Tôn Cẩn Nặc ở sân bay được chứ?

Tác giả có lời muốn nói: Chương nhiều không?

Hì hì, mau khen tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Ba người lên máy bay, không đặt được ba chỗ ngồi cùng hàng, nên mọi người đành phải tách ra ngồi.

Trong đó có hai chỗ ngồi là cùng một hàng, tất nhiên Linh Vận muốn ngồi cạnh Ninh Tự Hàn rồi, thế nhưng Linh Tu lại ngồi xuống nhanh hơn anh một bước.

Linh Vận: "..."

Cô ngẩng đầu nhìn Ninh Tự Hàn, thấp giọng nói: "Anh hai thật là trẻ con."

Ninh Tự Hàn vỗ vỗ vai cô, "Em cứ ngồi đi, anh đi ra phía sau."

Linh Vận bất đắc dĩ nói: "Vậy cũng được."

Sau khi ngồi xuống, Linh Vận lấy điện thoại bắt đầu chụp ảnh, trời xanh mây trắng, chim bay, đều được cô chụp từng bức lưu lại.

Sau khi máy bay cất cánh, hưng phấn đến đâu thì cũng bắt đầu mệt mỏi buồn ngủ.

Linh Tu cầm chăn đắp lên cho cô, "Buồn ngủ thì ngủ đi, thức dậy là đến rồi."

Linh Vận "ồ" một tiếng, chợt nhớ tới tấm thẻ mẹ đưa, cô tìm rồi đưa cho Linh Tu: "Mẹ đưa cho anh."

Linh Tu liếc qua, ngang bướng đáp: "Không cần."

Linh Vận trực tiếp nhét vào trong túi quần của anh: "Anh cũng không thể để Nặc Nặc nuôi anh suốt chứ?"

Linh Tu thờ ơ trả lời: "Còn có hai năm nữa sẽ tốt nghiệp, cùng lắm thì anh trả lại cho cô ấy thôi."

"Nói trả mà không biết xấu hổ." Linh Vận bĩu môi, thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc anh nghĩ cái gì vậy?"

"Tại sao anh không gọi cô ấy đi?"

Thái độ Linh Tu đặc biệt khinh thường: "Gọi cái gì, cũng không phải bạn gái ra đây còn phải mang theo."

Linh Vận: "Không ngờ anh với người ta ở chung, ăn của người ta xài tiền của người ta, ngay cả cái danh phận cũng không có?"

Linh Tu dùng sức ấn đầu cô vào trong ngực mình, khiển trách: "Đi ngủ, bớt lo chuyện người đi."

Linh Vận há hốc mồm, rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Rất nhanh đã đến nơi, Linh Vận sớm được Linh Tu đánh thức, cảm thấy toàn thân cứng ngắc, cô duỗi lưng một cái, quay đầu tìm Ninh Tự Hàn, anh mang bịt mắt vẫn chưa tỉnh dậy, tư thế có chút biếng nhác, nhìn thôi đã chảy nước miếng.

Linh Vận lau khóe miệng, vừa định quay lại, giống như anh có thần giao cách cảm, anh tháo bịt mắt xuống nhìn về phía cô, Linh Vận vẫy tay với anh, khóe môi anh cong lên cười.

Linh Vận đàng hoàng ngồi xuống, nghĩ đến việc cùng anh trải qua kì nghỉ hè, trong lòng hết sức ngọt ngào, không còn chuyện nào đáng mong chờ hơn.

Máy bay hạ cánh có người đón, mẹ của Ninh Tự Hàn phái người giúp việc tới, dẫn bọn họ trực tiếp đi đến nhà mẹ anh.

Bây giờ Linh Vận mới biết bác Ninh cũng ở đây, bỗng nhiên trở nên khẩn trương vô cùng, xuống xe, cô đưa tay khều ngón tay Linh Tu, thấp giọng hỏi: "Hay là chúng ta đi khách sạn đi?"

Như thế này có được tính là gặp phụ huynh không?

Linh Tu khịt mũi coi thường, "Muốn yêu đương với người ta, lúc này lại sợ rồi hả?"

"Muốn thì em đi đi, anh không đi."

"Nhân cơ hội này xem người nhà bọn họ ra sao?"

Linh Vận thấp thỏm, trước đó Ninh Tự Hàn nói ở đây mẹ anh có một căn nhà hướng ra biển, căn bản cô cũng không có nghĩ nhiều, ai mà ngờ mẹ anh cũng ở đây đâu?

Anh hai không đồng ý đi khách sạn, một mình cô thì lại sợ, chỉ có thể thương lượng với Ninh Tự Hàn.

Nhân lúc người khác không chú ý, cô lặng lẽ trưng cầu ý kiến của Ninh Tự Hàn, "Anh Ninh Tự —— "

Ninh Tự Hàn cúi đầu nhìn cô: "Sao thế?"

Thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Linh Vận, có thể là không thích ứng lắm, anh trấn an: "Không sao đâu, hai ngày là quen thôi."

Linh Vận nhỏ giọng nói: "Không phải."

Ninh Tự Hàn: "Vậy thì làm sao?"

Anh hơi khom lưng đến gần Linh Vận, đưa tay sờ trán cô, "Không thoải mái?"

Linh Vận nắm chặt tay anh, vẻ mặt lúng túng, "Không phải." Cô muốn nói với Ninh Tự Hàn đừng nói quan hệ của bọn họ cho người nhà anh, chỉ nói cô là em gái của bạn học anh mà thôi.

Thế nhưng lại không nói nên lời.

Ninh Tự Hàn giống như đặc biệt kiên nhẫn, lại hỏi: "Vậy là nhớ nhà?"

Linh Vận dùng giọng như con muỗi vo ve nói: "Chỉ là... em hơi sợ."

"Sợ cái gì?" Nói như thế này có hơi tốn sức, Ninh Tự Hàn định ngồi xổm người xuống, có điều như thế thì lại cảm thấy lùn một chút.

Linh Vận ấp a ấp úng nói: "Có thể đừng nói chuyện chúng ta yêu nhau với người khác được không ạ?"

Thấy sắc mặt Ninh Tự Hàn thay đổi, cô vội nói, "Em sợ gặp mẹ anh, nhỡ đâu bác ấy không thích em thì tính sao?"

Ninh Tự Hàn đứng thẳng dậy xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Em xinh đẹp lại đáng yêu như vậy, mẹ anh nhất định sẽ thích em."

Linh Vận vẫn sợ, "Vậy cũng không được, vẫn nên để sau này hẵng nói." Cô uy hiếp, "Nếu như anh nói, em sẽ ra ngoài tìm khách sạn ở."

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi, nghe em, lúc nào em muốn công khai anh sẽ nói cho bọn họ biết."

Linh Tu đi theo tài xế vào nhà trước, cũng mang phần lớn đồ đạc vào, Ninh Tự Hàn ở phía sau cũng cầm mấy đồ vật nhỏ mang vào, Linh Vận đi cạnh anh, liên tục quan sát cảnh vật chung quanh.

Trước kia cô và ba mẹ đã đi rất nhiều nơi, trong nước ngoài nước, yêu thích có, sau khi về hối hận cũng có.

Có điều vẫn là lần đầu tiên đến Tam Á.

(*Tam Á: Tam Á là thành phố biển duy nhất nằm trên bờ biển phía cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Đây là thành phố lớn thứ hai (sau thủ phủ Hải Khẩu) sở hữu 50 km bờ biển dành riêng phục vụ cho du lịch cùng các vịnh đảo nguyên sơ bao quanh trung tâm.)

Nhà Ninh Tự Hàn là một tòa biệt thự, cây cối xanh mướt rất đẹp, lại thêm khí hậu Hải Nam bốn mùa thoải mái, vừa xuống xe đã khiến cô có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Nếu có thể cùng người mình thích ở đây cả đời cũng không tệ.

Linh Vận đi theo Ninh Tự Hàn vào phòng, tài xế nói bọn họ nghỉ ngơi, lại truyền đạt dặn dò của mẹ Ninh Tự Hàn rồi đi.

Ninh Tự Hàn dẫn Linh Tu và Linh Vận đi nghỉ ngơi trước.

Nhà Ninh Tự Hàn có ba phòng ngủ, mẹ của anh một phòng, anh một phòng, phòng còn lại dành cho khách không quá lớn, hướng về phía bắc, trong phòng tương đối ẩm thấp.

Ninh Tự Hàn để Linh Vận vào phòng ngủ của mình, Linh Vận còn chưa đi vào đã kinh ngạc thốt lên, "Phòng ngủ lớn thật đó!"

Vừa vặn có thể thấy phong cảnh bên ngoài, dưới lầu là cây dừa, còn đẹp hơn cô tưởng.

Ninh Tự Hàn lại dẫn Linh Tu đến phòng cho khách, "Hai ngày này có thể hai người chúng ta phải chen chúc một chút."

Phòng ngủ tương đối nhỏ, Linh Tu đặt đồ đạc xuống đất cũng không đi đâu, thấp giọng nói: "Không thể để cho chúng ta ở phòng lớn sao?"

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời: "Nếu mày ngại chen, tao có thể ở chung với em gái nhỏ."

Linh Tu: "..."

Trừng mắt liếc anh một cái, hàm răng rặn ra hai chữ: "Mày dám!"

Ninh Tự Hàn lục vali lấy quần áo, nói: "Hai ngày nữa mẹ tao sẽ đi, đến lúc đó sẽ để mày ở."

Thế này còn tạm được, Linh Tu hài lòng, "Vậy hai ngày này mày ngủ ghế sô pha đi, tao không quen ngủ chung với đàn ông."

Ninh Tự Hàn thay quần áo xong ra ngoài, "Tao cũng không quen ngủ chung với con trai."

Linh Vận thay một chiếc váy đi biển*, lúc ra đúng lúc thấy Ninh Tự Hàn đi tới, anh mặc áo cộc tay và quần sooc, khiến anh càng cao hơn người, cô nói: "Một lát ăn cơm xong sẽ ra ngoài sao?"

Hiện tại cô muốn lập tức đi ngay ra biển.

Ninh Tự Hàn ôm vai cô đi xuống lầu: "Em muốn đi thì đi, không muốn thì ngày mai chúng ta đi cũng được, dù gì thời gian cũng còn nhiều mà."

Váy đi biển của Linh Vận không có tay áo, lộ ra đầu vai mượt mà, bị tay của anh nắm lấy, làn da nhẵn mịn của cô tiếp xúc với lòng bàn tay hơi thô ráp của anh, lập tức cảm giác một luồng tê dại truyền đến lòng bàn tay, ngay cả tim cũng run rẩy theo.

Cô ngượng ngùng liếc mắt nhìn Ninh Tự Hàn, anh làm loại động tác này đúng là càng ngày càng quen, nghĩ đến đây là nhà của Ninh Tự Hàn, mẹ của anh cũng ở đây, trong lòng xấu hổ, chần chừ nói: "Khi nào mẹ anh về vậy?"

Ninh Tự Hàn: "Có lẽ là ban đêm."

Linh Vận "ồ" một tiếng, trong lòng nhẹ nhõm hơn chút, chờ đến đêm cô sẽ trốn trong phòng ngủ không ra, hì hì hì, như thế này sẽ không gặp được.

Lúc này cũng hơn ba giờ chiều, Linh Vận đã sớm đói bụng, vừa xoa bụng vừa nói: "Đói quá, không biết là ăn gì ạ?"

Dì giúp việc đã đặt đồ ăn lên trên bàn, đều là hải sản, mặc dù Linh Vận thích ăn cua và tôm, nhưng khi nãy vừa ngồi máy bay nửa ngày cũng không có khẩu vị gì, chỉ muốn ăn chút cháo.

Nhìn bàn đầy ắp thức ăn trông mà thấy thèm, có điều vẫn hỏi dì giúp việc có cháo không?

Dì giúp việc múc cho cô một bát cháo tôm, Linh Vận húp bát cháo một mạch, trong bụng đã có một ít, người cũng bắt đầu linh hoạt.

Cô cầm một con cua lên, nói: "Các anh ai ăn, em bóc cho."

Linh Tu không quen ăn đồ ăn Hải Nam, chỉ ăn vài miếng đã buông đũa xuống, thấy Linh Vận muốn bóc cua lại nói: "Cho anh một ít."

Anh vừa dứt lời bỗng nghe thấy chuông điện thoại vang lên, cầm điện thoại lên rồi đi sang bên cạnh nghe.

Linh Vận cắt chân cua, lấy thịt bên trong cua ra đặt vào trong đĩa, hỏi Ninh Tự Hàn: "Ninh Tự, anh ăn đi?"

Cô đẩy đĩa đến trước mặt anh.

Ninh Tự Hàn vừa lột một con tôm, đưa đến bên miệng Linh Vận, "Nếm thử xem, rất tươi."

Linh Vận há miệng nhận lấy, nếm thử, đúng là tươi thật, cô khẽ gật đầu: "Ừm, ăn rất ngon."

Linh Tu nhận cuộc điện thoại này rất lâu, Linh Vận nghi hoặc: "Không biết điện thoại của ai nữa."

Cô chợt nhớ đến nhắc nhở của mẫu hậu đại nhân, vội bỏ cua xuống nhắn tin cho bà Linh, đồng thời cũng gửi hai tấm hình.

Ninh Tự Hàn chợt nhớ tới chút chuyện, "Đúng rồi, trên máy bay anh nhìn thấy Tôn Cẩn Nặc, cô ấy ngồi phía sau anh."

Linh Vận thoáng che miệng, "Không phải chứ, cô ấy đến thật sao?"

Cô ngừng một chút rồi hỏi, "Vậy cô ấy đâu?"

"Không phải là một mình ở khách sạn đó chứ?"

Ninh Tự Hàn nhún vai, "Không rõ lắm, lúc đầu máy bay hạ cánh anh đã định nói, ai ngờ trong chớp mắt đã không thấy đâu, chắc là đến khách sạn nào rồi."

Linh Vận quở trách: "Vậy sao anh không nói sớm hả, cô ấy nhất định là lén đi theo anh hai tới đây, chưa quen cuộc sống ở đây lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Linh Vận nghĩ phải lập tức nói cho anh hai, nhưng anh hai vẫn còn đang gọi điện thoại, dù sao cũng không vội, chờ một lát cũng không có không có việc gì.

Ninh Tự Hàn lại lột vỏ hai con tôm cho cô, Linh Vận đều ăn, cô vẫn chưa bóc cua xong, bỗng nhiên có ý đồ xấu, cầm chân cua đưa đến trước mặt Ninh Tự Hàn: "Anh nếm thử xem, ăn vỏ bổ sung canxi."

Ninh Tự Hàn vừa nghiêng người tránh vừa nói: "Vậy sao em không ăn?"

Linh Vận: "Răng em không tốt, không cắn nổi, anh thử đi."

Ninh Tự Hàn nắm lấy tay cô không cho cô động, Linh Vận càng muốn cho anh ăn, "Anh nếm thử đi mà, không chừng ăn rất ngon đó!"

Ninh Tự Hàn ngoan cố song khẽ vươn tay kéo Linh Vận ngồi vào trong lòng mình, thấp giọng nói: "Em hôn anh một cái anh sẽ ăn."

Linh Vận không tin: "Thật chứ?"

Ninh Tự Hàn: "Dĩ nhiên thật rồi, em hôn anh một cái đừng nói là ăn chân cua, em muốn anh làm gì anh sẽ làm cái đó."

"Đây là anh nói đó." Linh Vận cười hì hì nói.

Ninh Tự Hàn nghiêm túc gật đầu, "Đương nhiên."

Linh Vận xích lại gần anh, chụt một cái trên mặt anh, "Được, anh ăn đi."

"Tiểu Hàn, các con ăn..."

Đáng nhẽ kế hoạch của bà Ninh là ban đêm mới trở về, lại nghĩ đã rất lâu chưa gặp mặt con trai liền về sớm một lát.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy cô nhóc tinh điêu ngọc trác* ngồi trong lòng con trai mình, chụt trên mặt nó một cái, hình ảnh này...

(*tinh điêu ngọc trác: tinh xảo như ngọc)

Có hơi chói mắt.

Linh Vận giống như nằm mơ, đúng, nhất định là cô nằm mơ, cô ra sức nhắm mắt lại lắc đầu, khi mở mắt ra, anh đang nhìn cô cười ranh mãnh.

Linh Vận: "..."

Cô vội từ trên người Ninh Tự Hàn đi xuống, cúi đầu không dám nhìn người phía sau, nhỏ giọng hỏi Ninh Tự Hàn: "Có phải bác gái đã về rồi không?"

"Không phải nói ban đêm mới về sao?"

Ninh Tự Hàn đứng dậy kéo Linh Vận đến trước mặt bà Ninh, "Mẹ, đây là Linh Vận, trước đó con đã đề cập qua với mẹ rồi."

Linh Vận gãi đầu, bây giờ nói quan hệ giữa bọn cô là bạn bè bình thường, bà Ninh sẽ tin sao?

Cô thực sự không còn mặt mũi gặp người nữa!

Thấy Linh Vận còn đang lẩm bẩm không phản ứng, Ninh Tự Hàn nhéo nhéo bàn tay nhỏ của cô, nhắc cô chào hỏi.

Linh Vận cắn môi ngẩng đầu lên, chậm rãi đưa ánh mắt chuyển qua mặt bà Ninh, giơ tay lên cứng ngắc chào hỏi: "Chào bác ạ." Cô lắc lắc tay nhỏ, luôn cảm thấy không được tự nhiên, quay đầu thoáng nhìn qua, ôi, sao trong tay vẫn còn cầm chân con cua thế này, vội vàng giấu tay ra sau lưng.

Cô ngượng ngùng nở nụ cười, "Chào bác ạ."

Xong rồi xong rồi, cô nhất định là cô bạn gái kém cỏi nhất, chẳng những không thể làm hài lòng mẹ chồng tương lai, ngay cả thể diện của bạn trai cũng ném đi.

Cô len lén liếc mắt nhìn Ninh Tự Hàn, thật muốn tìm một cái lỗ, không đúng, là ra bãi cát đào một cái lỗ, vùi mình vào mới được.

Ninh Tự Hàn nhìn cô quẫn bách, thay cô giải vây: "Linh Vận vừa đến vẫn chưa quen lắm, mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước một lát đi."

"Mẹ ăn cơm chưa?"

Linh Vận vốn thấp, lại thêm ngoại hình của cô nhỏ nhắn đáng yêu, dù sao cô mới 19 tuổi, đứng bên cạnh Ninh Tự Hàn cao lớn trông như một đứa bé con, người luôn nghiêm túc như bà Ninh vậy mà lần đầu tiên nở nụ cười, cười đùa: "Linh Vận đúng không?"

Linh Vận chậm chạp gật đầu một cái, không biết bà Ninh muốn nói gì?

Bà Ninh: "Lúc trước bác đến cũng giống như con, xấu hổ cái gì, đến đây thì cũng xem như là nhà mình, không cần gò bó."

Bà nói xong đi vào phòng, "Cơm tối ăn trễ một chút, mẹ vẫn chưa đói."

Lúc này Linh Tu cũng vừa nói chuyện điện thoại xong, vừa vặn gặp bà Ninh, Linh Tu rất nhanh phản ứng lại, chào hỏi bà Ninh.

Hai người thân thiện hàn huyên vài câu, bà Ninh trở về phòng ngủ.

Lúc này Ninh Tự Hàn rốt cục cũng có thể cười đến càn rỡ, anh vịn bả vai Linh Vận cười không ngừng.

Bình thường Ninh Tự Hàn là một người rất nghiêm túc, mỗi khi cười thì hầu như khóe miệng chỉ hơi cong lên, chưa bao giờ không để ý hình tượng như hôm nay.

Linh Vận bị anh cười đến nỗi gương mặt nhỏ đỏ bừng, bĩu môi nhìn anh hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Có gì buồn cười như vậy à?"

Ninh Tự Hàn vừa cười vừa nói: "Bây giờ còn muốn giả vờ làm bạn bè bình thường sao?"

Linh Vận theo bản năng che mặt, "Đều tại anh" cô ra sức giẫm mạnh chân hai lần, "Trông thấy cũng không nói một tiếng, nhìn em xấu mặt rất vui đúng không?"

Ninh Tự Hàn ngưng cười, nói: "Sao có thể trách anh, là em hôn anh, không phải anh hôn em."

Linh Vận tức giận lườm anh: "Anh còn nói nữa!"

"Được, không nói, không nói." Ninh Tự Hàn lại cười hai tiếng, cô nhóc quá đáng yêu, căn bản không nhịn được, "Không sao đâu, em xem mẹ anh thích em đến cỡ nào kìa, còn thay em tìm cớ, đây là có ý đã công nhận quan hệ của chúng ta."

"Thật sao?" Linh Vận lập tức quên mất xấu hổ, nhìn chằm chằm mặt Ninh Tự Hàn, "Anh không gạt em chứ?"

Ninh Tự Hàn: "Nếu như không thích em, ngay lúc đó đã sớm nói đại loại như mấy cô gái làm sao vậy, đều không biết tự trọng."

Linh Vận nghĩ ngợi, hình như là thế, với lại vừa rồi bà Ninh còn nói trước đây việc này bà cũng từng trải qua, đương nhiên là có thể hiểu.

"Hề hề hề, đây là anh nói không ghét em đó."

"Ừm, anh nói." Ninh Tự Hàn kéo cô về phòng ăn, "Em ăn xong rồi à?"

"Không ăn thêm chút nữa sao, mẹ anh nói cơm tối phải rất muộn mới ăn."

Linh Vận sờ bụng, vừa rồi chỉ húp một bát cháo, ăn vài con tôm lột vỏ không thế nào no bụng được, lại ngồi xuống ăn thêm chút.

Linh Tu vẫn dùng ánh mắt không tốt nhìn bọn họ, mặt lạnh ăn đồ ăn của mình.

Em gái có biểu cảm phong phú như vậy từ khi nào?

Với lại vừa vui vẻ vừa xấu hổ là cái quỷ gì?

Em gái lớn không phải do anh trai, Linh Tu thở dài, thôi cứ để bọn họ ầm ĩ đi.

Dì giúp việc làm xong cơm trưa liền đi nghỉ ngơi, ăn cơm xong, Ninh Tự Hàn đem đĩa đặt vào nhà bếp, Linh Vận giúp anh dọn dẹp, Linh Tu ngồi trên ghế sofa nghiêm mặt không biết đang suy nghĩ gì.

Linh Vận nhớ tới chuyện Tôn Cẩn Nặc, đi qua nói với anh: "Anh, Nặc Nặc..."

Không đợi Linh Vận nói xong, Linh Tu đột nhiên đứng lên, "Anh biết, anh ra ngoài một chuyến, em cứ đợi ở đây."

Linh Tu đi được hai bước vẫn không yên tâm, quay lại dặn dò Ninh Tự Hàn: "Mày chú ý cái gì nên làm, cái gì không nên làm!"

Nói xong lời này Linh Tu hoàn toàn đi.

Linh Vận khó hiểu nhìn Ninh Tự Hàn: "Anh nói xem có phải anh hai đi tìm Nặc Nặc rồi không?"

Ninh Tự Hàn: "Chắc là thế."

Cơm tối Linh Tu không có về, bà Ninh dẫn Ninh Tự Hàn và Linh Vận đi ra ngoài ăn.

Lúc trẻ bà Ninh cũng là một mỹ nhân lạnh lùng, mặc dù hiện tại đã hơn bốn mươi, nhưng vóc dáng vẫn rất xinh đẹp, Linh Vận cảm thấy bà và mẹ cô giống như hợp lại vậy.

Nhưng mẹ cô thì vô cùng nhiệt tình niềm nở, tính tình trái ngược hoàn toàn với bà Ninh.

Trên bàn ăn bà Ninh cũng không nhiều lời, chỉ đơn giản hỏi một ít về gia đình Linh Vận, trên đường có mệt không, rồi cũng không nói gì nữa.

Kỳ thực bình thường Ninh Tự Hàn cũng không nói nhiều lắm, có điều bởi vì mọi người ở đây đều không nói lời nào khiến bầu không khí tương đối im ắng, nên hôm nay anh cố ý nói rất nhiều.

Cuối cùng khi sắp kết thúc, bà Ninh nói: "Sáng sớm mai mẹ đã đi công tác rồi, Tiểu Hàn con dẫn Vận Vận đi chơi đi."

Bà lại nhìn Linh Vận nói tiếp: "Có việc gì cứ nói đừng xấu hổ."

Linh Vận gật đầu: "Dạ con biết rồi bác."

Cô còn muốn nói cảm ơn, nhưng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này nhất thời không biết mở miệng như thế nào, chờ đến khi cô kịp phản ứng thì đề tài này đã đi qua, cũng không có cách nào nói lại.

Ban đêm sau khi trở về, bà Ninh đi nghỉ ngơi, Linh Vận thấy anh hai vẫn chưa quay lại bèn gọi cho anh, lần thứ nhất không ai nhận, lần thứ hai điện thoại vang lên rất lâu mới nghe máy.

Không ngờ trong điện thoại là một giọng nữ, "Linh Linh —— "

"Nặc Nặc?" Linh Vận khó hiểu nói, xem ra anh hai đúng là đang ở cùng Tôn Cẩn Nặc, thế này thì an tâm, "Anh tớ đâu?"

Tôn Cẩn Nặc: "Đi tắm rồi."

"Ngày mai bọn tớ đi tìm cậu."

Cúp điện thoại, Linh Vận kéo màn cửa ra, nơi này có thể trông thấy biển, buổi tối cảnh đêm vô cùng đẹp.

Có thể nghe thấy tiếng sóng biển ào ào, gió đêm lướt nhẹ qua khuôn mặt, cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Ninh Tự Hàn ôm một quả dừa trong ngực đến tìm cô, hỏi: "Uống nước dừa không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Uống ạ." Linh Vận nhận lấy, cắm ống hút lên quả dừa, cúi đầu hút một hơi, nhìn Ninh Tự Hàn nói: "Ngọt."

Ninh Tự Hàn: "Ngày mai anh dẫn em đi hái."

Vẻ mặt Linh Vận đầy mong đợi: "Em chưa từng được hái qua, ở phương Bắc không có, mặc dù cũng thường xuyên thấy, nhưng vẫn cảm thấy hiếm."

Ninh Tự Hàn: "Đúng rồi, khí hậu không giống, nhưng phương Bắc có rất nhiều thứ ở đây không có."

Linh Vận nhớ đến bà Ninh, hỏi: "Bình thường bác gái cũng ở đây sao?"

Ninh Tự Hàn: "Nhà của ông ngoại anh cũng ở thành phố này, sau khi mẹ anh ly hôn mới thường ở đây."

Linh Vận "ồ" một tiếng, hôn nhân của ba mẹ cô hạnh phúc, nên không tưởng tượng được vợ chồng người khác ly hôn là như thế nào, sợ Ninh Tự Hàn tổn thương, cô dè dặt hỏi: "Vì sao bọn họ ly hôn?"

Powered by wordads.coREPORT THIS AD

Ninh Tự Hàn hít một hơi thật sâu, ngồi vào chiếc ghế trúc ngoài ban công, nói: "Sau khi ba anh giải ngũ tâm trạng luôn luôn không tốt, chân bị thương không thể vận động mạnh, lại thêm đồng đội ông ấy vì cứu ông mà hi sinh, nên mỗi ngày đều ngâm mình vào rượu, hàng ngày cãi nhau với mẹ anh, ầm ĩ hơn ba năm rốt cuộc mẹ anh không chịu nổi nữa nên ra tòa ly hôn."

Thấy tâm tình Ninh Tự Hàn giảm sút, tâm trạng Linh Vận cũng không thoải mái theo, cô đặt tay mình lên vai anh, an ủi: "Đều đã qua rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Ninh Tự Hàn cầm lấy tay cô đặt vào trong tay mình, nói: "Anh đã sớm thông suốt, trước kia khi anh còn bé ba không ở nhà, anh nhìn những đứa trẻ khác mà hâm mộ, sau này cuối cùng ông ấy cũng trở về, nhưng mỗi ngày đều ầm ĩ, anh lại phiền muộn vô cùng, mong muốn người ấy không phải là ba anh."

"Về sau bọn họ tách ra, anh ở nhà của ông ngoại, mẹ thì bay trời năm biển bắc, một hai tháng cũng không gặp mặt được một lần, lại nghĩ cãi nhau có lẽ cũng là chuyện tốt..."

Ninh Tự Hàn hắng giọng, ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Mãi đến khi lên đại học, kiến thức càng ngày càng nhiều anh mới nhận ra, gia đình như vậy cũng không tính là hiếm gặp, từ từ cũng nghĩ thông suốt, em nhìn anh hiện tại không phải rất tốt sao?"

Hai tay Linh Vận nắm chặt lấy tay anh, nhìn vào mắt anh, hết sức nghiêm túc nói: "Sau này đã có em ở bên anh."

Cô nhóc đau lòng cho bộ dạng của anh, thực tốt, Ninh Tự Hàn cố ý nhấn mạnh: "Đây là em nói, không cho phép đổi ý."

Linh Vận nâng khuôn mặt anh lên rồi cúi đầu hôn một cái, "Ừm."

"Tiểu Hàn, Vận Vận, các con ăn khuya không?" Cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ, Linh Vận chậm chạp ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy bà Ninh đứng ngay cửa, một tay cầm chốt cửa, sâu xa nhìn bọn họ.

Linh Vận: "..."

Cô không muốn sống nữa, Linh Vận giống như lò xo từ người Ninh Tự Hàn nảy lên, bụm mặt chạy đến trước cửa sổ kéo màn ra che mặt mình.

Xong rồi, hình tượng tốt đẹp của cô bị hủy sạch rồi, đoán chừng trong lòng đối phương đã khẳng định cô là một cô gái vừa không nghiêm túc lại vừa đói khát.

Hu hu hu...

Ninh Tự Hàn vẫn đang nén cười, đứng dậy trả lời: "Không ăn ạ."

Bà Ninh lui ra ngoài, đây là lần thứ hai bà trông thấy cô gái chủ động hôn con trai mình, không nhịn được bật cười một tiếng, tuổi trẻ thực tốt.

"Em gái nhỏ.." Ninh Tự Hàn nhìn cô nhóc vẫn trốn sau rèm cửa, duỗi tay kéo cô: "Em không ra ngoài hả?"

Linh Vận gắt gao kéo rèm, lắc đầu: "Không ra, không ra, chết cũng không ra."

Khóe miệng Ninh Tự Hàn cong lên, bất đắc dĩ hỏi: "Vậy ban đêm em ở đâu?"

Linh Vận: "..."

"Vậy anh lấy cho em cái ghế, em ngủ ở ngay đây, hu hu hu, đều tại anh."

"Em chủ động hôn như thế tổng cộng hai lần, tại sao đều bị nhìn thấy vậy?"

Ninh Tự Hàn cố tình hỏi: "Lần đầu tiên hôn là ai chủ động?"

Linh Vận: "Nhưng em cũng hôn không tới mà!"

Ninh Tự Hàn kéo rèm cửa từ phía trên ra, nhìn Linh Vận từ trên cao, cô nhóc giống như con sóc con đang núp, đáng yêu không thể tả, "Không ra thật hả?"

Linh Vận mím môi lắc đầu: "Đã nói không ra là không ra."

"Được thôi." Ninh Tự Hàn xoay người muốn đi, "Nếu em đã muốn ngủ ngoài ban công, anh sẽ lên trên giường ngủ."

"Dù sao cũng không ai cản trở đến ai."

Anh ngừng một chút, cố ý nhấn mạnh, nói ra từng chữ, "Yên tâm, anh không cởi quần áo."

"Vậy cũng không được." Linh Vận thình lình từ trong rèm cửa xông ra, trực tiếp chạy đến nhảo lên giường, nằm thành hình chữ đại, "Anh ngủ ở đây, người khác nghĩ thế nào?"

Một chân Ninh Tự Hàn để lên giường, rướn người tới, cúi đầu nhìn cô, ý cười nồng đậm trong mắt, "Dù sao trong nhà cũng chỉ có mẹ anh và dì giúp việc, bọn họ đều thấy em hôn anh, còn lo lắng cái gì?"

Linh Vận đưa tay đẩy anh, "Còn không phải trách anh sao, dám gài bẫy em, vừa nãy là ai giả vờ đáng thương như vậy, làm hại người ta...

Linh Vận cắn môi không nói, mắt rưng rưng nhìn Ninh Tự Hàn.

Ninh Tự Hàn duỗi tay vuốt ve gương mặt trắng mịn của cô, làn da cô nhóc rất đẹp, giống như thạch trái cây thích đến không muốn buông tay, anh cúi đầu xuống hôn trán cô, khàn giọng hỏi: "Không cho anh ở lại thật hả?"

Linh Vận nghiêng đầu, tức giận nói: "Còn không nhanh lên!"

"Nếu anh còn không đi, em sẽ đá anh!"

Linh Vận thực sự nhấc chân tạo thành tư thế đá anh, bàn chân cô nhóc trắng trắng mềm mềm, vừa vặn đá vào bụng anh, anh duỗi tay cầm lấy rồi đứng lên, "Được rồi, không đùa em nữa, anh đi nghỉ đây, em có việc gì thì cứ qua tìm anh, anh ở đối diện em."

Linh Vận khẽ gật đầu: "Ừm."

Mắt thấy Ninh Tự Hàn sắp đi ra, Linh Vận chợt nhớ đến anh hai, cả đêm cũng không quay lại, nói: "Anh em.."

Ninh Tự Hàn: "Vừa rồi cậu ta nhắn tin cho anh nói không về."

Linh Vận gửi hai tin nhắn cho mẹ đều không nhận được hồi âm, đoán là có thể mẹ đã nghỉ ngơi, cũng nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau, sau khi Linh Vận thức dậy thì bà Ninh đã đi, Linh Vận vừa xuống lầu đã hỏi Ninh Tự Hàn, "Bác đã đi chưa, chúng ta cùng đi tiễn bác đi?"

Ninh Tự Hàn đang ngồi trên ghế sofa xem điện thoại, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô nói: "Mẹ anh đã đi từ sớm rồi."

"Hả?"

Linh Vận ảo não vỗ đầu, "Vậy sao anh không gọi em?"

Bây giờ có khi lại để lại ấn tượng lười biếng cho người ta.

Ninh Tự Hàn: "Ngay cả anh mẹ cũng không gọi, không sao đâu, bà ấy đã quen bay khắp nơi nhiều năm như thế rồi."

"Ồ." Linh Vận đi tới ngồi xuống bên cạnh khoác cánh tay anh, "Bác không trách em là được."

Đợi một lúc, cô nói tiếp, "Hôm nay chúng ta đi đâu chơi?"

"Bờ biển." Ninh Tự Hàn không chút do dự đáp, "Chúng ta đến đây không phải xem biển sao?"

Linh Vận: "Vậy anh em đâu?"

"Có liên lạc với anh không?"

Ninh Tự Hàn trả lời đầy hàm ý: "Đoán chừng giờ này vẫn chưa dậy đâu."

Linh Vận "hứ" một tiếng, "Làm như anh biết tất cả vậy."

Powered by wordads.coREPORT THIS AD

Hai người ăn cơm xong, Ninh Tự Hàn lái xe mang cô ra ngoài, Linh Vận ngồi vào ghế lái phụ, sâu xa nhìn anh: "Anh học lái xe khi nào vậy?"

Ninh Tự Hàn: "Hồi đại học, không phải rất nhiều người đều học sao?"

Linh Vận ồ một tiếng, xe Ninh Tự Hàn lái là chiếc Jeep, xe rất cao, tầm nhìn tương đối rộng rãi, cô nhìn trước sau, vẫn rất thoải mái dễ chịu, cô nói: "Đợi em trở về cũng muốn học bằng lái, em thích chiếc Porsche của mẹ em."

Ninh Tự Hàn: "Được, đến lúc đó anh dạy em."

Linh Vận cảnh giác nhìn anh: "Quên đi, em vẫn nên tìm người hướng dẫn lái xe ở trường dạy thì tốt hơn."

Ninh Tự Hàn đi đón Linh Tu và Tôn Cẩn Nặc trước, bốn người trực tiếp đến bãi biển.

Hai tên con trai dựng lều trên bãi cát trước, bày bàn ghế ra, đặt đồ ăn vặt và nước trái cây lên.

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc ở bên cạnh đào hố cát.

"Cậu đặt vé máy bay khi nào vậy Nặc Nặc?" Linh Vận nhìn cô, giọng điệu chế giễu, không ngờ cô ấy lại lén lút đi theo mình đến đây.

Powered by wordads.coREPORT THIS AD

Tôn Cẩn Nặc mím môi cười một lúc mới nói: "Ngày đó cậu vừa nói với tớ xong, tớ liền đi đặt."

Linh Vận sát lại gần cô, tò mò hỏi: "Thế cậu đến, anh tớ không nói gì sao?"

Tôn Cẩn Nặc thản nhiên đáp: "Đương nhiên là không vui thôi, có điều cũng chỉ một lúc, hề hề hề."

Ninh Tự Hàn và Linh Tu nhanh chóng chuẩn bị xong, hai người nằm trên ghế, uống nước dừa, bộ dạng rất nhàn nhã.

Linh Vận ném cát đi chạy đến tìm Ninh Tự Hàn, vừa định nhào vào người anh đã thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh hai xẹt qua, Linh Vận cười hì hì lập tức rẽ qua bên anh hai, cầm ly nước cho anh: "Anh hai, thời tiết nóng thế này, anh uống nước đi?"

"Không cần vỗ mông ngựa*." Linh Tu lạnh lùng nói, "Con gái đừng chủ động như vậy, sau này người ta không quý trọng em!"

(*nịnh hót lấy lòng, xuất xứ là từ Mông Cổ)

Linh Vận lè lưỡi, "Biết ạ."

Ninh Tự Hàn luôn ở bên cạnh nghe, nhân lúc Linh Vận xoay người đi xem biển thì vớ lấy cái chai ném Linh Tu, "Mày có thể nói tốt mấy lời cho tao được không?"

Linh Tu nhẹ nhàng lườm anh một cái: "Không phải em gái mày, đĩ nhiên mày không thương!"

Hôm nay Linh Vận mặc một chiếc váy bãi biển có màu sắc tương đối tươi sáng, đội một chiếc mũ che nắng, Tôn Cẩn Nặc diện trên người một bộ sườn xám màu trắng, mặc dù người cô ấy nở nang, nhưng khi mặc cái áo này đã làm nổi bật dáng người rất đẹp của cô ấy, mơ hồ lộ ra bắp đùi khiến người khác suy nghĩ xa xôi.

Hai người đi chân trần trên cát, Linh Vận nhìn Tôn Cẩn Nặc cười nhạo: "Mưu kế này của cậu cũng thâm lắm đấy."

Tôn Cẩn Nặc nghi hoặc nhìn cô: "Sao vậy?"

Linh Vận: "Thì bộ quần áo này của cậu, tớ đều muốn..." Cô nhướng mày, cố tình xấu xa nói: "Việc ấy."

Tôn Cẩn Nặc cũng nhìn cô nói: "Không phải cậu cũng vậy sao, anh Ninh cũng sắp xịt máu mũi đấy chứ?"

Bỗng nhiên, cô ấy đến gần Linh Vận thấp giọng nói: "Hai người các cậu vẫn chưa làm "việc ấy" nhỉ?"

Linh Vận lắc đầu, khẽ nói: "Tớ sợ đau."

Tôn Cẩn Nặc: "Cũng chỉ đau một lát thôi, sau đó cậu sẽ biết cảm giác gì."

Linh Vận như có điều suy nghĩ rồi khẽ gật đầu, hỏi Tôn Cẩn Nặc vấn đề mình vẫn luôn lo lắng trong lòng: "Nặc Nặc, cậu có nghĩ đến tương lai sẽ làm gì không?"

"Cậu có muốn kết hôn với anh tớ không?"

Tôn Cẩn Nặc hơi xấu hổ trả lời: "Đương nhiên là tớ muốn."

Linh Vận: "Thế nhưng nhỡ đâu anh ấy không chịu lấy cậu thì tính sao?"

Sắc mặt Tôn Cẩn Nặc lập tức trầm xuống, "Tớ không biết, tớ không nghĩ nhiều như vậy, dù sao thì qua ngày nào hay ngày đó thôi."

Linh Vận thở dài, "Vì thế nên tớ mới không thể ở bên anh ấy sớm như vậy, ngộ nhỡ ngày nào đó anh ấy không thích tớ, tớ tính sao đây?"

"Trừ khi tớ có thể xác định anh ấy toàn tâm toàn ý với tớ, suốt đời cũng không vứt bỏ tớ mới được."

Tôn Cẩn Nặc vô cùng thất vọng, nhìn biển khơi mênh mông vô tận, hờ hững nói: "Tớ với cậu không giống nhau, nếu tớ không chủ động, cả đời bọn tớ cũng không thể giao nhau."

"Tớ cũng hi vọng anh ấy tốt với tớ một chút, thời khắc nào đó đặt tớ trong lòng..." Cô ấy nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cam chịu: "Quên đi, đi tới bước nào hay bước đó, ai bảo tớ thích anh ấy chứ."

Linh Vận nghe cô nói, trái tim hơi quặn lại, chẳng lẽ ai bắt đầu trước quan trọng như vậy sao?

Cô quay đầu lại thoáng nhìn qua, anh đang nằm trên ghế trúc nhìn cô, khóe miệng anh cười, cô cũng nở nụ cười rạng rỡ đáp lại anh, trong lòng lại thầm nghĩ, hi vọng sau này Ninh Tự Hàn luôn đối xử tốt với cô, tuyệt đối đừng để cô thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hai người đứng bên bờ biển một hồi, Tôn Cẩn Nặc đi qua tìm Linh Tu, rất nhanh Ninh Tự Hàn đã đi tới, hôm nay anh mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần bãi biển, Linh Vận ngẩng đầu nhìn anh cười, vóc dáng anh trắng, mặc cái gì cũng đẹp.

"Chúng ta qua bên kia xem đi." Một tay cô kéo Ninh Tự Hàn, một tay chỉ chiếc cano xa xa, "Em cũng muốn lướt sóng."

"Đi." Ninh Tự Hàn dẫn cô qua.

Mặc dù Linh Vận đã từng chơi qua những hạng mục ở biển như thế này, nhưng dù sao cô cũng là người ở phương Bắc, những thứ này cũng không phổ biến, nên tâm trạng hết sức vui vẻ, bước chân cũng tương đối nhẹ nhàng, đi bên cạnh Ninh Tự Hàn, hai người một người cao một người thấp, để lại trên cát cái bóng đối lập rõ ràng.

Linh Vận lén quay đầu nhìn, ừm, rất tốt.

Hai người ngồi cano hơn một giờ, Linh Vận đứng ở đầu thuyền cảm nhận kích thích bị sóng biển vỗ vào người, tốc độ gió xuyên thẳng vào, cô nhắm mắt lại giang hai tay ra, mặc cho bọt nước văng tung tóe trên người, anh đứng sau lưng cô, cô có thể cảm giác được nhiệt độ trên người anh, thực sự thì không còn chuyện nào mãn nguyện hơn.

Từ trên cano đi xuống, khi nãy Linh Vận hướng về phía biển mà la to, lúc này cổ họng hơi khàn, cơ thể cũng không còn sức lực gì, giống như tất cả tinh lực thoáng một phát đã dùng hết.

Cô ôm cánh tay Ninh Tự Hàn làm nũng, "Em không đi được nữa."

Ninh Tự Hàn cúi đầu xuống hỏi cô: "Vậy làm sao đây, anh cõng em nhé?"

Linh Vận hơi xấu hổ gật đầu: "Ừm."

Ninh Tự Hàn ngồi xổm người xuống, Linh Vận leo lên lưng anh từ phía sau, Ninh Tự Hàn ra sức kéo tay cô hướng lên trên, "Ngồi lên vai."

Linh Vận "hả" một tiếng, Ninh Tự Hàn đứng đắn nghiêm túc nói: "Giống như con nít ấy."

Linh Vận rất nhanh phản ứng kịp, có hơi ngại ngùng, tuy nhiên khi còn nhỏ ba cô đã cõng cô như thế, cô xấu hổ nói: "Hay là thôi đi."

Ninh Tự Hàn: "Sợ anh làm em ngã sao?"

Linh Vận lắc đầu, ghé vào trên lưng anh hỏi: "Thật?"

Ninh Tự Hàn "ừ" một tiếng, "Em thử xem."

Linh Vận nghe xong nhanh chóng dùng cả tay lẫn chân leo lên, trực tiếp ngồi trên vai anh, lúc này tầm mắt của cô đã rộng lớn bao la mà trước nay chưa từng có, cô chỉ vào chiếc thuyền buồm xa xa ngoài biển kia, nói: "Anh xem này, em có thể nhìn thấy rất xa."

Một tay Ninh Tự Hàn nắm chặt cổ chân cô, tay còn lại cầm theo giày của cô, ngẩng đầu nhìn: "Thật sao?"

Một tay Linh Vận vịn trên đầu anh, một tay chỉ ra biển: "Đúng vậy đó, có hải âu nữa, rất nhiều, rất nhiều."

Cô nói đến nỗi kích động, không nhịn được hươ hươ chân, "Nếu em có thể bay qua thì tốt."

"Muốn ra đó, ngày mai chúng ta cũng có thể đi."

"Phải không?" Linh Vận phấn khởi nói, "Vậy chúng ta đi theo thuyền đánh cá đi, chúng ta cũng phải đánh cá."

....

Ninh Tự Hàn cõng Linh Vận đi, cứ như vậy hai người đi dạo trên cát cạnh bãi biển, Linh Vận hăng hái nói líu ríu không ngừng, Ninh Tự Hàn đi chầm chậm ung dung.

Thỉnh thoảng có người đi ngang qua đều có cặp mắt hâm mộ.

Một đôi nhìn giống như là người yêu đi lướt qua bọn họ, cô gái trông thấy Linh Vận ngồi trên vai anh, lập tức làm nũng với bạn trai đi cùng, cậu trai kia không hề liếc mắt nhìn đã nói cộc lốc: "Cũng không nhìn xem em cao bao nhiêu!"

...

Linh Vận lắc lư chân, cười hì hì, hóa ra thấp cũng có phúc lợi đặc thù thế này.

Hai người rất nhanh đến chỗ dựng lều, Tôn Cẩn Nặc đang nghịch nước với Linh Tu, cô thoáng nhìn qua Linh Vận, ánh mắt đầy ngưỡng mộ, tầm mắt dần dần dời sang Linh Tu.

Sắc mặt Linh Tu lập tức đen lại, ánh mắt lướt qua người cô từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng nói: "Chú ý cân nặng của mình."

Tôn Cẩn Nặc thè lưỡi, đi đến bên cạnh Linh Tu, "Vậy anh thử cõng em đi."

Linh Tu liếc mắt nhìn Ninh Tự Hàn, luôn cảm thấy cậu ta khiêu khích mình, hít sâu một hơi, trực tiếp "bế công chúa" Tôn Cẩn Nặc, sải bước đi tới ghế trúc bên cạnh đặt cô xuống.

*Bế công chúa là như vầy nè:

Lần đầu tiên Tôn Cẩn Nặc được người bế như thế này, cô bị dọa la lên, "Đàn anh, anh mau thả em xuống." Mặc dù miệng la lên nhưng tay lại gắt gao ôm cổ anh, hận không thể vĩnh viễn cũng không buông ra.

Sau khi Linh Tu đặt cô xuống ghế thì không ngừng thở hổn hển, "Người em thịt thế này, không giảm không được."

Tôn Cẩn Nặc níu tay anh, đôi mắt ươn ướt nhìn anh, có phần đùa giỡn hỏi: "Vậy em gầy, anh sẽ lấy em sao?"

Linh Tu trầm mặc nhìn cô, bực bội nói: "Thích không cần gầy cũng sẽ lấy." Nói xong anh xoay người đi ra bờ biển.

Lúc này Linh Vận đã được Ninh Tự Hàn buông ra, nhìn Tôn Cẩn Nặc nói: "Anh hai thật tuyệt, vậy mà có thế "bế công chúa" cậu, oa oa oa, thật hâm mộ."

Ninh Tự Hàn đứng bên cạnh im lặng nhìn cô, "bế công chúa" rất hiếm ư?

Bất cứ lúc nào anh cũng có thể, với lại thời gian còn lâu hơn.

Mặt Tôn Cẩn Nặc vẫn ửng hồng, vóc người cô trắng, khi xấu hổ lại xinh đẹp vô cùng, nhất là hai lúm đồng tiền nhàn nhạt bên khóe miệng, thực sự là đẹp hơn các minh tinh rất nhiều.

Cô ấy nhìn Linh Vận nói: "Cậu muốn bế công chúa cũng đơn giản thôi, chị đây cũng có thể bế cậu."

Linh Vận: "..."

Đến tối bốn người đều ăn tối ở nhà Ninh Tự Hàn, sau khi ăn xong mọi người ngồi trên ghế sofa thảo luận hôm sau muốn đi đâu chơi.

Linh Vận muốn ngồi du thuyền, Tôn Cẩn Nặc thì muốn đạp xe trên cát, Ninh Tự Hàn và Linh Tu thế nào cũng được, thế nên thảo luận mãi vẫn không đưa ra được quyết định.

Cuối cùng Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc định oẳn tù tì để xem sẽ làm gì.

"Kéo, búa,..."

"Bao."

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc chơi, ba ván liên tiếp đều là Linh Vận thắng, cô vui vẻ la to: "Chúng ta ngồi du thuyền."

Ninh Tự Hàn ngồi bên cạnh, nét mặt cưng chiều nhìn cô, còn lấy tay gom tóc lại cho cô, "Được, đi du thuyền."

Tôn Cẩn Nặc không vui "hừ" một tiếng, "Vô vị." Cô đứng dậy đi đến kéo Linh Tu, "Anh cũng thích ngồi du thuyền sao?"

Linh Tu đang cúi đầu xem điện thoại, không nhịn được nói một câu: "Đợi lúc về lại đạp xe không được à?"

"Cái này có gì mà tranh giành?"

Sắc mặt Tôn Cẩn Nặc thay đổi, có phần sượng mặt, tiện tay cầm cái gối bên cạnh ném vào người Linh Tu, đứng lên đi ra ngoài.

Linh Vận cảm thấy mình gây họa rồi, vừa định đuổi theo đã thấy Linh Tu đứng dậy, sắc mặt lạnh như băng, giống như anh đang tức giận, anh nói: "Để anh đi."

Linh Vận lúng túng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh hai dặn dò: "Vậy anh cũng đừng nổi giận với cô ấy."

"Làm sao bây giờ?" Linh Vận khó xử nhìn Ninh Tự Hàn, "Có phải em nói sai không?"

Ninh Tự Hàn kéo cô ngồi xuống, nói: "Không liên quan đến em."

Linh Vận thở dài, luôn cảm thấy mình đã phạm sai lầm lớn.

Linh Tu sải bước ra ngoài, không bao lâu đã kéo Tôn Cẩn Nặc lại, lớn tiếng quát: "Em làm cái gì vậy, trẻ con sao?"

"Vì chút chuyện thế này mà chạy ra ngoài?"

Tôn Cẩn Nặc ấm ức nhìn anh, mắt vẫn còn rưng rưng, nói: "Em biết em tới đây là dư thừa, em về là được chứ gì?"

Linh Tu cau mày, "Đây là em nói, về thì về."

Quả nhiên Linh Tu không kiên nhẫn với cô dù chỉ một chút, ngay cả khi cô nói về anh cũng không giữ lại, trong lòng nén giận, Tôn Cẩn Nặc nói: "Vậy anh buông em ra, em ra sân bay."

Linh Tu cười khẩy, "Nói đùa cái gì vậy, muộn thế này còn chuyến bay nào à?"

Tôn Cẩn Nặc: "Vậy em tự ra khách sạn, không cần anh quản."

Linh Tu không nói lời nào cũng không chịu buông cô ra, cứ như vậy lôi cô về khách sạn.

Vừa rồi anh nhận được tin nhắn của ba, nói mẹ tự tử, bây giờ người vẫn còn ở bệnh viện, có điều đã không sao rồi, nói anh mau chóng trở về, hiện tại vẫn không biết sự tình ra sao, nào có tâm trạng để tâm đến tính khí của Tôn Cẩn Nặc.

Ban đầu anh muốn nói cho Linh Vận, nhưng ba lại năm lần bảy lượt dặn đừng để em gái biết, hiện giờ trong đầu anh rất hỗn loạn, vẫn là đợi đến khi trở về biết rõ tình hình rồi nói cũng không muộn.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng vẫn không thấy bọn anh hai đi qua, Linh Vận gọi điện thoại cho anh, cũng không ai nghe máy, cô khó hiểu, lẩm bẩm: "Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ, sao anh hai không nghe máy?"

Ninh Tự Hàn đã biết chuyện bọn Linh Tu ra sân bay, Linh Tu chỉ nói trong nhà có việc, bảo anh chăm sóc Linh Vận, không nói cụ thể nguyên nhân gì.

Lúc này anh không biết mở miệng nói như thế nào.

Linh Vận lại gọi cho Tôn Cẩn Nặc, vẫn không ai nghe máy, cô nghi hoặc nhìn Ninh Tự Hàn: "Có khi nào Nặc Nặc vẫn còn tức giận không?"

"Chúng ta đi qua tìm bọn họ đi?"

Ninh Tự Hàn đắn đo trả lời: "Bọn họ về rồi."

Linh Vận cau mày, chuyện này quá đột ngột, "Vì sao?"

"Là bởi vì chuyện không đạp xe bãi biển ư?"

"Vậy em sẽ không ngồi du thuyền nữa, hôm nay đạp xe không được sao."

Ninh Tự Hàn đáp qua loa: "Có lẽ trong nhà có việc."

Linh Vận tự nói với mình: "Tim Nặc Nặc lớn lắm, không đến mức chỉ vì chút chuyện này đã chạy về đâu, anh nghe từ đâu vậy?"

Ninh Tự Hàn: "Anh em gọi điện thoại cho anh, lúc đó em vẫn chưa dậy, có khi bây giờ máy bay đã cất cánh rồi."

Linh Vận: "..."

Cô có hơi mất mát thở dài: "Haizz."

Ninh Tự Hàn kéo cô, "Chúng ta đi ngồi du thuyền thôi, dù gì bọn họ cũng đi rồi."

Linh Vận không vui lắm, nhưng người cũng đã đi, cô cũng hết cách, đành phải gật đầu đồng ý.

Hơn ba giờ chiều cô mới nhận được điện thoại của Linh Tu, Linh Vận lập tức hỏi: "Sao anh lại về vậy?"

"Cũng không nói cho em một tiếng, nói cho em, em cùng về với anh."

Linh Tu nhàn nhạt trả lời: "Em về làm gì, ở đó chơi đi, vốn dĩ anh cũng không muốn đi, thấy Ninh Tự Hàn coi như cũng được, liền cùng Tôn Cẩn Nặc trở về."

Nghe anh hai nhắc đến Tôn Cẩn Nặc, theo bản năng cô hỏi, "Nặc Nặc sao rồi? Còn tức giận không?"

Linh Tu: "Không có chuyện gì, chút chuyện nhỏ thế này có thể giận mãi sao!"

Anh nói như thế khiến Linh Vận yên tâm, "Vậy hai người lại đến chứ?"

Linh Tu: "Mấy ngày nữa lại đến, em cứ chơi cho vui đi."

Cô định cúp máy trước, lại nhớ đến việc mình gửi mấy tin nhắn cho mẹ đều không nhận được phản hồi, lo lắng dặn dò: "Anh hai, anh về thì nhìn một chút, sao em gửi tin nhắn cho mẹ nhưng mẹ không trả lời, là mẹ đã ra ngoài hay là không có thời gian?"

"Trước đó còn bảo em một ngày ba tin nhắn một cuộc gọi báo bình an nữa, trái lại giờ mẹ lại không hồi âm."

Linh Tu: "Biết rồi, anh đã về nhà."

Đúng là kì lạ mà?

Linh Vận hơi nghi hoặc, anh hai đã hơn một năm không về nhà, sao bây giờ lại về rồi, có điều nghĩ lại, dù sao mẹ cũng vừa cho anh một tấm thẻ, anh trở về cũng rất bình thường.

Cô dặn: "Vậy anh cũng đừng chọc mẹ tức giận đó."

"Biết rồi." Linh Tu mắng một câu, "Sớm biết em phiền thế này đã gả quách đi cho rồi."

...

Hai anh em trò chuyện chốc lát rồi cúp máy, Linh Vận ngẩn người nhìn màn hình điện thoại một lúc, cảm thấy thật kì lạ, nhưng lại không nói được kì lạ ở chỗ nào.

Đến tối rốt cuộc Linh Vận cũng gọi điện thoại cho bà Linh, hai người gọi video một lát, không biết xảy ra chuyện gì mà sắc mặt bà không tốt lắm, cô định hỏi vài câu, bà lấy lí do trong nhà có khách cúp máy.

Linh Vận chẳng hiểu tại sao lẩm bẩm hai câu, thấy Ninh Tự Hàn gọi cô trong nháy mắt đã quên luôn chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Toàn bộ kỳ nghỉ hè trôi qua Linh Vận đều mãn nguyện vô cùng, mỗi ngày ra ngoài chơi với Ninh Tự Hàn, không cần lo nghĩ chuyện gì, tình cảm ngọt ngào hạnh phúc nhanh chóng tăng lên, hiện tại Linh Vận đã cảm thấy Ninh Tự Hàn là một người rất đáng tin cậy.

Cho đến khi gần tựu trường Linh Vận mới trở về, Ninh Tự Hàn cùng về với cô.

Ở bãi biển cả kì nghỉ hè, da Linh Vận cũng đã rám nắng, Ninh Tự Hàn cũng đen đi nhiều, có điều làn da của anh hiện lên màu lúa mì, nhìn khỏe mạnh hơn, rắn chắc hơn.

Linh Vận nhìn anh cười khúc khích: "Em đã thành một con nhóc "da đen" rồi."

Ninh Tự Hàn véo má cô, "Con nhóc da đen cũng rất xinh đẹp."

Máy bay hạ cánh, Linh Vận về thẳng Linh gia, Ninh Tự Hàn đưa cô đến cổng, Linh Vận bước xuống xe khoát tay với anh: "Em về đây, gặp lại ở trường."

Một tay Ninh Tự Hàn chống lên cửa sổ xe, nén cười nhìn cô hỏi: "Không mời anh vào nhà ngồi sao?"

Linh Vận vẫn không thể thản nhiên giống như Ninh Tự Hàn, ngại ngùng nói: "Sau này đi."

Ninh Tự Hàn cũng không thúc giục cô, anh biết rõ cô chưa chuẩn bị tâm lý kỹ càng, dù sao hiện tại quan hệ của hai người càng ngày càng tốt, anh cũng không lo lắng giống như trước.

Linh Vận xách vali tiến vào đại viện, rất kì lạ là cô không thấy ba mẹ mà lại thấy Tôn Cẩn Nặc trước.

Cô nghi hoặc hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Tôn Cẩn Nặc ngoảnh đầu lại nhìn một cái, qua loa đáp: "Đương nhiên là đàn anh dẫn tớ tới."

Anh hai cũng đã mang người về đây, xem ra Tôn Cẩn Nặc với anh hai tiến triển rất tốt, Linh Vận "ồ" một tiếng, chụm tay hướng về phía Tôn Cẩn Nặc: "Chúc mừng cậu!"

Tôn Cẩn Nặc ngượng ngùng nở nụ cười.

Linh Vận chạy vào nhà, bà Linh đang ngồi trên ghế sofa, trong phòng chỉ có một mình bà, Linh Vận đi qua ôm cánh tay bà, "Mẹ ơi, con về rồi đây."

Bà Linh đưa tay xoa xoa đầu cô, cười hiền hòa, "Trở về là tốt, chơi có vui không?"

Linh Vận: "Tất nhiên là vui ạ, mẹ thấy nghỉ hè năm sau chúng ta cùng đi thì sao ạ?"

Bà Linh: "Được thôi."

Linh Vận báo cáo đại khái trong một tháng hơn này về sinh hoạt và những nơi mình đi, bà Linh chỉ ở bên cạnh nghe, rất ít tham dự vào cuộc trò chuyện, cô cảm thấy kỳ lạ, nếu như là lúc trước thì mẹ còn nói nhiều hơn cả mình nữa.

Cô đành phải hỏi: "Mẹ, ba và anh hai đâu?"

Mẹ Lý nhàn nhạt đáp: "Ra ngoài rồi."

"Ồ." Linh Vận quan sát mẹ tỉ mỉ, thân thể không có vấn đề gì, chỉ là tinh thần không tốt lắm, ánh mắt cô bỗng rơi xuống cổ tay bà, trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh bỗng có một vết sẹo cực kỳ rõ ràng, cô kinh ngạc hỏi: "Mẹ, tay mẹ bị sao vậy?"

Cô định tóm lấy tay bà nhìn kĩ hơn, lại bị mẹ giấu ra sau lưng, qua loa nói: "Không có gì đâu, do không cẩn thận va phải thôi, đừng ngạc nhiên."

Linh Vận "ồ" một tiếng, nghi ngờ trong lòng càng tăng lên.

Cô chợt nhớ đến chuyện anh hai và Tôn Cẩn Nặc đến Hải Nam, ngày thứ ba đã quay về, lúc ấy cô còn tưởng Tôn Cẩn Nặc tức giận, anh hai cùng đi theo trở về với cô ấy, bây giờ nhìn lại, chẳng lẽ có liên quan đến mẹ?

Nhìn vết thương trên cổ tay mẹ có lẽ cũng được một khoảng thời gian, nhưng khi cô đi thì không có, cô cau mày, trong lòng không mấy dễ chịu.

Mẹ đã không chịu nói, chắc chắn anh hai và Tôn Cẩn Nặc biết, cô đi hỏi Tôn Cẩn Nặc là được.

Linh Vận lại nói chuyện với bà thêm một lát, tranh thủ thời gian lôi Tôn Cẩn Nặc sang một bên, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, cô nói: "Cậu nói thật cho tớ, cậu và anh hai quay về có phải vì mẹ tớ không?"

Tôn Cẩn Nặc hơi khó xử, cô nhìn bốn phía không có ai chú ý rồi mới nói: "Việc này ngay từ đầu tớ cũng không biết, tớ còn nghĩ là đàn anh tức giận một hai phải mang tớ về, kết quả sau khi xuống máy bay đã dẫn tớ đến bệnh viện..."

Quả nhiên là vì mẹ, Linh Vận sốt ruột, ngắt lời cô: "Rốt chuyện chuyện gì đã xảy ra?"

"Vết thương trên tay mẹ tớ là như thế nào?"

Tôn Cẩn Nặc vuốt mũi, "Vết thương là do bác ấy tự cắt."

"Vì sao?" Linh Vận hồi hộp, thực sự giống với dự cảm của cô, "Vì sao mẹ tớ lại phải cắt cổ tay mình."

Tôn Cẩn Nặc nhanh chóng xua tay, "Cậu đừng vội, không nghiêm trọng lắm, cũng không mất máu nhiều, phát hiện sớm."

"Cậu mau nói rốt cuộc là vì sao?" Linh Vận sốt ruột, chuyện lớn như vậy mà không ai nói cho cô.

Ngay cả Ninh Tự Hàn cũng giấu cô, thật quá đáng!

Cô còn ở ngoài chơi cả kì nghỉ hè rất vui vẻ.

Tôn Cẩn Nặc gãi đầu, có mấy lời thật sự cô ấy không có cách nào nói được, nhưng Linh Vận lại dồn ép, cô vẫn nói ra: "Là liên quan đến bác Linh."

"Ba tớ?" Linh Vận càng cuống hơn, "Việc này liên quan gì đến ba tớ?"

Tôn Cẩn Nặc: "Có một người phụ nữ khiêu khích bác gái." Cô ấy thực sự không nói được nữa, "Cậu nên đi hỏi đàn anh đi, tớ cũng không rõ lắm."

"Được rồi, anh tớ đâu, tớ đi tìm anh ấy." Linh Vận biết Tôn Cẩn Nặc không tiện nói, dù sao bây giờ mẹ cũng không có chuyện gì, những chuyện khác từ từ làm rõ là được.

"Anh của cậu đã ra ngoài, một lát sẽ về." Tôn Cẩn Nặc chần chừ nói.

Linh Vận sốt ruột giậm chân, "Cho dù có người khiêu khích, mẹ tớ lại cắt cổ tay mình làm gì, đi cắt cô ta không được sao?"

Tôn Cẩn Nặc hít sâu một hơi, "Được rồi, tất cả tớ đều nói cho cậu hết, có người gửi cho bác gái một bức hình, nói là đang ở cùng với bác trai, còn nói ngay cả con cũng có."

"Bác gái hỏi bác Linh, bác Linh làm sao cũng không thừa nhận, ngay cả quan hệ với ả ta cũng không có, sau đó bác gái tức giận lấy dao tự làm bị thương mình..."

Linh Vận chỉ cảm thấy ở ngực từ từ bốc hỏa, cô nắm lấy Tôn Cẩn Nặc hỏi: "Vậy rốt cuộc là có hay không, anh tớ về đây lâu như vậy, vẫn không rõ sao?"

Tôn Cẩn Nặc càng lúc càng khó nói, "Tớ cũng tin là không có, nhưng bác trai nói hôm đó bác uống nhiều quá, hai người quả thật có ở khách sạn một đêm, tâm cơ của người phụ nữ kia cũng thật cao tay, ra vào khách sạn đều chụp ảnh lại rất đầy đủ, lại còn uy hiếp đăng lên internet để đòi công bằng."

"Bác trai nói bác chỉ nói bàn chuyện làm ăn, uống nhiều quá nhưng không hề làm gì cả, việc này tớ cũng không nói được..."

Linh Vận tức giận nghiến răng, xoay người muốn đi: "Tớ đi tìm ba tớ."

Tôn Cẩn Nặc vội giữ cô lại: "Cậu đừng đi, hiện tại mâu thuẫn giữa bác trai và bác gái rất lớn, bác trai mấy ngày rồi cũng chưa về."

"Nói gì đi nữa thì bây giờ chúng ta nên nhất trí đối ngoại mới được."

"Trước tiên nghĩ cách trừng trị người phụ nữ xấu xa kia, sau đó mới tính chuyện trong nhà mới đúng."

Linh Vận cũng cảm thấy mình quá hấp tấp, gật đầu lia lịa, "Đúng đúng đúng, cậu nói đúng."

Buổi tối, sau khi anh hai trở về đã nghiêm khắc cảnh cáo Linh Vận một trận, nói cô đừng can thiệp nhiều, nếu không sự tình sẽ càng ngày càng phức tạp.

Linh Vận ngoài miệng thì đáp ứng nhưng trong đầu rất rối, đương nhiên cô tin ba không làm chuyện gì có lỗi với mẹ cũng như gia đình, nhưng việc này...

Luôn bứt rứt trong lòng.

Tối đó trước khi ngủ Linh Vận khóc một trận, sáng hôm sau ở cùng mẹ nửa ngày, xế chiều thì đến công ty một chuyến.

Cô phải hỏi ba xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Hơn một tháng không gặp, trông ba già nua hơn trước rất nhiều, đầu tóc bù xù giống như mấy ngày không chải, áo sơ mi còn cài trật một cái cúc áo, trông cả người vừa suy sụp tinh thần lại nhếch nhác.

Bây giờ ông đang ngồi trước bàn làm việc ngẩn người.

Linh Vận cau mày, đem hộp thức ăn mang từ nhà đặt trước mặt ông: "Ba, con mang cho ba ăn."

Linh Hoài Nghĩa ngẩng đầu nhìn, không còn tâm trạng nào trả lời: "Đặt đó đi."

Ông ngừng một chút rồi nói tiếp, "Con về khi nào?"

Linh Vận mở hộp thức ăn ra, đưa tới trước mặt ông, đáp: "Hôm qua ạ."

"Ba, ba làm gì mà không về nhà vậy?"

Linh Hoài Nghĩa thở dài: "Mẹ con đánh mấy xấp đơn ly hôn, ba vừa về bà ấy đã ép ba ký tên, ba không ký thì cãi nhau với ba."

"Ồ." Hóa ra là như vậy, Linh Vận hỏi tiếp, "Vậy ba rốt cuộc có làm chuyện có lỗi không?"

Lúc này ông cũng chẳng lúng túng hay bối rối nữa, trước mặt Linh Vận mà lau mặt, ông hỏi: "Vận Vận, từ nhỏ đến lớn, con nói xem ba đối xử với con như thế nào?"

Linh Vận không chút do dự gật đầu, "Đương nhiên là rất tốt."

Linh Hoài Nghĩa đưa tay nắm lấy vai cô, nói: "Vậy con mau về, thay ba nói lọt tai với mẹ, ba thật sự không có làm gì cả, con vẫn còn nhỏ nên không hiểu, dù sao nhớ kỹ là ba không làm chuyện gì có lỗi với mẹ là được, nhé?"

Linh Vận gãi đầu: "Vâng."

Linh Hoài Nghĩa nói tiếp: "Tính khí của mẹ cũng không phải con không biết, từ khi kết hôn ba đều nhường mọi thứ cho bà ấy, một chút bất mãn cũng không có, nhiều năm như vậy vẫn chưa đủ sao?"

"Còn chuyện ly hôn, nếu không phải ba sợ bà ấy cái gì cũng không biết, ly hôn sẽ chết đói bên ngoài thì ba đã sớm ký tên rồi."

"Mẹ con một phân tiền cũng không có, lại cả tuổi già của bà ấy nữa, con cũng phải khuyên bà ấy."

Linh Vận: "..."

"Dạ."

Linh Vận ở công ty hai đến ba tiếng, Linh Hoài Nghĩa than phiền với cô một hồi, rốt cuộc cũng ăn hết đồ ăn cô mang đến.

Linh Vận mang hộp thức ăn rời công ty.

Kỳ thực ba mẹ bên nhau cũng không dễ dàng, mặc dù hiện tại công ty đã tốt, ba có thể kiếm rất nhiều tiền, nhưng trước kia trong nhà rất nghèo, thiếu nợ khắp nơi, không những vay ngân hàng mà còn vay nặng lãi ở bên ngoài.

Cô nghe mẹ kể, khi anh hai sinh ra trong nhà một phân tiền cũng không có, mẹ mang theo anh hai ăn bữa trước lo bữa sau, vì thế mà đến sữa cũng không có.

Khi đó trong nhà đâu có người giúp việc, ba thì bận rộn chuyện ở công ty, ngày thứ ba sau khi sinh anh hai mẹ đã tự mình xuống giường làm việc.

Cũng vì vậy mà sinh bệnh.

Sau này khi sinh cô, bị người vay nặng lãi đuổi tới nhà, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị đập phá, mẹ cô lúc đó đang mang cô bảy tháng, bị kinh sợ, chưa đến bệnh viện đã sinh ra cô.

Linh Vận cũng là mạng lớn, sinh thiếu hai tháng vậy mà lại sống, nhưng vừa gầy vừa nhỏ, lúc một tuổi còn không lớn bằng con người ta mới bảy tám tháng.

Hơn hai tuổi cô mới biết đi.

Con sinh non, người nguy hiểm nhất đương nhiên là sản phụ, bà Linh ở bệnh viện gần một tháng.

Vẫn là bà ngoại chăm sóc.

Năm đó cả nhà đều không đồng ý bà Linh gả cho ông Linh, thế nên quan hệ giữa bà và nhà mẹ để không hề tốt đẹp gì, cũng do sinh non Linh Vận, bà ngoại đau lòng con gái nên mới qua chăm sóc.

Năm sinh anh hai, bà ngoại cũng không đến liếc mắt xem qua.

...

Về sau thời cơ đến, chuyện làm ăn của ông Linh phát đạt, cả gia đình mới có cuộc sống sung sướng.

Tất nhiên lúc đó Linh Vận đã bốn năm tuổi, đã có thể nhớ được.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Mẹ vì ba mà chịu khổ nhiều như vậy, nếu như ba phản bội mẹ, cô cũng đau lòng thay mẹ chết mất.

Sau khi Linh Vận về đến nhà, câu đầu tiên khi vào nhà chính là giọng oán hận của mẹ: "Con đã đi mang cơm cho ba hả?"

Linh Vận giật mình, đưa hộp thức ăn cho dì giúp việc, còn mình thì đi đến bên cạnh bà Linh, lấy lòng: "Mẹ, mẹ không đến công ty nhìn ba xem, hiện tại ông ấy rất tội nghiệp, mẹ không thấy ông ấy nhếch nhác bao nhiêu đâu, khuy áo thì cài lệch, tóc cũng không chải, cả người rối bời, tất cả người trong công ty đều cười ông ấy đó!"

Lý Mộng Quỳnh liếc xéo Linh Vận: "Thật chứ?"

Linh Vận cố tình khoa trương: "Cũng không phải, chỉ là không biết xấu hổ còn chụp hình ba."

"Mẹ không biết khi con rời đi, người trong công ty đều nói ba thế nào đâu?"

Lý Mộng Quỳnh: "Nói thế nào?"

Linh Vận: "Bọn họ nói trong nhà ba có con cọp mẹ, cố ý đuổi ba đi."

Lý Mộng Quỳnh: "..."

Trong lòng biết rằng con gái phóng đại lên, nhưng bà vẫn không thể nuốt trôi được giọng điệu đó. Mặc dù cuối cùng mọi thứ bà cũng biết rõ, nhưng bà vẫn khó chịu trong lòng, nếu tự mình làm thật tốt, có thể bị người khác lợi dụng sao?

Bà thấp giọng mắng một câu: "Đáng đời!"

...

Linh Vận nói tiếp: "Bây giờ râu ria ba xồm xoàm, nói sáu mươi tuổi cũng có người tin nữa."

Lý Mộng Quỳnh: "Đáng đời, lớn như vậy còn không biết xử lý sao?"

"Phải đến lượt mẹ à?"

Linh Vận: "Không phải do hồi trẻ mẹ chiều ông ấy à?"

"Ai bảo mẹ lúc nào cũng giúp ông ấy chỉnh tề?"

Lý Mộng Quỳnh im lặng suy nghĩ một lát, sắc mặt có phần dịu đi, có điều vẫn nói: "Không được, trừ khi ông ta lập di chúc chia cổ phần công ty ra, nếu không đừng mong bước vào cái nhà này."

"Mẹ để ba chia đi đâu?" Linh Vận khó hiểu nhìn mẹ.

Lý Mộng Quỳnh: "Dĩ nhiên là cho thằng Tu rồi, Vận Vận, con nói xem sau này con có muốn quản lý công ty không?"

Linh Vận gãi đầu: "Mẹ, mẹ nói cái này có sớm quá không?"

"Ba còn trẻ như vậy đã nói đến việc này rồi ư?"

Lý Mộng Quỳnh: "Sao mà sớm, nếu con không muốn thì bảo ba con giao công ty cho thằng Tu, chờ nó tốt nghiệp một cái lập tức vào công ty, hai ba năm sau cũng thuận tiện."

Linh Vận ngạc nhiên nhìn bà: "Nhưng mà ông ấy còn trẻ như vậy, mẹ để ông ấy lui về làm gì?"

Lý Mộng Quỳnh: "Nếu ông ta không nỡ thì đừng hòng trở về."

Linh Vận: "..."

Cô lúng túng nhìn Lý Mộng Quỳnh, hiện tại cô cũng nhận ra, mẹ đã sớm biết rõ ba không có chuyện gì, chỉ là trong lòng vẫn còn khó chịu.

Loại chuyện này cô không có cách nào miễn cưỡng khuyên được nữa, chỉ có thể chậm rãi tác hợp, cô lại an ủi mẹ vài câu, trong đầu nhớ ngày mai tựu trường phải dọn dẹp một chút, liền trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau Linh Vận đến trường, trước khi đi mẹ cô kéo cô lại dặn dò vài câu, cô thấy bà đã tươi tỉnh hơn nhiều, Linh Vận cũng không lo lắng nữa.

Hơn nữa anh hai nói lúc mẹ cắt cổ tay ba đang ở nhà, cắt cũng không sâu bao nhiêu, chỉ chảy rất nhiều máu, khi ấy lập tức đưa đi bệnh viện, thực ra không cần đưa đến bệnh viện cũng vô sự.

Như thế này Linh Vận mới yên tâm.

Linh Vận vừa đến trường đã thấy Ninh Tự Hàn đứng ở cổng trường đợi cô, trong lòng Linh Vận khó chịu không thôi, tức giận hỏi anh: "Lúc đi anh hai có nói cho anh nguyên nhân đúng không?"

Từ khi trở về cô không nhận tin nhắn hay điện thoại của anh, luôn cảm giác anh lừa gạt cô.

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ trả lời: "Đúng là anh biết chuyện này, nhưng Linh Tu thực sự không nói cho anh nguyên nhân là gì, chỉ nói trong nhà có việc, nói anh chăm sóc em thật tốt."

Ninh Tự Hàn đỡ lấy cái vali từ trong tay cô, nói tiếp, "Lúc ấy anh nghĩ có thể nhà bọn em thực sự việc, có điều Linh Tu không nói cho em, chắc chắn có lý do gì, hơn nữa anh còn nghĩ Linh Tu và Tôn Cẩn Nặc không muốn ở đây nên mới về, dù gì thì buổi tối bọn họ cũng cãi nhau ầm ĩ."

Linh Vận liếc anh một cái, sắc mặt đầy biểu cảm không tin: "Thật chứ?"

Ninh Tự Hàn: "Đương nhiên là thật, anh lừa em làm gì."

"Nếu như anh biết bác gái..." Anh hắng giọng, "Anh có thể giữ em ở lại sao, dù thế nào cũng phải cùng em về xem chứ."

Nói như vậy khiến Linh Vận thoải mái hơn, có điều vẫn nhìn anh, tức giận "hừ" một tiếng: "Nam sinh đều là đại móng heo!"

Ninh Tự Hàn: "..."

Đúng là tai bay vạ gió.

Linh Vận đi đóng học phí trước, sau đó đeo cặp đi về phía ký túc xá, Ninh Tự Hàn túm cô lại: "Em đi đâu?"

Linh Vận thản nhiên đáp: "Tất nhiên là về ký túc xá."

Ninh Tự Hàn: "..."

Anh im lặng vài giây, "Không về nhà anh?"

Hôm nay chỉ thông báo chứ không có tiết học, nộp tiền xong thì cũng không còn chuyện gì, theo kế hoạch của Ninh Tự Hàn là muốn về nhà, hiển nhiên Linh Vận không có ý đó, trong lòng anh hơi khó chịu.

Hai hôm nay Linh Vận bị người trong nhà làm cho chán nản, cô muốn thanh tịnh hai ngày, "Vẫn là ở vài ngày trong trường rồi nói sau, dù sao em không về ký túc trong lớp xảy ra chuyện gì cũng không biết."

Ninh Tự Hàn ngăn không cho cô đi. Một khi cô về ký túc xá, sau này cô ấy càng không có chuyện gì với mình.

"Linh Vận, lúc ở Hải Nam em đã nói gì với anh?"

Linh Vận: "..."

Cô chau mày, "Em nói gì?"

Ninh Tự Hàn: "Em đã nói ở bên anh mà."

"Có chuyện này sao?" Linh Vận muốn giở trò, thấy sắc mặt Ninh Tự Hàn thay đổi, vội nói, "Em chỉ muốn về ký túc nhìn một chút, dù gì thì cả kỳ nghỉ hè này cũng không gặp các bạn học."

Linh Vận đã nói như vậy, Ninh Tự Hàn cũng không còn cách nào khác, nói: "Vậy được, em đi đi, anh cầm vali cho em, nếu không lát nữa còn phải xách xuống."

Hai người tạm biệt nhau dưới lầu ký túc của Linh Vận, cô về phòng, chỉ thấy một mình Tôn Cẩn Nặc, hỏi: "Những người khác đâu?"

Tôn Cẩn Nặc: "Đều đi dạo phố hết rồi."

"Vậy chúng ta cũng đi đi?" Linh Vận hỏi.

Tôn Cẩn Nặc nghĩ ngợi: "Được, vừa hay tớ muốn mua vài bộ quần áo, sắp vào thu rồi, nên mua trang phục theo mùa mới được."

Hai người nói xong rồi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp Điền Huỳnh Mỹ đi ngang qua trước mặt bọn cô, cô ta cũng không dừng lại, Linh Vận nhìn bóng lưng cô ta, cảm thấy kì lạ: "Nặc Nặc, cậu nói xem cô ta có nhìn thấy chúng ta không?"

Mỗi lần nhìn thấy cô, cô ta không chế giễu thì cũng chửi mắng, sao hôm nay lại hiền như thế này?

Tôn Cẩn Nặc còn khó hiểu hơn cô, "Đúng đấy, giống như biến thành người khác."

Linh Vận: "Chẳng lẽ đã cải tà quy chính?"

Tôn Cẩn Nặc "hừ" một tiếng: "Cô ta ư?"

"Một bụng nghĩ xấu như vậy, ai cũng không thay đổi được cô ta."

Hai người im lặng vài giây rồi đi xuống lầu.

Nhập học một tuần Tôn Cẩn Nặc đều ở trường học, Linh Vận cũng ở lại trường theo, không để tâm đến Ninh Tự Hàn đang phẫn nộ.

Đến thứ Sáu, rốt cuộc Ninh Tự Hàn cũng mở miệng, "Linh Vận, rốt cuộc em muốn ở trường bao lâu?"

Linh Vận chột dạ, lập tức nói: "Cuối tuần sẽ đi."

"Ngày mai em muốn đi dạo phố với Nặc Nặc, sau đó sẽ không ở trường nữa."

Sắc mặt Ninh Tự Hàn tốt hơn nhiều, đưa tay chọc trán cô: "Đây là em nói."

Linh Vận gật đầu như giã tỏi, "Ừm, ừm."

Học kỳ này không biết tại sao Điền Huỳnh Mỹ lại đặc biệt yên lặng, cũng không đi tìm Linh Vận gây rối nữa.

Buổi tối cô ta đến ký túc xá tìm bạn, còn hảo ngôn hảo ngữ trò chuyện mấy câu với cô, Linh Vận không thích cô ta, ngữ khí lấy lệ, có điều Điền Huỳnh Mỹ cũng không nói gì, cô ta chỉ ngồi trên ghế một lát.

Trước khi đi ngủ Linh Vận nhớ hôm nay vừa mua một cái dây treo điện thoại mới, cô xuống giường lấy từ trong túi xách ra, treo lên điện thoại.

Vô tình nhìn thấy một đồ vật lông xù hình tròn trong túi, cô cắn môi, chính là cái đuôi nhỏ Ninh Tự Hàn đưa cho cô, cô luôn để trong cặp, dù cho thay đổi cái cặp nào cô cũng rất tự

nhiên bỏ vào.

Nhiều lúc cô chỉ coi nó là một món đồ trang sức nhỏ.

Lúc này đưa tay sờ sờ, định lấy ra nhưng lại phát hiện mọi người đều đang ở đây, cô không thể không biết xấu hổ, dù sao cũng là đồ dùng tình thú mà, đến lúc đó các bạn học truyền ra cũng không tốt.

Linh Vận lén ngắm một hồi lại bỏ vào rồi leo lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nửa đêm Linh Vận bỗng bị người đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhờ vào ánh trăng phát hiện Tôn Cẩn Nặc đang đứng bên giường nhìn cô, hỏi: "Sao thế?"

Sắc mặt Tôn Cẩn Nặc có phần nghiêm túc: "Tớ nghe tiếng của xe cứu thương."

Linh Vận đứng lên nhìn ra ngoài, trời tối đen không nhìn thấy gì, "Thật sao?"

Tôn Cẩn Nặc: "Mới vừa ngừng, tớ đoán có chuyện xảy ra, chờ một lát sẽ còn vang lên nữa."

Tôn Cẩn Nặc vừa dứt lời, tiếng xe cứu thương đã vang lên, Linh Vận căng thẳng trong lòng, "Ký túc xá nào vậy?"

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Không rõ, chắc là ai ngã bệnh."

Linh Vận "ồ" một tiếng, đưa tay ngáp một cái, thấy Tôn Cẩn Nặc về giường, nói: "Ngủ đi, sáng mai sẽ biết chuyện gì."

Hôm sau Linh Vận thức dậy liền hỏi, rốt cuộc tối qua thế nào, nhưng lại không ai biết.

Linh Vận nghĩ thầm, hẳn không phải là lầu ký túc của mình, nên không có người biết.

Rất nhanh khi Linh Vận ở phòng ăn đã nghe thấy tin tức, nói là có học sinh bị hạ độc, tối qua xe cứu thương đến chính là đón cậu ta đi bệnh viện.

Trong lòng Linh Vận hồi hộp, sao lại kinh khủng như vậy.

Vẻ mặt cô sợ hãi nhìn Tôn Cẩn Nặc: "Rốt cuộc là ai mà đáng sợ thế này?"

Tôn Cẩn Nặc lắc đầu: "Không biết, có điều người này cũng thật xấu xa."

Hai người đang nói, có bạn học bưng cơm ngồi bàn bên cạnh bọn cô, vẻ mặt bát quái* hỏi: "Các cậu biết chuyện gì xảy ra tối qua không?"

(*bát quái có nghĩa là đưa chuyện, lắm lời, tin tức, tin sốt dẻo..., từ này được dùng rất nhiều trong khẩu ngữ.)

Linh Vận đang muốn hỏi đây, "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bạn học kia nhìn Linh Vận, nét mặt lấy làm tiếc: "Còn nói sao, nam sinh đầu độc cậu chắc chắn biết."

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc đồng thanh, "Rốt cuộc là ai?"

Bạn học: "Chính là phó Chủ tịch Ban đối ngoại của cậu."

Linh Vận mở to mắt: "Nhiễm Văn Khải?"

Bạn học ra sức gật đầu một cái: "Chính là cậu ta."

"Cậu ta bỏ thuốc độc mãn tính cho bạn cùng phòng của mình, cho vào trong đồ ăn, sẽ không dẫn đến tử vong, nhưng có thể thúc đẩy khối u sinh trưởng, dần dần sẽ không xong."

"Trước đó bạn cùng phòng kia phát hiện thân thể bất thường, đến bệnh viện kiểm tra vài lần cũng không tra được gì, chỉ có một điều là trị số vô cùng cao, bác sĩ cũng không khống chế được..."

"Vậy sau đó thì sao?" Linh Vận nghe mà cảm thấy hồi hộp như phim bom tấn, "Làm sao phát hiện?"

Bạn học: "Cũng thực là khéo, lần nhập học này bạn học kia tình cờ phát hiện Nhiễm Văn Khải bỏ đồ vào trong ly nước của cậu ta, cậu ta liền để ý, đặt một cái camera giám sát trong phòng, sau đó tối qua đã phát hiện."

Không ngờ ở bên cạnh lại phát sinh loại chuyện này.

Linh Vận sợ hãi nhìn cô ta: "Rốt cuộc là hạ thuốc độc gì vậy?"

Bạn học ấn ấn huyệt thái dương, "Nói cái đó là N-nitro... gì gì đó, dù sao cũng là một chất hóa học, dùng cho lưu huỳnh công nghiệp vân vân..., cô ta khoát tay áo, "Tôi cũng không biết cụ thể là gì, đoán chừng rất nhanh sẽ truyền ra thôi."

Tôn Cẩn Nặc cũng xen vào hỏi: "Chuyện vừa xảy ra, cậu làm sao mà biết được thế?"

Bạn học: "Tôi có một người bạn thân ở cùng ký túc xá với bọn họ mà, tối hôm qua đã biết rồi."

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc liếc nhìn nhau, bả vai đều run run.

Người đầu độc là Nhiễm Văn Khải, anh ta lại có quan hệ tốt với Điền Huỳnh Mỹ như vậy, lần trước chuyện bệnh viện phẫu thuật thẩm mĩ và chuyện tin đồn trên diễn đàn là do họ làm, trong lòng không nhịn được sợ hãi, không phải là cho mình...

Linh Vận chợt nhớ tới chút chuyện, cuối học kỳ trước có một lần lúc cô tắm xong, quay về thì cái ly đã bị người động vào, khi ấy cô còn tưởng là Điền Huỳnh Mỹ nhổ bọt vào ly của mình, bây giờ nghĩ kĩ lại thì vô cùng sợ, không phải cô ta...

Linh Vận hãi hùng một chút, la "ối" một tiếng, vỗ vỗ ngực nói: "Cậu còn nhớ lúc trước tớ nói với cậu chuyện cái ly bị người động qua không?"

"Ý của cậu là..." Sắc mặt Tôn Cẩn Nặc bỗng trở nên trắng bệch, "Linh Linh, hay là sau này cậu đừng ở ký túc xá nữa, quá kinh khủng."

Linh Vận khẽ gật đầu, "Đúng, về sau tớ lập tức ra ngoài ở, cô ta sẽ không có cơ hội..." Càng nghĩ càng rối, Linh Vận khoát tay áo, "Cậu nói xem có phải chúng ta cả nghĩ quá rồi không?"

"Không chừng vu oan cho người ta?"

Tôn Cẩn Nặc: "Cẩn thận một chút thì hơn, ai biết cô ta có thể làm ra loại chuyện gì, nếu như đợi đến lúc chuyện xảy ra thì cậu đã bị hạ độc mất rồi."

"Hạ độc cái gì?"

Bỗng nhiên trên đầu hai người truyền đến một giọng nói trầm thấp, Linh Vận theo bản năng ngẩng đầu lên, thấy nét mặt Ninh Tự Hàn u ám đứng bên cạnh, đang cúi đầu nhìn cô.

Linh Vận không nghĩ là Ninh Tự Hàn lại xuất hiện lúc này, đoán là anh đã nghe hết toàn bộ, thè lưỡi rồi dịch ra cho anh một vị trí.

Ninh Tự Hàn ngồi kế bên cô, lại hỏi: "Rốt cuộc là độc cái gì, có liên quan gì tới em?"

Ninh Tự Hàn biết chuyện xe cứu thương đến tối qua, vừa rồi trên đường cũng nghe đến chuyện đầu độc, nhưng thế nào cũng không nghĩ việc này có liên quan với Linh Vận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng như tờ giấy, cúi đầu không nói lời nào.

Ninh Tự Hàn híp mắt lại, con người này, mỗi khi cười thì nhìn rất tỏa nắng, khi không cười thì cảm thấy rất âm u, luôn cảm giác giây tiếp theo anh sẽ nổi giận.

Linh Vận không có chứng cứ, chỉ là nghi ngờ, có thể nói với anh cái gì chứ?

Tôn Cẩn Nặc không nhìn nổi nữa, ở bên cạnh nói: "Học sinh đầu độc ấy là Nhiễm Văn Khải."

Ninh Tự Hàn biết hắn: "Là cái người phó Chủ tịch Ban đối ngoại à?"

Tôn Cẩn Nặc gật đầu: "Đúng vậy, cuối học kỳ Linh Vận kể với em ly nước của cô ấy bị người ta động qua."

"Em nhớ còn có người gửi tin nhắn nặc danh nhắc Linh Vận, bảo cô ấy đừng tùy tiện ăn gì ở ký túc xá, Linh Vận nói lúc ly nước bị động, Điền Huỳnh Mỹ cũng đang ở đó.

Ninh Tự Hàn lạnh lùng hỏi: "Vậy sao bọn em không nói?"

Tôn Cẩn Nặc: "Lúc ấy còn cho là ai đùa ác, sau này Linh Vận đã ra ngoài ở cùng anh, bọn em cũng không nghĩ nhiều nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ninh Tự Hàn: "Có nghe nói là bỏ thuốc độc gì vào không?"

Tôn Cẩn Nặc: "Bạn học vừa nãy nói N-nitro gì gì..."

Không đợi Tôn Cẩn Nặc nói xong, Ninh Tự Hàn đã tiếp lời: "Vật liệu sinh học, thường dùng cho lưu huỳnh công nghiệp, cao su, thuốc sát trùng, nhiên liệu cho sản xuất, chế tạo tên lửa, còn được dùng cho lĩnh vực sinh vật, thúc đẩy sinh trưởng khối u?"

Linh Vận và Tôn Cẩn Nặc đều lộ vẻ mặt không thể tin được nhìn anh: "Sao anh biết?"

Ninh Tự Hàn nói tiếp: "Sẽ không dẫn đến tử vong, nhưng có thể khiến cho số lượng lớn tế bào bị hoại tử, thời gian dài sẽ mắc bệnh ung thư."

"Hơn nữa, giai đoạn đầu rất khó để kiểm tra được."

Linh Vận lại khẽ run, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Không biết là em đa nghi, hay là Điền Huỳnh Mỹ thực sự muốn..."

Ninh Tự Hàn đau lòng xoa xoa đầu cô, "Sau này tránh xa cô ta ra, anh đi cảnh cáo cô ta một chút."

Powered by wordads.coREPORT THIS AD

"Sau này về nhà ở với anh đi."

Hiện tại chính là cầm dây thừng trói cô, Linh Vận không dám ở lại trường.

Cô gật đầu lia lia: "Được."

Ba người ăn cơm xong đi xuống lầu, Tôn Cẩn Nặc định về ký túc xá lấy sách nên đi trước, còn lại Linh Vận và Ninh Tự Hàn chậm rãi ung dung đi đến phòng học, bỗng nhiên có bạn học chạy tới trước mặt Linh Vận: "Cảnh sát, cảnh sát tìm cậu này."

"Cảnh sát?" Linh Vận cau mày, trong lòng căng thẳng không thôi, liếc nhìn Ninh Tự Hàn rồi hỏi bạn học kia: "Cảnh sát tìm tớ làm gì?"

Bạn học: "Họ nói Điền Huỳnh Mỹ nhập viện rồi, muốn tìm cậu điều tra chút chuyện, lúc nãy tôi đến ký túc xá thì nghe thấy."

Linh Vận theo bản năng nắm lấy tay Ninh Tự Hàn, cô chưa từng trải qua loại chuyện này, trong lòng hết sức hồi hộp căng thẳng, khẽ nói: "Em không muốn đi."

Cảnh sát tìm người điều tra, không thể không phối hợp, Ninh Tự Hàn nhìn cô nhóc đôi mắt rưng rưng, anh nắm chặt tay cô, "Anh đi với em."

Ninh Tự Hàn vừa nói xong Linh Vận liền nhận được một cú điện thoại lạ, bảo cô đến phòng công tác sinh viên một chuyến.

Ngón tay Linh Vận gắt gao nắm lấy điện thoại, vẻ mặt mờ mịt nói: "Anh nói xem Điền Huỳnh Mỹ nhập viện thì liên quan gì đến em?"

"Tại sao phải điều tra em?"

Ninh Tự Hàn cũng cảm thấy kì lạ, anh phân tích: "Nếu như cô ta thật sự muốn hạ độc em, bây giờ cô ta lại trùng hợp bị bệnh vào lúc này, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn hãm hại em."

Linh Vận lại nắm chặt tay Ninh Tự Hàn, "Vậy em làm sao bây giờ?"

"Vì sao cô ta phải đối xử với em như vậy?"

"Trước đó chuyện của Đoạn Tinh Vũ em không làm gì sai, sau đó cuộc thi Hán phục cũng là cô ta gây hấn với em, còn tung tin đồn em được người bao nuôi lên diễn đàn, em cũng không làm gì cô ta dù chỉ một chút, cô ta dựa vào đâu mà lại hãm hại em?"

Ninh Tự Hàn cúi người xuống, nắm lấy vai cô trấn an: "Không sau đâu, nếu thực sự giống như anh đoán, em cứ nói không biết gì hết, nếu lại hỏi thêm nữa thì em để bọn họ tìm phụ huynh, nói em không tự xử lý được."

Linh Vận: "Nhưng nhà em bây giờ rất loạn, em không muốn để bọn họ biết."

Ninh Tự Hàn nhìn vào mắt cô, nói: "Vậy em nói bọn họ tìm hôn phu của em."

Đôi mắt to tròn rưng rưng khẽ chớp, "Hả, hôn phu cái gì?"

Ninh Tự Hàn: "Em quên rồi sao, chúng ta đã nói đính hôn, em cũng đã đồng ý."

"Thật sao?" Linh Vận cắn môi, "Không biết có gây phiền phức cho anh không?"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ đáp: "Lúc này bạn trai không đứng ra thì tìm bạn trai làm gì?"

Gương mặt nhỏ sắp nhăn thành một nhúm, bây giờ nghe Ninh Tự Hàn nói trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, nam sinh giống như một hậu thuẫn hùng mạnh của cô vậy, khiến cô cảm giác vừa an tâm lại ấm áp.

Gương mặt từ từ dịu xuống, khẽ gật đầu: "Vậy được, em đi xem xem, nếu em không giải quyết được, em sẽ để bọn họ tìm anh."

Ninh Tự Hàn cùng Linh Vận đi đến phòng công tác sinh viên, cô gõ cửa rồi đi vào, quả nhiên trông thấy hai người cảnh sát đứng trong phòng.

Linh Vận gắt gao nắm chặt tay thành nắm đấm, hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong, đi tới trước mặt thầy chủ nhiệm khoa, hỏi: "Thầy, thầy gọi em?"

Hai người cảnh sát nhìn cô, dáng vẻ "giải quyết việc công" lại đặc biệt bất cận nhân tình*, người cảnh sát cao hỏi: "Cô là bạn học Linh Vận."

(*bất cận nhân tình: không để ý đến quan hệ tình cảm)

Linh Vận khẽ gật đầu: "Là tôi."

Người cảnh sát thấp: "Cô biết bạn học Điền Huỳnh Mỹ không?"

Linh Vận: "Biết, là bạn cùng lớp với tôi."

Người cảnh sát cao: "Cô ấy nhập viện cô có biết không?"

Linh Vận: "Mới vừa nghe bạn kể."

Cảnh sát: "Vậy cô có biết vì sao cô ấy lại buồn nôn và nôn mửa, nghi ngờ là bị hạ độc không?"

Đúng là giống như suy đoán của Ninh Tự Hàn, Điền Huỳnh Mỹ đã trả đũa, cô trầm mặc vài giây, đáp: "Không rõ."

...

Cảnh sát hỏi Linh Vận đại khái hơn bốn mươi phút.

Thời điểm Linh Vận từ văn phòng bước ra thân thể đã thấm mệt, cũng may Ninh Tự Hàn luôn đứng bên ngoài chờ cô, trong nháy mắt ôm lấy thân thể như nhũn ra của cô.

"Sao rồi?" Ninh Tự Hàn hỏi.

Linh Vận chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nắn nắn cổ họng nói: "Không có chuyện gì, chỉ là hỏi thông lệ thôi."

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp: "Không biết Điền Huỳnh Mỹ thực sự bị người hạ độc, hay là giả vờ để hãm hại em?"

"Nếu bị người hạ độc, chắc là Nhiễm Văn Khải, dù sao hai người bọn họ cũng không ai tốt."

Ninh Tự Hàn đợi cùng cô chốc lát, vì buổi sáng anh có một khóa rất quan trọng, thấy Linh Vận không sao liền trở về lớp, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Linh Vận: "Có việc gì thì nhớ gọi cho anh."

Lúc này Linh Vận vừa uống nước xong, cũng thả lỏng nhiều, mỉm cười gật đầu: "Biết ạ."

Linh Vận đi vào lớp trước, lúc này đã vào hơn phân nửa, cô giải thích với giáo viên là chủ nhiệm khoa tìm mình rồi vào phòng học.

Vừa ngồi xuống đã thấy Tôn Cẩn Nặc hỏi cô: "Cậu đi đâu? Gọi cậu mấy lần cũng không nghe máy."

Linh Vận khẽ đáp: "Thầy giáo tìm tớ, điều tra chuyện của Điền Huỳnh Mỹ, quả nhiên giống với dự đoán của Ninh Tự Hàn."

Tôn Cẩn Nặc: "Sau đó thì sao?"

Linh Vận: "Mới nãy tớ đã đi nói rồi, hiện tại không có chuyện gì."

Tôn Cẩn Nặc thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."

Linh Vận nghĩ ngợi rồi dặn: "Cậu đừng nói với anh tớ nha, tình hình trong nhà bây giờ cậu cũng đã biết."

Dù gì thì Linh Vận cũng vô sự, Tôn Cẩn Nặc gật đầu một cái: "Biết rồi."

Ngoài hai tiết học buổi sáng thì buổi chiều không có nữa, buổi trưa tan học Tôn Cẩn Nặc liền bắt đầu đi đến chỗ ở thu dọn đồ đạc, phát sinh chuyện như vậy cô ấy và Linh Vận không thể ở ký túc xá nữa.

Linh Vận vẫn chưa yên lòng nên không giúp Tôn Cẩn Nặc một tay, "Cậu đi đi, buổi tối tớ cũng ra ngoài ở."

Tôn Cẩn Nặc vẫy tay với cô rồi đi.

Linh Vận một mình đi đến nhà ăn đợi Ninh Tự Hàn.

Vì Ninh Tự Hàn đến lớp trễ nên buổi trưa phải ở lại thêm một lúc, Linh Vận buồn bực ngán ngẩm ngồi ở nhà ăn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy người, trong lòng có phần không thoải mái.

Hôm nay cho đến buổi trưa cô đều choáng váng, bây giờ chờ đến khó chịu, cô muốn về nhà ăn một chút gì đó, thế nhưng khi cô vừa đứng lên đã thấy Điền Huỳnh Mỹ dẫn theo hai giáo viên đến đây.

Một trong số đó là thầy chủ nhiệm khoa, mới vừa gặp buổi sáng, người còn lại cô không có ấn tượng nào khác.

Thầy chủ nhiệm khoa khoảng bốn mươi tuổi, người rất cao, bụng bia một chút, nghiêm mặt trông hết sức nghiêm túc, đi thẳng về phía Linh Vận.

Linh Vận nắm chặt tay, cô biết nếu bàn về tâm cơ thì cô nhất định không phải đối thủ của Điền Huỳnh Mỹ, hơn nữa bây giờ Điền Huỳnh Mỹ là người bị hại, nếu như đối phương một hai chỉ trích cô là hung thủ, cô căn bản không có cách nào phản bác.

Có điều cô cũng đã nghĩ tới, cô không có động cơ, cũng không có thời gian gây án, lại càng không có nguồn gốc của loại thuốc hóa học kia, như thế nào cũng không có khả năng lớn buộc tội cô mới phải, dù sao cảnh sát phá án cũng cần phải có chứng cứ.

Nghĩ như vậy làm Linh Vận có niềm tin nhiều hơn, cô nhìn thầy chủ nhiệm khoa hỏi: "Thầy Lý lại tìm em sao?"

Thầy Lý chắp tay sau lưng, gật đầu một cái: "Vẫn còn một số việc muốn hỏi em."

Lúc này Điền Huỳnh Mỹ đi tới, thoạt nhìn khá là yếu ớt, nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn Linh Vận: "Linh Vận, tôi biết cô không thích tôi, thế nhưng cô cũng không thể đối xử với tôi như vậy."

Linh Vận nhíu mày: "Tôi đối xử với cô thế nào?"

Điền Huỳnh Mỹ nhìn thầy chủ nhiệm khoa bên cạnh, bỗng cất giọng nghẹn ngào: "Thầy, chính là cô ấy, trước kia bọn em có xảy ra một vài chuyện không vui, cô ấy vẫn luôn ghi hận trong lòng, nên lần này mới dùng thủ đoạn hiểm độc thế này với em, nếu không em cũng không nghĩ ra ai khác nữa."

"Cho tới bây giờ ngoại trừ cô ấy em không đắc tội với bất kỳ người nào!"

Bản lĩnh trả đũa này có thể nói là không ai bằng, Linh Vận cười khẩy nhìn Điền Huỳnh Mỹ: "Cô nói lời này mà không biết xấu hổ sao?"

"Là kẻ nào không ngừng tìm tôi gây rối?"

"Tôi còn không tìm cô tính sổ thì thôi, trái lại cô còn không biết xấu hổ dẫn thầy tới."

Lúc này Điền Huỳnh Mỹ giả vờ bộ dạng đáng thương, sau đó khóc lóc tố cáo: "Thầy, mọi người cũng thấy, hiện tại cô ấy vẫn còn thái độ vô cùng oán hận em, trước kia là em không hiểu chuyện đắc tội cô ấy, nhưng cô ấy cũng không thể hạ độc em, khiến em từ từ mắc bệnh ung thư chứ."

Bây giờ hai vị thầy giáo trước mặt chắc chắn đều đứng về phía Điền Huỳnh Mỹ, dù sao thì cô ta cũng là người bị hạ độc.

Lại thêm việc Điền Huỳnh Mỹ chỉ trích một hồi, Linh Vận chỉ có một mình, càng cảm giác thế đơn lực bạc.

Mắt thấy các bạn học đều lặng lẽ vây quanh, mặc dù không lộ liễu nhưng cũng dựng tai lên nghe cuộc đối thoại của bọn họ ở bên này, giống như đợi đến khi cô mất mặt vậy.

Linh Vận lại căng thẳng lên vài phần, cặp mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Điền Huỳnh Mỹ: "Cô không cần phải giả vờ đáng thương, mọi việc đều phải đưa ra bằng chứng, tôi còn chưa nói cô cố tình uống để hãm hại tôi đấy!"

"Loại người như cô, cái gì mà không làm được?"

Điền Huỳnh Mỹ "ồ" một tiếng: "Đầu óc tôi có bệnh mới tự mình uống thuốc độc."

"Ai biết..." Linh Vận vừa muốn cất lời bỗng nhiên thấy thầy Lý quát lên: "Đủ rồi, nói năng cẩn thận, Điền Huỳnh Mỹ, em nghi ngờ Linh Vận, vậy em có bằng chứng không?"

Linh Vận bị dọa giật cả mình, nhìn thầy chủ nhiệm khoa nói: "Thưa thầy, nếu đến cuối cùng chứng minh là em trong sạch, có thể để Điền Huỳnh Mỹ đứng trước mặt toàn thể giáo viên

và học sinh trong trường nói xin lỗi em không?"

Chuyện Hán phục lần trước cô ta vẫn chưa xin lỗi, lúc này nói gì đi nữa cũng không thể tha thứ cho cô ta.

Điền Huỳnh Mỹ giành nói trước: "Đó là tất nhiên, tiếc là cô không có cơ hội đó, bởi vì căn bản cô chính là thủ phạm." Cô ta nói xong rồi hỏi chủ nhiệm khoa, "Thầy Lý, hiện tại lục soát ký túc xá của cô ấy nhất định có thể tìm được bằng chứng..." Cô ta ngừng một chút rồi nói tiếp, "Không chừng còn đang mang theo trên người, không phải nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?"

Cô ta trừng mắt Linh Vận, hỏi: "Cô có dám để chúng tôi kiểm tra không?"

Powered by wordads.coREPORT THIS AD

"Có gì mà không dám?" Linh Vận cảm thấy mình vô cùng ngay thẳng, lập tức đưa cặp của mình ra.

"Trên người tôi không có túi, chỉ có cái cặp này."

Cô phát hiện Điền Huỳnh Mỹ nhìn mình chăm chú, không cho cô ta xem rõ, đối phương sẽ không từ bỏ, vừa vặn cũng có thể để mọi người biết cô trong sạch.

Thế nhưng đợi đến khi tay Điền Huỳnh Mỹ chạm tới cặp của cô, Linh Vận chợt nhớ tới chút chuyện, lại vội vàng rút về.

Cái đuôi nhỏ Ninh Tự Hàn đưa cô còn để ở trong, bây giờ trong nhà ăn ít nhất hơn chục cặp mắt, thậm chí còn nhìn cô chằm chằm, thứ đồ này sao có thể để mọi người thấy được?

Sắc mặt Linh Vận hơi mất tự nhiên, e hèm một cái rồi nói: "Dựa vào đâu cô muốn kiểm tra thì kiểm tra, cô có lệnh khám xét sao?"

"Quả nhiên mà," Điền Huỳnh Mỹ nhìn mọi người rồi lộ ra vẻ mặt đầy hàm ý, "Tôi biết ngay cô có vấn đề, nếu không vì sao lại không cho xem?"

Thầy Lý cũng nói: "Linh Vận, em mở cặp ra để mọi người nhìn đi, nếu không tiện, thì tới văn phòng, chỉ có vài người chúng ta."

Linh Vận gắt gao ôm lấy cặp vào ngực, cự tuyệt: "Không được, cặp của em trừ khi là cảnh sát mới có thể mở, mọi người không có lệnh thì căn cứ vào đâu mà mở cặp của em?"

"Em không động cơ, cũng không có thời gian, dựa vào đâu mà vu khống em?"

Điền Huỳnh Mỹ mặc kệ Linh Vận nói gì, chỉ đi đến rồi trực tiếp đoạt lấy cặp trong tay cô.

Linh Vận vốn thấp, vóc người nhỏ nhắn lại đối lập với mọi người, Điền Huỳnh Mỹ cao, sau lưng không những có hai thầy giáo mà còn nhiều bạn học như thế đều đứng về phía cô ta, khí thế lại bừng bừng.

Thế nên chỉ hai ba lần cặp của Linh Vận đã bị cướp đi, Điền Huỳnh Mỹ kéo khóa mở ra, đổ đồ đạc ào ào lên bàn, miệng còn nói, "Tất cả mọi người nhìn rõ xem có đồ gì không?"

Linh Vận trơ mắt nhìn đồ của mình đều bị đổ ra bàn, có cái còn lăn xuống đất, Điền Huỳnh Mỹ xem chúng là rác rưởi giẫm lên chân.

Hai mắt cô tức giận bốc hỏa, nhưng cô chỉ chuyên tâm nghĩ đến cái đuôi nhỏ, cũng không đoái đồ của mình bị Điền Huỳnh Mỹ chà đạp ra sao, chỉ chăm chú nhìn cái đuôi nhỏ.

Cô vừa thấy cái đuôi nhỏ từ trong cặp rơi ra lập tức duỗi tay đoạt lấy giấu sau lưng.

Điền Huỳnh Mỹ tinh mắt, bắt được cổ tay cô, "Linh Vận cô còn dám nói không có, trong tay cô là cái gì?"

Hai má Linh Vận đỏ ửng, Ninh Tự Hàn đưa cái đuôi nhỏ cho cô, tuyệt nhiên cô không dùng đến, giống như quà tặng bình thường, luôn mang theo trên người, để trong cặp, bây giờ trước mặt mọi người mà lấy ra thì cô làm sao gặp người được chứ?

Cô ra sức chắp tay sau lưng, trừng mắt nhìn Điền Huỳnh Mỹ, rưng rưng khóc, "Điền Huỳnh Mỹ cô có bệnh không, cô dựa vào cái gì mà vu khống tôi?"

"Cô cướp bạn trai tôi tôi cũng không nói gì, còn lên diễn đàn trường nói tôi ra ngoài tiếp rượu, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy?"

Điền Huỳnh Mỹ cười lạnh: "Tôi không biết xấu hổ?"

"Người ta thích tôi, không thích cô, tôi có lỗi gì hả?"

Cô ta ngừng một chút rồi nhìn về phía đám người, "Mọi người nhìn xem, đây chính là động cơ cô ta hạ độc tôi, bây giờ còn gì có thể nói nữa, cần phải lập tức bắt cô ta lại, giao cho cảnh sát."

Đang lúc hai người lôi lôi kéo kéo, bỗng nhiên thầy chủ nhiệm khoa khom lưng, nhặt một vật gì từ dưới đất lên, một cái bình nhỏ lớn bằng ngón cái, màu xanh da trời, bên trong giống như chứa chất lỏng gì đó, ông nhìn Linh Vận hỏi: "Cái này là của em sao?"

Linh Vận: "..."

Cô ngẩn ra, vội vàng lắc đầu: "Không phải của em, em chưa từng thấy bao giờ."

Tác giả có lời muốn nói: Chương kế tiếp hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Vừa rồi Điền Huỳnh Mỹ không chú ý dưới đất, mọi sự chú ý đều đặt trên tay Linh Vận, lúc này nhìn thấy cái lọ nhỏ trong tay thầy chủ nhiệm khoa, lập tức nói: "Chắc chắn là thứ đó,

vừa nhìn đã thấy có vấn đề," Cô ta quay lại nhìn Linh Vận, cười lạnh, "Linh Vận, bây giờ cô còn gì để nói không?"

Nhất định có người bỏ vào, chuyện đột nhiên xảy ra, một người như Linh Vận từ trước tới nay chưa hề trải qua sóng to gió lớn, sao có thể ung dung đối diện với những chuyện này.

Lúc này cô đã bị dồn đến cùng, cô chợt xông về phía Điền Huỳnh Mỹ, nắm lấy cổ áo cô ta, nói: "Là cô bỏ vào đúng không?"

"Tối qua cô đến ký túc xá của tôi, ngồi chỗ của tôi rất lâu, cô dám nói không phải cô?"

Điền Huỳnh Mỹ mặc cho cô nắm cổ áo mình, chỉ cười khẩy nhìn cô, "Thầy, mọi người cũng đã thấy, cô ấy điên thật rồi, hiện tại trước mặt nhiều người như thế này còn dám động tay động chân với em."

...

Mười phút sau Linh Vận bị cảnh sát dẫn đi, các bạn học trong nhà ăn cũng từ từ tản bớt, để lại rất nhiều đồ trang điểm, đồ ăn vặt các loại rải rác trên bàn, dưới đất.

Lúc Ninh Tự Hàn chạy tới phòng ăn đã thấy trên đất hỗn loạn như vậy, điện thoại Linh Vận còn rơi xuống đất, Ninh Tự Hàn khom lưng nhặt lên, dường như không thể tin hết thảy là sự thật, tại sao chỉ trễ một tiếng đồng hồ đã thành ra thế này?

Vừa nãy trên đường đi anh có nghe học sinh bàn ra tán vào nhưng anh không tin, bây giờ mới tận mắt chứng kiến.

Ninh Tự Hàn tiện tay kéo một người bạn học lại hỏi: "Cô bé vừa nãy đâu rồi?"

"Cái cô gái bị hại sao?" Vẻ mặt bạn học đồng cảm đáp, "Cô ấy thật tội nghiệp mà, chỉ vì một người con trai mà bị người ta hạ độc..."

Ninh Tự Hàn không nhịn được nói: "Không phải cô ta, là cái cô bé nhỏ con kia ấy."

Bạn học khinh thường, "Cô ta à, tất nhiên là được cảnh sát dẫn đi rồi."

Ninh Tự Hàn đẩy cô ta một cái, "Cút đi!"

Anh thu dọn đồ đạc của Linh Vận xong liền chạy ra ngoài, anh đoán chắc Linh Vận bị đưa đến đồn công an quận, mà vị đồn trưởng kia...

Chưa đến hai mươi phút Ninh Tự Hàn đã chạy tới đồn công an, chạy thẳng tới phòng làm việc của đồn trưởng.

Ninh Nhạc Sơn vừa phê xong một tờ đơn, bút còn chưa đóng nắp đã thấy có người xông vào, ông cau mày, không ngờ lại là con trai mình.

"Tiểu Hàn?"

Ninh Tự Hàn vừa thở hổn hển vừa nói: "Mới vừa rồi có phải trường của con dẫn một cô gái đến đây đúng không?"

Ninh Nhạc Sơn khẽ gật đầu: "Đúng vậy, có phải là vụ án hạ thuốc độc không?"

Ông ngừng một chút, hết sức phẫn nộ nói: "Sách vở của đám học sinh bây giờ đi đâu hết rồi, vậy mà lại ra tay với bạn học..."

Ninh Tự Hàn không đợi ông nói hết đã ngắt lời ông, "Ba, cô ấy sao có thể là hung thủ, ba đã điều tra rồi sao?"

Ninh Nhạc Sơn: "Ba làm cảnh sát hơn mười năm nay còn đến lượt con dạy?"

"Không điều tra chúng ta đã bắt người à?"

"Mọi người đã điều tra cái gì rồi?" Ninh Tự Hàn không vui chất vấn. "Cô ấy chỉ là một cô bé thì biết cái gì, mau nói cho con, cô ấy đang ở đâu?"

"Con phải dẫn cô ấy đi."

Ninh Nhạc Sơn ơ một tiếng, "Chứng cứ phạm tội đều được tìm thấy trên người con nhóc ấy, động cơ cũng có, còn cái gì không rõ ràng nữa?"

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Nơi này là đồn công an, cục cảnh sát, con cho rằng là nhà con sao, muốn mang ai đi thì mang sao?"

Ninh Tự Hàn bất đắc dĩ nhìn Ninh Nhạc Sơn, "Căn bản cô ấy cũng không có khả năng làm chuyện đó, cô ấy rất đơn thuần, ngây thơ như vậy nếu như có tâm cơ ấy còn có thể để mọi người bắt ư?"

"Bị tìm bằng chứng ngay tại trận?"

Ninh Nhạc Sơn khinh thường: "Mỗi nghi phạm ai cũng trông rất đơn thuần."

Ninh Tự Hàn đưa tay lau trán, "Nếu cô ấy là nghi phạm vậy thì con chính là chủ mưu đằng sau, ba cũng bắt con đi."

"Ngay cả N-nitro cô ấy cũng không biết, làm sao có thể dùng thứ đó để hại người?"

"Người trúng độc cũng đã xuất viện, cô ấy còn giữ chứng cứ phạm tội cho mọi người tìm sao?"

"Rõ ràng là bị người khác hãm hại."

Ninh Nhạc Sơn luôn nghe Ninh Tự Hàn nói chuyện, vẻ mặt tỏ vẻ không kiên nhẫn: "Rốt cuộc con và con nhóc ấy quan hệ thế nào?"

Ninh Tự Hàn thản nhiên trả lời: "Ba vẫn chưa nhìn ra sao?"

"Bọn con đã sớm tư định chung thân, chờ đến khi cô ấy đủ tuổi sẽ lập tức đi lĩnh chứng."

"Hồ đồ!" Ninh Tự Hàn tức giận đập bàn một cái, "Vậy Thanh Thanh tính sao hả?"

"Ninh gia chúng ta chỉ nhận người này vào cửa, con nhóc kia đừng có mơ tiến vào cửa Ninh gia."

Ninh Tự Hàn ồ một tiếng: "Không sao, người ta cũng không có thèm vào đâu, con có thể đổi thành họ Bạch, để cô ấy vào Bạch gia là được."

"Mẹ đã sớm gặp qua cô ấy, hơn nữa lại còn vô cùng thích, việc này con không làm chủ được."

Ninh Nhạc Sơn vơ lấy quyển sách ra sức ném tới: "Cánh cứng cáp rồi sao, con điên rồi!"

Ninh Tự Hàn nhận lấy quyển sách đặt sang một bên, trong lòng sốt ruột nhưng vẫn kìm nén lửa giận, lúc này chỉ muốn nhanh chóng mang Linh Vận đi, nên kéo dài một hồi vẫn đè nén cảm xúc xuống, "Ba, cô ấy chỉ là một cô bé, cái gì cũng không hiểu, bây giờ ba để cô ấy ở đâu rồi?"

"Khi nào thì thả ra?"

"Cô ấy ở trong đó chẳng biết sợ đến mức nào rồi!"

Ninh Nhạc Sơn: "Đang ngồi thẩm vấn, nếu không có chuyện gì ngày mai sẽ thả ra."

Ninh Tự Hàn: "Ba định để cô ấy ở đó cả tối?"

Ninh Nhạc Sơn: "Không thì sao?"

"Hiện tại bằng chứng vô cùng xác thực, còn nói hộ cái gì nữa?"

Ninh Tự Hàn: "Vậy mọi người cũng phải biết thứ đồ có nguồn gốc từ đâu chứ?"

"Em gái nhỏ, không, Linh Vận căn bản không biết, hơn nữa gần đây cô ấy luôn đi với con, không có thời gian làm những chuyện kia."

Ninh Nhạc Sơn: "Dù sao con cũng phải cho ba thời gian để điều tra."

Ninh Tự Hàn: "Ba điều tra, để cô ấy ở trong đó đợi cả đêm sao?"

"Nếu ngày mai không có kết quả thì tính sao?"

Ninh Nhạc Sơn: "..."

Ninh Tự Hàn chợt nhớ đến vài chuyện đã xảy ra, anh nhớ Linh Vận từng nói có người nhắn tin nhắc nhở cô, nếu biết đối phương là ai nhất định có thể thuận theo manh mối tìm được.

Vừa nghĩ xong anh liền nói với Ninh Nhạc Sơn: "Ba cho con mượn máy tính của ba sử dụng được chứ?"

Ninh Nhạc Sơn không vui đáp: "Đừng có làm lộn xộn tài liệu của ba là được, tài liệu của Cục cảnh sát đều phải bảo mật."

Ninh Tự Hàn vội vàng kết nối điện thoại Linh Vận lên máy tính, tìm kiếm tin nhắn bên trong, trước đó tin nhắn đều bị Linh Vận xóa, Ninh Tự Hàn tốn bao nhiêu sức lực mới tìm được.

Anh chỉ vào số điện thoại rồi hỏi Ninh Nhạc Sơn: "Người đăng ký tài khoản này là ai, ba có thể giúp con điều tra không?"

Ninh Nhạc Sơn khẽ gật đầu, chút chuyện này nếu không giúp có khi Ninh Tự Hàn không nhận người ba này mất.

"Cái này ba sẽ để người ta đi tra xem."

Rất nhanh đã tìm được người đăng ký tài khoản cho số điện thoại trên, Ninh Tự Hàn thoáng nhìn qua tên, sao lại là Đoạn Tinh Vũ?

Anh liên tưởng đến chuyện của Điền Huỳnh Mỹ, không chừng Đoạn Tinh Vũ thực sự biết chuyện gì đó mới âm thầm nhắc nhở Linh Vận?

Anh vội vàng gọi điện thoại cho Đoạn Tinh Vũ, tất nhiên là gọi số cậu ta thường dùng.

Đoạn Tinh Vũ nhanh chóng nghe máy, Ninh Tự Hàn không nói trực tiếp rằng anh đang ở đồn công an, chỉ nói muốn gặp cậu ta một lần, cũng hẹn địa điểm cẩn thận.

Cúp máy, Ninh Tự Hàn nói với Ninh Nhạc Sơn: "Con đi tìm bằng chứng, chờ con lấy được, hi vọng ba lập tức thả Linh Vận ra."

Ninh Nhạc Sơn không cho anh ánh mắt tốt: "Con cho rằng cảnh sát đều ăn chay sao? Chỉ con có thể ư?"

Bên này Ninh Tự Hàn đi gặp Đoạn Tinh Vũ thì bên kia Linh gia đã nhận được tin tức, đã đến đồn công an.

Là Linh Hoài Nghĩa đích thân mang Linh Tu tới.

Khí thế hùng hổ, chạy thẳng tới phòng làm việc của trưởng đồn, giống như hắc vân áp thành*, thấy cửa liền đẩy vào, nhìn Ninh Nhạc Sơn mà bắt đầu gào thét: "Các người lấy quyền ở đâu ngay cả phụ huynh cũng không thông báo đã bắt người ta hả?"

*(*Trích từ câu: Mây đen ùn ùn kéo tới thành, tất thành sẽ bị diệt (Sơn vũ dục lai phong mãn lộ, hắc vân áp thành thành dục tồi)*

"Con gái của tôi lớn bao nhiêu chứ?"

"Nó thì biết cái gì?"

Dù sao cũng là đồn công an, Linh Tu nhanh chóng khuyên ông bình tĩnh: "Ba, ba đừng vội, hỏi rõ xem chuyện gì xảy ra đã."

Ninh Nhạc Sơn ngồi tại chỗ, lưng dựa vào ghế, tay ung dung xoay bút, cười khẩy nhìn người đến, hôm nay lại giẫm phải bom mìn gì đây, trước đó là con trai đến chất vấn một trận, bây giờ cái người gào thét này là từ đâu đến?"

Linh Hoài Nghĩa thấy Ninh Nhạc Sơn không nói lời nào, sắc mặt hết thức thờ ơ, ông chỉ vào mũi Ninh Nhạc Sơn mắng: "Ninh Nhạc Sơn, rốt cuộc ông có nghe tôi nói không?"

"Mau thả Linh Vận ra, có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi."

Ninh Nhạc Sơn nhàn nhạt trả lời: "Tôi bắt người có giấy tờ hợp pháp, nếu không đủ chứng cứ, đến lúc đó ắt sẽ thả, sao, ông còn định dạy tôi làm đồn trưởng như thế nào hả?"

...

Linh Hoài Nghĩa bắt đầu nóng nảy, cùng Ninh Nhạc Sơn ầm ĩ ở văn phòng, Linh Tu ở giữa hòa giải vài lần nhưng không kết quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn tình hình cứ thế xấu đi.

Cuối cùng Linh Hoài Nghĩa đập bàn quát: "Ninh Nhạc Sơn, ông chẳng phải chỉ là một tên đồn trưởng ở đồn công an nhỏ thôi sao?"

"Tôi đi tìm cục trưởng của các người, ông cứ chờ ở đó cho tôi."

Linh Hoài Nghĩa nói xong lập tức rời đi, Linh Tu thoáng nhìn qua Ninh Nhạc Sơn, muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói mà đi theo Linh Hoài Nghĩa ra ngoài.

Lúc này Linh Vận đang bị giam ở phòng thẩm vấn, cảnh sát đưa cô mấy tờ giấy và một cây bút để cô viết về hai ba sự tình thù hận kéo dài giữa cô với Điền Huỳnh Mỹ.

Linh Vận cắn bút, không biết bắt đầu viết từ đâu.

Trong lòng ấm ức không thôi, nếu viết về những chuyện quen nhau với Ninh Tự Hàn, cô còn tương đối hài lòng, nhưng lại phải nhớ lại những chuyện xảy ra với Điền Huỳnh Mỹ sao?

Lúc đầu cô không muốn viết, nhưng ở đây thế đơn lực bạc, một người cũng không quen, chỉ có thể cầm viết giả vờ ngoáy ngoáy mấy chữ.

Trong đầu suy nghĩ, không biết Ninh Tự Hàn đã biết cô bị chưa?

Người nhà cũng biết ư?

Sẽ đến cứu cô chứ?

Cô chưa gặp qua đồn trưởng, từ đầu đến cuối là một dân cảnh trẻ tuổi dặn dò việc cho cô.

Mắt thấy trời sắp tối, không biết hôm nay có thể ra ngoài được chưa, cô không muốn đợi ở đây cả đêm.

Ninh Tự Hàn gặp được Đoạn Tinh Vũ, ban đầu cậu ta không muốn nói lắm, Ninh Tự Hàn hảo ngôn khuyên nhủ, hiểu chi dĩ lý động chi dĩ tình*, rốt cuộc cậu ta mới chịu nói ra.

**dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động*

Ninh Tự Hàn đã sớm chuẩn bị ghi âm, mỗi một từ cậu ta nói ra đều được ghi lại.

Hóa ra không lâu kể từ khi khai giảng, Điền Huỳnh Mỹ đã nổi lên tâm tư đố kỵ với Linh Vận, lúc đầu là chuyện Đoạn Tinh Vũ theo đuổi Linh Vận, sau đó là sự kiện Hán phục, lòng đố kỵ trong cô ta càng ngày càng tăng thêm.

Lại thêm chuyện bệnh viện chỉnh hình và làm nhục trên diễn đàn nữa.

Cô ta luôn nghi ngờ Linh Vận được người ta bao nuôi bên ngoài, nên bắt chước Linh Vận nhưng lại vô ích, bị một tên phú nhị đại giả lừa, còn nhiễm bệnh phụ khoa.

Sau này trong lúc vô tình cô ta nghe đối phương dùng N-methyl hại người nên cô ta cũng làm theo.

Cuối học kỳ vừa rồi cô ta đã định bỏ thuốc vào thức ăn hoặc nước để cô từ từ mắc bệnh ung thư, thần không biết quỷ không hay.

Tiếc cho cô ta, Linh Vận đột nhiên ra ngoài ở nên cô ta không có thời gian gây án.

Học kỳ này bị Nhiễm Văn Khải phát hiện, cô ta liền đem phần lớn dược phẩm hóa học này cho hắn.

...

Sau khi Đoạn Tinh Vũ kể hết, Ninh Tự Hàn nói: "Cậu đi với tôi đến Cục cảnh sát làm chứng cho Linh Vận."

Đoạn Tinh Vũ do dự, dù gì thì cậu ta và Điền Huỳnh Mỹ cũng bên nhau lâu như vậy, hai người đã sớm thuê phòng bên ngoài, nếu như không phải biết được cô ta ra ngoài tìm người hai người cũng không chia tay.

Mặc dù trong lòng cậu ta thích Linh Vận nhiều hơn một chút, nhưng dù sao hai người cũng chưa làm người yêu được hai ngày nữa.

"Tôi đã nói hết cho anh rồi, chỉ có nhiêu đây thôi, còn lại các người tự điều tra đi."

Thực sự chưa từng thấy tên con trai nào vô dụng như thế này, Ninh Tự Hàn trực tiếp nắm lấy vai cậu ta, xách lên giống như xách gà: "Phối hợp điều tra với cảnh sát là nghĩa vụ của mỗi công dân, cậu không muốn đi thì không đi sao?"

Ninh Tự Hàn cao một mét tám mươi tám, thân hình to lớn, trực tiếp mang Đoạn Tinh Vũ vào xe taxi đi thẳng đến đồn công an.

Lúc này đã hơn bảy giờ, đồn công an cũng hết giờ làm, chỉ còn mấy người nhân viên bảo vệ là ở lại trực.

Dĩ nhiên Ninh Nhạc Sơn còn ở đây, Ninh Tự Hàn dẫn người đi qua, hết sức không khách khí: "Bây giờ con dẫn người tới cho ba rồi đây, ba tự hỏi đi."

Ninh Nhạc Sơn đau đầu xoa trán, nhấn điện thoại gọi cấp dưới đến.

"Tối nay đưa Linh Vận ra giao cho..." Ông nhếch cằm về phía Ninh Tự Hàn. "Giao cho nó."

Đợi cấp dưới ra ngoài, ông uy hiếp, "Nếu như ta tra được con nhóc ấy thực sự là hung thủ, con lập tức cút về đính hôn cho ta!"

"Ba suy nghĩ nhiều rồi." Nghe được Ninh Nhạc Sơn cho phép anh dẫn Linh Vận đi, sắc mặt Ninh Tự Hàn dịu đi nhiều, nhưng giọng điệu vẫn cứng rắn, "Chắc chắn cô ấy không phải là hung thủ."

"Bị người ta hãm hại còn tạm được."

Ninh Nhạc Sơn không để ý anh, nói với Đoạn Tinh Vũ: "Cậu đi theo tôi."

...

Linh Vận còn tưởng mình phải ở đồn công an cả đêm cơ, đến bây giờ cũng chưa cho ăn, lằng nhằng đến chiều cũng viết được mấy trăm chữ, trái lại cảnh sát có đưa nước cho cô hai lần.

Cô không phải cá, uống nước đã có thể sống.

Linh Vận cầm bút, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhất định là hạn chế tự do, ngược đãi cô.

Ngay lúc cô tuyệt vọng, sắp rơi nước mắt bỗng nhiên nghe tiếng mở cửa, cô bị dọa giật cả mình, không phải lại tới giục cô nộp tờ tự khai nữa chứ?

"Linh Vận, cô có thể đi."

Người cảnh sát với bộ dạng "giải quyết việc công" mà nói.

Linh Vận đang ngồi trên ghế hả một tiếng rồi đứng lên, "Người nhà của tôi đến?"

Cô không dám dừng lại mà phản ứng rất nhanh, lập tức chạy ra ngoài, nhất định là ba hoặc anh hai đến, nếu không sao lại thả cô đi nhanh như vậy.

Ở trong phòng giam oi bức đến tận chiều, chân đã hơi mềm, Linh Vận vịn bàn hai lần, không hề dừng lại mà chạy thẳng tới cửa.

Đúng lúc lại va phải lồng ngực của Ninh Tự Hàn, "Ninh Tự?"

Linh Vận không dám tin nhìn anh, viền mắt lập tức ươn ướt, trực tiếp nhào vào lòng anh, "Hu hu hu, sao giờ anh mới đến, hic hic..."

Ninh Tự Hàn vỗ vỗ sống lưng cô, trấn an: "Thực xin lỗi, anh đến muộn."

Linh Vận dụi mắt một cái, nói: "Không sao, ai bảo em lại gặp phải chuyện này?"

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp, "Làm thế nào mà anh đưa em ra được vậy?"

"Có chứng cứ ư?"

Ninh Tự Hàn khom lưng, lau viền mắt ướt của cô đi, ôm lấy vai cô đi ra ngoài, "Chúng ta về rồi nói."

Bị giam đến chiều, lúc này tinh thần lẫn thể xác đều không thoải mái, cả người Linh Vận đều dựa vào người Ninh Tự Hàn đi theo anh ra ngoài, đi được hai bước cô chợt nhớ tới một việc, lập tức dừng lại: "Ninh Tự.."

Ninh Tự Hàn cúi đầu xuống nhìn cô: "Sao thế?"

Linh Vận có phần rầu rĩ, cái đuôi nhỏ của cô bị cảnh sát lấy mất rồi, nếu chỉ là đồ vật bình thường thì cũng không có gì đáng kể, nhưng loại đồ vật này, một mặt là riêng tư, mặt khác còn là Ninh Tự Hàn đưa cho cô.

Cô đặc biệt muốn cầm về.

Ninh Tự Hàn nhìn cô rầu rĩ không nói gì, lại hỏi tiếp: "Em sao vậy, có phải có chỗ nào khó chịu không?"

Cô nhóc bị giam lâu như vậy, vừa hoảng vừa sợ, không chừng xảy ra chuyện gì.

Linh Vận nắm chặt lòng bàn tay anh, "Anh khom người xuống."

Ninh Tự Hàn cúi đầu xuống, đưa tai cho cô, Linh Vận đến gần, khẽ nói vài câu, vẻ mặt xấu hổ nhìn anh: "Có thể cầm về được không?"

Ninh Tự Hàn run lên, con nhóc này sao lại mang loại đồ vật này đến đồn công an?

Linh Vận cúi gằm đầu, vừa hổ vừa thẹn, "Lúc đầu nó ở trong túi, Điền Huỳnh Mỹ cướp của em, em sợ bị người khác nhìn thấy liền chộp lấy nắm vào trong tay."

Càng nói cô càng cúi đầu thấp hơn, "Nhưng kỳ thực mọi người đều thấy được."

Ninh Tự Hàn an ủi: "Được rồi, cũng không phải thứ gì quan trọng, bỏ đi, sau này anh cho em thêm một cái."

Linh Vận không chịu: "Nhưng em vẫn muốn cái đó cơ."

Ninh Tự Hàn nghĩ ngợi rồi quay người đi tìm cảnh sát, hỏi đồ của Linh Vận làm sao mới có thể lấy lại?

Ngược lại cảnh sát cũng không làm khó anh mà nhìn anh nở nụ cười đầy hàm ý, dẫn anh đến phòng hồ sơ lấy về.

Lúc đi ra đúng lúc gặp Ninh Nhạc Sơn, Ninh Tự Hàn đã bỏ đồ vào trong túi quần, gật đầu với ông một cái rồi đi thẳng ra ngoài.

Ninh Nhạc Sơn nhìn anh, sắc mặt vô cùng nghi hoặc, ngoảnh lại hỏi anh cảnh sát trẻ: "Nó đến làm gì?"

Anh cảnh sát trẻ chần chừ một chút, thấy sắc mặt của đồn trưởng sa sầm liền vội vàng dùng tiếng Quan Thoại giải thích.

Ninh Nhạc Sơn: "..."

Tuổi trẻ bây giờ sao lại thành ra thế này?

Bình thường ông cho rằng con trai là người bình thường, ai dè lại là cầm thú!

Linh Vận luôn đứng bên ngoài đợi Ninh Tự Hàn, cô không muốn vào đó thêm lần nữa, quả thực một ngày dài bằng một năm, khó khăn lắm mới thấy Ninh Tự Hàn đi ra, cô vội chạy đến hỏi, "Sao rồi, lấy được không?"

Ninh Tự Hàn thoáng nhìn qua túi quần mình: "Mang về được."

Linh Vận cười, cả buổi chiều chỉ có chuyện này là vui vẻ.

Lúc này trời đã gần tối, Ninh Tự Hàn mang Linh Vận về nhà.

Lại nói bên này Linh Vận vừa đi, Linh Hoài Nghĩa và Linh Tu đã chạy tới, Ninh Nhạc Sơn vừa muốn đi lại vừa vặn chạm mặt hai người.

Giọng Linh Hoài Nghĩa hết sức không vui: "Lúc này có thể thả con gái của tôi rồi chứ?"

"Cục trưởng đã lên tiếng!"

Ninh Nhạc Sơn hờ hững trả lời: "Đã thả rồi."

Linh Hoài Nghĩa sững người vài giây: "Tự đi một mình?"

Ninh Nhạc Sơn: "Được vị hôn phu đón đi."

"Vị hôn phu nào?" Linh Hoài Nghĩa không hiểu ra sao, quay đầu lại nhìn Linh Tu, "Con biết không?"

Không cần nghĩ cũng là Ninh Tự Hàn, Linh Tu trả lời: "Cậu ta là bạn học con, Ninh Tự Hàn."

Ninh Tự Hàn là ai?

Linh Hoài Nghĩa càng chóng mặt, trừng mắt nhìn Ninh Nhạc Sơ: "Tôi mặc kệ, ông mau đem người về đây cho tôi."

"Các người không nói không rằng bắt con gái của tôi, bây giờ lại tự tiện để người khác mang nó đi, các người có ý gì?"

"Lỡ con gái của tôi xảy ra chuyện gì thì tính sao?"

Ninh Nhạc Sơn: "Con của ông không phải đã nói là bạn học nó sao, ông hỏi nó không được à?"

Linh Hoài Nghĩa: "Tôi hỏi nó làm gì?"

"Con gái của tôi từ Cục cảnh sát các người mà đi, tôi không hỏi các người thì hỏi ai?"

"Còn vị hôn phu, sao ông biết không phải tên lừa đảo?"

Ninh Nhạc Sơn: "Dĩ nhiên tôi biết nó không phải lừa đảo, bởi vì nó là con trai tôi."

"Con của ông?" Vài giây sau Linh Hoài Nghĩa mới phản ứng, đột nhiên ông nắm chặt lấy cổ áo của Ninh Nhạc Sơn: "Hay lắm, thấy con gái tôi tuổi còn nhỏ dễ ức hiếp, đầu tiên bắt nó lại sau đó lại để con ông mang đi, chiêu này của các người cũng thật cao tay đó!"

Mắt thấy tình thế sắp không khống chế được, Linh Tu vội can ngăn, "Ba, ba bớt giận, nghe đồn trưởng Ninh nói hết đã."

Mắt Linh Hoài Nghĩa đỏ, "Ông ta nói cái gì, bọn họ chính là lừa gạt con gái của tôi với con trai ông ấy, nhanh giao con gái của tôi ra."

Ninh Nhạc Sơn: "..."

Ông đưa tay đẩy Linh Hoài Nghĩa, "Ông có thể nói đạo lí được không vậy?"

"Loại người bại hoại như ông mà nói đạo lý cái gì, nhanh giao con gái của tôi ra, " Linh Hoài Nghĩa nổi nóng, gắt gao nắm chặt cổ áo Ninh Nhạc Sơn.

Ninh Nhạc Sơn cũng giận, dù sao ông cũng không thích Linh Vận, ông đã sớm ước định một người cho Ninh Tự Hàn rồi, lúc này lại cãi nhau ầm ĩ với Linh Hoài Nghĩa làm cho mọi chuyện càng thêm bế tắc.

Nghĩ đến đây, ông đe dọa: "Tôi cảnh cáo ông, ông nhìn cho rõ đây là nơi nào?"

"Dám động thủ tôi sẽ lập tức bắt ông!"

"Bắt tôi?" Linh Hoài Nghĩa càng tức giận hơn, đẩy Ninh Nhạc Sơn va vào vách tường phía sau, "Được, để cho ông bắt tôi!"

Ông nói rồi giơ nắm đấm lên vung ra, Linh Tu thấy ba động thủ, đợi đến lúc anh xông qua thì đã muộn.

Ninh Nhạc Sơn cười gằn hai tiếng, chùi khóe miệng, "Được, dám đến Cục cảnh sát giở thói ngang ngược, lại ngang nhiên đánh cảnh sát, người đâu, mau bắt lại cho ta."

Hai người đứng ở cửa ra vào dây dưa, lúc này mấy người cảnh sát đã chạy ra, đều mang vũ khí vây quanh Linh Hoài Nghĩa.

Nghe Ninh Nhạc Sơn ra lệnh lập tức chạy lên tóm lấy Linh Hoài Nghĩa, đem hai tay của ông để ra sau lưng một cách gọn gàng dứt khoát.

Linh Tu: "..."

Nói thế nào đi nữa thì ba anh xúc động rồi đánh người cũng là ông không đúng, anh vội chạy đến xin tha với Ninh Nhạc Sơn: "Đồn trưởng Ninh, không, chú Ninh, cháu là bạn học sáu

năm với Ninh Tự, ba cháu nghe tin em gái xảy ra chuyện nên quá kích động, mong chú rộng lượng bỏ qua..."

Ban đầu Ninh Nhạc Sơn cũng không định gây khó dễ Linh Hoài Nghĩa, thế nhưng vừa rồi đánh ông một quyền, chuyện này nhẫn được thì còn chuyện gì chả nhẫn được*, ông lạnh lùng nói: "Tấn công cảnh sát là tội gì hả?"

*(*Nó xuất phát từ câu "Thị khả nhẫn dã, thục bất khả nhẫn dã": Cái đó mà nhẫn được thì còn cái gì không thể nhẫn được.*

Khổng Tử nói về Quý Thị rằng: "Ông ta dùng lễ nghi múa vũ đạo của Thiên tử để múa trong sân nhà mình, việc như thế này có thể nhẫn chịu được, thì việc gì không thể nhẫn chịu được đây?)

Linh Tu: "..." Anh vừa định cất lời lại nghe thấy ba ở bên cạnh nói, "Linh Tu, đừng xin ông ta, con về tìm mẹ, nói với bà ấy sau này ba không lo được cho bà ấy nữa, ba đồng ý ly hôn, để bà ấy có một cuộc sống một mình thật tốt," giọng ông bỗng trở nên nghẹn ngào, "Nếu sau này gặp được người mình thích cũng không cần quan tâm đến ba..."

Ông thấy Linh Tu đứng đó bất động, trầm giọng hét lên, "Thất thần ở đó làm gì, đi mau!"

"Dạ," Linh Tu ngơ ngác, khẽ gật đầu, đây là cái chuyện gì vậy?

Ninh Hoài Nghĩa vẫn đứng bên cạnh, giống như xem trò vui nhìn hai người, khóe miệng ông giật giật, lập tức nói: "Người này gây trở ngại công việc, cố ý gây thương tích cho cảnh sát, tạm giam 15 ngày, xử phạt hành chính, phạt năm vạn tệ..."

Sau khi ra khỏi đồn công an Linh Tu đến nhà Ninh Tự Hàn trước, đón em gái về, mặt khác lúc này anh cũng đã hiểu ra, đại khái là ba đang diễn cho mẹ xem, cái gì mà ly hôn không chăm sóc được mẹ, anh không nhịn được thở hắt ra, đã bao nhiêu tuổi rồi chứ!

Linh Vận và Ninh Tự Hàn tùy tiện ăn dưới lầu, mặc dù trước đó cô cảm thấy rất đói nhưng bây giờ lại không có khẩu vị gì, nên cũng không ăn nhiều, sau khi về tâm tình cũng ủ rũ iu xìu, cô tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Ninh Tự Hàn luôn ở bên cạnh, cô nhóc cong co tròn người dán vào cơ thể anh, một tay Ninh Tự Hàn chống đầu, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Yên tĩnh như vậy một lúc, không biết anh nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Nghe thấy chuông điện thoại reo lên, Ninh Tự Hàn cầm lên nhìn, là Linh Tu, anh liếc mắt nhìn cô nhóc, đắp cho cô tấm chăn rồi mới ra khỏi phòng nghe điện thoại.

"Linh Tu?" Ninh Tự Hàn cất lời.

Giọng Linh Tu cực kỳ không vui: "Vận Vận đâu?"

Ninh Tự Hàn: "Ngủ rồi, mới vừa ngủ."

Linh Tu: "..."

Linh Tu dừng một lúc, "Nó còn nhỏ như vậy, mày không làm gì nó đó chứ?"

Ninh Tự Hàn không vui trả lời: "Không phải mày cũng ra ngoài ở chung sao?"

"Tao nhớ hình như Tôn Cẩn Nặc cũng không lớn hơn Linh Vận mấy ngày đâu."

Linh Tu: "Nó là em gái tao."

Ninh Tự Hàn: "..."

"Rốt cuộc mày muốn làm gì, cô ấy đã ngủ rồi, tao phải đánh thức cô ấy dậy sao?"

Linh Tu im lặng vài giây, nói: "Không cần, ngày mai nói nó về nhà là được."

Ninh Tự Hàn ừ một tiếng định cúp máy, lại nghe Linh Tu nói tiếp: "Việc này, mày gọi cho ba mày đi, ba tao bị ông ấy bắt, lúc nào có thể thả ra?"

Ninh Tự Hàn đưa tay gãi đầu: "Mày đùa tao hả?"

Linh Tu: "Tao cũng muốn lắm, ba tao tấn công cảnh sát, bị tạm giam rồi, mày hỏi giúp tao một chút."

Cúp điện thoại, Linh Tu nhanh chóng về nhà, hôm nay mí mắt phải Lý Mộng Quỳnh giật cả chiều, bà cảm giác có chuyện gì xảy ra, lúc này bà đang ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm quả hạch nắn bóp mấy lần, thấy Linh Tu trở về, lập tức nói: "Con gọi điện thoại cho em gái xem, mẹ gọi vài lần không ai nghe máy."

Trái lại bây giờ em gái không có gì phải lo lắng, Linh Tu nói thẳng: "Hôm nay trường học xảy ra chút chuyện, nó phối hợp với cảnh sát điều tra thôi, bây giờ đang ở cùng với bạn học con."

"Ồ." Lý Mộng Quỳnh đã sớm biết Linh Vận yêu đương, hôm nay Linh Tu nói ra lời này cũng đã chứng thực được suy nghĩ của bà, nhưng trong lòng không yên tâm lắm: "Bạn học con là người như thế nào, ngày mai dẫn về cho mẹ xem."

Linh Tu mím môi, chuyện nghiêm trọng còn ở phía sau đây, anh không biết mở miệng thế nào, hắng giọng rồi nói: "Chuyện này, mẹ, hiện tại Linh Vận không có chuyện gì, người xảy ra chuyện là ba."

"Ba con làm sao?" Lý Mộng Quỳnh theo bản năng hỏi, sau khi hỏi xong mới cảm thấy mình quá kinh ngạc, lại nói tiếp, "Ông ấy có thể xảy ra chuyện gì, không phải chỉ ở công ty không có cơm ăn thôi sao."

Linh Tu: "Không phải."

Lý Mộng Quỳnh: "Vậy là chuyện gì?"

Linh Tu: "Ba bị xử phạt hành chính, bây giờ đang trong trại giam."

Lý Mộng Quỳnh kinh ngạc đứng dậy, quả hạch trong tay rơi xuống trên đất, lăn vài lần trên thảm đã không thấy tăm hơi.

"Sao lại bị bắt?"

Linh Tu lúng túng: "Đây không phải do em gái bị gọi đến hỏi sao, ba hiểu lầm, đã động thủ với đồn trưởng, sau đó gây trở ngại công việc nên bị bắt..."

Lý Mộng Quỳnh cau mày, xử phạt hành chính hẳn là không phải chịu trách nhiệm hình sự, chậm chạp mấy giây rồi lại ngồi xuống, "Vậy cũng không phải chuyện gì lớn lắm?"

Linh Tu ngồi xuống bên cạnh bà, nói: "Không phải chuyện gì lớn, nhưng người ba đánh lại là đồn trưởng, mẹ nghĩ xem ông ấy trong đó có chịu được không?"

"Người ta không dám đánh lại sao?"

"Đánh lại?" Nói thế này khiến Lý Mộng Quỳnh cuống lên, đứng dậy lập tức đi ra ngoài, "Như vậy sao được?"

Linh Tu thấy mẹ vẫn quan tâm ba, lại thêm mắm thêm muối vài câu, "Ba còn nhờ con chuyển lời với mẹ, nói ông ấy đồng ý ly hôn, sau này nếu mẹ nhìn trúng ai ông ấy cũng sẽ không quản, chỉ là... chỉ là..."

Lý Mộng Quỳnh cuống quýt: "Chỉ là cái gì, con nói nhanh lên!"

Linh Tu: "Ông ấy nói ông ấy không thể tiếp tục chăm sóc mẹ được nữa."

Lý Mộng Quỳnh: "..."

Bà mím môi, giây tiếp theo nước mắt đã chảy xuống, ngoài miệng mắng, "Cái người này sao lại ngốc như vậy!"

Sắc mặt Linh Tu giả vờ đau lòng nhưng trong lòng lại hết sức khinh thường, cũng thua ông ba nhà mình già như vậy còn có thể nghĩ ra loại khổ nhục kế này.

Đồng thời trong lòng cũng cảm thấy mẹ thật đơn thuần, hơn bốn mươi tuổi lại bị mánh khóe ấu trĩ thế này lừa gạt.

Sáng hôm sau, Linh Vận thức dậy mới nghe về việc ba tấn công cảnh sát bị tạm giam từ Ninh Tự Hàn, cô sốt ruột muốn ngay lập tức đến đồn công an, nhưng ngay lúc đó lại nhận được điện thoại của anh hai.

Linh Vận mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: "Ba thế nào rồi?"

Linh Tu: "Vài ngày là về thôi, em chú ý bản thân mình là được."

Linh Vận cau mày, sao anh hai lại nói nhẹ nhàng như vậy, "Anh—— "

Linh Tu: "Mẹ đi thăm ông ấy rồi."

"Hả?" Mấy giây sau Linh Vận mới phản ứng, "Mẹ không tức giận ư?"

Linh Tu: "Ừm."

Ăn sáng xong Linh Vận cùng Ninh Tự Hàn đến trường học, tận mắt nhìn thấy cảnh sát dẫn Điền Huỳnh Mỹ đi.

Linh Vận chỉ đứng tại bên cạnh cảnh sát, trơ mắt nhìn Điền Huỳnh Mỹ bị cảnh sát cho vào trong xe.

Trước khi vào Điền Huỳnh Mỹ còn ngừng lại vài giây, dùng loại ánh mắt vừa căm thù vừa không cam lòng nhìn cô, giống như cô mới là kẻ đầu têu.

Mãi đến khi xe cảnh sát rời đi, Linh Vận mới thở phào nhẹ nhõm, luôn cảm thấy nơi nào đó trong lồng ngực buồn bực và không mấy dễ chịu.

Cô ngẩng đầu lên hỏi Ninh Tự Hàn: "Anh nói xem cô ta có bị phán tội không?"

Ninh Tự Hàn trầm ngâm đáp: "Chắc là có đi."

Linh Vận thở dài: "Tại sao cô ta lại nghĩ quẩn như vậy?"

"Cô ta ghen tị với em ư, em còn phải ghen tị với cô ta đây này, vóc dáng cao ráo người cũng xinh đẹp, haiz, nếu không có tâm tư đố kị cũng không đi đến bước này, hi vọng cô ta có thể nghĩ thông suốt, sau này ra làm một người tốt."

Ninh Tự Hàn ôm lấy vai cô, trấn an: "Đừng nghĩ nữa, mỗi người đều phải vì hành động của mình mà gánh chịu hậu quả, chúng ta cũng không còn là trẻ con."

Linh Vận khẽ gật đầu: "Em biết."

Tối hôm đó, Linh Vận bị Linh Tu lôi về nhà, người nhà đều biết cô không thể ở trường học được nữa, đương nhiên muốn cô về nhà mỗi ngày.

Linh Vận không mấy vui vẻ, có điều vẫn ngoan ngoãn trở về.

Dù sao cô cũng mới 19 tuổi, không thể nào trắng trợn nói cô sống chung với nam sinh.

Ninh Tự Hàn không nỡ để cô về, cúi đầu xuống hôn cô: "Em gái nhỏ, em cam lòng đi thật sao?"

Trong tay Linh Vận xách túi, bị anh hôn thở hổn hển, tay buông lỏng túi liền rơi xuống đất, cô đưa tay nắm lấy áo anh.

Nhân lúc thở, Linh Vận nói: "Hết cách rồi, mẹ gọi em về."

Ninh Tự Hàn ôm lấy cánh tay cô thật chặt, "Rốt cuộc khi nào mới có thể cưới em về nhà?"

Nghe anh nói muốn cưới cô, trong lòng Linh Vận ngọt ngào không thôi, "Đợi em tốt nghiệp."

"Được, đây là em nói, đợi em tốt nghiệp chúng ta lập tức kết hôn." Ninh Tự Hàn dặn Linh Vận.

Linh Vận ngẩng mặt lên, nhìn anh cười, đồng tử anh rất sâu, khóe miệng hơi cong lên khiến người khác cảm thấy hết sức thâm tình.

Linh Vận vui vẻ, có một nam sinh thích mình như thế thật là tốt, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Đây chính là cảm giác thanh xuân.

Cũng là cảm giác của yêu đương.

Ôm lấy lẫn nhau, hứa hẹn một đời.

Tác giả có lời muốn nói: Cuộc sống đại học của Linh Vận đến đây là kết thúc, chương tiếp theo sẽ bắt đầu chuyện tình yêu của bé Linh và đàn anh Ninh sau khi tốt nghiệp.

Edit: sau khi làm xong bt online giáo viên giao về nhà mình nổi hứng up hết lên wattpad mấy chương chính văn cho nó hoàn luôn:))))), nếu các bạn muốn biết về câu chuyện kết hôn của Ninh Tự & Linh Vận và chuyện của Nặc Nặc & Linh Tu thì lên wordpress đọc nhé. hiện giờ t mới up 3 chương của cặp Nặc - Tu thui, cặp Vận-Hàn t làm sau nhé:)

Chương sau spoil một xíu về cặp Nặc - Tu nè

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ngoại truyện

ờm, đây chỉ là chương mình spoil một đoạn về cặp Nặc - Tu thoi ;;;;

"Tôn Cẩn Nặc dừng một chút, rồi nhấc chân còn lại ra ngoài, lúc này truyền đến không phải tiếng la, mà như tiếng sói gào thét, "Tôn Cẩn Nặc, em dám đi, anh lập tức đổi khóa!"

Tôn Cẩn Nặc đưa tay đóng cửa lại, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì trong nhà nữa.

Linh Tu trơ mắt nhìn Tôn Cẩn Nặc rời đi, tức giận giơ chân đạp vào bàn trà một phát, nắm chặt thắt lưng xoay hai vòng, con nhóc chết tiệt lại dám đi thật, nhìn xem anh có dỗ cô về không!

Không có vương pháp!

Anh xoay người nhặt tờ giấy trong thùng rác lên, "...Em vẫn luôn cho là mình có thể đi vào tim của anh, nhưng em phát hiện em đã sai rồi..."

"Từ lúc em 19 tuổi đã đi theo anh, suốt một năm, mỗi khi đêm đến, anh nằm mơ, trong miệng đều gọi tên bạn gái cũ, mãi cho đến một năm sau mới không nghe nữa."

"Cái tên đó trong lòng em tựa như ác mộng, mỗi lần thấy anh gọi em đều không kìm chế nổi mà run rẩy."

"Cũng đúng thôi, ai bảo em lại thích anh chứ, bao gồm cả cô gái anh thích em cũng nguyện ý tha thứ, thế nhưng..."

"Thế nhưng dù sao em cũng là con gái, cũng có lòng tự trọng, cũng có tình cảm của riêng mình, hiện tại em thực sự không thể tiếp tục kiên trì được nữa, hi vọng anh có thể gặp được một cô gái anh thật lòng thích, em..."

"Tạm biệt."

...

Linh Tu tức giận, tay run lên, cầm tờ giấy nhăn nhúm mắng: "Nhìn xem, mẹ nó cái quỷ gì đây!"

"Khốn kiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Tôi Cao Mét Năm Tám* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.